

Izdavač
Tarakor d.o.o.
Split, 2006.g.

Copyright © 2006. Serena Alba
Copyright © 2006. za hrvatsko izdanje: Tarakor d.o.o.

Sva prava pridržava autorica. Niti jedan dio ovog teksta ne može biti reproduciran ili prenošen niti u jednom obliku i ni na koji način, elektronički ili mehanički, fotokopijom, snimanjem ili bilo kakvim načinom pospremanja i raspačavanja informacija, bez pismene dozvole autorice, osim u slučaju kratkih navoda.

Grafička priprema
Danko Gnjidić

Ilustracije
Sven Nemet

Lektura
Vinka Perkov

Tisk
Intergrafika d.o.o.

Prodaja:
tarakor.prodaja@mail.inet.hr
Tel: 00385 98 43 47 16
Faks: 00385 1 2330 440
Tarakor d.o.o.
21000 Split, Gundulićeva 24/1

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 159.913(02.062)

ALBA, Serena
Geometrija božanske iskre : i kako smo
jedva preživjeli roditeljsku ljubav /
Serena Alba ; <ilustracije Sven Nemeo. -
Split: Tarakor, 2006.

ISBN 953-95429-0-1

460503037

Serena Alba

GEOMETRIJA BOŽANSKE ISKRE

i kako smo jedva preživjeli roditeljsku ljubav

*Ti si stvoritelj
Ove Planete
I svog života.
Ovo je Planeta izbora
Na kojoj možeš vidjeti i tamu i svjetlo
A ti imaš slobodu izbora.*

(Emmanuel's Book)

Split, 2006.

SADRŽAJ

Uvod	7
Zašto ne znamo voljeti	9
Zašto bolest	13
Kratka povijest mamine obitelji	15
Dijete zna bolje	18
Moje bolesti i moji snovi	25
Kako sam «stekla» više budućnosti	31
Mama, zašto si umrla?!	36
Misli pozitivno	38
Negativne emocije	41
Koliko puta smo ponavljali prvi razred	43
Ljudska energija	46
Cakre	51
Pozitivna energija ili: «svi marš na ples!»	53
Svijest je absolutno najjača sila u univerzumu	57
Opet san	60
Prijatelji nisu zauvijek	63
Psihički vampiri	69
Moja prijateljica je vampir	72
Zašto volimo svoje vampire	74
Djetinjstvo - ili strah u kostima	79
Tko te najviše voli? Mama	84
Je li Bog pogriješio kad je stvorio Evu	88
Strahu smo dali ime - ljubav	92
Riješite to odmah! Zbog svoje djece	96
Mali epilog	98

Ujak Ivan	101
Veliki meštar - baka Irena	106
Crno-bijeli svijet i slobodna volja	115
Pedagogija u tri riječi	117
Mi, svjesna bića - proizvodimo energiju!	120
Zaštititi se ne možemo, a obraniti se moramo	124
O studentu i njegovoj mami	130
Ili ljubav ili strah	137
Sve bolesti na svijetu samo su jedna bolest	140
Nasljedne bolesti možda uopće ne postoje.	147
O liječenju bioenergijom	150
Genijalni psihološki uvidi S. N. Lazareva	155
Čovjekovo više ja	160
Negativni um i moć shvaćanja	163
Aktivni i pasivni vampirizam i sasvim moguća misija	167
Tehnika «vesele čarolije»	172
Suosjećanje - «patimo zajedno!».	179
Lukavosti negativnog uma	183
Mali strašljivi čovjek u nama	191
Sebični geni i nadmoćni um	194
Oduvijek sve znamo, samo smo zaboravili	202
Naivni su odgovorni za uspon varalica	206
Naivno suosjećanje je obično akt nemoćnoga	210
Suprotno od stvarnosti u stvarniju stvarnost ljubavi	214
Malo vodoinstalaterske kvantne fizike	218
Univerzalno energetsko polje i ljudska svijest	224
Biologija i kvantna fizika	233
Metafizika dvostrukе spirale	239
Bog je ljubav	242
Dodaci i epilog	244

SADRŽAJ

Uvod	7
Zašto ne znamo voljeti	9
Zašto bolest	13
Kratka povijest mamine obitelji	15
Dijete zna bolje	18
Moje bolesti i moji snovi	25
Kako sam «stekla» više budućnosti	31
Mama, zašto si umrla?!	36
Misli pozitivno	38
Negativne emocije	41
Koliko puta smo ponavljali prvi razred	43
Ljudska energija	46
Čakre	51
Pozitivna energija ili: «svi marš na ples!»	53
Svijest je apsolutno najjača sila u univerzumu	57
Opet san	60
Prijatelji nisu zauvijek	63
Psihički vampiri	69
Moja prijateljica je vampir	72
Zašto volimo svoje vampire	74
Djetinjstvo - ili strah u kostima	79
Tko te najviše voli? Mama	84
Je li Bog pogriješio kad je stvorio Evu	88
Strahu smo dali ime - ljubav	92
Riješite to odmah! Zbog svoje djece	96
Mali epilog	98

Ujak Ivan	101
Veliki meštar - baka Irena	106
Crno-bijeli svijet i slobodna volja	115
Pedagogija u tri riječi	117
Mi, svjesna bića - proizvodimo energiju!	120
Zaštiti se ne možemo, a obraniti se moramo.	124
O studentu i njegovo mami	130
Ili ljubav ili strah	137
Sve bolesti na svijetu samo su jedna bolest	140
Nasljedne bolesti možda uopće ne postoje.	147
O liječenju bioenergijom	150
Genijalni psihološki uvidi S. N. Lazareva	155
Čovjekovo više ja	160
Negativni um i moć shvaćanja	163
Aktivni i pasivni vampirizam i sasvim moguća misija	167
Tehnika «vesele čarolije»	172
Suosjećanje - «patimo zajedno!».	179
Lukavosti negativnog uma	183
Mali strašljivi čovjek u nama	191
Sebični geni i nadmoćni um	194
Oduvijek sve znamo, samo smo zaboravili	202
Naivni su odgovorni za uspon varalica	206
Naivno suosjećanje je obično akt nemoćnoga	210
Suprotno od stvarnosti u stvarniju stvarnost ljubavi	214
Malo vodoinstalaterske kvantne fizike.	218
Univerzalno energetsko polje i ljudska svijest	224
Biologija i kvantna fizika	233
Metafizika dvostrukе spirale.	239
Bog je ljubav.	242
Dodaci i epilog	244

UVOD

*D*a kraju sam pronašla nešto što bih nazvala temeljnim i jedinstvenim zakonom ljudske svijesti, energije i materije, a izražen je u pojmovima kvantne fizike. Ni manje ni više. Na početku je bila moja nezavisna radoznala narav stalno ugrožavana nekim nejasnim strahom o kojem nisam znala ništa i bolest moje kćeri. Strah i bolest su progonili moj um, a ja sam strasrio htjela otkriti zašto me prate i kako ih se riješiti. Mislim da se sve dogodilo baš kako Theodore Zeldin¹ govori: «Sva su...otkrića...nadahnuta...susretanjem ideja koje se ranije nikada nisu našle na istome mjestu». Da, radi se o otkriću, otkriću koje me vodilo do kraljice spoznaje, spoznaje same sebe. A zaista sam proučavala područja koja nikada ne proučavaju isti ljudi: psihologiju, sociologiju, biologiju, genetiku, kvantnu riziku, teoriju relativnosti, na jednoj strani, a na drugoj: duhovnost novoga doba, iscijeljivanje, vidovitost, predviđanje budućnosti, ljudsko energetsko polje.

Zbog vrlo raširenih predrasuda o ovom drugom području mojih proučavanja (koje bi se moglo nazvati i područje «transcedentnog», ili «okultnog», ili «mističnog»), moram navesti jednu informaciju, i to prema fizičaru i nobelovcu Leonu Ledermanu², o Isaacu Newtonu, jednom od najvećih umova čovječanstva koji je oblikovao temeljne kategorije naše civilizacije: «Newtonov doprinos fizici i matematici i njegova opredjeljenja za atomistički svemir dobro su dokumentirani. Ono što ostaje u magli je utjecaj njegova 'drugog života' na njegov znanstveni rad. U tom 'drugom životu' bilo je svačega; Newton se podrobno bavio alkemijom, a i posvećivao se okultnoj filozofiji, naročito zamislima hermetika, koje sežu u daleku prošlost sve do svećeničke magije starih Egipćana. Te svoje djelatnosti Newton je gotovo posve prikrio. Kao profesor na Lukasovskoj katedri u Cambridgeu (sada se na tom mjestu nalazi Stephen Hawking), a kasnije i kao član londonskog političkog kruga, Newton nije mogao dopustiti da javnosti postane poznata njegova odanost tim okultnim aktivnostima, jer bi to značilo veliku sramotu, a možda čak i izgon iz javnog života.»

I ja sam intenzivno proučavala «okultno», koliko god taj pojam nejasan bio, ali nisam to skrivala, a i u ovoj priči o mojoj otkriću želim to vrlo jasno istaknuti. Toliko o mojoj «vezi» s Newtonom.

¹ Theodore Zeldin, *Intimna povijest čovječanstva*, V.B.Z. Zagreb, 2005.

² Leon Lederman, *Božja čestica*, Zagreb, Izvori, 2000.

I onda se otkriće otkrilo. Činilo mi se toliko očitim da mi nikako nije jasno kako to nije nitko već ranije video. Valjda sam bila dovoljno pažljiva i nesputana duha da je mene zapalo da primijetim. Bilo je odmah jasno da to trebam saopćiti i vama. Nadam se da sam našla dovoljno jednostavnu formu da bude razumljivo svima, mada znam unaprijed da će mi najdraži čitatelji biti oni radoznali. Hoćete li vidjeti ono nevidljivo, ali otkriveno - zaista je samo do vas.

ZAŠTO NE ZNAMO VOLJETI

*Zar ne bi bilo prikladnije
Dubokoj čežnji svake duše
Da vidi vječnu Svjesnost
Kao ljubazan smijeh
Radije nego kao ozbiljnu kontemplaciju?*

*Život je težak samo ako niste povezani
S vječnom radošću.
Dobrim dijelom ozbiljnost nema nikakvu svrhu.
Vi trebate smijeh.
Vi trebate igru, svatko na svoj način.*

(Emmanuel's Book³)

QS mijeh je danas jedino ponašanje koje nosi život. Sve ostalo ga uništava. Bilo Opbi točnije reći da je ljubav jedini kreativni princip, ali je naše shvaćanje ljubavi postalo izvitopereno i turobno, tako da to što mi mislimo i osjećamo kao ljubav, više uopće nije ljubav. Zato treba početi od smijeha. Smijeh je jedino što zaista razumijemo i što nam je preostalo. Uvjerena sam da su humor i komedije najveće dobro, vrhunsko dobro koje postoji na našoj Planeti. Bog se sa svemirom možda kocka, ili ne, ali se sigurno smije. Utoliko bi bilo idealno da je ova priča napisana da vas nasmije. Možda dva dobra vica vrijede više nego sve što sam napisala na ovih dvjestotinjak stranica. Pa ipak, ovako ozbiljna priča ima opravdanje u tome što je spirala negativnosti toliko obuzela naš svijet da je potrebna izvjesna doza razumijevanja zašto se to dogodilo, a i da bismo uopće mogli pokrenuti pozitivan trend. Dakle, razumijevanje ispada neki ozbiljan posao, pa je tako i ova priča dosta ozbiljna jer govori o problemima i kako ih riješiti.

Neka to bude vaše zadnje razmišljanje o problemima. Ako budete mislili da nudim dobar način, naprsto ga primijenite, jer je jednostavan. I nikad više nemojte misliti o problemima, pričati svoje probleme, slušati tuđe probleme, rješavati bilo čije probleme. Jer, to je apsolutno siguran put u sve više, i više, i više problema. A to je gdje ste sad. Ako pomislite da bi ipak bolje bilo živjeti bez tih nerješivih i stalno ponavljajućih problema, neka ovo bude zadnje spominjanje nesporazuma, promašaja, nesreća, bolesti i svih tih stvari. Počnite se smijati, a problemi će nestati.

³ *Emmanuel's Book*, Compiled by Pat Rodegast and Judith Stanton, Bantam Books, USA, Canada, 1987.

Dobro, treba napraviti još jedan pripremni korak da biste se uvijek mogli smijati, pa i kad vam nešto zapne. O tome je ova priča. O pripremi za smijeh. O pripremi da vam život bude valcer. Baš tako. Ili, da to kažem slikovito: ako se vrtite u jednom smjeru, pa se odlučite vrtjeti u suprotnom, ima jedan kratki tren kad trebate stati da biste se zavrtjeli suprotno. Ovo što čitate je taj nužni trenutak zaustavljanja negativnog smjera. Treba uložiti izvjestan napor da se zaustavi negativna vrtinja, ali se već i tada možete početi smijati. Kad se zavrtite u suprotnom, nazovimo ga pozitivnim, smjeru, stalno ćete se smijati, kao što se sigurno i Bog stalno smije. Kad se umorite od smijeha, onda ćete se smiješiti. I to je to. Ako to već znate, ne trebate čitati ovu priču. Ako ne znate, ovo će biti vaš zadnji ozbiljan, malčice naporan korak.

O čemu je ova priča? O energiji. O ljudskoj energiji. O strahu i o ljubavi. O tome kako «izgleda» energija straha i kako «izgleda» energija ljubavi.

Tako malo, gotovo ništa, znamo o ljudskoj energiji. Ona danas tka jedan drugi život, jedan drugi naš život, najčešće potpuno i apsolutno suprotan onome što mislimo o sebi, onome što mislimo da osjećamo. I otuda egzistencijalna zbumjenost, tisuću zašto bez odgovora. Ako uopće ima neko «ZAŠTO?» u ljudskim životima?! Jer, životi samo prividno teku, a zapravo se odvijaju u grčevitoj borbi iz minute u minutu da ih držimo nepomičnima, da ih zaustavimo. Silna energija je potrebna za to da biste zaustavili život. I onda se ne događa ništa više. Samo zaustavljanje vodopada. Izgleda nemoguće - ali pokazali smo se genijalnima baš u zaustavljuju vodopada našeg života. Koliki beskoristan trud, kako jalova, siromašna mašta!

I još - ovo je priča o strahu i ljubavi. Ne znam kako je bilo nekad davno, davno, ali danas ljudi ne znaju voljeti. Ima jedna zakonitost - ljubav i strah ne idu zajedno. Gdje ima straha, nema ljubavi; gdje ima ljubavi nema straha. Ljubav nikad ne može postati strah, ali strah može postati ljubav. Jednom kad naučite voljeti, nećete zaboraviti. Tomu me naučilo moje iskustvo. To je glavna tema ove knjige. Čak i nije komplikirano pretvaranje straha u ljubav. Posve je izvedivo. Apsolutno svakome od nas.

Ništa u ovoj priči nije izmišljeno. Svi likovi su stvarni, ja sam stvarna. To je moj i njihov život. Ja sam zaista žena. To je bitno reći zbog nekih prepostavki i zaključaka koji će se pojaviti u jednom trenutku u vezi žena. Opisujem jedno opće ljudsko, ali, svakako, žensko iskustvo. U jednom trenutku će izgledati kao da je sve izmišljeno, kao da sam dala maha nekoj nezemaljskoj mašti. Ali nije tako. Apsolutno sve se dogodilo meni i mojoj obitelji, a nešto slično događa se svakome čovjeku.

Mnoga skrivena značenja onoga što nam se događa na fizičkoj, pojavnjoj, razini egzistencije, već su otkrivena u pradavnim, ali i u najnovijim, «čudnim» knjigama koje čita sve više ljudi. A ja sam ih složila u malo drugačiju slagalicu, u kojoj dobivaju nove dimenzije i novi smisao. Nisam ih složila u fantastičnu cjelinu putem mašte i logike, u kojoj je sve baš obrnuto od onoga

što zovemo «realnost». Događaji i njihova značenja proizašli su iz mog iskustva. Samo iz iskustva, a svi zaključci su iskustveno provjereni puno puta. Ne toliko mojom voljom - to iskustvo se nekako gradilo samo. Raslo je, a onda je procvjetale Bila sam zapanjena čudovitošću onoga što mi se događalo, a čudo je bivalo sve veće i sve ljepše. Takvim se gradilo samo zato što sam uvijek iznova i neumorno postavljala pitanje «ZASTO?». I što nisam varala u toj igri. Kad bi jedno «zašto» dobilo pravi odgovor, to je vodilo sljedećem «zašto». Tako je nastala najstvarnija bajka u kojoj izgleda kao da je cijeli svijet do sada dubio na glavi, a onda se nježno prevrnuo u elegantnom salto mortaleu i našao se kako zagrljen sam sa sobom pleše valcer.

Međutim, sami počeci priče nisu baš najavljujivali takav bajkoviti plesni ishod. Nisu izgledali ni puno neobični. Ipak ču ih ispričati, jer se sajmo tako može shvatiti da ja nisam neobična osoba, da moj život nije neobičan život. Zapravo, bio je sličan svima ostalima, a onda je sve ispalо takо drugačije... Zapravo, sve jest drugačije. Ne samo za mene koja sam slična mnogim drugima, nego i za svakoga jest sve drugačije od onoga što izgleda stvarno. Bolje rečeno, ima stvarnija stvarnost, ne paralelna običnoj stvarnosti, nego suprotna njoj. To je ono dokle su me dosad dovela moja «zašto» - na neku drugu razinu iskustva života. Ne znam ima li još razina i dimenzija. Sasvim je moguće da da. A, kako ionako ništa ne treba smatrati konačnim, osjetila sam da je sazrio trenutak i da trebam opisati svoje iskustvo SUPROTNE RAZINE STVARNOSTI. Zovem je «suprotna» jer je u našem dobu tako.

Ako bismo je nazvali «paralelna stvarnost», što je nekima poznat termin, to bi podrazumijevalo, ako ne sklad, a onda svakako red između paralelnih realnosti, a toga već jako davno na kugli zemaljskoj nema. Ipak, ako u jednom trenutku shvatimo istinitost «suprotne razine stvarnosti», ona će posve lako postati ne samo «paralelna stvarnost», nego i «oslobadajuća stvarnost».

I još nešto kao uputa za shvaćanje ove priče. Cesto sam čula negativne komentare o nekim knjigama koje ja smatram neizmjerno važnima, a koje su njihovi čitatelji negativno ocjenjivali i to riječima: «Pa... tako, ima tu nešto zanimljivo, ali to nije književnost». Oni su zapravo odbijali koncept stvarnosti koje te knjige izražavaju, ali na taj uvijeni način - «to nije književnost». Da su rekli: «Ne prihvaćam tu ideju», morali bi se zamisliti nad onim «zašto», a to ljudi tako izbjegavaju. Onda nalijepe ideju «to nije književnost» i sve su tako elegantno rješili da ne moraju ništa promijeniti u svom životu. Tako mi za života umiremo, umiremo kad ništa ne mijenjamo. Zato želim naglasiti da ova priča nema namjeru biti u kategoriji «književnosti». Moja priča je ispričana sa strašeu, ali nije književnost. Svakako da ljepota stila nikad nije na odmet i da doprinosi eleganciji mišljenja, ili oblačenja, ili izražavanja općenito. Pa ipak, suštinsku ljepotu stvara samo istina. Zato ova priča ne želi biti književnost - ona je iskustvo. Iskustvo koje je uporno tražilo istinu. Moje osobno iskustvo osmišljeno dokle god me misao služila i dokle me srce

vodilo. Osmišljeno iskustvo, provjereno temeljitim promatranjem, tako da mogu reći da ima puno elemenata znanstvenog istraživanja, iako ne mislim da bi se moglo uklopiti u stroge znanstvene kriterije u nekoj značajnijoj mjeri, što je ujedno i prednost, jer strogi znanstveni kriteriji često su samo alibi za neinventivnost i osrednjost, osobito u društvenim znanostima. Zato ovu priču trebate prosuditi po tome koliko osjećate da je istinita, po tome koliko mislite da je istinita i po tome koliko ćete uspjeti sami provjeriti njezinu istinitost. Ne po tome koliko je književnost ili koliko je znanost, jer nije ni jedno ni drugo. Ako je možete pokušati razumjeti ne pokušavajući je ugurati u bilo koju šablonu ili kategoriju, onda ćete biti na putu da shvatite što je to mudrost srca. Tako ćete u jednom trenutku shvatiti koliko je veliko i koliko je jednostavno otkriće o kojemu je ova priča.

ZAŠTO BOLEST

Bolest *nije sila*
Koja bi nekoga izbacila iz života.
Zaista, ona je poziv
Da budemo u središtu našeg života.

(Emmanuel's Book IIT)

S

Obitelji mog oca i moje majke bile su ogromne. I danas nas ima dosta. U maminoj obitelji bila su tri brata i četiri sestre; jedan brat je umro odmah po rođenju, jedna sestra je umrla kao malo dijete, a svi ostali su doživjeli zrele godine. Svi su izrodili djecu i svi imaju unuke. Priča će biti o njihovim životima. I o mom životu, naravno.

Ovo je priča i o bolesti, njenim uzrocima i ozdravljenju. Kad ljudi dođu u neke ozbiljnije godine, znaju da, ako imaju zdravlje, imaju sve. Obitelj moje mame često su pohodile bolesti. Toliko su nas pratile - moju majku, oca, dvije tetke i dva ujaka, a i bratiće i sestrične i moju i njihovu djecu - da nisam mogla a da ne počnem razbijati glavu s pitanjem: zašto toliko bolesti u maminoj obitelji? Baš je trebalo «razbijati» glavu za pronaći taj odgovor, razbijati toliko stare obrasce koji više nikome ne izgledaju obrazac, dakle tvorevina našeg uma, nego svi mislimo da su prirodna, dakle potpuno objektivna okolnost.

Bolesti izgledaju kao neumitna sudbina, dođu, podnosite ih, ozdravite ili umrete. Sto se tu ima mozgati? Dva su me događaja natjerala na to razmišljanje: dugogodišnja bolest moje kćeri, od njenog rođenja pa do četrnaeste joj godine života, te otkriće misli istočnjačkih filozofija da svaka nesreća, pa tako i bolest, ne dođu bez razloga, a ne dođu ni da nas bezrazložno muče, još manje da nas kazne; nesreća i bolest dođu da nas nečemu pouče, kazuju nam da nešto vrlo naopako radimo u svom životu.

Tko je i što trebao naučiti iz bolesti moje kćeri koja ju je pratila od rođenja pa punih četrnaest godina? Zar tek rođeno dijete? Mi roditelji? Nisam nalažila smisleni odgovor, ali nisam ni odustajala. Negdje je morao biti.

Kasnije sam počela proučavati šaroliku literaturu u raznim disciplinama ljudske misli i, na drugoj strani, «povijest bolesti» svih članova mamine obitelji. Bilo je očito, kako su godine prolazile, da smo svi dobar dio života proveli po bolnicama, na pregledima, s lijekovima, operacijama i mukama

¹ Emmanuel's Book III, Compiled by Pat Rodegast and Judith Stanton, Bantam Books, USA, Canada, 1994.

svih vrsta. Tako mi je brojnost mamine obitelji, njihova velika povezanost i stalna prisutnost raznih bolesti dala značajan uzorak za proučavanje. Moja, pak, velika povezanost s njima omogućila mi je poznavanje svih značajnih događaja svake od obitelji, kao i njenih članova ponaosob, a dugogodišnje druženje s njima i mogućnost poznavanja psihološkog profila i razvoja svake ličnosti iz obitelji.

Moglo je sve izgledati kao slučajnost, ali slučajnost je samo ime za duhovnu lijenosť. Nema slučajnosti. Tkanje svakog života duboko je smisleno, ima pravilan uzorak i ima ključ koji ga objašnjava. Kad sam poslije dvadesetak godina istraživanja pronašla ključ, ta nedokučiva slagalica svih naših tridesetak života posložila se u smisleni niz uzroka i posljedica. Da, našla sam ključ zdravlja. Nije čak bio komplikiran niti za razumijevanje niti za «rukovanje»... Sada to kažem tako jednostavno i lako, a trebalo mi je dvadeset godina da bih razumjela. Tek zadnjih godina moja «zašto» dobila su sustavnu strukturu istraživanja. Petnaestak godina pitanja o zdravlju i bolesti bila su moj hobi (kad sam za njega imala vremena), najčešća tema knjiga koje sam čitala, pa, moglo bi se reći, sve bez nekih velikih pretenzija, osim one najveće, a to je, da sam kroz to uporno tragala za odgovorom na pitanje o smislu svog života. Jer, tamo su ciljale sve te bolesti - ako ne naučim tu bolnu lekciju, sva je prilika da sam promašila nešto jako važno u životu, a to znači i ono najvažnije - smisao, svoju istinu.

Sad je trenutak da proširim definiciju bolesti. Nisu to samo fizičke i psihičke tegobe koje liječe liječnici. To su i svi oni događaji u našem životu koje zovemo «nesreća» ili «problem». Kasnije će se vidjeti zašto sve to stavljam u isti koš, mada je već sad jasno da zbog rastave braka, gubitka posla, dugova, saobraćajnih nesreća, nezavršetka škole ili studija, naša duša pati i više nego naše tijelo zbog artritisa, šećerne bolesti ili proširenih vena, iako su ta dva niza događaja uvijek povezana.

Kažem da sam proučavala i našla uzrok svih tih pojava, a time i lijek, bolje rečeno preventivnu metodu da nam se bolesti, nesreće i problemi ne pojave nikad, a, ako se i pojave rijetko, kako ih se jednostavno riješiti Pa ipak, koliko god to ovako napisano izgledalo preuzetno, ovo je ipak samo priča o jednoj obitelji, priča koja je naprsto moje životno iskustvo, koja je imala nekoliko velikih «zašto» i dovoljno moje upornosti da dvadeset godina tražim odgovore i da sam u jednom času bila zadovoljna odgovorima koje sam našla. Ne znači da su to konačni odgovori, ne znači ni da ćete vi biti zadovoljni s njima. Zato kažem ovo je priča. Priča o jednom iskustvu koje se prometnulo u fantastično otkriće.

KRATKA POVIJEST MAMINE OBITELJI

*Izgubit ćeš samo
Prošlost.
Možeš li shvatiti
Koliko je teška prošlost?*

(Emmanuel's Book III)

Qva kratka povijest mamine obitelji bit će opisana, u skladu s temom moje v-V priče, kroz popis dijagnoza i ostalih nevolja koje su nas zadesile. Popis će izgledati stravično, jer je stogodišnja povijest bolesti jedne obitelji sažeto napisana na nekoliko stranica. To su, zapravo, bile prosječne obitelji, koje su, gledane nekom običnjom prizmom, živjele prosječno i uredno i ni po čemu ih osobitom ne bi trebalo izdvajati. Nitko od njih ne bi mogao biti temom koja zavrjeđuje dramu, tragediju ili komediju. Takvih pet- šest obitelji mogli biste sastaviti bez puno biranja i od svoje bliže ili daljnje rodbine, ili susjeda, na selu, u gradu, u siromašnjem ili bogatijem kvartu. Samo kad biste se potrudili popisati dijagnoze i nevolje. Inače bolesti i nevolje tokom godina dolaze sigurno i neumitno, prođu, zaborave se, život ide dalje. Između rođendana, svadbi i pogreba. Ali kad jednom počnete postavljati pitanje «zašto», sve počne dobivati drugi smisao. Ono što smo bez razmišljanja držali «normalnim», odjednom se pokaže pobrkanim, ružnjikavim, nevoljnim, gundavim, osakćenim. ZAŠTO?

Ovac i majka moje mame potječu iz brojne seoske obitelji. Baka Irena je umrla u devedeset drugoj godini, zdrave glave, pokretna i prisebna. Jedina nevolja sa zdravljem, koja je nju pratila veći dio života, bili su bolovi u koljenima. Osim manjih neugodnosti ne bi se moglo reći da je to bilo išta ozbiljno, **0** čemu govori i to da je do kraja života bila pokretna, kako se kaže, «na nogama». Nikakvih drugih bolesti nije imala. Od nesreća imala je tri velike. Smrt tek rođenog sina prvenca, smrt trogodišnje kćerkice i rana smrt muža, kad je ona bila u četrdeset trećoj godini. Njen muž, moj djed Niko, umro je od tumora na mozgu. Tako je baka Irena drugih pedesetak godina svog života proživjela kod svoje petero djece. Stalno je živjela kod sina Ivana, a ljeta je provodila naizmjence kod tri kćeri i drugog sina. Svi su oni naizgled sretno i uredno osnovali svoje obitelji, okućili se, vrijedno radili, i, sve u svemu, činilo se, prilično dobro živjeli. Tako je to izgledalo i tako je to trajalo neko vrijeme. Poslije se mnogo toga pokvarilo.

Jasna, najstarija kćer, bila je moja mama. Mene je rodila u dvadesetoj godini i odmah nakon toga imala je prvu od sedam operacija u svom životu - izvađen joj je jajnik. Kasnije joj je izvađen i drugi, pa maternica - sve nekakve ciste i dobroćudni tumorci. Zatim je našu sliku bolesti uvećala saobraćajna nesreća. Bilo je to vrijeme nedugo iza Drugog svjetskog rata kad su se ljudi još vozili kamionima, jer autobusa nije baš svugdje bilo. Vozili smo se mama, tata i ja i još pedesetak ljudi. Strovalili smo se u provaliju duboku četrdeset metara. Poslije toga mama je imala operaciju na kralježnici, a tati su izvadili jedan bubreg. Zbog posljedica tih ozljeda mami su još dva puta operirali trbušnu maramicu. U pedesetoj joj je dijagnosticiran rak na dojci, pa su joj operirali dojku. Umrla je deset godina kasnije u šezdeset drugoj godini. Nije nikad kukala zbog tolikih operacija i ležanja po bolnicama. Bila je veseljak, vrlo inteligentna i sposobna žena. Bila je duša obitelji bake Irene i svi su je voljeli.

Mom tati je nakon vađenja prvog bubreга, poslije nekoliko godina otukao i drugi bubrežni. Jedva je preživio. Cijelog je života bio vrlo nervozan, tankih živaca, ali samo prema mami. U tridesetim godinama je imao prvu operaciju hemoroida, nakon čega je imao nekoliko godina mira, a onda pao u ozbiljnu depresiju, klinički liječenu i izlječenu. Zatim je u pedesetim godinama obolio od ozbiljne alergije na puno vrsta hrane. Cijelog života se žalio da loše i malo spava. U sedamdesetima je ponovo operirao hemoroide. U sedamdeset petoj više nije imao alergije. Prošle. Umro je u osamdeset drugoj godini, bistre glave, snažan, zdrav, izgledom puno mlađi nego što je uobičajeno za tu dob. Nikad nije bolovao od srca, ali ga je ono ipak izdalo.

Ja sam od ranog djetinjstva patila od teškog i neugodnog bronhitisa iako smo živjeli na moru. Kad sam imala dvadesetak godina, nestao je bez traga, iako sam tada živjela u velikom kontinentalnom gradu prepunom smoga i magle. Imala sam i bubuljice, ne strašne, ali su ipak kvarile moje ljepuškasto lice. U dvadeset petoj sam nekoliko puta imala gadne bolove u bubrežu, a u dvadeset osmoj neugodne bolove u vratnom dijelu kralježnice. Ništa strašno. U tridesetoj sam rodila kćer - Ivonu.

Od prvih dana života Ivona je patila od teškog poremećaja probave, za koji nismo nikad dobili točnu dijagnozu ili saznali uzrok. Bili su to izuzetno jaki grčevi, a uz to slabo i nemirno spavanje te općenito slab imunitet koji se odražavao kroz vrlo česte prehlade, upale grla, nosa i uha. Dogodilo se to čim je po pedijatrijskom redoslijedu uz dojenje počelo dodavanje i druge hrane. Po teškim se grčevima i proljevima vidjelo da ništa ne probavlja. Idućih deset godina uglavnom osamdeset posto namirnica koje su zastupljene u normalnoj prehrani djece te dobi njen probavni sustav nije uspijevaо probaviti. U tih osamdeset posto bili su: mlijeko i mliječni proizvodi, kruh i sve od pšeničnog brašna, jaja, meso, mnoge vrste voća i povrća. Da bi nezgoda bila veća, taj popis je stalno varirao - tri mjeseca bi mogla jesti neko meso,

a onda odjednom ne, pa tako neko voće i povrće i sve ostalo. Stalno smo morali istraživati. Sto joj je sad opet naškodilo?- bilo je naše permanentno pitanje. Prve tri godine mogla je probaviti samo specijalno dezalergizirano mlijeko (kojeg tada nije bilo nigdje nego u SAD-u), rižu, kukuruzno brašno, jabuke, banane i rajčicu. Inače je voljela jesti. Nikad je nije trebao netko drugi hraniti; čim je naučila držati žlicu, uvijek je jela sama, bez nutkanja, nagovaranja i ostalih priredbi koje brižne mame izvode da bi djeca jela. Na dječjim rođendanima nije smjela jesti kolače, sendviče, čokoladu, sokove. Nosili smo svoje, pripremljene od bezglutenskog brašna, a nju nije trebalo nadzirati da ne uzme nešto s bogate trpeze, jer je bila vrlo disciplinirana i s dubokim razumijevanjem je prihvataćala naše upute. Sedam godina nijednu noć nisam odspavala u komadu zbog toga što je Ivona svaku noć imala vrlo belne grčeve u probavnom sustavu. Usprkos tome puno smo putovale.Na putovanja sam nosila njene specijalne «papice» i namirnice. Pa ipak, stanje se postupno poboljšavalo, pa je u desetoj godini mogla probaviti mnogo više namirnica, da bi u četrnaestoj godini sve bilo daleka prošlost. Mogla je jesti ama baš sve, bez ikakvih ograničenja, a dotadašnja ograničena prehrana nije ostavila nikakve posljedice na njenom tijelu, niti na njenoj psihi - bila je zdrava, lijepa i bez ikakvih psihičkih problema.

Tih prvih desetak godina od kako sam rodila Ivonu, cijeli je moj život bio podređen njoj. Kuhanje posebne hrane, stalni posjeti liječnicima, pregledi, pretrage. Kad su joj bile dvije godine, dogodila mi se, da tako kažem, rastava braka. A kad su Ivonine probavne smetnje počele prolaziti, u njenoj desetoj godini, odjednom sam ja počela patiti od istih problema - moj probavni sustav nije skoro ništa uspijevao probaviti. Smršavila sam deset kila. Imala sam upalu štitnjače, crijeva, žuči, gušteriće, obaju bubrega, jetre, a pojavljivala mi se i upala hemoroida - sve odjednom, pa tako nekoliko godina. Bila sam potpuno iscrpljena, tjelesna temperatura mi je padala jedno vrijeme na 35 stupnjeva, tlak mi je bio nizak. Usprkos tome, osim tri mjeseca najžešće krize, uspijevala sam funkcionirati na poslu i u kući. Nisam se dala shrвати od tih tegoba. Onda je umrla moja mama. Postupno se moj probavni sustav oporavljaо i nakon pet - šest godina tegobe su potpuno nestale, a ja sam mogla uživati u svoj hrani kao i nekada. Sve godine Ivoninih i mojih zdravstvenih problema nisam nikad bila nervozna. S Ivonom sam samo dva puta imala sukob, i to u njenoj sedmoj godini.

Danas smo Ivona i ja izuzetno zdrave i otporne osobe, možemo sve jesti, uspješne smo u poslu i zadovoljne u životu. Kako smo to izvele?

DIJETE ZNA BOLJE

*Onog časa kad kažeš
«Ima li drugog načina da se ovo napravi,»
Našao si taj način.*

(Emmanuel's Book III)

^-f Vako sam diplomirala sociologiju, a psihologija mi je bila bliska i po stru-
J \ c i a i po sklonosti da analiziram sebe i druge ljude, puno sam čitala i
psihološku literaturu. U vrijeme kad sam rodila Ivonu već sam puno znala o
ljudskoj psihi i nastojala to primijeniti u odnosu prema Ivoni. Od početka sam
se prema njoj odnosila kao prema drugoj osobi koju sam poštovala i voljela, a
ne kao prema nečemu svome. Ne slučajno kažemo «moja kćer», «moj muž»,
«moj auto», «moja mačka». Sva ta različita bića, ili stvari, ovim svojatanjem
dobiju zajednički nazivnik - to je moje, a to onda znači: mogu raditi s time što
hoću. I baš to i radimo. Osobito s djecom. U suštini se prema njima ponašamo
kao prema našim stvarima, koje su slučajno žive, trebaju ostvarivati ciljeve
koje im mi zadajemo, trebaju iz trenutka u trenutak raditi ono što mi taj čas
hoćemo i kako hoćemo. Ovakvo razmišljanje nije pretjerivanje. Tko god je u
stanju pošteno analizirati barem tri prethodna sata, prethodni dan, bilo koje
kraće razdoblje kojeg se još živo sjeća, teško će pobjeći iz ovog opisa.

Bilo je **još** pravila kojih sam se držala odgajajući Ivonu (kasnije ču tu i tamo
o njima). I, kako se kaže, «konac djelo krasí», sad kad je Ivona odrasla osoba,
mogu reći da osim zdravstvenih problema, nikad s njom nisam imala nika-
kvih problema. Ni «mala djeca - mali problemi, velika djeca - veliki problemi»,
ni pubertet, ni srednja škola, ni fakultet, ni dečki... A odrastala je u baš velikim
ograničenjima. Sigurno nije lako nikome, a pogotovo djetetu, tko ne može
probavljati hranu, pa tako desetak-petnaest godina. A Ivona je to odradila
maestralno, bez posljedica po duh i tijelo. Štoviše, uvijek je voljela jesti. Bila
je društvena, u školi uvijek odlična, a ja od prvog dana škole do fakultetske
diplome niti jedan dan nisam znala «što su danas učili», «što ima za zadaću» i
koji ispit polaže. Ako nešto nije znala, pitala me je, što je, doduše, bilo izuzetno
rijetko, tri-četiri puta u dvadeset godina njenog školovanja. Jer, škola je ipak
predviđena za djecu i djeca su sama i bez pomoći roditelja u stanju naučiti sve
što se od njih traži. Zapravo, djeca su uvijek u stanju naučiti i puno, puno više.
Kako je to njoj uspjelo, usprkos ne baš ugodnim zdravstvenim problemima
odrasti kao da ih nije ni bilo? Uspjele smo zajedno, i **o** tome je ova priča.

Jedino što je meni nedostajalo u vezi s Ivonom bio je razgovor. Ona uglavnom nije imala o čemu sa mnom razgovarati ako mislimo na one važne razgovore kad bi dijete kao trebalo pitati nešto o životu, a mi roditelji mudro savjetovati. Ni kad je bila manja, ni kad je bila veća, nikad. Ona je svoje znala; ono što bi odlučila to bi i napravila. A kad danas to bolje promotrim, rezultat je sljedeći - sve to o čemu sam ja htjela sve godine njena odrastanja razgovarati, savjetovati, mudrovati - sve to je ona znala i sama, i puno bolje nego što bih joj i ja rekla. Možda bi se moglo reći da su te riječi ipak bile u zraku, valjda su bile sadržane u mom ponašanju, u onome što sam radila i kako sam radila i to je ona upila, i poboljšala, kao što i treba biti.

Mi previše volimo riječi, a zapravo ih jako zloupotrebljavamo, jer često govorimo ono što ne mislimo i ne radimo ono što govorimo ili mislimo. Cesto se naprsto pravimo važni i ono što govorimo najčešće nije izražavanje sebe, nego tko zna koje mješavine onoga što mislimo da drugi očekuju od nas, onoga što mislimo da će se drugima svijetiti, prikrivanje onoga što prividno govorimo, a zapravo uopće ne želimo reći. Riječi najčešće imaju vrlo malu vrijednost, jer smo ih mi sami obezvrijedili. Bit će da je nešto od toga bilo i u mojim riječima kad Ivona nikad nije htjela razgovarati sa mnom ako bi razgovor imalo zamirisao na savjete, pouke i mudrovanja. Na svu sreću bila sam toliko pametna da skoro nikad nisam inzistirala, puštaла sam da bude kako ona hoće. Dijete zna bolje. To je bilo jedno od važnih pravila - dijete zna bolje od mene. Nije mi to pravilo uvijek lako padalo, ali kad god bismo nas dvije došle u raskorak, ja bih pomislila: «Dijete zna bolje od mene što mu treba», i povlačila sam se. Nisam ja bježala od roditeljske odgovornosti - sve ono što roditelj treba dati djetetu, bilo je ponuđeno. Po rezultatu i samo po rezultatu znate jeste li zaista ponudili i osigurali što treba djetetu. Ako je dijete zdravo, sretno, zadovoljno i uspješno u životu - velika je vjerojatnost da ste mu osigurali što treba. Ako dijete ima puno problema samo sa sobom, ako vi s njim imate puno problema, onda to znači da mu kao roditelj niste pružili ono što ste trebali, bez obzira što su roditelji uvijek uvjereni da svom djetetu žele najbolje i da daju najbolje što mogu. Tu definitivno vrijedi pravilo da je «put u pakao popločan dobrim namjera-ma». Ako dijete ima problema, onda su za to zasluzni isključivo roditelji. To će biti druga glavna tema ove priče, ili: «Gdje smo promašili kao roditelji?». Mali broj roditelja ima hrabrosti postaviti sebi to pitanje, a ni jedan nikad ne sazna odgovor. Ipak, odgovora na to pitanje - ima.

Na neki način slično kao ja, ponašao se i Ivonin tata. Mi smo se rastali kad su Ivoni bile dvije godine. To je trebao biti neki težak problem za sve nas. Pogotovo što je Ivona imala problema s prehranom i što joj je trebalo posvetiti barem tri puta veću pažnju i tri puta više vremena nego «normalnoj» djeci. Pa, kao što svoj gradskoj djeci sigurno nedostaju livade, vrtovi, voćnjaci i sva ona krasna priroda koju uživaju djeca na selu, ipak se može lijepo i dobro

živjeti i bez toga. Može se lijepo živjeti u gradu ako vas već život tamo baci. Tako je i Ivoni sigurno nedostajala sretna i zadovoljna cijelovita obitelj. I, kao što gradski ljudi vikendom odu u prirodu, tako je i Ivona vikendom išla tati. On je dosta vremena provodio s njom i u drugim prilikama i brinuo o njoj kao pravi tata. Nije ništa nametao, nije ništa tražio od nje. Naprsto je davao sebe. Naprsto ju je volio. Ni on, ni ja, nikad nismo, ne tražili od Ivone, nego nikad nismo ni pomislili da ona treba ostvariti naše snove. Dopustili smo joj njene. Kad želimo da dijete ostvari naše snove - to je onaj glavni ludi kamen koji postavljamo pred dijete, dobre namjere počnu voditi u pakao. Mi smo to izbjegli. Sve troje smo tako lijepo preživjeli našu rastavu braka. Recimo, s minimumom štete.

Deset godina riže i palente, pa još četiri prelazne, dok nije počela jesti potpuno normalnu hranu, bile su duge godine. Sedam godina ni jednu noć ne spavati u komadu, nego se probuditi od djietetova vriska, nosati je i uspavljivati, davati tablete protiv izuzetno bolnih grčeva, moralo me «i 1 i ubiti ili ojačati». Tako to ide s bolestima;- «što vas ne ubije, to vas ojača». Ali ne samo da nas nije ubilo, što znači da nas je ojačalo, nego smo mi bile radosne i zadovoljne osobe. Mi smo lijepo i normalno živjele. Sad, poslije svega malo bih se divila samoj sebi kako mi je to uspjelo.

Da se vratim na temu bolesti. Ne bi se moglo reći da je Ivona bila bolesna. Kratak opis njenog problema bi bio: probavni sustav ne probavlja devedeset posto namirnica. Zašto? Liječnici nisu znali. Nedostajalo je nekih enzima u njenom probavnom sustavu; bila je alergična na puno toga i ne stalno na iste tvari; sličilo je na celijkiju (jer nije probavljala najuobičajenije vrste brašna - pšenično, raženo i druga brašna i proizvode od brašna, osim riže i kukuču), ali nije bila celijkija. Od toga je povraćala, imala proljeve, grčeve, slab imunitet. I kolikogod je to bilo neugodno za podnositi deset godina - to nisu bile ni smrtonosne ni teške bolesti kakvih ima puno. Budući da je od svega toga patila od prvog dana života, nije se moglo reći da su problemi direktno imali neke psihičke uzroke koji potječu od psihičke nestabilnosti roditelja. Iako je naš brak kratko trajao, Ivonin tata i ja smo se voljeli, oženili se iz ljubavi i stvorili dijete svjesno i s ljubavlju. Čim smo vidjeli da nam se putovi razilaze, malo pojednostavljeno, ali zapravo istinito, rastali smo se bez štete i nijednog trenutka niti smo što ozbiljno imali jedno protiv drugoga, niti smo ikad tako nešto rekli i dali naslutiti Ivoni. Poslije toga bili smo uvijek u prijateljskim odnosima. Normalno smo radili i zarađivali - imali smo dovoljno za skroman život bez ikakve oskudice. Imali smo roditelje koji su nas pomagali u čemu je trebalo.

I onda, gdje je tu problem i tko ili što je problem? Zašto dijete koje voli jesti ne probavlja hranu? Liječnici nisu znali, a imali smo izvrsnog liječnika. Dugogodišnji Ivonin liječnik, zvali smo ga od milja Grgica, nije nam mogao puno pomoći, jer medicina nije znala što i kako. Ali Grgica je bio krasna oso-

ba, pažljiv i nježan liječnik, pun razumijevanja. Zahvaljujući tome imala sam snage izdržati teške godine s Ivonom. Osjećala sam ljudsku podršku koju nam je taj krasan čovjek davao. U našem slučaju, kao što će se vidjeti poslije, drugo nije ni mogao. A, zapravo, u našem slučaju to i jest bilo liječenje, on nas je liječio pažnjom i ljubavlju. U nedostatku djelotvorne medicinske pomoći, Grgica nas je hrabrio svojom ljubavlju. Rijedak čovjek. Ali medicina, kao u slučaju mnogih bolesti, nije znala o čemu se radi, pa nije znala ni pomoći. Ja nisam znala, ali stalno sam se pitala - zašto?

Ivonina bolest bila je potpuna prekretnica u mom životu. Njena situacija je tražila da zaboravim sebe, karijeru, sve. Ivoni je trebalo posvetiti tri puta više vremena nego djetetu koje je normalno jelo, a ja sam bila sama s njom. Psihički, po karakteru i ponašanju, Ivona je bila prekrasno dijete ^ u tom pogledu nisam trebala ništa posebno poduzimati, ali njena prehrana, grčevi, česte prehlade, upale, proljevi, alergije - to je zahtijevalo sve moje vrijeme. Dugo je to trajalo, s vrlo sporim poboljšanjima. Salijetale su me brige u smislu hoće li Ivona uopće preživjeti na tako oskudnoj prehrani, hoće li fizički zakržljati, koliko će njen oslabjeli imunitet odoljeti kakvim drugim težim bolestima. Nisam se dala shrvati takvim brigama, ali u najtežim momentima nisam mogla pobjeći od takvih pitanja. Vrlo bi'zo sam donijela odluku. Čim je prošla godina dana porodiljskog dopusta, odlučila sam naći posao kojem se neću morati posvetiti, tako da mi sva energija ostane za Ivonu. Ta odluka mi je došla prirodno, nisam je nikad osjećala kao žrtvu, iako je cijeli moj život do tada - uspješno završeni studij, dobar početak novinarske karijere, mlađenački ciljevi i planovi - govorio da će «napraviti karijeru». Odustala sam od karijere bez krvanja i posvetila se Ivoni. Po svojoj prirodi, a i po svemu što sam znala iz psihologije, trebalo je živjeti normalno, iako situacija nije bila normalna. Zato smo često putovale, išle na sva moguća slavlja, družile se s puno prijatelja i s njihovom djecom. I sve to sa zdjelicama posebne hrane za Ivonu, s posebnim sendvičima, posebnim keksima - ništa ona nije smjela jesti što se u takvim prilikama posluživalo. Išle smo na skijanje sa zdjelicama gotovih zamrznutih obroka za tjedan dana. Ali smo išle i bile vesele. Mislim da je upravo to bilo presudno da je sve tako dobro završilo.

Ali, da se vratim na ono «zašto». Zašto se to dogodilo nama, Ivoni? Vjerojatno se malo tko tko ima ozbiljnijih problema sa zdravlјem pita: «Zašto sam bolestan?». Bolest izgleda najčešće kao nešto na što nismo mogli utjecati, kao nesreća koja je pala na nas i gotovo. Razmišljamo o liječenju, ili ni to. Neka razmišljaju liječnici, a mi naprosto jedva čekamo da prođe, ili se u teškim slučajevima tjeskobno zavijemo u brigu - hoću li preživjeti ili ne? Ljutimo se na sudbinu, na Boga. «Zašto sam bolesna?» - nije pitanje koje si postavljamo. Izgleda besmisleno, izvan naše moći razumijevanja. Ja sam, pak, stalno vrtjela to «zašto». Zašto se to dogodilo bebici čim je rođena? Je li se to dogodilo nama, roditeljima? Tih, sad već davnih dana, negdje u podsivjesti imala sam

slutnju da Ivonina nevolja nekako ima veze s nečim što nam je dostupno, kao da sam osjećala da to možda i nije moralo biti tako i da je postojao neki jednostavan način ozdravljenja, da možda nije ni trebala biti bolesna.

Kad sam shvatila da nam liječnici ne mogu pomoći, počela sam se osvrati na sve strane ne bih li našla načina da riješim Ivonine probleme. Liječnici mi nisu znali reći hoće li to s vremenom proći, iako su rekli da ima šanse da se poboljšanje dogodi kad Ivona uđe u pubertet. Nisam se mogla pomiriti s tom neizvjesnošću, nisam se mogla pomiriti s tim da će Ivona možda cijelog života morati tako pomno paziti na svaki zalogaj koji pojede, a svejedno stalno patiti od bolnih grčeva i krvnog zdravlja. Žive ljudi s neusporedivo težim zdravstvenim problemima, nose se s njima herojski. Valjda bismo i mi nosili naš problem kako treba da je potrajan. Pa, nije baš da nije trajao. Dvanaest-četrnaest godina nisu kratko vrijeme. Rekla bih da smo ga nosili dobro dok je trajao. Nije bio najveći i nije bio najteži, ali nas je zapao baš takav problem. Kažu da se ljudi mogu podijeliti u dvije grupe - na one koji stvaraju probleme i na one koji ih rješavaju. Nisam znala tko je stvorio naš problem, jesam li to bila ja ili netko drugi. Ali sam znala da ga hoću riješiti. Zaista sam to htjela više nego išta na svijetu. Samo vraga ne bih bila pitala za pomoći. I tako sam krenula u veliko istraživanje. Nije dovoljno samo željeti dobro djetetu. Treba to i znati. Ovdje je trebalo neko znanje kojeg, činilo se, nigdje nema. E, pa dobro, ipak ću ga naći. Uvijek sam bila tvrdoglava i temeljita. Ne sjećam se da sam ikad odustala od nečega što sam htjela zato jer se to činilo «nemogućim».

I tako je počela naša velika avantura. Veća nego put oko svijeta. Krenuli smo na put «u sebe», iako tada još nisam znala da je to taj put i dokle ćemo stići. Naprsto sam krenula.

U to su se vrijeme počele intenzivnije pojavljivati knjige i časopisi iz područja tzv. ezoterije, ili tzv. alternative, a možda bi bilo točnije reći, knjige **0** upoznavanju skrivenih strana naše psihe i o duhovnom razvoju. Bilo je tu astrologije, tarota i svih drugih načina predviđanja budućnosti, liječenja bioenergijom na razne načine, liječenja vizualizacijom, bojama i molitvom, novih interpretacija starih vjerskih doktrina, rasprava o istočnjačkim filozofijama, svjetonazorima i religijama, novih duhovnih učenja. Bilo je tu svega 1 svačega - cijeli jedan novi univerzum koji me strahovito privlačio, najprije zato što je bilo očito da psihologija, medicina i druge etablirane znanosti nisu mogle odgovoriti na moja pitanja.

Imale su te «alternativne» discipline tada puno težu stigmu praznovjerja i neozbiljnosti nego danas, ali to me nije brinulo. Strastveno sam počela čitati sve što sam stigla iz tog područja. Čitala sam paralelno autore starijih i novijih struja psihanalize - Junga, Reicha, Lowena i mnoge druge. Osjećala sam da ću u toj vrsti realnosti naći odgovore na pitanja koja su me pratila takoreći od kad znam za sebe, a pogotovo na pitanja o tome zašto Ivona ima

probleme s prehranom. Nadala sam se da će negdje pročitati o tome tko, ili što, ili kako bi joj se moglo pomoći, kad već od klasičnih liječnika nije bilo puno koristi, usprkos njihovoj dobroj volji, znanju i zalaganju .

U jednom času sam nešto od pročitanog i shvaćenog pokušala i primjeniti i - poboljšanja su počela. Mislim da su dva momenta dovела do izrazitijih poboljšanja, a zapravo je treći moment bio presudan, samo sam to shvatila puno godina kasnije. Pokušavam pratiti događaje kronološki i po sjećanju, iako mi tek današnje razumijevanje omogućuje da sve složim u neki smisleni slijed.

Prvo izrazitije poboljšanje kod Ivone primjetila sam kad sam poslušala upute radistezista. To su oni ljudi koji su nekad rašljama otkrivali vodu i rekli vam gdje kopati bunar, a danas vam znaju reći gdje imate loša zračenja u kući ili stanu. Mislim da bi točnije bilo reći da svojim senzibilitetom znaju otkriti štetna elektromagnetska zračenja raznog porijekla - prirodnog ili tehničkog. Najprije vas upute da krevet orijentirate «glava na sjever ili istok», jer se tako ne suprotstavljate Zemljinom elektromagnetnom polju. Objasnjenje je zvučalo smisленo i jednostavno, pa smo to i napravili. Zatim sam odmaknula veliki frižider koji je bio s druge strane zida u kuhinji, ali je iza zida bio točno uz Ivonin krevet, pa smo tako izbjegli elektromagnetsko polje koje zrači frižider. Kako je soba bila mala, krevet postavljen na novu poziciju nije dozvoljavao dovoljno otvaranje vrata, zbog čega smo ga stavili na točkice i noću ga pomicali na pravu poziciju. Ivona je počela bolje spavati i bolje podnositi hranu, povećavao se broj namirnica koje je njen probavni sustav mogao prihvati.

Ne mogu uopće tvrditi da se taj napredak, Ivoni je moglo biti šest ili sedam godina, ne bi bio dogodio i bez tog, nazovimo ga, izbjegavanja štetnih elektromagnetskih zračenja. Nije taj napredak bio trenutačan da bi se mogao sa sigurnošću povezati s tim zahvatima, ali ja sam uvjerena da je bilo tako jer drugih značajnijih promjena u našem životu nije bilo. A Ivonino poboljšanje, koje sam tako dugo priželjkivala i koje se u tih pet- šest prethodnih godina zbivalo, ali vrlo, vrlo sporo, meni je sada izgledalo ubrzano. Nestale su i upale krajnika, koji su taman bili pred operacijom - nismo ih nikad poslije dali operirati. Nestale su i upale sinusa.

Drugi događaj koji je doveo do ozbiljnog poboljšanja, za koji isto tako nemam nikakvih uzročno-posljedičnih dokaza, osim svog opažanja i intuicije, bila je primjena jedne iscjeliteljske tehnike. Kasnije sam je pronalazila kod mnogih autora i uvijek je opisivana kao vrlo snažna tehnika. Ukratko, iscjeljivanje se odnosilo na to da osobu vizualizirate i da ju unutarnjim okom vidite obavijenu prozirnim oblakom u nekoj boji. Boja je bila dobro odabранa ako se osoba smiješila i izgledala zadovoljno, a ako ne, trebalo je mijenjati boju. Poslije nekog vremena, koje se naprosto intuitivno određivalo, mijenjali ste boju, opet uz provjeru ima li osmjeha ili ne. I tako dok bi vam intuicija

rekla da je dosta. Čitala sam do tada o mnogim tehnikama iscijeljivanja, ali sam jedino ovu odlučila primijeniti. Ne sjećam se koliko dugo je to trajalo. Vjerojatno više od mjesec dana, svake večeri kasno, kad je Ivona već spavala. Da ne duljim s objašnjenjem, tehnika se zapravo bazirala na aktiviranju (ne prenošenju - objašnjenje razlike je u zaključnom dijelu priče i bitno je) pozitivne iscijeljujuće energije samog «pacijenta», a boje su određivale njenu frekvenciju. Ja nisam mislila da sam iscijelitelj, ali sam imala poriv primijeniti tu tehniku. Nisam nikada imala poriv voditi Ivonu nekom poznatom iscijelitelju, a kao da sam ja odigrala tu ulogu u nekoj mjeri. Činilo se čak i s nekim uspjehom, jer opet smo imali značajniji napredak - bolji san, jačanje imuniteta, više namirnica u obrocima.

Još uvijek smo bili dosta daleko od normale, ali je bilo puno, puno bolje nego prije. Ivoni je tada bilo devet godina. Negdje pri kraju desete godine poboljšanja su bila sve izrazitija, brža i češća tako da je Ivona u trinaestoj - četrnaestoj godini mogla jesti baš sve bez ikakvog ograničenja. Imunitet je došao na normalu, nije poboljevala, mirno je spavala. Totalni hapy end. Ukrzo je i zaboravila sve nevolje kroz koje je prošla.

Tek mnogo godina kasnije povezala sam da se u to vrijeme zbio događaj koji joj je donio potpuno ozdravljenje - i to je bio taj treći faktor koji je bio presudan. Ali o tome u svoje vrijeme, kad priča dođe u trenutak u kojem sam ja to shvatila. Opisala prva dva postupka, jer sam i dalje uvjerenja da je od njih bilo neke, iako možda ne velike, koristi i jer želim što vjernije opisati kako i zašto je počelo moje istraživanje.

MOJE BOLESTI I MOJI SNOVI

*Konačno, kad svi budu jedno s Bogom
I kad budu potpuno svjesni toga,
Obećavam vam da niti jednog trena
Kad pogledate nazad u život, nećete reći
«To je bilo glupo.»
Reći ćete
«To je bila ljubav koja je tražila da spozna sebe saniu.»*

(Emmanuel's Book)

*M*oja sreća zbog Ivoninog ozdravljenja bila je neizmjerna - iako se to do-gađalo postupno, a ne u jednom trenutku kojeg sam mogla prepoznati kao prekretnicu i razlog za slavlje. Osjećaj sreće bio je zatim pomućen jednim drugim događajem.

Ivoni je moglo biti deset godina, bilo je ljetno i ja sam se jednog dana teško razboljela. Baš jednog lijepog ljetnog dana. Bila sam na izletu s prijateljem. Sve je izgledalo dobro i mirno. Odjedanput sam osjetila potpunu malaksalost i drhtavicu. Temperatura mi je pala na 36 stupnjeva i niže. Od tog dana nisam mogla probavljati nikakvu hranu osim raskuhane riže, narasle su mi nekakve kvrge po limfnim čvorovima, temperatura mijehu bila stalno niska i, što je naj-gore, bila sam potpuno iscrpljena. Krenula sam u pohod na razne ambulante i specijalističke preglede. Svi unutrašnji organi su izgledali uglavnom u redu, krvna slika također, a ja sam jedva stajala na nogama. Doduše, prva dijagnoza je ipak postavljena - poremećaj u radu štitnjače. Bila sam uvijek vitka, a tad sam smršavila deset kila u kratkom vremenu, jer moj probavni sustav nije probavljao ništa, pa sam zapravo postala baš mršava. Tri - četiri mjeseca nisam išla na posao. Onda sam nekako skupila nešto snage, počela raditi i relativno normalno živjeti, ali ipak stalno na rubu potpune iscrpljenosti. I tako idućih nekoliko godina. Godinu dana nakon pojave bolesti dijagnosticirana mi je upala obaju bubrega, upala gušterače, upala žući, upala crijeva, natečena jetra. Štitnjača se uz terapiju za izbacivanje viška joda oporavila.

U tih nekoliko godina meni je bilo loše, a moji simptomi bili su gotovo identični nekadašnjim Ivoninim, samo što ona nikad nije bila malaksala i nije joj nikad dijagnosticirana **upala**, ili bilo kakvo **oštećenje, nekog organa**, osim krajnika, koje smo spasili od vađenja zaslugom jednog starog iskusnog specijaliste (koji je rekao: «Pa pričekajmo još malo s operacijom.» Zatim je

Ivona ozdravila od svega, pa tako i od upale krajnika). Znači, nekako u isto vrijeme kad sam se ja počela «raspadati», Ivoni je počelo naglo poboljšanje koje je završilo potpunim ozdravljenjem. U isto vrijeme, ili možda godinu **dana** ranije, moj otac, koji je dotad mogao jesti skoro pa i kamenje, počeo je alergično reagirati na dosta vrsta hrane te osjećati simptome bronhijalne astme. Nešto nakon početka tog perioda iscrpljenosti, mojoj mami je metastazirao tumor nakon osam godina mirovanja, poslije čega je dvije godine kasnije umrla. Tata i mama su živjeli u drugom gradu, ali smo bili dosta povezani i zajedno smo provodili nekoliko mjeseci godišnje, što kod njih, što kod nas. Tada sam počela naslućivati neku, barem vremensku, podudarnost u oboljenjima i ozdravljenjima nas četvoro. Bio je to dobar trag. Naše zdravstvene tegobe imale su «neku tajnu vezu».

Ukratko, četiri-pet godina nakon mamine smrti tata i ja smo opet mogli sve jesti kao i prije, a Ivona je ozdravila još i ranije - dvije godine nakon mamine smrti. Mama je prerano umrla, u šezdeset drugoj godini života, ali kao da nas je svojom smrti oslobođila nečega. Jer, kao što smo neobjašnjivo i odjednom svi dobili alergijske, probavne i svakakve druge smetnje, tako su postupno i neobjašnjivo i nestale, potpuno nestale. Neobjašnjivo, jer, kao što znate, za alergije uzrokovane hranom nema nikakve medicinske pomoći osim ublažavanja simptoma. Počela sam se pitati govori li ta vremenska podudarnost nešto dublje o nama?

U šest-sedam godina koliko je trajao taj period svašta se dogodilo. Ipak, ne bi se moglo reći da smo proživiljivali posebne stresove, ili stresove s kojima se nismo mogli nositi. Iako su nas mamina bolest i smrt jako pogodile, tatini i moji probavni problemi su počeli mnogo prije, čak godinu dana prije, nego što su mami dijagnosticirane metastaze - u nekom relativno mirnom periodu, koji je na neki način bio i obećavajući jer je Ivoni bilo bolje. Kad smo nakon tih pet-šest godina već ozdravili, značilo je da smo nešto naučili iz te situacije. Tu bi svatko stao i bio zadovoljan, ali ja sam htjela znati zašto nam se to dogodilo i što smo zapravo naučili iz toga. Naprosto nisam odustajala sa svojim pitanjima.

I dalje sam čitala sve one silne knjige - psihologija, parapsihologija, iscjetitelji, vidovnjaci, astrologija... Činilo mi se da sam već puno toga naučila, ali sve je to ipak bila nekakva zbrka. Vjerovala sam da se ljudi mogu izlječiti bioenergetskim tretmanima, ali meni takvi tretmani, kod tada poznatog bioenergetičara, nisu pomogli ništa. Zdravorazumski smo tumačili da mi je deset godina strke oko Ivone uzrokovalo iscrpljenost i sve to. Ali što je bilo tati? On nije imao nikakvu strku. Živio je ugodnim penzionerskim životom na selu bez ikakvih životnih problema. Bila sam stalno u nekom sherlokholmes gardu. Sve i svaki detalj sam ispitivala, a nije bilo odgovora.

Za razliku od većine ljudi kojima je u to vrijeme cijelo područje bioenergije i iscjetljivanja uz pomoć različitih iscjetitelja bilo odbojno i nerazumno, ja

sam osjećala da moji odgovori leže upravo tu negdje, u toj vrsti realnosti, ako je tako možemo nazvati. Međutim, velika smetnja mi je bila to što sam cijelo područje stalno ispitivala samo razumski, intelektualno, što mi je bio jedini alat na raspolažanju. Nedostajali su mi: intuicija, vidovitost i «osjećanje» vlastite energije - sposobnosti koje omogućuju da provjerite što iscijelitelji i videnjaci rade. Nalazila sam u knjigama i metode kako razviti te zaboravljene sposobnosti koje su nam svima urođene, ali ja nisam bila nikakav talent za to. Tako sam tada mislila. Probala sam provjeravati štogod preko viska, ali to je bila čista katastrofa. Ako bih u srijedu postavila kontrolno pitanje: «Je li danas nedjelja?», preko viska bih uredno dobila odgovor da jest. Činilo se da ta «sprava» nije za mene.

Psihologija, psihoanaliza, transpersonalna psihologija - svi su pričali o podsvjesnom, nesvjesnom, potisnutom, skrivenom. Prebiru oni po podsvjesnom, uočavaju neka pravila, neke oblike, ali sve to je u suštini jedno veliko lutanje. Još i danas. Već je skoro svakome poznato i očito da je nesvjesni dio nas neobično jak i da čini svakojaka «čuda». Tek dobar odnos svjesnog i nesvjesnog vodi nas na pravi put, naš put. Sila dobrih knjiga je napisana na tu temu. Slijedila sam njihove naputke i postizala dobre rezultate, razna poboljšanja u odnosu prema ljudima, u poslu, u svemu. A onda bi dolazile situacije kad sam bila sigurna da sam postupala «ispravno», u skladu s najboljim duhovnim istinama, psihološkim poučcima i moralnim zapovijedima, a rezultat bi bio loš ili katastrofalan. Zapravo, to je prva percepcija kad se nađete u situaciji koja vam ne odgovara, koja vrijeđa ili boli - «opet sam u nevolji!». Slijedi misao: «Aha, imam ovaj problem, ne zato da me uništi ili kazni, nego da nešto naučim». I ta vas misao vodi naprijed. Međutim, kad otkrijem da se o takav sličan problem spotičem već peti ili sedamnaesti put, što znači da lekciju nisam naučila, i kad ne znam niti jedan novi način kako riješiti stari problem - što tad? To je bila situacija koja je mene poticala na istraživanje. I tako sam istraživala, čitala, eksperimentirala, sa sobom i na sebi, jer je to jedino bilo moguće. Jako mi se dopadala misao: «Ako hoćeš promijeniti svijet, trebaš samo promijeniti sebe» (druge ionako ne možemo, to skoro svi već znaju). Naravno, tu sam misao uočila u literaturi nakon duge i bolne povijesti svojih promašaja da promijenim druge, uglavnom životne partnere.

U to vrijeme počela sam obraćati pažnju i na svoje snove.

Iskustvo snova je zapravo mistično iskustvo, koje je oduvijek privlačilo našu pažnju, ali smo uvijek bili nesigurni u interpretaciji, bilo kao pojedinci svatko za sebe, bilo kao stručnjaci, pa bi najčešći rezultat bio da smo prestajali opažati snove, tj. ispalо bi da ih se ne sjećamo. Psiholozi i psihijatri znaju važnost snova, ali ni oni ne bi stavili ruku u vatru da su ih točno interpretirali, ili da su od pacijenta samog dobili točnu interpretaciju nekog značajnijeg broja snova. Ja sam potpuno slučajno otkrila da putem snova

dobivam važne informacije za moj život. Ali, osim informacija, snovi su mi donijeli i nova pitanja.

Ljudi pamte snove malo ili nikako. Valjda sam i ja bila u toj većini. Onda se dogodilo da me Ivona svake noći budila sa svojim grčevima i noćnim morama i to skoro uvijek u dva i po sata u noći. Bilo je to vrijeme kad sam sanjala, i tako sam zbog buđenja počela pamtiti snove. Nije meni tada bilo lako, pa nisam puno obraćala pažnju na snove do jednog događaja. Trebala sam službeno oputovati u drugi grad i, između ostalog, sresti se s jednim starim prijateljem, kojeg dugo nisam vidjela.

Koju noć prije puta sanjam san koji nedvojbeno govori da neću uspjeti sresti prijatelja, da će se dogoditi neki nesporazum. «Baš da vidim kako će se to dogoditi sad kad sam upozoren!», pomislim znatiželjno i krenem na put. Dođem u hotel, daju mi sobu na desetom katu. Dođem gore, kad ne radi telefon. Tada nije bilo mobitela, a ja se tek trebam dogovoriti s prijateljem kad ćemo se naći. On je doduše znao u kojem sam hotelu. Shvatim da će mi taj nedostatak telefona prouzročiti ono što sam u snu vidjela, pa se spustim na recepciju i zamolim da mi daju drugi aparat. Ali oni neće, nego mi daju drugu sobu. Pa dobro, tamo telefon radi. Malo sam čitala, pa sam rano zaspala i sutra otputovala. Prijatelja nisam srela. Čujemo se mi kad sam se već vratila i on mi ispriča što je bilo. Zvao me telefonom da se dogovorimo kad ćemo se vidjeti. Ja se nisam javljala. Onda je došao u hotel, popeo se na deseti kat i pokucao na vrata. Ja nisam otvarala. I što je mogao? Otišao je. Kvaka je bila u tome što je službenik uveo u evidenciju da sam u onoj prvoj sobi gdje telefon nije radio, a nije korigirao promjenu sobe zbog moje reklamacije na telefon. Tako je prijatelj dobio krivi broj sobe, one iz koje sam otišla. Kucao je na kriva vrata i nije me mogao naći ni telefonom ni osobno. A da nisam bila «u stanju pripravnosti» zbog sna, možda ne bih ni provjeravala ispravnost telefona, tako bih ostala u prvoj sobi i prijatelj bi me našao tako što se došetao do te sobe. Ali kako god okrenuli, rezultat je bio da je san točno predvidio - nećemo se sresti. Još kasnije shvatila sam točniju interpretaciju sna - nije bilo dobro tada sresti tog prijatelja; san me upozorio, savjetovao, a ja sam htijući suprotno, ipak poslušala.

Tako sam shvatila da sam vrlo precizno predvidjela budući događaj, sekvencu po sekvencu. Nisam o tome čitala u knjigama kao o iskustvu drugih ljudi, nije se radilo o predviđanju neke gatare, u čiju vjerodostojnost lako posumnjamo. Ja osobno sam vidjela svoju budućnost. Vrlo detaljno, vrlo precizno, kao da gledam film. Kad se nešto slično događalo i dalje, morala sam sama sebi protumačiti o čemu se radi. Morala sam. Možda nije bilo najhitnije kako je to moguće, jer kategorija prostor-vremena iz teorije relativnosti objašnjava da je to moguće. Barem sam ja to tako protumačila. Možda je važnije bilo pitanje: Imam li ja iz časa u čas slobodnu volju, ili je već sve negdje unaprijed predviđeno, i to ne samo grosso modo, već detaljno? I još

k tome me netko ili nešto upozorava da se moj plan da vidim prijatelja neće ostvariti. A kad moja slobodna volja odluči savladati sve prepreke, **to** mi svejedno ne uspije, nego se baš ostvari san. Čiji je to bio san? Ako ja na javi nisam uspjela savladati jednostavnu prepreku, čak štoviše stvorila sam djelomično i samaj?rep-iku da se ne ostvari moja «slobodna volja», nego da se ostvari san. Čiji san? San sam svakako osjećala kao «svoj». Ja sam bila u snu, ja sam vodila radnju, nije bilo nikoga trećeg. Moglo bi se reći da sam neka ja koju ne poznam, poručila nešto ovoj ja koje sam svjesna. I još se dalo zaključiti da je ta ja koju ne poznam bila jača, puno jača. Nisam znala što bih dalje sa svim tim, pa sam pustila. Snovi su se sanjali i dalje. Koji put ih ne bih znala protumačiti, ali s godinama sam ih tumačila sve bolje i uvijek su mi davali dragocjene informacije, koje su mi pomogle izbjegći puno pogrešaka ili nevolja. Kad sam jednom odlučila dati snovima tu funkciju, «oni» su je obavljali. Stekla sam izvrsnog «savjetnika» koji me upozoravao na velike probleme na koje bih uskoro naletjela, ali mi je i «sugerirao» najbolje rješenje, najčešće ukazujući na uzrok problema, kako sam dobro surađivala sa svojim «savjetnikom», dakle s nekom drugom »ja«, što i dan danas traje. Ali tko je »on« bio, otkuda mu informacije iz budućnosti, otkuda mu sposobnost da me upozori baš na ono što bez njegova usmjerenja ne bih bila znala riješiti na svoje dobro? Kasnije sam počela pitati za informacije i objašnjenja i iz prošlosti. I to sam dobivala - ne uvijek, nego očito onda kad je bilo potrebno da znam. Informacije o budućnosti sam lako provjeravala, jer bi se san dogodio. Ali kako provjeriti informacije iz prošlosti, jesu li točne ili ne? U suštini, čim postavite bitno pitanje, dobijete i odgovor.

Tako sam jednom čula isповijest jednog prijatelja o traumatičnom događaju iz njegova djetinjstva, iz vremena kad mu je bilo pet godina. Samog događaja on se sjećao djelomično, a dojam užasa pratio ga je cijelog života. Sanjala sam taj ružan, iako možda ne baš tragičan, događaj vrlo detaljno. Kad sam ispričala prijatelju san, njegovo sjećanje se potpuno vratilo. Shvatio je da se potpuno podudara s mojim snom, a od mene je dobio informacije koje su popunile rupe u njegovu sjećanju. »Jedini« problem je bio u tome da je njegovo potisnuto sjećanje prouzročilo osjećaj krivnje, koji je bio neproporcionalno veći od samog događaja i koji mu je obilježio, pa, moglo bi se reći, i dobrano uništio cijeli život do tada, jer je prouzročio lanac događaja koji su se nastavljali na onaj prvi ružni događaj. Psihoterapeuti znaju da je to uobičajeni slijed. Otkuda meni ta informacija? San je bio doslovno jasan da nije trebala ni najmanja interpretacija. Čovjeka sam upoznala kad mu je bilo četrdeset i pet godina, a nikome nikada nije spomenuo tu zgodu, koje se, uostalom, nije detaljno ni sjećao sve dok mu je ja nisam odsanjala.

Dobila sam način da **se** potpuno pouzdano u svom duhu **krećem kroz** vrijeme, u prošlost i u budućnost, i nađem ključne informacije koje mi trebaju. Ne, dakle, uvijek i o svemu što bi mi palo napamet, nego o onome što je

moj «savjetnik» u svojoj mudrosti odlučio da mi treba. Tako sam upornošću i domišljatošću proučila i provjerila psihološke teorije plus «Veliku sanjaricu s tumačenjem snova» i došla do vlastite interpretacije snova te njihove korisne upotrebe. Kako se to dogodilo? Ivona me godinama budila u dva i trideset usred noći, a ja sam pažljivim opažanjem i razmišljanjem tu nezgodu pretvorila u svoju korist jer sam zbog toga pročitala deset knjiga više, razbijala glavu teorijom relativnosti i Hawkingsovim knjigama o početku Svemira i velikom prasku - što mi je tada, ali i kasnije, sve dobro došlo.

Možda nije na odmet dodati da to buđenje u dva i trideset nije bilo samo buđenje. Ivona bi se mučila u grčevima i bolovima, trebalo joj je nekako dati tabletu, pričekati petnaest minuta-pola sata da počne djelovati, zatim je uspavati. Najčešće sam se već morala dignuti u četri i trideset da pripravim ili završim Ivonin ručak i ostale obroke koje smo nosili u vrtić (jer nije smjela jesti hranu koju su ostala djeca jela, kao što sam već rekla, zbog brašna, jaja, mlijeka...), a u šest sam već trebala biti na poslu. Bila sam kronično umorna, neispavana, razboljela sam se i sama, nisam imala «svoj» život, nisam imala karijeru, ali sam rješavala svoju situaciju, imala dobro i pametno dijete, imala sam svoje ideje i svojih tisuću zašto. Život može uvijek biti lijep i smislen ako tako odlučimo. Uvijek! Shvaćate li da imam pravo to reći?! Shvaćate li da je to istinito ako tako odlučite?! Zaista mislim da je krajnja, ali ipak realna, utjeha otići na groblje i reći: «Kako god da mi jest, bolje mi je nego njima... jer ja sam živa, sve je još moguće popraviti».

KAKO SAM «STEKLA» VIŠE BUDUĆNOSTI

*Sa svakim dahom
Vi stvarate novu kreaciju.
Ne borite se vi da biste prezivjeli
U nekom kontinuumu koji prolazi bez vas.
Svaki od vas diše kreativnu snagu
Koja dovodi u život, trenutak po trenutak,
Ljudski svijet i sve u njemu.*

(Emmanuel's Book III)

O*=>ako sam na vrlo uvjerljiv način shvatila da je zaista moguće vidjeti budućnost. Ja sam je doslovno gledala u snovima. I prošlost, naravno, jer je to isti postupak. Ja sam to sebi objašnjavala time da sam dobila pristup u četvrtu dimenziju koju Einstein naziva prostor-vrijeme. To, uostalom, znaju i sve gatare i vidovnjaci. Naravno da nisam bila jedina koja je stekla tu vještinsku. Ipak, kad se sami osvjedočite u tako nešto «čudno», počnete drugačije razmišljati o mnogo čemu.

U ovom trenutku prikladno je naglasiti jednu stvar - većina ljudi na sve ono što ne razumije, a toga je obično jako puno, nalijepi etiketu da je to nešto «neozbiljno», ili «praznovjerno», ili «nepristojno», ili tako nešto vrlo umno, i zaključi temu. Treba samo pošteno priznati da nešto jest ako jest, i onda pitati - «zašto?», ili - «kako?». Svaki put kad to napravite, život sasvim sigurno izmijeni tok, zapravo iz lijene bare dobije tok, počne teći. Život jest tekući, nikako stajaći. Zato kad idući put odmahnete rukom na nešto i bubnete stereotipni odgovor iz rukava, vratite film minutu unazad i pitajte se - «zašto?», ili - «kako?». Sve će odmah postati smislenije, zabavnije, životnije, ljepše.

Tako, iako je većina ljudi vrlo skeptična prema tome da je uopće moguće «vidjeti» budućnost, ja sam je, ne tražeći to, vidjela. Tada sam htjela razumjeti o čemu je riječ.

Budući da sam u snovima vidjela «nešto što nisam naručila», poželjela sam vidjeti budućnost na «zadane teme». Ako mogu u snovima, valjda mogu i na javi. Trebalо je samo pronaći način. «Where is the will, there is the way». Naravno da sam našla način.

Neki ljudi kažu da ne bi voljeli vidjeti budućnost jer da tako život ne bi bio zanimljiv. Tko zna? Možda se boje da bi iza ugla vidjeli svoju smrt. Mi se jako bojimo smrti. Nisam na taj način shvaćala moje zirkanje u buduće

događaje. Bila sam naprosto ženski praktična i tako mi se «slučajno» (vjerujte, ništa, baš ništa, nije slučajno) namjestilo da sam naletjela na metodu koja je mom mentalnom sklopu bila najprihvatljivija. Metoda je zapisana prije nekoliko tisuća godina u jednoj od najstarijih knjiga na svijetu koja se zove «*I Ching*» («Knjiga pi-omjene»), i koja se u Kini redovito koristi, osobito u višim i obrazovanijim društvenim slojevima. Kineski vladari i vojskovođe redovito su je koristili da bi dobili savjet koji je postupak ispravan u nekoj društvenoj situaciji. Ne morate biti diplomirani vidovnjak da biste je koristili. Ja nisam bila vidovnjak, dovoljno je bilo proučiti upute. Šest puta bacite štapiće (to je komplikiranije), ali možete i tri novčića (to je jednostavnije), nakon čega možete dobiti četiri kombinacije tih novčića, a njihove kombinacije, pak, daju 64 osnovna tumačenja i bezbroj prelaznih tumačenja između ta dva glavna.

U početku koji put ne razumijete odgovor, ali kasnije, kad budućnost postane sadašnjost, shvatite da je «knjiga» točno pi"edvidjela, jedino vi niste htjeli znati. «*I Ching*» (čita se, otprilike, kao «*ji ding*») je odgovarao mom mentalnom sklopu, jer (za razliku od gledanja u grah ili karte, iako vrlo cijenim i te metode) iza te knjige stoji 3000 godina kineske kulture i predstavlja suštinu kineske mudrosti. Nije ovo mjesto za filozofsku raspravu o «Knjizi promjene», ali otkad je napisana, negdje tisuću godina prije Krista, od kineskih careva pa do najobičnijih ljudi, uvjek je konzultirana kao savjetnik prije svakog važnijeg koraka u životu. Već duže vrijeme «Knjiga promjene» je vrlo popularna i u zemljama tzv. razvijenog svijeta i doživjela je zaista bezbrojne prijevode i interpretacije. Ako je dobra svima nabrojenima, zašto ne bi bila i meni? Ili vama? Zašto pišem o «*I Chingu*», tj. o mom gledanju u budućnost? Zato jer se to pokazalo jako korisnim u vezi onih silnih bolesti u mojoj obitelji s kojima sam i počela priču. I zato jer me navelo na jednu značajnu misao, a ta je, ni manje ni više, nego ta da smo mi, ljudska bića, «napravljeni» savršenima te da smo i danas savršeni, mada većina ljudi sigurno misli da je ovakav zaključak prije glup nego optimističan, osobito ako pogledamo što smo napravili od sebe i od Planete. Evo kako me «*I Ching*» naveo na takvu misao.

Vrlo brzo se pokazalo da pomoći «Knjige» mogu, ne toliko predvidjeti događaj, jer time se isključuje vlastita kreativna uloga, nego dobiti savjet o tome koji je razvoj neke situacije za mene najpovoljniji. Koliko god zapravo nevjerojatan, taj sam rezultat uzela gotovo kao normalan. Pa to i vidovnjaci vide u kavi ili grahu. Onaj tko ima taj vrlo poseban dar da je vidovit, on to može. To je činjenica jer postoje istraživanja i precizni statistički podaci **0** postotku uspješnosti predviđanja (nije stopostotna). Ali ja, ja koja nisam vidovita (osim u snovima), ili bilo tko na ovom svijetu kad uzme tri novčića 1 šest puta ih baci pa dobije točan odgovor - to jest čudo. To je bilo prvo čudo koje sam ja mogla proizvoditi. Dobro, drugo, ustvari, jer je «informativno sanjanje s uputom za rješenje problema» bilo prvo.

Ne čudi me što treba inteligencije, koncentriranosti, mašte i objektivnosti da se na pitanje o situaciji pitača prepozna i odgovarajuće interpretiraju detalji odgovora koji su u knjizi dati na opisani način. Ono što me zaista začudilo u toj priči, a to je bilo treće moje čudo, jest uloga moje ruke. Potrebno je zapravo dobiti neku vrstu binarnog koda za odgovor na vaše vrlo komplikirano obiteljsko, ljubavno ili poslovno pitanje. I taj vrlo fini, precizni i komplikirani rad vaše ruke, koja šest puta baciti tri novčića i da oni padnu baš kako treba - to jest čudo! I da se rezultat tog bacanja uklopi u jednu mudru knjigu, koju ne morate niti poznavati, i da iz toga možete dobiti vrlo precizan odgovor na vaše pitanje kako postupiti u nekoj situaciji - to jest čudo!

Eto, to sam ja pomislila kad sam počela proučavati i prakticirati «I Ching». Većina ljudi, barem onih koji sebe smatraju ozbilnjima, odmahne rukom, I kaže: «Praznovjerice, tamo neke kineske, ciganske, ma svejedno. Tko ozbiljan može pouzdano predvidjeti budućnost?». Ja sam sebe smatrala ozbiljnom i vrlo vješto sam gledala u budućnost. Sjetite se podatka o Newtonu, jednom od najvećih umova čovječanstva, iz uvoda u ovu priču, prije nego «istaknete svoju ozbiljnost» odbacivanjem onoga što još ne razumijete. Neću sada ulaziti u objašnjavanje koliko savršeno su Kinezi prije tri tisuće godina shvatili zakone Univerzuma i čovjeka kad su sve mogućnosti bilo kojih sljedova događaja uspjeli složiti u jednu zadivljujuću knjigu, jednu jedinu knjigu, čiji obrazac još nitko nakon njenih autora nije dokraja dokučio, ali i danas «funkcionira» bez greške kao i prije tri tisuće godina jer nije niti malo zastarjela.

I, zaista me duboko fasciniralo to što mi je um rastegljiv do budućnosti, a moja ruka kao neka mehanička alatka tako je savršeno integrirana s mojim umom da je u stanju šest puta baciti tri novčića na način da se oni slože u jednu zadivljujuće smislenu kombinaciju. To je meni moguće postići - a moguće je i svakome drugom.

Shvaćate li moj pristup? «Standardna» pamet kaže da je to nemoguće - i gotovo, nema dalje, točka! Za nju je budućnost sasvim nešto drugo nego za mene. Ja mogu predvidjeti budućnost i između raznih budućnosti (ali unutar zadalog konteksta - ne mogu poželjeti sutra postati koncertni pijanist) izabrati onu koja mi se najviše sviđa. «Standardna» pamet ima samo jednu budućnost. Ja ih imam više. Zamislite to bogatstvo. I ne samo to - «više» budućnosti je kontekst slobodne volje. Uvijek, uvijek imamo mogućnost izbora između dobra i zla, između straha i ljubavi. Uvijek, u svakom trenutku, u svakoj i najskučenijoj životnoj situaciji, imamo slobodu izbora. To sam shvatila «gledajući» u budućnost. Shvatila sam koliko je to stvarno, za svakog čovjeka.

Korak dalje - ja se sada čudim još nečemu: kojom preciznošću, fantastičnom preciznošću, ruka kroz bacanje novčića povezuje moj osobni misaoni koncept, zapravo cijelu moju osobnu sudbinu, s nekim višim pravilom i zakonitošću koja je zapisana u «I Chingu». Shvaćate li koliko ta činjenica - da

je ruka, fizički organ, sposobna baciti tri novčića šest puta i da na temelju toga odgonetate svoj viši životni smisao - govori o savršenstvu našeg fizičkog i duhovnog bića i o njihovoj nezamislivo savršenoj koordinaciji? Za «standardnu» pamet cijeli ovaj odlomak ne može uopće postojati, a kamoli biti zapisan, «jer ne možete sada vidjeti budućnost». Naravno da to mijenja i «prosječnu» ideju o tome što to «budućnost» jest. Kasnije sam čitala o istraživanjima vrhunskih fizičara koja pokazuju da su svi procesi u našem tijelu, od onih u fizičkom tijelu do onih mentalnih i duhovnih, regulirani na kvantnoj razini - dakle, unutar atoma, putem vrlo finih vibracija, ako smo sebi dopustili (baš tako!) da imamo fine visoke vibracije, što onda objašnjava ovu vrhunsku usklađenost uma i ruke.

Ali da sad ne ulazimo u kvantnu fiziku, o tome ćemo kasnije.

Ja sam gledajući budućnost, shvativši potpuni sklad između pokreta moje ruke, namjere mog uma i jedne knjige napisane prije više od tri tisuće godina, shvatila koliko smo savršeni. Mi jesmo savršeni. Zašto se to tako malo vidi u našim životima, u našim sudbinama? Dobro, ne vidi se uopće. Ali, ako jesmo savršeni, onda je potpuno moguće da to bude naša stvarnost, naša stvarnost iz dana u dan. Zašto «ne»? Idemo vidjeti kako «da»? To je bila moja misao vodilja.

Vjerovatno sam uvijek bila sklona «čudima», ali nakon susreta s «I Chingom», to je lagano prelazilo u strast da prepoznam onu drugu stvarnost koja je iza, ili ispred, ove vidljive i koja je izgledala istinitija, pouzdanija, temeljitijska... Jer, što sam bila starija, to je očitije bilo da živimo u prividu - ništa nije bilo onakvo kakvo je izgledalo i nitko nije bio onakav kakav je govorio da jest, ili kakav je mislio da jest, ili kakav je htio biti. Svi smo željeli sreću, a nismo bili sretni. Svi smo željeli sreću svojoj djeci, a proizvodili smo tako puno nesporazuma i jada. Svi smo željeli ljubav, a malo tko je mogao pred samim sobom reći: «Da, ja živim ljubav.». Kao da neke nevidljive sile upravljavaju nama, a još uvijek gotovo ništa o njima ne znamo. Jer, sve što smo mislili da znamo o ljudskoj prirodi pomoću znanosti koje nazivamo: psihologija, filozofija, politika, sociologija i slično - pokazalo se kratko u dosezima, nepraktično, komplikirano. Ukratko, ne baš previše točno i istinito, a svakako malo sposobno da nas riješi egzistencijalne zbumjenosti, ili psihičkih kriza i padova.

Moja, ili vaša, zbumjenost, nesreća, strah, bezobzirnost, ili puno takvih sličnih nepoželjnih stanja u kojima se ljudi kao pojedinci, ili kao ljudski rod općenito, najčešće nalazimo, govore o višemilenijskom neuspjehu vrste da svatko od nas pronađe bar malo mira, ravnoteže, razumijevanja i sreće, bar malo.

Ja sam «gledajući» budućnost shvatila da smo savršeni, da nam je ljubav dostupna, da znamo voljeti. A onda sam krenula pronaći način kako to ostvariti. Ne baš tako odlučno i kristalno jasno od početka. Bilo je tako da me uvjerenje o tome da smo «opremljeni, dizajnirani» tako da možemo biti savršeno dobri, lijepi i ljubavni, tjeralo da shvatim kako to živjeti. Svaki cilj vam

prizove načine ostvarenja. Bitno je koliko ste koncentrirani i usredsređeni. Moje uvjerenje o tome da smo savršeni bilo je apsolutno, a moj praktični duh nije mogao dozvoliti da to ostane nedokazano i neživljeno. Dokazati sam mogla samo životom, ne tek riječima i mislima. Moja je avantura bila u punom zamahu.

MAMA, ZAŠTO SI UMRLA?!

*Trenutak smrti je
I trenutak sjećanja.
Ne mogu vam reći koliko se često
Vaši dragi, jednom kad napustete svoja tijela,
Počnu smijati.*

(Emmanuel's Book IF)

i na kompjutoru kad pritisnete neku tipku ne dobijete baš uvijek željeni rezultat. Treba li reći razliku između nas i kompjutora? Tako niti ja nisam mogla odmah dobiti odgovore na sva svoja pitanja, pa niti na većinu njih, pa ni uz pomoć tek stečenih «savjetnika». Moj «savjetnik» je radio strogu selekciju. Pustio je da se s odgovorima na najteža pitanja koprecam idućih desetak godina. Ne iz hira. Postupno sam shvaćala da treba doći pravo vrijeme i prava zrelost i za neka pitanja i za neke odgovore. Još nisam imala odgovor na pitanje: «Zašto smo bili bolesni: mama, tata, Ivona i ja?», ali sam imala novih «alata» i novih «saveznika» koji su me polako vodili u željenom pravcu.

Tako je poslije više od deset godina svih mogućih zdravstvenih neprilika došlo vrijeme da smo svi ozdravili. Tata, Ivona i ja. Mama nije; ona je umrla - osam godina poslije dijagnoze tumora na dojci, metastaze na kostima, ponovo zračenje i nakon dvije godine - kraj. Nakon mamine smrti čitala sam neke stare knjige o dinamici ljudskih energija i počela mi se po glavi motati misao da je mamina smrt, ili, točnije rečeno, mamin odlazak, bio razlog što smo nas troje ozdravili. Naravno, to je podrazumijevalo da je njena prisutnost, dok je bila živa, bila uzrok zdravstvenih tegoba nas troje, a i nje same. To nije optužba. Uopće nije. Radi se o pokušaju razumijevanja, ne o optužbi i osudi. Zato će potanko objasniti tu ideju.

Najprije moram objasniti da sam ja kako voljela svoju mamu. Jako sam je i cijenila. Bila je izuzetno inteligentna žena, kreativna, maštovita, poduzetna, društvena, vesela. Ništa joj nije bilo teško, nije bila plačljiva, nije se žalila na česta poboljševanja, nije klonula ni kad joj je nakon pet-šest operacija dijagnosticiran rak. Svi su je voljeli. Bila je i lijepa žena.

Nas dvije smo se uvijek dobro razumjele, ali je u periodu mog puberteta, pa sve dok nisam završila fakultet u drugom gradu, bilo nekog nerazumlji-

⁵ *Emmanuel's Book II*, Compiled by Pat Rodegast and Judith Stanton, Bantam Books, USA, Canada, 1989.

vog, a vrlo žestokog i bučnog iskrenja između nas. Ona bi rekla nešto potpuno nevažno, a ja bih doslovno vrisnula: «Ostavi me na miru!». Sama sebi sam izgledala zaista glupo i ružno zbog toga, ali nisam si mogla pomoći. I kasnije je bilo takvih mojih reakcija, ali puno rjeđe, a znala sam se i bolje kontrolirati. Inače je mama, iako osoba s minimalnim formalnim obrazovanjem, zahvaljujući svojoj načitanosti i svojoj inteligenciji bila napredna u svemu. Mene je lijepo odgajala, bez zabrana, bez zapovijedi, uvijek s maksimalnim povjerenjem i podrškom u svemu što sam radila. Bio je užitak razgovarati s njom. Bila je odlična mama. Bila je krasna baka. Ivona ju je jako voljela i rado je kod nje provodila ljeta. Pa otkud mi ideja da je jedna takva krasna osoba, pa k tome krasna mama i baka, bila uzrok našim bolestima?

U početku je to bila samo ideja, koja dođe odnekud, ne znaš otkud. Onda sam gurala tu ideju iz glave vani, ali nije se dala. Nisam mogla zanemariti tu misao i sljedećih godina to je bio predmet mog istraživanja. Odgovor je bio dramatičniji i tragičniji nego je u prvi mah izgledalo, ali moram postupno doći do njega. Jako je važno shvatiti majku. Majke su često vrlo čudna bića. Mi smo ih stavili u bajkovitu inscenaciju, nešto kao da su princeze. Nisu. One su više od toga. One su ljudi i često griješe, možda gotovo uvijek griješe. Zbilja, zašto o majkama uvijek govorimo kao o bićima iz bajke? Zašto mislimo da moraju biti idealne? Znamo da nisu idealne, ali svi u dubini duše mislimo da moraju biti idealne. Sličan stav imamo i prema očevima. I nama i njima bi pomoglo da im dopustimo da budu stvarna bića. Nešto bi se manjulo naprijed u našim životima. Podsjećam vas da sam kad ovo pišem već dugo i sama majka. I koliko god da je moja zamisao o tome da je moja krasna majka bila uzrok svih naših nevolja, u prvi mah izgledala ružna, ta zamisao me vodila u dobrom pravcu. U suštini, bila je to crta hrabre kreativnosti koju sam pokupila baš od svoje mame. I onda sam pomislila da je mama umrla da nas spasi od nje same...

MISLI POZITIVNO

*Upozna'j sebe i upoznat ćeš Boga
Budući da je tvoja suština Božja energija,
A to je kreacija,
Ti stvaraš.
Ti si stvoritelj.
I ti si stvoren.
Ti stvaraš svoje zablude, ti stvaraš svoju istinu.
To je način kako ti učiš.*

(Emmanuel's Book)

ezoterijskoj literaturi, koju sam i dalje strasno čitala, sve češće i sve eksplicitnije se pojavljivala ideja da nije čovjek - njegov život, ponašanje, uspjeh ili neuspjeh - rezultat tzv. objektivnih okolnosti. Mi stvaramo, vješto pronalazimo objektivne okolnosti koje će potvrditi sliku neuspjeha, sliku nesreće, sliku tuge koju nosimo u duši, a uopće nismo toga svjesni. I obrnuto. Mi mislimo da težimo dobrome, da težimo sreći, da težimo uspjehu. I mislimo, kad to promašimo, da su krive objektivne okolnosti, da smo se rodili u krivoj obitelji, da nemamo novaca, ili smo baš imali «peh»... I tako tisuću izgovora. Potpuno krivo.

Svatko od nas u cijelosti određuje samog sebe i to svojim mislima i osjećajima. Sve, apsolutno sve, što nam se događa, rezultat je onoga što smo pretvodno mislili i osjećali. I naš uspjeh i naš neuspjeh, sreća i nesreća, dogodili su se jer smo mi to baš tako tražili. Ne mislimo mi ono što mislimo da mislimo, niti osjećamo što nam se čini da osjećamo, niti želimo ono što mislimo da želimo. Što zaista želimo od svoga života, to se jedino i najitočnije vidi iz našeg života samog. Ako je neuspješan i mizeran - mi smo baš to htjeli. Nije nitko drugi spriječio našu sreću. Mi smo doslovno htjeli svoju nesreću.

Kad shvatimo, zaista shvatimo i doslovno shvatimo, ovu tvrdu istinu, tek onda smo po prvi put u životu otvorili vrata svojoj sreći.

To je potpuno suprotno od onoga što se popularno misli, od onoga što razne društvene znanosti tvrde. Potpuno suprotno tzv. zdravom razumu. Potpuno suprotno svemu čemu su nas učili. Ipak, meni se ideja odmah dopala, jer je zapravo govorila o našoj apsolutnoj moći da budemo ono što želimo. Ako sami proizvodimo vlastitu nesreću, jednako smo sposobni proizvoditi i sreću. «If you can make it, you can anmake it.» Samo je trebalo otkriti taj

mehanizam stvaranja privida. Zašto smo stvorili nesreću, a mislili smo da gradimo sreću? Zašto nismo uspjeli, a mislili smo da tako strasno želimo uspjeti? U bilo čemu - u braku, u poslu, u prijateljstvu. Zašto? Zašto se tako često ispriječe nekakve okolnosti koje izgledaju objektivne i upropaste sve naše najbolje planove?

Zato jer je u našem nesvjesnom ugrađen program neuspjeha, program da budemo nesretni, program da drugima stvaramo bol. I to se prenosi generacijama. Kompjutorskim jezikom rečeno, kao virus koji nam uništava sve lijepo, sve korisne programe, a mi toga uglavnom nismo svjesni. Razumijevanje sila nesvjesnog i/ili podsvjesnog već stotinu i pedeset godina je u žarištu psihologije i psihoterapije. Puno toga je opisano, ali tajna o ugrađenom programu neuspjeha i nesreće nije baš otkrivena. Ljudi godinama idu psiholožima, psihijatrima; bude im malo bolje, onda uglavnom vide da ponovo upadaju u iste situacije, a da ni stare još nisu riješili. Puno je viceva smisljeno na račun onih koji i dvadeset godina odlaze na neku vrstu psihanalize, a da se na kraju ne osjećaju ni bolje, ni pametnije.

Sto je u ezoterijskoj literaturi koju sam čitala bilo novo? jednostavna ideja: Pusti prošlost, počni misliti drugačije, počni osjećati drugačije i život će ti se događati drugačije. To je ona, sad već svima poznata uzrečica: Misli pozitivno! Misli i osjećaj pozitivno i događat će se pozitivno! Misao i osjećaj proizvode djelo, proizvode činjenice, a ne obrnuto. Nije bitno krećeš li iz točke ispod nule, s točke nula, ili s točke plus deset. Samo kreni i stići ćeš. Nije baš da te prošlost neće vući za nogu, ali najprije kreni naprijed, a onda ćeš se i prošlosti lakše riješiti. Našla sam vrlo jednostavan način kako otpuhnuti prošlost i riješiti se njena negativna tereta, ali o tome kad usvojimo osnovne pojmovne kategorije i kad instaliramo potrebne «alate».

Kako «proizvesti» pozitivnu misao i pozitivni osjećaj, i nije tako jednostavno - treba pročitati bar jednu, a bolje i više, knjiga na tu temu. A onda se treba dobro potruditi, biti uporan i pronicljiv da se to i primijeni. Ja sam otkrila da je ta uputa djelotvorna i to na zanimljiv način. Ako prihvatiš takvu ideju, ako misliš da je istinita - ona samu sebe ostvaruje. Može brzo, a može sporo. Zavisi jeste li pročitali jednu, ili dvije, tri, ili četiri knjige o tome. Svaka vještina se lakše nauči ako znaš tehniku i metodu. Zavisi o puno toga, ali funkcioniра. Ukratko rečeno, prva pozitivna misao teži stvoriti ostale pozitivne misli. Može vam trebati deset godina za isti rezultat, a može i deset dana, doslovno. Sad, naravno, stvar je u tome da većina ljudi nije spremna ni mrdnuti guzicom, a kamoli mučnuti glavom. U suštini lakše je kukati. U mom slučaju ova teorija je pokazala upečatljivi uspjeh baš u pravo vrijeme na pravom mjestu.

Trebao mi je posao. Dobro plaćeni posao. Kome ne treba? Uvijek treba. Da, ali u mojoj zemlji je bjesnila ekonomsko-socijalna kriza, propadale su tvornice, poduzeća, propala je država, a nova se polako stvarala u užasnom me-

težu. Svaki dan su tisuće ljudi ostajali bez posla. Ja sam čitala čudne knjige i odlučila da je krajnje vrijeme da počnem dobro zarađivati; toliko da ivona i ja imamo udoban i bezbrižan život, ne bogatstvo. Pozitivna misao. Objektivne okolnosti: imam fakultetsko obrazovanje, ali je struka takva da baš ne donosi novce. Imala sam radno iskustvo na poslovima koji su nešto vrijedili u staroj državi, a u novim okolnostima takoreći ništa. Dakle, težak start, ali i «teške objektivne okolnosti». Nisam se obazirala ni na jedno, ni na drugo. Ja sam se držala svoje odluke. Držala sam se ideje: Moja pozitivna misao će stvoriti taj posao. Nakon dva promašaja našla sam posao - pošteni, legalni posao na kojem sam zarađivala pet puta više nego na prethodnom radnom mjestu i pet puta više nego što su zarađivali moji prijatelji na svojim ustaljenim poslovima. Jest da je trebalo puno raditi, da je trebalo pametno i domišljato raditi, ali prilika je bila tu i ja sam je uhvatila za robove. A nisam se dala pokolebiti ni od dva potpuna promašaja. Zar ovo nisu bile nemoguće objektivne okolnosti: ekonomsko-socijalna katastrofa, žena od četrdesetdvije godine, tada još krhkog zdravlja, nađem i prihvatom se posla u kojem od stotinu trojica uspiju. I upravo ja jedna od te uspješne trojice. Slučajna sreća? Ni najmanje! To je bio rezultat moje odluke da radim dobro plaćeni posao (pošteni posao, moram dodati za maliciozne). Naravno, nisam sjedila kod kuće i čekala da dobijem na lutriji. Radila sam strasno i žestoko.

Ta me odluka držala i dalje, jer ni superposlovi ne traju vječno. Moj krasni posao je nakon četiri godine izgubio tržište, a ja sam našla još bolji, još bolje plaćeni posao. Nakon iduće četiri godine htjela sam još bolji i još bolje plaćeni posao. I to sam napravila. Bez muke i bez grča.

Osjećam da moram objasniti ovaj primjer. Objektivna situacija je bila gotovo apsolutna nepovoljna po moju namjeru: kriza, rastuća nezaposlenost, moje četrdeset dvije godine, loša struka, slabo zdravlje. Međutim, moja čvrsta namjera je mene smjestila u točku gdje su objektivne okolnosti, možemo ih nazvati «mikro objektivne okolnosti», podržale ostvarenje moje namjere. Našla sam krasan posao i naučila ga raditi. Dakle, to nije bio posao koji mi je bio poznat, osim u nekim elementima - pa, eto, niti to nije bio problem. Našla sam krasne poslodavce, vrlo korektne, drage i sposobne ljude. Pazite, tumačim vam nešto što sam tri puta ponovila, što mi se zaista dogodilo jer sam ja tako htjela. Doći ćemo i do toga zašto vama nije uspjelo kad ste tako nešto «htjeli», ali i do toga kako će vam to uspjeti kao i meni. Moram li ponoviti da sam ja praktična osoba. Tako sam provjerila tezu: «Misli pozitivno!». Bitno je dodati: «I osjećaj pozitivno!».

NEGATIVNE EMOCIJE

*Borba između svjetla i tame
U tebi je samome.
Ovo nije svijet žrtvovanja.
Ti potpuno upravljaš svojim životom.
Ovdje si da vidiš gdje si u Svjetlu ,
Ali i da istražiš ostatke tamnih zakutaka
Kojima je namjera da unište Svjetlo.*

*Tama je izbor.
Tama govori o poricanju Svjetla,
A ne o odsutnosti Svjetla.*

(Emmanuel's Book)

 zoterijska literatura jako naglašava i važnost pročišćenja emocija - odbacivanje svih negativnih emocija, a zadržavanje samo pozitivnih. Prihvatala sam doslovnu tu tvrdnju i krenula je ostvariti. Marljivo sam «ljuštila» iz svojih reakcija sve negativne emocije.

Koje su to uopće negativne emocije?

Strah, zavist, ljubomora, briga, osjećaj krivnje, krivljenje drugih, oholost, bijes, ljutnja, osveta, sebičnost, laganje, težnja ka savršenstvu, težnja da bu-
dimo uvijek u pravu, taština, pohlepa, zloba, okrutnost, prijezir, sebičnost, lijenost, dosada (osim «negativnih» emocija nabrojena su i ponašanja koja proizlaze iz njih).

Koje su pozitivne emocije i ponašanja?

Ljubav, iskrenost, radost, zadovoljstvo, oprاشtanje, skromnost, smirenost, kreativnost, osjećaj odgovornosti, sposobnost za suradnju.

Nije bitno što je pozitivna strana kraća. Lakše je upamtitи. Kažem da sam ljuštila negativne. Osnovno i presudno je ne sakrivati od sebe prisutnost negativnih emocija. Skrivanje se naziva «potiskivanje». Kad osjetimo neku od «negativki», bitno je identificirati je, priznati je: »Aha, tu si strahu, tu si brigo, tu si bijesu!«. I onda naš izbor i naša odluka: »Tu si strahu, ali ti nisi ja. Odbacujem strah, nemam više strah«.... I tako deset puta na dan ako treba i koliko dugo treba. Ali funkcioniра ako je vaša namjera jaka. Ima i o tome hrpa knjiga, korisno ih je pročitati.

Jer, iskorjenjivati negativne misli, a ostaviti negativne emocije, je potpuno beskoristan trud. Ili mi gospodarimo emocijama, ili one nama. Na negativ-

nim emocijama rastu samo negativne, destruktivne misli i lažne ideje, prividi svih vrsta, samoobmane i obmane.

Nema tablete, ili liječnika, koji to mogu obaviti umjesto nas. Potreban je pažljiv, marljiv, strpljiv i uporan rad. A rezultat vrijedi truda - to je premija na državnoj lutriji. Rezultati se vide već na početku procesa, što je zaista motivirajuće. Nekako nema više neljubaznih službenika iza šaltera, nema lijениh prodavačica koje vas ne žele poslužiti, zločesti kolege prakticiraju na nekome drugom svoju zloču, a vas izbjegavaju. Partner se počne razumnije i ljepše ponašati, djeca se hoće družiti s vama... Pa onda ipak «bum!»; naletite na minu - netko se bijesno obruši na vas. Ne funkcioniра? FUNKCIONIРА, FUNKCIONIРА! To vam je samo mali znak da u vašem nesvjesnom ima još puno bijesa. Vaš bijes je privukao bijes onoga drugog. I onda nema: «On je ovakav, on je onakav, kako mi je to mogao učiniti? A ja sam tako dobra prema njemu!». Smirite loptu, zahvalite u sebi «neprijatelju» što vas je podsjetio na čemu još trebate raditi, što vas je upozorio na to koje probleme još imate i tiho se izmaknite. Jer, ne trebate podnosići njegov bijes, od toga nema koristi. Nije «naš neprijatelj» tu zato jer nas «nebo» kažnjava što se još nismo promijenili na bolje. «Nebo» nas samo podsjeća na naš zadatak kojeg smo se prihvatali. Zato nemojmo od neprijatelja praviti sudbinu koju moramo podnosići. Neprijatelj je samo znak na našem putu kojeg treba opaziti i shvatiti, a zatim otići dalje bez srdžbe i s nijemom zahvalnošću što smo nešto naučili.

Otkrila sam način kako ovaj postupak znatno pojednostavniti i ubrzati na raketni pogon, ali o tome u pravi tren. Ja sam išla ovim sporim načinom i moram reći da sam bila ponosna na sebe sa svakom malom pobjedom nad svakim malim, ili velikim, «negativcem». Život je svakim danom tekaо sve skladnije, ljudi su bili sve ljubazniji, poslovi su se obavljali sve lakše i sve brže. Kad savladate zmiju negativnih emocija i majmuna negativnih misli u sebi, zapravo, čim počnete s tim procesom, život kreće u ritmu valcera. Možda bi bilo točnije reći - meni je tako krenulo!. Ipak, uvjerena sam da bi i vama. Nisam ja izmisnila te ideje ni te metode. Poznate su odavna u psihologiji, ezoterijska misao ih popularizira na razne kreativne načine, a na koncu i sve religije govore isto. Kako u ovoj priči govorim samo o svome iskustvu, kažem samo to: provjerila sam, točno je, funkcionira.

Međutim, sve ovo ne funkcionira bez jednog uvjeta, a to je ISKRENOST; najprije prema sebi, a onda prema drugima. Totalna, apsolutna, bespoštedna iskrenost. Nema iznimki, nema opravdanja.

KOLIKO PUTA SMO PONAVLJALI PRVI RAZRED

*Nemojte spor svoga života
Uputiti na sud svoga razuma.
Držat će vas u sudnici
Idućih šest stotina godina*

(Emmanuel's Book)

Moje sazrijevanje, sazrijevanje mojih ideja, bio je složen proces koji je te- kao stazom popločanom s tisuću, i još puno više, ZAŠTO? i svakojakih drugih pitanja. Jedno od prvih pitanja je: Koji je smisao života? Mog života, naravno, a ne nekog općenitog, planetarnog, za početak. To vam pitanje uvijek visi nad glavom. Samo ga neki nikad ne primijete. Meni se čini da sam svaki dan živjela s njime. Nije to bilo pitanje koje je moralno dobiti odgovor - sad, tog časa. Nije to bilo pitanje koje bi me mučilo, ali sve je bilo u njegovu znaku. Ne pokušavam reći da je moj život bio jako smislen, ili da sam ja smatrala da je jako smislen, ili da nisam živjela impulsivno ili spontano zbog tog pitanja. Samo da je pitanje o smislu bilo moj tih pratičac, moj nježni vodič. Odgovori su ponekad stizali, često i nisu, često ih je vrijeme demantiralo, ali s godinama bilo ih je sve više i više.

U toj igri smisla, ili sakrivenog smisla, posebno me intrigirala tema ponavljanja nekih obrazaca u životu, ponavljanja nekih situacija, ponavljanja pogrešaka, ponovnog i ponovnog pojавljivanja istih tipova partnera, a koje kao ne želimo. Sjećam se da sam još kao dijete obećala sama sebi da se neću prema svom djetetu ponašati kao moji roditelji prema meni, naravno ne generalno, nego u nekim upečatljivim detaljima. To sebi obeća mnogo mlađih ljudi i onda ponove baš one najgore pogreške svojih roditelja. Ponavljanja obrazaca ponašanja, koje radi neka osoba, ili obrasci koji se prenose s generacije na generaciju, posebno su me mučili. Zašto nam se s partnerima događa baš ono što ne želimo? Zašto ponavljamo svoje roditelje baš u onome što nismo željeli?

Drugo polje ponavljanja obrazaca, koje osjećamo kao pogrešne, su ljubavne veze. Ako imamo mogućnosti analizirati nekoliko ljubavnih veza u svom životu, počevši od onih mladalačkih, ne možemo se oteti «deja vu» dojmu. Pa nisu osobe baš slične, ali situacije kao da jesu, tipična ponašanja kao da jesu. I, kao da i tu ponavljamo baš ona ponašanja koja nam se najmanje svi-

daju, ili dobivamo od partnera ponašanja koja nam se nikako ne sviđaju, a uopće ne znamo kako smo ih izazvali.

Tako sam se odavno utaborila pred pitanjem: Sto je bilo zajedničko svim mojim muškarcima (gdje se onda mogu dodati i prijateljice, a i kolege na poslu)? Jer, sva moja «zašto?» proizlaze iz mog života i analiziram ih na primjeru svog života. Izgledalo je da nema apsolutno ničeg sličnog između mojih partnera koje sam imala tokom života. Život je tekao dalje kako je htio. Stizali bi novi «slučajevi», a moje pitanje je i dalje lebdjelo u mom zraku, mada se činilo sve manje smislenim, jer je svaki put izgledalo da ovaj novi čovjek nema ama baš nikakve veze s onima prije. Pa sam sama sebi morala odgovoriti na onaj stereotipni prigovor: «Ne zna održati vezu». E, pa trajale su moje veze od pet do deset godina, što nije cijeli život, ali nije ni tako malo. Pucale su, bar što se mene tiče, kad bih ustanovila da to nije Ljubav i da sav moj trud i znanje, i sve ono što su činili moji partneri, i što sam činila ja da se dovedemo u stanje Ljubavi, nisu urodili plodom. Ljubav s velikim «LJ» bivala bi sve dalje od nas. Ljudi to prihvate kao normalno i prožive tako cijeli život. Ja to nisam mogla. Ali nisam znala ni išta bolje. Činilo mi se da znam kako Ljubav izgleda. Ali, kako se to tako siromašno ostvarivalo, izgledalo je da i moj uzvišeni koncept treba dovesti u pitanje. Je li pravi? Sto bih uopće mogla reći o slici Ljubavi koju nosim u srcu? I otkuda mi ta slika? Da, otkuda mi slika ljubavi kojoj sam težila, koju sam tražila?

Svi odnosi kojima smo okruženi, od onih najbližih do onih o kojima čitamo u knjigama i novinama, ili gledamo u filmovima - ama baš svi dokazuju da ljudska vrsta jako puno govori o ljubavi, mada izgleda da nitko nema pojma što to jest. Žestok zaključak, ali recite: Znate li neke roditelje i djecu među kojima vlada sklad, razumijevanje, iskrenost i nježnost? Ali, onaj pravi, a ne onaj «za goste!» Znate li neki takav bračni par?

Svećenici upućuju ljudi na ljubav prema Bogu i na ljubav jednih prema drugima. Uzaludan trud! Jer, ni Boga ne razumijemo i ne znamo voljeti, kao što ne znamo ni ljudi. U nekoj optimističnoj slici našeg vremena kao da svi ipak težimo Ljubavi u našim životima, a istovremeno kao da nitko pojma nema što to jest - ni ljudi u svojoj spontanosti, ni psiholozi, ni svećenici, ni umjetnici, bilo u svojoj stručnosti ili posvećenosti.

U mojoj slici Ljubavi vjerovatno ima sličnih karakteristika kao i u vašoj: neobjašnjiva privlačnost, razumijevanje, iskrenost, nježnost, povjerenje, suošjećanje... Počne, znači, s onim prvim, a tu najčešće i završi - neobjašnjiva privlačnost. Sve ono dalje najčešće se ne ostvari. I nemojte reći da ipak u raznim vezama ima malo razumijevanja, malo iskrenosti, malo nježnosti, malo povjerenja, malo suošjećanja. Nema tu ničega ako se misli da »ipak ima malo«. To je kao i s trudnoćom - ili jest ili nije. Ako kažemo da ima malo, znači da - nema! A kad svega toga nema, onda nema ni Ljubavi. Kako sad to? Pa svi mi želimo voljeti partnere, djecu, roditelje, prijatelje, kolege! Pa zar

nitko ne zna što je to razumijevanje, što je to iskrenost, što je to nježnost, što je to povjerenje, što je to suosjećanje? Očito ne zna kad je toliko problema između roditelja i djece u svim životnim dobima, između partnera, između prijatelja. Očito ne znamo pošteno živjeti niti jednu od tih kategorija.

Takav zaključak nema baš nikakvog smisla. Jer, po čemu bismo onda uopće bili ljudi ako sve to ne znamo? Po visokom stupnju inteligencije? Možda. Ali to nas ne čini sretnima, niti naš život smislenim. Pa ipak, ne bi bilo svrsishodno previše omalovažiti inteligenciju jer nas ona bar pošteno upozorava da nije jedina odrednica ljudskosti. Ali nije dovoljna jer um ne rješava sve što nama treba. Ne rješava ono najbitinije - kako voljeti.

I tako sam zapela na nekoliko pitanja: Sto je to Ljubav? Koju sam grešku ponavljala u svojim «ljubavima», tj. što je to bilo jednako u svim mojim partnerima što meni nije odgovaralo, ali me zapravo neodoljivo privlačilo? Zašto u nekom životnom trenutku počnemo biti slika i prilika jednog od roditelja, i to najčešće onoga za kojeg mislimo da nas je više tlačio i gnjavio?

Bila su to plodna pitanja, na koja sam na koncu našla odgovor, ali odgovor koji se uklopio u jedan širi koncept, odgovor koji mi je pomogao potvrditi taj koncept te odgovor od kojeg mi se lagano ledila krv u žilama. No, prije toga još o nekim pretpostavkama koje su me dovele do slike cjeline iz koje su onda iskakali odgovori na sva pitanja: o zdravlju i bolesti, o ljubavi i strahu, o djeci i roditeljima, pa, možda bi se moglo reći, o svemu.

LJUDSKA ENERGIJA

*Biti slobodan od straha od smrti,
Biti slobodan od nepovjerenja, od ograničenosti,
Biti slobodan da budeš ono što zaista jesi -
To su darovi koje ćeš primiti
Ako platiš cijenu introspekcije i iskrenosti.*

*Ljudski život je najteža učionica
Dok ne naučiš jednostavnu činjenicu
Da je tvoja istina tvoja snaga,
Tvoje spasenje tvoje ispunjenje,
Tvoja svrha i tvoj put.*

(Emmanuel's Book)

<Vz nekog čudnog razloga ljudi kao da ne vjeruju da «rade na energiju». ^oZapravo, to bi još nekako i prihvatili, ali da se liječe energijom, ili kako uopće da shvate što to znači - to vrlo uvjereni izbjegavaju, jer to su još uvijek «bapska», da ne kažemo vražja, posla. Mene je liječenje energijom odavno počelo zanimati iz najjednostavnijeg razloga, a to su bili Ivonini zdravstveni problemi. Liječnici nam nisu mogli dati niti točnu dijagnozu, niti ikakvu terapiju. Iako Ivonini problemi nisu bili tragični, pa niti dramatični kao neke druge teške bolesti od kojih djeca znaju bolovati, meni su progutali desetak godina života, jer nisam imala vremena ni za sebe, ni za pravi posao, niti sam imala vremena za normalan život. Ona je imala stresne i dane i noći zbog tegoba koje kao da su dolazile od hrane, dakle, od nečega što smo tražili izvorom života. Morala je savladavati iz dana u dan i problem koji je djeci među najtežima, a to je izdvojenost, različitost od grupe. Sve je to, naravno, rješivo, savladivo. I, mi smo to savladali bez posljedica. Kako?

Različite metode tzv. «alternativnog liječenja», dakle, mimo službene medicine, bile su za mene logična orijentacija. Naravno, nisam bila sklona otići bilo kome tko je sebe reklamirao kao iscijelitelj i povjeriti mu sudbinu djeteta. Na koncu nisam je ni vodila nikome, nego sam sama pokušala s već opisanom iscijeljiteljskom metodom. Poticaj mog interesa za to područje, osim Ivoninog liječenja, bilo je i to što sam sve više čitala o isq'eljiteljskim tehnikama i sve više razmišljala o njima. Bilo mi je jasno da te metode daju rezultate, da imaju smisla, iako ne uvijek i ne svakome, kao što uostalom ni službena medicina ne pomogne svakome. Prije trideset godina ta tema nije bila baš kvalitetno objaš-

njena u literaturi, ali u novije vrijeme ima zaista vrijednih knjiga koje su napisali ljudi s liječničkim i znanstvenim diplomama i s puno iskustva u liječenju energijom i drugim alternativnim metodama. Te metode su sve više priznate, prihvачene i objašnjene, pa ovdje nije potrebno iznositi ni najkraće prikaze.

Prekretnica u razumijevanju uloge ljudskog energetskog polja za psihičko i fizičko zdravlje čovjeka, pa tako i za liječenje kad je zdravlje narušeno, za mene je bila knjiga: «Iscjeliteljske ruke» autorice Barbare Ann Brennan⁶, danas klasika za znalce tog područja. S temeljnjim obrazovanjem iz prirodnih znanosti i dugogodišnjim vrlo uspješnim iscjeliteljskim iskustvom, ona je objasnila ljudsku energiju vjerojatno najbolje i najobuhvatnije do danas, na način potpuno blizak suvremenom obrazovanom zapadnom čovjeku. Najvažniji doprinos Barbare Ann Brennan je spoznaja o funkciranju čakri. Ona je svojom vidovitošću otkrila da se svaka čakra sastoji iz dva dijela, dva lijevka ili dva uvertložena lijevka, koji su spojeni svojim tankim, cjevastim dijelom. Energetski lijevak, tj. par lijevaka vrti se u smjeru kazaljke na satu i tako snabdijevaju naše tijelo i našu psihu energijom, a protok dovoljne količine energije osigurava nam tjelesno i psihičko zdravlje. Ta mi je knjiga dala snage da i dalje proučavam područje koje su skoro svi ljudi koje sam poznavala smatrali čudaštвом, neozbiljnošćу i, svakako, gubitkom vremena. Pa ipak, ne znam skoro nikoga tko se u slučaju smrtonosne bolesti u obitelji nije obratio nekom iscjelitelju, obično kad je bolest već bila u terminalnom stadiju, kad službena medicina više nije davala nikakve nade - mada su to bile obiteljske epizode koje su oni kasnije najradije htjeli zaboraviti.

Objašnjenje i opis ljudskog energetskog polja Barbare Ann Brennan oslanja se na dugu tradiciju, moglo bi se reći, od kad je svijeta i vijeka. Najstariji i najznačajniji autoritet joj je indijska duhovna tradicija, a kasnije i fizičari, liječnici i psihijatri koji su na energetskoj razini proučavali ljudsko zdravlje. U to vrijeme ja još nisam imala senzibilitet za tu, oku nevidljivu pojavu, što mi je predstavljalo veliko ograničenje u traženju odgovora na moja pitanja - kao da trčite prometnom cestom zavezanih očiju. Ipak, procijenila sam da je to osnova na kojoj mogu nastaviti svoje istraživanje. Sto sam istraživala? Što sam htjela? Teško je reći. Nije više trebalo za Ivonino liječenje jer je već bila potpuno zdrava. Htjela sam razumjeti, htjela sam se uvjeriti. Htjela sam istražiti je li to opis i jesu li to zakonitosti one druge, skrivene, a za mene, stvarnije stvarnosti. A osim i iznad toga, susrela sam se i s jednim novim svijetom. Tražeći kako izlječiti bolest, shvatila sam da treba izlječiti dušu. Duša je božanska iskra u nama. Trebalo je odrediti se prema Bogu, prema Apsolutu, prema Univerzumu, kako god to nazvali.

Ezoterijska je literatura otvarala jedan drugačiji pristup božanskom u nama, u svijetu, u Univerzumu. Kako sam bila odgojena u ateističkom duhu,

⁶ Barbara Ann Brennan, *Iscjeliteljske ruke*, AMC, Zagreb, 2002.

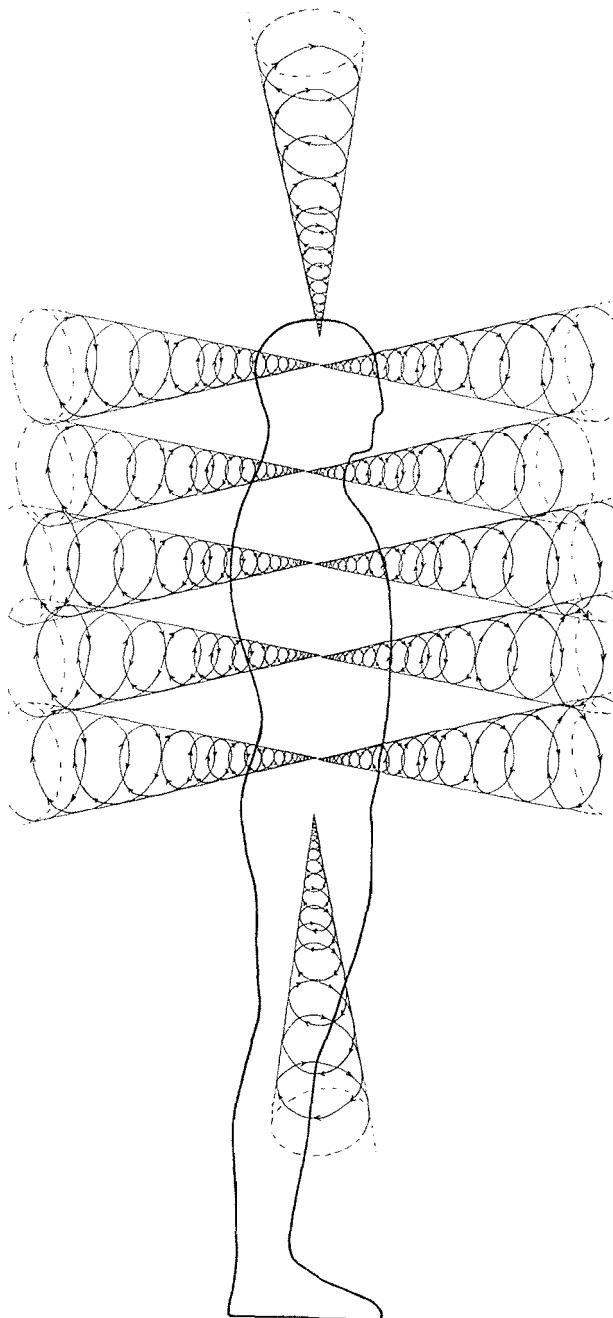
religijsko viđenje Boga, kad sam već kao formirana osoba došla do informacija, nije mi govorilo ništa o Bogu. Mogla sam samo racionalno komunicirati sa svijetom religijskog i nisam pronalazila značenje koje je tamo trebalo biti. Ezoterijska literatura u raznim varijacijama očrtavala je jedan jednostavan i razumljiv koncept božanskog i božanske ljubavi, neopterećen pastoralnom terminologijom, neopterećen potrebama da čuva instituciju crkve, neopterećen stoljećima i tisućljećima povijesnog pamćenja crkve. Tako prikazan božanski princip bio je neposredno povezan s nama, sa zdravljem ili bolešću, sa srećom ili nesrećom, s radošću ili tugom. Tako sam preko bolesti stigla do Boga, a to je bilo više nego uzbudljivo.

S ove ili one strane, uvijek je poruka bila ista: bolest nije slučajna, a nije ni kazna. Bolest ti poručuje da ne slijediš svoj put, da ti život ide ukrivo, da se ne ponašaš dobro, da imaš ciljeve koji nisu tvoji. Bolest je tu da naučiš. Bolest ti govori da si izgubio kontakt s dušom. Bolest ti govori da nema ljubavi u tvom životu.

Ali, da se vratim na ljudsku energiju i njenu povezanost sa zdravljem i bolešću. Dalnjem razumijevanju moje priče svakako bi pomoglo da pročitate cijelu knjigu «Iscjeljiteljske ruke» Barbare Ann Brennan, jer će tako u samo nekoliko rečenica opisati glavni koncept na koji se naslanja sva daljnja struktura moje knjige.

Koncept ljudskog energetskog polja po Brennanici svakako nije nov, ali ga je ona daleko najdublje i najdetaljnije elaborirala od svih ostalih autora. Ukratko, kao što je električna ploča štednjaka vruća i 15 do 20 cm iznad ploče, ili kao što oko plamena svijeće imate toplo područje od nekoliko centimetara, tako i ljudsko tijelo ne završava tamo gdje mi to prostim okom vidimo, tj s kožnim omotačem, nego je njegov sastavni dio energetski omotač koji se sastoji od nekoliko slojeva, sliči na jaje i doseže na udaljenost od oko jednog metra od tijela. To je LJUDSKO ENERGETSKO POLJE. Vidoviti ljudi to polje vide kao svjetlosno «jaje». Ne zrači tijelo polje, kao što ni ploča štednjaka ne stvara toplinu. Ploča je topla jer u nju stiže električna struja. Tako i naše tijelo živi jer ga prožima ova energija (a otkuda stiže, o tome malo kasnije). Osim energetske forme (ipak smo malo komplikiraniji od ploče štednjaka) to je energetsko jaje i detaljan «nacrt» po kojem je tijelo sačinjeno. I ne samo tijelo, nego i naša psiha, naš emotivno-karakterni sklop, a zadnji sloj «svijetlećeg jajeta» je naša direktna veza s dušom, s kolektivnim nesvjesnim, s Univerzumom, s Bogom. Naše nesvjesno ima sjedište baš u tom energetskom polju, tako da preko polja, ako znamo način i metodu, puno lakše otkrivamo nesvjesne sadržaje, puno se lakše nosimo s njima i rješavamo zagonetke koje nam uglavnom razdiru dušu, a koje u sferi svijesti nikako da dokučimo.

Da nastavim usporedbu: štednjak priključite na utičnicu i eto energije. Ljudsko energetsko tijelo ima jedan drugi sustav, a poznavali su ga u indijskoj medicini i filozofiji, ali i u kineskoj, prije barem 5-6 tisuća godina. To je sustav čakri.

Sustav glavnih čakri

Čakra ima oblik dvostrukog stošca, a zapravo je manji ili veći vrtlog. Gruba slika, ali u suštini točna. Mi imamo oko sedam glavnih čakri, dvadesetak nešto manjih i 88 000 ostalih čakri. Brennanica prekrasno i vrlo detaljno opisuje funkciju svake čakre, dakle, manjeg ili većeg energetskog vrtloga, zapravo dvostrukih vrtloga spojenih užim krajevima, a osobito njihovu povezanost s našim psihičkim, emocionalnim i duhovno-moralnim kvalitetama. Stoga još jednom upućujem na čitanje njene knjige, tim više što je napisana nakon dugo-godišnjeg iskustva u iscjeljivanju baš preko energetskog polja i sustava čakri.

Kako je sustav čakri ključ u igri života, u igri bolest, ili zdravlje, sreća ili nesreća, uspjeh ili neuspjeh, trebamo točno znati o čemu govorimo, pa evo upoznajte shematski prikaz 7 glavnih čakri, gdje se nalaze i kako izgledaju.

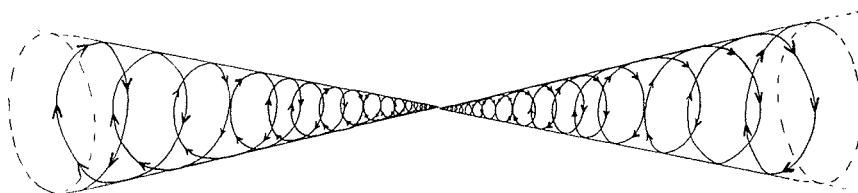
Osnovna kvaliteta svake energije je kretanje. Energija je neprestano u pokretu, pa tako i ljudska energija. Pokret omogućuje nježno usklađivanje sa svima i svime što je oko nas; pokret je uvjet ravnoteže i sklada. Pokret donosi i stalnu promjenu, inače sklad s okolinom ne bi bio moguć. S druge, pak, strane imamo naš glavni problem da želimo biti sigurni, pa smo izabrali način za koji podsvjesno «mislimo» da će nam pribaviti sigurnost, a to je potreba da sve zaustavimo, da ne mijenjamo ništa. Zbog toga stalno pokušavamo zaustaviti svoju energiju: u lijepim trenucima zato jer kao da ne vjerujemo da će biti i drugih lijepih trenutaka, a u teškim, jer nas blokira strah. Možda se najviše od svega bojimo promjene, pa čak i promjene na bolje, prvenstveno zato što ne vjerujemo u nju. Stoga je bitno spoznati i zapamtiti ovu sudbinsku karakteristiku svake energije, pa tako i ljudske - vječno kretanje.

CAKRE

*Sve je u stanju pulsiranja:
Kozmičke sfere, galaksija, Zemlja,
Molekule koje tvore tvoje tijelo.*

(Emmanuel's Book)

Čakre su osnovni mehanizam koji pokreće našu energiju. Čakre omogućuju dotok ONOLIKO ENERGIJE KOLIKO NAM TREBA. Čakre to mogu osigurati jedino ako su u pokretu. Čakre su u pokretu tako što se VRTE. Čakra se može vrtjeti na lijevu ili na desnu stranu, a može biti zaustavljena, blokirana. JEDINO AKO SE VRTI U SMJERU KAZALJKE NA SATU, ČAKRA NAM DONOSI ENERGIJU DUŠEVNOG I FIZIČKOG ZDRAVLJA, USKLAĐUJE NAS S UNIVERZUMOM, S BOŽANSKIM. Ne mogu dovoljno naglasiti važnost prethodne rečenice. Zapravo, to je jedina rečenica koja je u ovoj priči važna. A kako je priča neophodna da pokažem i dokažem smisao rečenice, potanko ču je pojašnjavati u dalnjem tekstu tako što će vas provesti razvojnim putem kojim sam ja prošla dok nisam shvatila i iskusila što znači čakra koja se vrti u smjeru kazaljke na satu.

Budući da su vrtnja i smjer vrtnje toliko presudni, moram ih objasniti tako da budu apsolutno jasni. Ako pogledamo skicu na str. 49, vidimo da imamo šest pari, ja će upotrijebiti termin - stožaca. Prvi par čine: jedan stožac koji je na dnu kičme i širom stranom gleda prema zemlji te drugi na vrhu glave koji gleda prema nebnu. Drugi par čine: stožac smješten za dlan ispod pupka, s užim krajem vezanim na kičmu, te drugi u istoj visini na leđnoj strani, također s užim krajem prema kičmi. Treći par je točno u visini želuca, četvrti za dlan ispod korijena vrata, peti točno u korijenu vrata i šesti točno u visini točke između obrva.

Koji je ispravan smjer vrtnje? Doslovno, stavite veliki okrugli sat u bazu stoča tako da ga lijepo vidi netko ispred vas, a u stražnjem stošcu da ga vidi netko iza vas. Sad u mislima zavrtite taj sat da ispravno radi onako kako ga vidi promatrač ispred vas i onaj iza vas. I to je to. Pokrenuli ste svoju čakru. Kako? Tako što ste je vizualizirali, zamislili, vidjeli duhovnim okom... «Samo» tako? - Da.

Ljudi često grijše tako što pokušavaju okrenuti sat tako da ga vide iz nekog zamišljenog centra usred svog tijela, čime se postiže naopaka vrtnja. Satove treba vidjeti promatrač koji je ispred i iza vas. Kao da ste doslovno objesili jedan sat naprijed, jedan nazad. Ostaje još orientacija prvog para. Stavite jedan sat na vrh glave i pratite kazaljke odozgo, kao da ste na stropu. Drugi sat stavite između nogu da ga vidi netko tko bi gledao odozdo, ležeći na podu. Dok ne naučite ispravan smjer, pomozite si s pravim ili zamišljenim satom. Ako ste sve dobro napravili, onda ćete vidjeti, ako uzmete bilo koji par čakri (dakle, prednju i leđnu čakru u istoj visini - one dvije ispod pupka, one dvije u visini želuca itd.) da se jedna u odnosu na drugu vrte u obrnutim smjerovima. Dakle, ako netko ispred mene gleda smjer vrtnje moje prednje čakre, vidi da se ona vrti u smjeru kazaljke na satu. Ako netko iza mene gleda leđni dio čakre, vidi da se i ona vrti u smjeru kazaljke na satu. A kad pogledate jedan i drugi smjer u međusobnom odnosu, vidi se da su suprotni jedan prema drugome. Tako treba biti. To je zapravo sve.

Sto sad trebate raditi kad znate kako se čakre vrte i gdje se nalaze? Dovoljno je da zatvorite oči i da ih zamišljate redom, može odozdo prema gore, a može i odozgo prema dolje. Par po par - prednju čakru, leđnu čakru. Idući par. U početku, dok se ne uvježbate, dobro je prednje čakre pokretati dlanom desne ruke normalno okrenutim prema površini tijela. Leđne zbilja morate zamišljati, jer neke od njih ne možete dohvatići. Zamišljanje, predočavanje, vizualizacija - svaka od tih tehnika je dobra i dovoljna. Dlan je pomoćno sredstvo.

Ipak, ima još puno toga za reći. Najprije o UPORNOSTI. Nitko niti jedan cilj ne može postići bez upornosti - zasad i u našem vremenu. Ako su vam dvadeset, trideset ili šezdeset godina čakre bile zaustavljene, što u slučaju barem 95 posto ljudi tako jest, onda treba malo vremena, nekad i malo više vremena, da napustite staru naviku zaustavljanja čakri i da stabilizirate novu naviku da se čakre spontano vrte U SMJERU KAZALJKE NA SATU.

Izložila sam glavnu tezu relativno na početku priče i bez velike pripreme, namjerno. Ako počnete odmah vježbu čakri i radite je minimalno deset, a možete slobodno i dvadeset puta dnevno, vaše čakre će biti sve duže periode u vrtnji, a to ćete možda odmah, a sigurno u roku od nekoliko dana, osjetiti kao stanje živahnosti, poduzetnosti, optimizma, radosti. To bi trebala biti osnovna motivacija da nastavite dalje.

Osim toga, da biste mogli shvatiti nastavak ove priče, treba vam pozitivna energija.

POZITIVNA ENERGIJA ILI: «SVI MARŠ NA PLES!»

*Nebo je prostor u svakome od vas
Koji pleše u Svetlosti.*

*Nebo je u vašim srcima,
U vašim svijestima,
I nadohvat vama
Baš u ovom trenutku dok šećete.*

*Nebo je radost i ljubav
I bezgraničan poduhvat
I neograničena kreativnost.*

*Nebo je sve ono što tražite
I više.*

Nebo je vaš dom.

(Emmanuel's Book)

S*to se događa kad se vaše čakre vrte u smjeru kazaljke na satu? Ono energetsko jaje, o kojem je prije bilo riječi, a to je vaše energetsko polje, dobije impuls, što onda pokrene i sve čestice u vašem fizičkom tijelu, sve do subatomske razine, da se vrte u istom smjeru, zbog čega se sve uravnoteži (poslijе ćemo vidjeti zašto i kako), pa vi ukupno imate neutralan elektromagnetski naboј i stalан dotok energije u količini doslovno koliko vam treba, što je sigurno neusporedivo više nego što ste navikli dotad.

Vaše energetsko polje može biti usmjereni i u pravcu obrnutom od kazaljke na satu. To je kada se čakre vrte u smjeru obrnutom od kazaljke na satu. Rezultat su bolest i sve nesreće ovoga svijeta. Polje može biti i inertno, neuredno, malo pozitivno, malo neutralno, malo negativno, što je neka međufaza prema naopakoj orientaciji. Ona može dugo trajati, ali nije tako dramatična kao u fazi naopakog smjera mada su posljedice također loše. Zbog toga je ta dva stanja sigurno bolje izbaciti iz života.

Gledano ovako energetski, svijet je zaista crno-bijeli. Ako ste u polju pozitivno orijentirane energije, vaš svijet je - bijeli, bez obzira što se događa oko vas.

Pa otkud sad ovaj «ćiribu-ćiriba» koji tako jednostavno rješava sve? Moram reći, sad tek dolaze eventualne komplikacije, o kojima će biti riječi.

A lagani «ćiribu-ćiriba» je iskočio iz trenutka kao zec iz šešira, došlo mu je vrijeme da bude otkriven i zaista rješava sve.

Sto to znači da je vaš svijet «bijeli» kad su vam čakre, a time i energetsko polje, usmjereni, točnije, kad ROTIRAJU U PRAVCU KAZALJKE NA SATU? Najprije, imate dovoljno energije čitav dan. Ne morate se uopće odmarati. Ponajprije zato jer spontano izabirete ritam rada i aktivnosti koji možete podnijeti, ne iscrpljujete rezerve energije. Sto ste dalje u ovom procesu, imate sve više energije, jer čakre, kao i mišići nakon vježbanja, naprosto ojačaju i donose vam sve više energije, pa još više...

Prva posljedica bolje energiziranosti vašeg polja, a to znači i vašeg fizičkog tijela, da odnosi s ljudima postaju bolji. Sve to je proces koji traje. Neće sve biti riješeno trenutno. Ali proces počne i odjednom, ako ste pažljivi, vidite da ste manje u sukobu s ljudima, da vam se oni čine bolji. Oni isti ljudi koji su prije bili ovakvi i onakvi. Pogotovo novi ljudi koje srećete, jer ni vi ni oni niste opterećeni međusobnom poviještu loših odnosa. Sve manje je zamjerki, sve manje nesporazuma, suradnja je bolja, teče. Kako sad to? Zato jer su danas odnosi među ljudima opterećeni borbom za energiju, ljudi doslovno jedni drugima otimaju energiju. Vi odjednom spontano to prestajete raditi (pazite ne piše «prestanete», nego prestajete, to je proces). Vi imate više energije iz svog osobnog izvora - ali samo tako da što češće zamišljate svoje rotirajuće čakre, da održavate svoj izvor u pogonu. Na taj način vi ste olabavili odnos sa svoje strane, a isto se događa s druge strane, ljudi s kojima ste u kontaktu ne nailaze na otpor na koji su navikli, pa su malo zbumjeni, ali popuštaju i oni, jer nitko s vaše strane ne vuče konop sebi. Sve se to zbiva a da nitko zapravo toga nije svjestan. I zato se ne umarate, možete više raditi, imate volju za rad, za veselje, za susrete s ljudima.

Najviše nam energije oduzimaju loši odnosi s ljudima, neusporedivo više nego što nam treba za bilo koji posao. Doduše, događat će se sukobi i sada. Ali to su oni kreativni sukobi koji zbilja raščišćavaju odnose, pa, ili ćete dalje nastaviti zajedno, ili ćete zauzeti sigurnu distancu. Za razliku od vječnog gundanja na partnera, na djecu, na suradnike, na prodavačice, na službenice iza šaltera, na političare. Sto ionako ništa ne rješava. Samo gundate, gundate, zvocate, kvocate - cijeli život tako, nezadovoljstvo sve veće. Sad se ili naprsto zagrlite, ili se posvađate, kažete iskreno što ste imali, pa se opet zagrlite, ili se rastanete. Nisu rastanci znak neuspjeha. Povremeno su potrebni. Spontano nadete riječi, trenutak, niste otrovni, jednostavno počnete to rješavati. Ne trebaju vam psiholozi, loši savjeti prijatelja, jer ni oni ne znaju bolje. Sad ste počeli dobivati više energije, iz vlastite proizvodnje. I vaše «više ja», ili vaša duša, izranja iz dubina vašeg nesvjesnog u svoj ljepoti.

Sto još radi energija koja rotira u smjeru kazaljke na satu? **Liječi vas Brusi** nakupine negativne energije u vašem tijelu. Gdje god vas nešto **boli, to su** tkivo, ili cijeli organ, stvrđnuti u grudu zbog žestokog **bombardiranja negativnom energijom** (kasnije će biti detaljnije objašnjeno). To su **sva ona mjesta** gdje uzgajate najprije upale, onda ciste, ili reume, ili kamence, **artritise, tumore, začpljene arterije, visoki tlak.** To su organi koji slabo **rade - gušterača,** srce, bubrezi, želudac, pa glavobolje, depresije... Svaka bolest **koje se mpžete** sjetiti, bez izuzetka, je skvrčeno tkivo koje više ne funkcioniра **kako je genetskim kodom uredno projektirano,** a sve to zbog stalnog **bombardiranja negativnom energijom.** Sad stiže rotirajuća struja pozitivne energije **i na kojem** god mjestu gdje još ima imalo nade, organ se oporavlja, grude se **lagano tope,** ciste najprije prestanu rasti, a onda se počnu smanjivati, bolovi **se smanje pa** prestanu. Naravno, sve zavisi u kakvom ste zdravstvenom stanju **u trenutku** kad pravilno pokrenete energiju. To ne znači da nećete ići liječniku **kad treba** ići liječniku, pogotovo zato jer ste negativne bodove skupljali **desetke godina.** Ali, sad ćete dati svoj pozitivan doprinos vlastitom ozdravljenju. **Sad ste** partner liječniku. Pazite, niste za ovo trebali ići nikakvom **iscjelitelju,** sami sebe podižete iz pepela.

• •

Oči će vam zasjati, lice se proljepšati i svaki dan bar netko **će vam reći:** «Pa ti blistaš, što ti se lijepo dogodilo? Ti si druga osoba. Jesi li **zaljubljen?**» Bilo bi dobro da u ovom trenutku pomognete energizirajući **proces fizičkim** vježbama - yoga, aerobic, teretana, redovite šetnje, planinarenje. **To će vam i** spontano pasti napamet, jer zbiva se još jedan proces (istodobno **vam se puno** toga događa): vaša svijest postaje jasnija, postajete doslovno **pametniji.**

Postajete kreativni. Pada vam napamet kako riješiti svaki **problem.** **Odjednom** sine, nema naprezanja, poduzimate ono što treba, u ruke **vam dođe** prava informacija, prava knjiga, prava stranica na Internetu, nazovete **pravu** osobu u pravo vrijeme, dođe netko tko vam rado pomogne. Uglavnom **sve** riješite vi sami. Ne gnjavite ženu/muža, mamu, tatu i cijeli svijet. **Imate volju,** nađete vrijeme i sredstva. Zato jer imate energiju. Vlastitu energiju koju ste sami proizveli.

Postajete iskreni. I to spontano, bez velikih odluka. Bez iskrenosti ništa na ovom svijetu nije moguće. Najprije prema sebi, a zatim prema svima. Ne znači da ćete svoju istinu vikati na sav glas i nasred ceste. Ali, morate je vi znati, pa ćete lako procijeniti kad je vrijeme za reći i kako je reći. **Mnogim** odraslim zrelim ljudima, zaista mnogima, male, srednje i velike laži postale su dio svakodnevice. To je pogubno. Za odnose među ljudima, za zdravlje, za što god hoćete. Iskrenost ne znači da je netko u pravu. Znači **da je** netko nekome rekao: «Ja mislim o toj stvari tako i tako. Sto ti misliš? Meni se ne sviđa naš odnos zato i zato. Sto ti misliš?»

Cijeli onaj spisak negativnih emocija, i ponašanja proizišlih iz njih, polako se topi jer je pokrenuta pozitivna energija. Počnu prevladavati pozitivne

emocije i ponašanja, a bez velikih odluka i bez velikog napora. Sve bolje razumijete sebe i druge, sve se manje ljutite, sve češće ste dobre volje, sve manje je problema, a vi ih i sve lakše i bezbrižnije rješavate. Meni je trebalo dosta godina da svjesnim naporom izbacim negativne emocije, pa negativne misli iz sebe, a uspjela sam samo s onim najčiglednjima. One skrivene u podsvijesti nisu se dale «deložirati». Kad svjesnom naporu dodate čakre u vrtnji u smjeru kazaljke na satu, treba vam neusporedivo manje vremena, barem deset, a može biti i sto puta manje vremena, proces je temeljitiji jer se riješite svih negativki, svjesnih i nesvjesnih - ne morate čak ni znati koje su i što su. Prethodno sam najavila da sam pronašla puno brži, lakši i temeljitiji proces za uklanjanje negativnih misli i emocija, točnije za «proizvodnju» pozitivnih, jer se to događa istodobno. To je to - vrtite čakre u smjeru kazaljke na satu.

Počnite vježbati valcer ili latinoameričke plesove. To je glazba koja teče kao rijeka, kao vaš život kad mu dozvolite da se pokrene, kad se oslobođite straha od promjene. «Svi marš na ples!» Plešite kad god možete, sami, s nekim, kad god vas neki ritam ili melodija inspirira, potpuno spontanim pokretima koji mogu biti i «čudni» i nezgrapni, svakakvi. Ples je prekrasna oslobođajuća aktivnost, a neprestana vrtnja u jednom i u drugom smjeru u valceru doslovno pokreće prvi par čakri.

Sad mogu objasniti zašto je samo nastojanje da pozitivno mislite, ili pozitivno osjećate, davalо slabe ili nikakve rezultate. Jer je u osnovi procesa mišljenja i procesa osjećanja -energetski proces. Ako je energija negativna, suprotna od kazaljke na satu, nastojanje da se pozitivno misli i osjeća traži dugo, dugo vrijeme, strahovitu dosljednost i upornost, a rezultat je minimalno pozitivan, nešto bolji od pozitivne nule. Nažalost, malo je ljudi spremno tako ustrajno raditi na takvom zadatku. Međutim, kad je to isto nastojanje potpomognuto opisanim energetskim radom, rezultati se vide takoreći odmah. A onda opet treba upornosti, samo što sad imate motivaciju, jer je napredak već tu, očit je i strahovito ubrzan.

SVIJEŠT JE APSOLUTNO NAJJAČA SILA U UNIVERZUMU

*Još trebaš ostvariti snagu
Koju držiš u svojoj svjesnosti
Da bi izmijenio sve stvari u Svjetlost.*

Gledaj sve s ljubavlju.

*Kad gledaš u drugu osobu s ljubavlju,
ti stvaraš ono što bi možda nazvao čudom.
Jcr, Svjetlost se širi, a kako se Svjetlost širi,
Tama je preobražeua.*

(Emmanuel's Book)

Judi koji čitaju ezoterijsku literaturu puno znaju o čakrama. Naširoko je napisano koje organe regulira koja čakra (obično one koje su u visini te čakre), koje karakterne crte određuje koja čakra. Osim Brennanice gotovo nitko ne govori o vrtnji i smjeru vrtanje čakri, a i kod Brennanice to izgleda jedan podatak među tisućama, pa se i tamo nekako izgubio. Meni je izgledalo važno, počela sam svjesnom namjerom vrtjeti čakre i rezultat je bio onakav kako sam opisala u prethodnom poglavlju. Kasnije će biti detaljnije opisan ovaj mehanizam.

Sad je trenutak da objasnim kako to namjera i zamišljanje pokreću čakre. Naša svijest, ali i naše nesvjesno, su energetska stanja. Sviest, ali i nesvjesno, pokreće ili blokira energiju. I obrnuto, pozitivna energija uvodi nas u stanje više razine svjesnosti. Negativna energija našu svijest snižava na razinu nižu od životinjske i nižu od biljne. Shvatiti odnos energije i svijesti donosi slobodu, konačno oslobađa Čovjeka u nama. Zašto se toliko čudimo da je svijest tako moćna? Pa upravo visoka svijest je stanje pozitivne ljudskosti, po čemu se razlikujemo od svih ostalih bića na kugli zemaljskoj.

Jedan od rezultata pozitivne vrtanje energije je i porast intuicije. Intuicija bi bila dotok točnih informacija iz nesvjesnog, iz onog dijela nesvjesnog koji se naziva «više ja». Naše «više ja» ima neusporedivo, nemjerljivo više točnih podataka o nama samima i o svijetu oko nas. Naše «više ja» uvijek, i oduvijek, ima pregled cijelog Univerzuma i sve informacije potrebne da nas savršeno

usklađi doslovno s cijelim Univerzumom - naravno, i s mamom, tatom i svim ostalima. Evo jedan ne toliko banalan primjer: mnogi ljudi su u stanju probuditi se bez budilice u točno vrijeme koje odrede. Ako samo na trenutak razmislite o tome, zaključit ćete da je to čudesno, rekli bismo racionalno i -nemoguće. A opet, znate i sami da je to moguće. Probajte ako niste još. Moguće je i vama! To je samo sićušan primjer što može naše «više ja».

U toj fazi pokrenute intuicije, što je nemoguće bez pozitivne energije, tj. bez pozitivno orijentiranih čakri, shvatila sam da bi zaista bilo praktično i izuzetno korisno da nekako mogu egzaktno utvrditi što rade moje čakre: stoje li, vrte li se, da li u smjeru kazaljke na satu ili suprotno? Opet Brennаницa pomaže - ona to (i puno više) vidi unutarnjim okom, ali kaže da se to može utvrditi i viskom. I tako pronadēm zabačeni visak (zabacila sam ga jer sam nekad davno preko viska dobivala uglavnom krive informacije) i probam. Budući da se visak može vrtjeti u smjeru kazaljke na satu, obrnuto od kazaljke na satu, u nekom smjeru pravocrtno, a može i stajati - te pokrete viska uzela sam kao osnovni opis što se događa i s čakramma. I gledam, sad kad sam pokrenula čakre, visak je počeo davati točne informacije. Imala sam i subjektivni orijentir - osjećam se dobro ili ne, pospana sam kad bih trebala biti odmorna, bijesna sam iz nepoznata razloga, negdje me boli ili ne, negdje me steže ili ne. Ta su se dva izvora informacija, dakle, pokreti viska i subjektivni osjećaj ugode ili neugode, počela poklapati u sve većem broju slučajeva. Pa sam počela vježbatи na kontrolnoj populaciji - obitelji, prijatelji. Opet je bio visoki stupanj točnosti. Pa sam probala utvrditi stanje nečijih čakri na daljinu. Ustanovim viskom da prijateljičine čakre «ne mrdaju», pa je nazovem. «Kako si?» «Ma pusti, posvađala sam se mužem, boli me želudac i nije mi ni do čega». «Pokreni čakre!» Najbolji i najbrži lijek - i već joj je bolje. Zašto sam odjednom preko viska počela dobivati točne informacije? Zato jer je moja energija bila pozitivna, a jedno od osnovnih obilježja pozitivne energije je istinitost podataka i iskrenost osoba. Zatim, nisam više pitala gluposti kao: «Je li moj izgubljeni šal u žutom ormaru?». Usmjerila sam se na traženje bitnih podataka baziranih na energetskim stanjima. Tako sam našla način da potpuno pouzdano i točno pratim kretanje, ili nekretanje, energije kod sebe i kod drugih ljudi, što je bilo presudno za razvoj mog istraživanja. Bez toga ono ne bi bilo moguće.

Bila sam tako fascinirana rezultatima koje je proizvodila pozitivna energija mojih čakri da sam najbližima počela objašnjavati baš ovo o čemu pišem. Uglavnom su me čudno gledali, ali, kako sam na drugim područjima života bila uspješna, osoba koja je u svemu bila vrlo realistična (uspješnog društvenog i poslovnog statusa, što je obično najuočljivije i najkredibilnije), nisu baš odmah sve odbacili. Probali bi. Vidjeli bi da neugoda prestaje, da se raspoloženje popravlja. «Viš ti čuda.» Poslije bi zaboravili i nastavili uživati u tome što se žale se na svoje partnere, prijateljice, djecu, na svoje bolove i bo-

lesti. Ljudi više vole kukati nego bilo što na svijetu. Zašto? Jer tada uzimaju energiju od sugovornika, a od toga im je trenutačno prividno bolje. Tu počne ovisnost, kao o drogi - stalno treba sve više slušalaca o našim problemima, koje zapravo uopće ne rješavamo, navodno, jer je objektivna situacija blokirana. Ne, mi, zapravo, ne želimo riješiti probleme.

Primijetila sam još jednu jako zanimljivu pojavu. Kad bih nekome ukratko objasnila vrtnju i funkcioniranje čakri, bez obzira s koliko nevjericе ta osoba to slušala, i bez obzira što se ne bi sama potrudila tih desetak sekundi vizualizacijom pokrenuti energiju, sve njene čakre bi se zavrtjеле u smjeru kazaljke na satu. To je bilo pravilo takoreći bez izuzetka. Shvatila sam da ta informacija spada u kategoriju univerzalnih istina koju »više ja« te osobe intuitivno spoznaje, a sama spoznaja pokretala je čakre. Međutim, u gotovo svim slučajevima, bolje rečeno u svima, efekt je bio kratkog vijeka. Osobe ne bi htjele osvijestiti, ili svjesno prihvati informaciju, i efekt se gubio. Točnije, trajao bi dok sam ja bila u blizini, na neki način se prenosio, a onda su se osobe vraćale na staro, na umrtvljene, blokirane, ili naopako orientirane čakre. Bjelo je očito da vrtnja čakri u pozitivnom smjeru potpuno i isključivo ovise o tome da li je osoba nakon što je dobila informaciju odlučila to pokrenuti svjesnim izborom i svjesnom namjerom ili ne.

Moje znanje o energijama i moje viđenje energija tada je bilo skromno, zbog čega nisam htjela da izgleda da namećem spasonosni lijek, pa nisam inzistirala.

Još je jedno opažanje bilo od neizmjerne važnosti. U mojoj blizini neki su ljudi spontano pokretali svoje čakre u smjeru kazaljke na satu i kad im o tome nisam ništa govorila. Posebno je to bilo uspješno i potpuno spontano u slučaju moje kćeri i djece općenito. Pokretanje, vrtnja i smjer čakri bili su »zarezni«. Činilo mi se tada da je to dar Božji. Djeca nas uvijek slijede u svemu, bili mi najgori ili najbolji ljudi na svijetu. Pogledajte svoju djecu! Ako niste zadovoljni, popravljajte sebe, jer djeca su, najčešće i nažalost, naša kopija. Kopija našeg skrivenog ja, više nego onog ja koje pokazLijemo u javnosti. Zato tu sličnost često ne uočavamo. Sreditte sebe, sredit će se i djeca.

Moja tada već prilično visokofrekventna svijest imala je »korektivni« utjecaj na svijesti niže frekvencije. Utjecaj se prenosio spontano. Kasnije sam pronašla znanstvena istraživanja koja to potvrđuju. Nažalost, utjecaj je bio kratkotrajan ako te osobe nisu svjesno prihvatale informaciju. Svatko ima pravo izbora, pa i na vlastitu autodestrukciju. Nisam bila previše zabrinuta zbog toga. Pa, iako »svaka budala ima pravo na svoje veselje«, kako kaže neka čudna poslovica, loša stvar je ipak bila u tome da je to »budalino veselje« ugrožavalo i destruiralo i sve druge u njenoj blizini. Svijest je velika moć u pozitivnom, ali i negativnom, smislu.

OPET SAN

*Budi spremam prihvatići sjene
Koje prolaze preko sunca.*

(Emmanuel's Book)

Trebam sada ispričati jedan od zaista vizionarskih snova, koji sam sanjala puno ranije od vremena kad sam shvatila značaj vrtnje čakri u smjeru kazaljki na satu koje ovdje opisujem. Još su mi žive slike tog sna pred očima iako je otada prošlo petnaestak godina: bila sam u društvu s nekom nepoznatom ženom i malim djetetom. Odjednom sam vidjela da je žena doslovno spržila dijete - izgledalo je kao crni ostatak tijela nakon požara. Obris figure s glavom i udovima se video, ali je sve bilo doslovno crno i izgoreno. Brzo sam uzela dijete u naručje i ono je nekako oživjelo, potpuno došlo sebi. To je bio san. Nisam znala o kojoj se ženi radi.

Neko vrijeme nakon tog sna išli smo u dugačku šetnju prema brdima - priateljica, njen dvoipogodišnji sin, moja tada desetgodišnja Ivona i ja. Već smo hodali više od dva kilometra laganom uzbrdicom kad je mali dečko počeo cendrati. Nismo vidjeli razloga jer smo hodali lagano i uz odmaranje. On nije prestajao, cendranje je preraslo u strahoviti i nezaustavljivi plać. Moja priateljica je sve pokušala. Dala mu je piti, jesti, stali smo da se opet odmorimo, ali je dečko i dalje plakao. Već je bilo pomalo i neugodno to vriskanje; puno šetača je prolazilo kraj nas i nikome nije bilo ugodno slušati užasnuto dječe vrištanje. Uzela sam dijete u naručje i nosila ga neko vrijeme. Ono se brzo i potpuno umirilo, dalo se dosta dugo nositi, a onda je i samo počelo hodati, pa je šetnja završila na opće zadovoljstvo.

Tek koji dan kasnije povezala sam taj događaj s onim snom. Nisam mogla odmah povjerovati, ali slike su bile toliko jasne. Stoje bila informacija iz sna koja me zaprepastiila, a koja mi u toku samog događaja nije uopće bila pred očima? Majka je iscrpila, očito potpuno, djetetovu energiju, što je ono osjetilo kao elementarnu nepogodu, kao smrtnu prijetnju i zato je nezaustavljivo i očajnički plakalo. Tražilo je pomoć. Kad sam ja uzela dijete u naručje, i to s ljubavlju i iskrenom željom da mu pomognem (ne nervozno, ne zato jer nas prolaznici gledaju, ne prijeteći - «dosta mi te je sad, što gnjaviš, kog vraga hoćeš»), dijete je pokrenulo svoju blokirana energiju i oporavilo se. Zato je prestalo plakati i nakon nekog vremena nastavilo je hodati i samo. Majka je otela djetetu energiju potpuno nesvesno, naravno. Svejedno, tragedija tog

događaja i njegovo sagledavanje u širem kontekstu, ledili su mi krv u žilama. Nekoliko stranica ranije počela sam s pitanjima o majkama... Onda je taj događaj za neku godinu pao u moj zaborav. Nisam još puno znala o energijama i nije mi se dalo dramatizirati na osnovi jednog sna i jednog događaja.

U svijetu ezoterije poznat je zakon da lekciju koju nisi naučio, sljedeći put dobiješ u drastičnjem obliku, pa još drastičnjem, što znači da su posljedice sve neugodnije, a cilj je isključivo - «shvati», «nauči», «ne ponavljam pogrešku». Životne lekcije, kao i školske, treba savladati, inače ne ideš u sljedeći razred. Došla je ova lekcija ponovo do mene, i to ne samo jednom, dok nisam shvatila. Nije me čudilo što sam je ponavljala. Bila je to jedna od najtežih lekcija, pa možda i najteža, u ljudskom životu u našem vremenu. Lekcija o tome da svoju istinu možemo vidjeti samo na energetskoj razini, a i to satmo ako poznajemo osobine te energije, ako je razumijemo. Sve ostalo što mislimo o sebi i drugim ljudima su iskrivljene sjene na zidu, pri vidi. Svijest i energija su jedno te isto, ali se na zanimljive načine isprepliću i međusobno uvjetuju. To su mi razotkrile sljedeće godine mog istraživanja.

U to vrijeme došla mi je pod ruku jedna knjiga, napisana možda i prije gotovo sto godina, gdje se govorilo baš o ranama, rupama u ljudskom energetskom polju, ili u auri. Aura je sanskrtski termin za ljudsko energetsko polje i često se koristi u literaturi. Kroz te rupe energija otječe, a rezultat je slabost organizma i sve moguće bolesti. Zato rupe treba «zakrpati», iscijeliti. Izgledalo je logično. Ali ja zaista nisam bila ni najmanje vidovita da bih vidjela te rupe, a još manje vješta zakrpati ih. Slično govori i Brenanica, više na način da čakre znaju biti slabe, blokirane, doslovno ranjene i da ih treba iscijeliti da bi bile u stanju dovoditi dovoljno energije u auru i tako održavati psihičko i fizičko zdravlje na optimalnoj razini. Postupak koji ona uspješno primjenjuje u liječenju i koji opisuje u knjizi izgleda fantastično, ali ja zbilja nisam vidjela načina kako to naučiti. Shvatila sam da je to daleko i od znanja iscijelitelja koji se bave iscijeljivanjem koristeći bioenergiju (tu negdje na marginama grada u kojem živim), ali i većine iscijelitelja uopće, i to prema knjigama koje su mnogi od njih napisali. Radili su i još rade nešto o čemu ne znaju osnovnu bit. Ali, napredak je takav, ide korak po korak, prolazite polustotine dok ne otkrijete istinu samu. Zato je njihova uloga uglavnom pozitivna - uveli su u naš svijet pojam ljudske energije i njene suštinske važnosti za fizičko i psihičko zdravlje. Došao je trenutak da potpuno shvatimo bit te energije.

I opet moj praktičan duh nije klonuo pred činjenicom da nema šanse, tako mi je izgledalo, da sam talent poput čuvene Brennanice, i da bih mogla savladati njene fantastične tehnike «viđenja» energije i energetskog iscijeljivanja. Iz mora podataka u njenoj knjizi ja sam izdvojila jedan, po mom sudu presudan: VRTI ČAKRE U SMJERU KAZALJKE NE SATU. Drugi je zakon bio klasika ezoterijske literature - sve što hoćeš, to i možeš. Ako ne mogu vidjeti čakre, mogu ih vrtjeti. U to nisam sumnjala jer sam u potpunosti bila

uvjerenja da postoje. Budući da mogu pokretati ruke i noge, mogu vrtjeti i čakre. Išla sam u šetnju i cijelo vrijeme sam vizualizirala čakre, išla sam na poštu ili u banku - vizualizirala sam čakre, kad su bile reklame na televiziji - vizualizirala sam čakre, ujutro kad bih se probudila - isto. Mislila sam da sam zaista poboljšala iskoristivost tog vremena. I jesam. Visak mi je pokazivao da se moje čakre vrte, a subjektivni doživljaj isto tako.

Bila sam cijeli život velika spačavica, sad sam se bez problema dizala rano ujutro svježa i čila. Dan je tako postao duži, moglo se puno više toga napraviti. Postala sam bolje organizirana, trebalo mi je manje vremena nego prije za napraviti bilo što. Počela sam vježbati yogu, što mi je izrazito poboljšalo psihofizičku kondiciju (između ostalog, poslije nekoliko godina vježbanja yoge moja kičma i zglobovi su se toliko popravili da sam u pedeset drugoj godini bila za centimetar viša nego što sam bila cijelog života). Uvijek sam bila dobre volje, ništa mi nije bilo teško (doduše nisam puno drugačija bila ni u prethodnom dijelu života). Bilo je to vrijeme kad nisam imala problema. Sve je bilo odlično, osjećala sam se odlično, bila sam zdrava, Ivona je bila dobro, ja sam dobro zarađivala, bavila sam se onim što me živo zanimalo, mogla sam si priuštiti knjige, seminare, lijepo godišnje odmore. Sve je bilo dobro, a i potrajalo je. Možda i duže od godinu dana. Već sam bila uvjerenja da je to razina mira, sabranosti, fokusiranosti, efikasnosti i radosti koju sam stekla zauvijek i da mogu samo napredovati. Pa ipak, nije baš bilo tako. Lekcija o ljudskoj energiji opet je iskočila pred mene. Trebalo je još puno toga naučiti. Moja nedostignuta prednost se pokazala u mojoj praktičnosti - sve što bi mi palo na um provjeravala sam vrlo temeljito, nalazila sam prikladne načine za pouzdanu provjeru. Radila sam nešto slično onome što bi u znanosti zvali: postavljanje teorije i eksperimentalna provjera. Pozitivna energija vam spontano donosi sve veću kreativnost što god da radili.

PRIJATELJI NISU ZAUVIJEK

*Borba između svjetla i tame
Jest u tebi.*

(Emmanuel's Book)

U to isto vrijeme kad je sve bilo tako dobro krenulo, dogodilo se da je tvrtka za koju sam radila preselila urede u blizinu stana moje dugogodišnje drage prijateljice. Ta blizina je nekako dovela do toga da smo sve više vremena provodile zajedno. Kad bih izšla iz ureda, često bih navratila do nje na razgovor, a počele smo se družiti redovito i vikendima. Nju su zanimale iste teme o ljudskim energijama kao i mene, pa smo rado o tome satima razgovarale. Ja sam imala kome prepričavati što sam pročitala u metrima ezoteričkih knjiga koje sam marljivo čitala, ona je rado slušala i komentirala zajedno sa mnom, brusile smo pamet i uživale u tome kako proničemo u tajne života. Bila su to lijepa vremena. Išle smo i na tečajeve na kojima su se podučavale razne tehničke osobnog i duhovnog rasta. Ona me nagovorila da krenemo na yogu. Sve su to bila zanimljiva iskustva i baš smo se lijepo i s ljubavlju družile. Doduše, njoj su više odgovarale nekakve tehnike koje su verbalnim putem i intelektualnim sredstvima poticale osobni razvoj. Meni su te tehnike bile zanimljive, ali sam se uporno držala toga da je jedino bitna vrtnja čakri u smjeru kazaljke na satu, a sve ostalo da je ilustracija. Dalija, tako se zvala moja prijateljica, imala je drugačiji stav i nije puno marila za čakre. Poštovala sam u potpunosti njen izbor, jer svatko u svemu treba sljediti svoj put i svoje vrijeme, tako da to - čakre, ne-čakre - nije izazivalo nikakve smutnje među nama. Bar ih, ni ona ni ja, nismo primjećivale u početku.

Kako je bila prošla možda i više od godina dana da sam «trenirala» svoje čakre, one su, kao i cijelo moje energetsko polje, bile jake, stabilne, a to se vidjelo i po mojoj velikoj radnoj energiji, smirenosti, radosti i općenito zdravlju. Tako sam ostavila moj visak u ladicu i prestala kontrolirati vrte li se moje čakre ili ne. Izgledalo mi je da je ta lekcija savladana. Ali, bila sam u velikoj zabludi. Jer, kako to mora biti, napredak se - hodanje ili trčanje - svejedno, sastoji od koraka. Možemo napredovati samo korak po korak.

Bila je vrlo ledena zima te godine, a Dalija, njen suprug i ja počeli smo kartati remi. Duge zimske večeri, u stanu toplo, a mi kartamo, pjevamo, šalimo se na račun gubitnika i igramo. Prolazili su tjedni i mjeseci već, a ja vrlo rijetko gubim. Već je pomalo bilo i dosadno kako sam stalno dobivala. Remi

je isključivo igra intuicije. Kako meni uopće nije bilo stalo do toga da pobijedim, a njima je lagano išlo na živce što stalno gube, i kako je moja intuicija očito napredovala, pobjeđivala sam i to sa sve većim rezultatom. To je bila mala šaljiva epizoda o tome kako funkcionira intuicija.

Iako su oni dobro grijali stan, stalno sam osjećala da mi je pred kraj večeri jako hladno, pa sam na sebe navlačila sve više odjeće, tako da sam zbog toga postala predmetom zafrkancije. Onda je zima prošla i mi smo prestali kartati, ali su beskonačni razgovori između Dalije i mene o psihologiji, o podsjećnom, o nesvjesnom, pa sve to primijenjeno na ono što nam se događa, i dalje bili naša omiljena tema. Već je skoro bilo počelo i ljeto, a ja sam tek nekim krajičkom uma shvaćala da sve duže spavam. Dođem s posla i odmah spavati; gledam televiziju ili čitam knjigu - *zaspem*; ujutro se jedva budim, a još teže se dižem iz kreveta. Nisam znala gdje smjestiti taj podatak, pa sam to smatrala nekom fazom »proljetnog umora«. Ipak sam, sve tako puno spavajući, na poslu bila sabrana i sve sam obavljala uz maksimum koncentracije, tako da nije bilo posebnog razloga za zabrinutost. Međutim, vidjelo se da imam energije samo za posao. Sve aktivnosti u slobodno vrijeme, pa i kućanski poslovi, bili su svedeni ispod minimuma. Nisam imala volje ni za što.

Došlo je i ljeto, pa sam krenula automobilom na more. Pet sati vožnje. Nisam krenula odmah u subotu nakon zadnjeg radnog petka, nego sam se dva dana odmorila i dosita naspavala. Krenula sam u ponедjeljak oko jedanaest sati opet nakon duga spavanja. Klima uređaj u automobilu je dobro radio, pa je bilo ugodno svježe, bez obzira na vanjsku temperaturu. Već nakon jedan sat vožnje tako mi se prispavalo da sam neplanirano stala u prvom kafiću i popila kavu, osvježila se ledenom vodom i onda nastavila. Morala sam tu proceduru ponavljati otprilike svakih sat vremena, a svejedno sam dosta puta za volanom osjetila kako mi glava pada i kako gotovo tonem u san. Nisam bila u stanju ni misliti o čemu se radi. Misnila sam, barem je tako trebalo biti, da sam odmorna da odmornija ne mogu biti. Popila sam tolike kave, limunade - trebalo je sve biti u redu, a meni se samo spavalo. Nekako sam se ipak dokoturala do svog odredišta. Pomišljala sam da me možda uspavljava neka rezonantna vibracija motora, ali taj auto sam imala već tri godine i prije mi se ništa slično nije događalo.

Tako je počelo moje kupanje i ljenčarenje, ali se »sezona spavanja« nastavila i dalje; nisam se mogla naspavati, uglavnom sam spavala. Poslije nekoliko dana zaboljelo me uho, počela sam osjećati probleme s mokraćnim mjehurom, desni su mi počele obilno krvariti. Već puno godina nisam imala takvih problema. Odmor je počeo sličiti na bolovanje. Prestala sam se kupati na nekoliko dana, pila grozne čajeve protiv upale mjehura i kapala kapi u uho. Zatim me lagano počelo peckati i grlo. Nisam imala temperaturu, nije bilo za ići liječniku, ali moj morski odmor se počeo svoditi na spavanje u krevetu i na spavanje na suncu. U more mi se nije išlo, bilo mi je hladnjikavo.

A bio je kolovoz, temperature iznad 35 stupnjeva C, more iznad 27. Tako su prolazili dani. Onda me Dalija pozvala da ih posjetim na tjedan dana u njihovo vikendici na susjednom otoku. Rado sam otišla. Već sam se pomalo navikla na lagane simptome opće prehlade, a da prehlade nije bilo. Ljudi s mora kažu za prehladu: «U moru došlo, u moru prošlo.», pa sam se toga i držala.

Dalija i njen suprug su mi se jako obradovali i tako je to ljeto išlo dalje u odmoru i šali. Kako je Dalija tek bila stigla, još su trajali radovi čišćenja kuće nakon što je od prošlog ljeta bila zatvorena. S voljom sam joj krenula pomoći, ali odjednom je ispalo tako da bi mi se već nakon doručka žestoko prispavalo, pa bih otišla u sobu i odspavala barem dva sata. Nakon ručka otišla bih se okupati, odmah ispred Dalijine kuće. Vruće sunce mi je jako godilo, ali bih poslije koju minutu odmah opet zaspala na plaži na suncu, što baš i nije bilo pametno. Već je i Daliji počelo smetati što sam tako nedruštvena, a ona i suprug su se svađali kao pravi supružnici ni oko čega. Samo bi frčnule iskre i čarke - ti nisi ovo, a ti si ono kako ne treba... Nesklad je bio sve očitiji. Kako Dalija ima visoki tlak, tako je tlakomjer bio stalno pri ruci pa i ja počnem mjeriti tlak - 90/60, 80/50. Nije bilo čudo što mi se stalno spavalо, a bile su to već i alarmantno niske brojke. Petog dana odlučila sam otići, nekoliko dana ranije od planiranog. Bilo im je malo žao, ispratili su me i svatko je nastavio svoje praznike.

Već sljedeći dan bilo mi je malo bolje, barem se tlak normalizirao na mojih urednih 130/85. Nikad prije ni poslije nisam imala anomalije s tlakom kao tih pet dana kod Dalije. Nekako su završila ta tri tjedna godišnjeg odmora i nakon povratka kući odem ipak liječniku. Dijagnoza: serija upala - mjejhura, grla, sinusa, uha, desni, vaginalna infekcija. Krvna slika u redu. Spavala sam i dalje bez kraja i konca, udebljala se tri kilograma. Iščeprkam visak iz ladice - čakre blokirane. Ne mogu ih pokrenuti ni vizualizacijom, ni vrtnjom dlana. Nakratko da, dok sam koncentrirana na to, ali za nekoliko minuta stanu. Nakon dva mjeseca i dalje sve one upale, a počela mi se dosta upadljivo tresti i glava kao starim ljudima. Ništa ne pomaže. A već nekoliko godina do tada bila sam zdrava kao dren. Onda me zakači jaka upala živca ishiaticusa, prvi put u životu - petnaest dana nisam mogla hodati. Moje tijelo je popušтало na svim šavovima.

Već puno prije tih događaja Dalija i ja sve češće smo pretresale temu kako ljudi crpe energiju jedni drugima. Tema krađe energije je jedno od značajnijih poglavlja svjetske uspješnice - «Celestinskog proročanstva». Autor tumači da svi odnosi među ljudima počivaju na otimačini energije i borbi tko će kome oduzeti energiju. To je osnova svake agresije u odnosima između dvoje ljudi, ali i osnova ratova i sukoba na svim razinama.

Kod Barbare Ann Brennan o tome se mogu naći kraći prikazi, ali i upečatljive slike koje u tim situacijama vidi vidovita osoba. Ona izvješćuje da ljudi

puštaju bioplazmatske krakove iz raznih dijelova tijela, ali i iz čakri. Tako se ti krakovi najčešće pokrenu iz pleksusa solarisa (predio želuca), iz očiju, a glava može pokrenuti cijeli plazmatski oblak koji «navali» na drugu osobu i tako joj izvlači energiju iz aure. Te pojave se najčešće događaju kad osoba pokrene neku od negativnih emocija.

U to vrijeme smo Dalija i ja polazile i neki tečaj osobnog razvoja, gdje su nas upućivali u tehnike energetske zaštite. Za razliku od mene, Dalija je revno yježbala tehnike zaštite u uvjerenju da joj stara majka, a vjerojatno i suprug, nemamjerno, ali ipak djelotvorno, crpe energiju. Svakako, dosta smo pažnje posvećivale analizi te teme. Ja sam sve više uviđala da je u mojoj obitelji bilo vrlo talentiranih ljudi za crpljenje energije, a posebno sam ponovo počela razmišljati o tome da je to bila moja draga i voljena, tada već pokojna majka. Ipak, sve su to još uvijek bile teme o kojima sam samo čitala. Nisam uspijevala pronaći i povezati sve konce te dramatične priče, niti sam ih htjela primijeniti na vlastitu situaciju, ali je priča ipak sazrijevala i dobivala sve čvršće konture.

Iz nekog razloga, izgledalo mi je da ta tema mene zanima čisto teoretski, pa nisam baš marila za vježbe energetske zaštite. Ali, kako je moje opće zdravstveno stanje bilo sve gore, moj je uspavani mozak ipak počeo vrtjeti **točkice**. Vidjela sam da su i dalje moje čakre gotovo stalno blokirane. Bilo je jasno da sam nenadoknadivo gubila energiju. Ali zašto, u kojoj komunikaciji, u kom odnosu? Životne okolnosti su već nekoliko godina izvrsne, ništa se nije promijenilo što bi pomutilo moj mir i zadovoljstvo, nije bilo novih osoba u mom okruženju, a ja naočigled propadam. Lice mi je posivjelo, kosa ostala bez sjaja. Počela sam se prisjećati davnih knjiga na temu rupa u auri putem kojih otječe energija. To je bilo to.

Morala sam sebi priznati da sam uvijek imala loše simptome kad sam u blizini Dalije, a najgore kad sam s njom neprestano bila pet dana za vrijeme ljeta. Tada mi je već bilo redovito hladno kad bih bila s njom. Sve je upućivalo na nju. Budući da smo se zaista izvrsno razumjele i da smo obje izuzetno cijenile našu međusobnu iskrenost i otvorenost, čim sam nekako složila takvu misao da je uzrok mojih problema s njom u vezi, to sam joj i rekla. Naravno, ne na način da je krivim, jer se očito radilo o potpuno nesvesnjnom procesu u kojem sam i ja nekako sudjelovala. Htjela sam da zajednički analiziramo situaciju na temelju svih spoznaja koje smo imale o energijama i psihičkim interakcijama i da to zajednički riješimo.

Nisam se mogla oteti dojmu da je Dalija moje riječi ipak doživjela kao optužbu, ali je razgovor završio zaključkom da bi uzrok mojim problemima možda bio njen suprug, jer je ona bila prilično sigurna da on crpi i njenu energiju, ili, što je vjerojatnije, tvrdila je Dalija, da netko drugi iz moje blizine, ili obitelji, krade moju energiju. Nisam odbacila u potpunosti njene tvrdnje, ali nije bilo jednostavno shvatiti što se događa. Nisam htjela brzati

sa zaključcima. Patila sam i dalje, a to me prisiljavalo da nastavim misliti o uzrocima i razlozima.

Probale smo organizirati da se manje viđamo kod nje, a više kod mene ili u gradu, ne bismo li isključile njenog supruga iz situacije. Počela sam čitati knjige na temu psihičke obrane, koje su nudile tehnike vizualizacije zaštitnih energetskih omotača raznih boja i oblika i još razne druge obrambene mjere. Nije bilo efekta. Nije mi uspijevala obrana koja se preporučivala. Točno sam vidjela da nema efekta. Nisam znala s čime se borim. Na momente sam sama sebi izgledala paranoično. Nisam to htjela. Ali me moje nepromijenjeno loše stanje (upala raznih unutarnjih organa, pa sve češći leteći bolovi u brojnim kostima i zglobovima, loša probava i glavobolje, uz sve simptome prehlade svih dišnih organa) tjeralo da otkrijem razlog.

Prolazili su tako mjeseci. Nekoliko knjiga na temu psihičke zaštite nije pomoglo. Onda mi je došlo pod ruku novije izdanje knjige američkog autora Joe. H. Slatea pod naslovom: «Psihički vampiri»⁷. Autor - psihijatar sa svim diplomama i znanstvenim stupnjevima; istraživanje i praćenje pojave - dugogodišnje; metoda - znanstvena. A zaključak knjige: postoje ljudi koji žive na energiji drugih ljudi i crpe je zapravo baš slično kao i vampiri, jedino nema fizičkog kontakta i krvi, jer se ne crpi krv, nego energija, sve ostalo je slično. U knjizi se potanko opisivalo upravo ono što se meni događalo zadnjih godinu dana. Novo mi je bilo: kako i zašto se to događa. Bitno je bilo da se radilo o višegodišnjem istraživanju na velikom uzorku po pravilima znanstvene metode. Pojava je očito postojala, verificirana je znanstvenom metodom. To mi je omogućilo da se konačno riješim primisli da sam paranoična, ili da sve to iz nekog razloga pomalo sama izmišljam. Bila sam uvijek stroga prema sebi i uvijek sam samu sebe analizirala i u svjetlu najgorih pretpostavki. Nisam se nepotrebno kinjila osjećajem krivnje znajući da je to jedna od najgorih zamki koje sami sebi možemo postaviti, ali sam pošteno nastojala shvatiti kako i sama doprinosim nekoj lošoj situaciji. Jer, ništa nam se ne događa samo zato što su to nametnule tzv. «objektivne okolnosti», ili zato što drugi ljudi nisu dobri. To gradivo sam već bila utvrdila i potvrdila. Sve, ali baš sve, što nam se događa, sami smo htjeli. I najgore stvari. Bila sam duboko uvjereni u to pravilo. Znači, i ja sam kreirala odnos s Dalijom, koji je izgledao potpuno na moju štetu. Kako, zašto?

Onda su mi «Psihički vampiri» došli pod ruku. Zaista ništa nije slučajno u životu i sve dode u pravo vrijeme. To je bila već treća knjiga koju sam pročitala a koja je sustavno opisivala pojavu parazitske krađe energije između ljudi, pa je došlo vrijeme da konačno shvatim kako mi tri različita autora daju osnovu da razumno sagledam svoju osobnu situaciju. AH, ja sam na

⁷Joe H. Slate, Ph.D., *Psychic Vampires*, Llewellyn Publications, St.Paul, Minnesota, 2002.

neki način s time otezala, jer je i meni samo u to vrijeme teza bila nekako «u zraku». Prihvatile sam teoriju, čini se, ali sam se ozbiljno nećkala prihvatići **i da** ima veze sa mnom, iako je iz cijelog mog dotadašnjeg života bilo očito **da** je upravo ta pojava ludi kamen o koji sam se neprestano spoticala. Već sam to naslućivala u vezi moje mame, mene i Ivone, a sada Dalije i mene. Konačno sam morala shvatiti.

Prije nego nastavim s mojim doživljajima vampirskih napada i kako sam ih se oslobođila, kratko ću citirati osnovne zaključke istraživanja Joea H. Slatea u «Psihičkim vampirima», jer su dali novi i siguran smjer mojim analizama, koje su me zatim dovele do puno dalekosežnijih zaključaka nego autora te knjige.

PSIHIČKI VAMPIRI

Vi ste kao djeca u osvijetljenoj sobi

Koja zatvore oči

I kažu

Da se boje mraka.

Sva tama je

Poremećeno svjetlo.

Stoje zlo nego zaborav?

Trebaš poznavati

prirodu tame.

Ona je konačna.

(Emmanuel's Book)

Autor pet knjiga Joe H. Slate, Ph. D. ovlašteni je psiholog i profesor, osnivač Međunarodne istraživačke fondacije za parapsihologiju. Svoj rad temelji na znanstvenim istraživanjima i osobnoj terapeutskoj praksi. O metodi istraživanja navodi sljedeće:

Koncipirano midtidimenzionalno naše istraživanje je uključivalo osobne intervjue, upitnike, analize slučaja (case studies), psihološke testove, elektrofotografiju (Kirlanova fotografija) te analizu ljudske aure (energetskog polja). U nekim slučajevima koristili smo analizu snova i hipnozu te regresiju u prošle živote. U našim istraživačkim metodama konzistentno smo izbjegavali opterećujuće termine kao: »vampir*, »žrtva* i »vampirizam», preferirajući neprijeteće, ali operativne, termine kao: »primatelj energije», »davatelj energije», »energetska interakcija*, »energetski manjak* i »proces energetskog prijenosa*..

Autor ističe da vampirizam postoji u različitim oblicima i da se obično događa u odnosu dviju osoba od kojih je jedna vampir, a druga žrtva. Vampir je osoba koja ima nisku razinu energije i zato upada u energetski sustav žrtve da bi odatile izvukao sebi nedostajuću energiju. Neposredni učinci mogu varirati, ali obično znače novi dotok revitalizirajuće energije za psihičkog vamira, a kritični manjak esencijalne energije za vampirovu žrtvu. Nažalost, posljedice ponavljamajućih vampirske napada na energetski sustav na dugi rok mogu biti izuzetno štetne; ne samo za žrtvu, nego i za vamira.

Zanimljiv je Slateov opis glavnih karakteristika vampirizma.

Psihički vampirizam traži točno određenu žrtvu. Krajnji rezultat je uvijek štetan za oboje, za vampira i žrtvu.

Psihički vampiri nemaju posebne moći. Oni, zapravo, djeluju s pozicije slabosti, a ne snage. Tipično nerazvijeni, ili oslabljeni, u sposobnosti da sami generiraju samopodržavajuću energiju, oni se očajnički utječu drugim strategijama u naporu da zadovolje svoje energetske potrebe.

Psihički vampiri nisu beznadužna bića zla. Kao i svi drugi, oni su osobe od značaja i unutarnje vrijednosti. Nažalost, njihov rast je zapriječen i tako je njihov unutarnji energetski sustav do neke mjere nefunkcionalan.

Psihički vampirizam je kulturno univerzalan - u jednoj ili drugoj formi postoji u cijelom svijetu. I najrazvijenije kulture su ranjive na razne forme psihičkog vampirizma.

Široka skala uvjeta može stvoriti plodno tlo za psihički vampirizam. To su npr.: osobna kriza, zapriječeni rast, neriješeni konflikti, a također i ozbiljan stres, ali i neki kulturni uvjeti kao: socijalni nemiri, ili klasna mržnja.

Psihički vampirizam postoji u raznim stupnjevima intenziteta. Cesto počne kao blagi impuls, onda progresivno raste da bi postao dominantna sila u životu psihičkog vampira.

Dugoročne posljedice psihičkog vampirizma su izuzetno škodljive. Za vampira to uključuje ispršenje unutarnjih zaliha i, eventualno, potpunu blokadu procesa osobnog rasta. Za žrtvu to uključuje mnoštvo mentalnih i fizičkih simptoma.

Napad psihičkog vampira može biti namjeran, ili spontan, lako su epizode psihičkog vampira često pokrenute namjerno, one mogu biti i spontane, a u izvesnoj mjeri i nesvesne. Može izgledati čudno, ali psihološki vampirizam može postati sporazuman u nekim odnosima.

Osim potrebe za energijom, psihički vampiri mogu imati i druge motive. Muškarac, ili žena, koji eksplorira ili uništava, partnera zbog npr. osvete, mogu se smatrati psihičkim vampirom. Korporacije koje bezobzirno zagađuju okolinu zbog profita, mogu se smatrati predatorskim organizacijama.

Profesor Joe H. Slate puno je radio na istraživanju metoda obrane od vampirske napade, ali i na pomoći osobama s vampirskim sklonostima kako bi aktivirale i osnažile vlastiti energetski sustav i tako više ne bi imale potrebu za vampirskim ponašanjem (o čemu će biti riječi kasnije).

Zbog prepoznavanja pojave vampirizma, korisno je citirati opis istog autora:

Za žrtvu su prvi znakovi napada psihičkog vampira gotovo uvijek slabost i umor, a mogu nastupiti odjedanput ili postupno, zavisno o prirodi napada. Ne iznenadjuće što žrtve ozbiljnog napada često opisuju svoje stanje kao: « potpuno

ispijken», mentalno i fizički. Među drugim uobičajenim fizičkim reakcijama su: vrtoglavica, nepravilan rad srca, ošamućenost i ponekad mučnina. Žrtve često opisuju svoje reakcije slične onima kod gubitka krvi, morske bolesti, vrtoglavice.

lako simptomi jednog vampirskog napada često brzo prođu, oni imaju tendenciju dugotrajnosti u situacijama kad su kontakti s aktivnim vampirom uobičajeni. Osjećaj iscrpljenosti zbog ponavljanih napada može uključivati ozbiljnu tjeskobu i depresiju. Uobičajeni simptomi uključuju: poremećaj spavanja, teškoće u koncentraciji, zaboravnost, razdražljivost, osjećaj «biti na rubu» i gubitak interesa za dnevne aktivnosti.

MOJA PRIJATELJICA JE VAMPIR

*Negativnost ima u sebi
Sjeme vlastite destrukcije.*

(Emmanuel's Book)

Ujelo to dugo vrijeme mojih energetskih nevolja marljivo sam pokušavala vrtjeti svoje čakre u smjeru kazaljke na satu, što mi je u izvjesnoj mjeri i uspijevalo, pa sam dio izgubljene energije ipak uspijevala nadoknaditi. Međutim, nije to ni blizu bilo ono vedro i čilo stanje od prije godinu i više dana. Loše sam spavala, često sam se budila u polubunilu, potpuno oznojena, instinkтивno sam jela slatko - čokoladu, kekse, bombone, po danu i po noći. Cijelu teglu džema bih smazala u toku noći. Počela sam slagati kilograme, što mi se u mojih dotadašnjih pedesetak godina još nije bilo dogodilo. Počela sam osjećati bolove na raznim dijelovima tijela, u raznim organima. Odjednom žestoki bol u želucu, u kuku, u bedrenoj kosti, u vratu, u glavi, u uhu - svugdje. Primjenila bih neku od zaštitnih mjera koje sam pronašla u knjigama, i lokalno bi na neko vrijeme pomogle. Jaka bol odjednom bi iščezla, što nije bilo za očekivah. Obično u toj situaciji mislite da ste se razboljeli i idete liječniku. Nisam išla liječniku, sama bih energetskim tehnikama eliminirala bol u roku od nekoliko minuta ili pola sata. Onda bi se bol pojavila negdje drugdje. Ni sam smjela sjesti u fotelju, odmah bih zaspala.

Već prije sam bila otkrila i provjerila da mogu pomoći viska otkriti u kakvom se stanju nalaze čakre bilo koje osobe - u njenom prisustvu, ili na daljinu, svejedno (poslije će to biti objašnjeno fizikalnom teorijom valova i polja, ništa «mistično» tu nema). Daljine su čakre stalno bile ili nepokretne, ili su se vrtjele obrnuto od kazaljke na satu. Kod njenog supruga ista stvar. Provjerila sam stotine puta. Nije bilo sumnje.

Počela sam izbjegavati Daliju i ne bih joj se javila po petnaest dana. Nije puno pomagalo. Moje nevolje su trajale i dalje. Ona bi onda baš inzistirala da dođem. Nije bilo druge, morala sam joj otvoreno reći da sam na vrlo bolan način provjerila svoje prethodne tvrdnje da mi ona oduzima energiju. Više nisam imala ni najmanje sumnje oko toga. Osim prestanka druženja, zamolila sam je da pažljivo i što češće vrti svoje čakre u smjeru kazaljke na satu kako bi imala dovoljno energije koju sama kreira i tako posljedično ne bi imala potrebu oduzimati ju drugim ljudima. Očito je bilo da ne oduzima energiju samo meni, nego i svom suprugu (a ne obrnuto, kao što je ona mislila). Dalija je ovaj

put bila još više uvrijedjena. Već u razgovoru nije se sa mnom složila i vratila mi je dosta žestokim optužbama («Sad kad joj je konačno dobro krenulo u životu, kad je riješila probleme na poslu, kad je konačno sama sa suprugom, ja joj to sve želim pomutiti»). Završile smo razgovor nekim frazama iz pristojnosti da bar prividno ublažimo rečeno i razišle se u potpunom neslaganju. Idući dani bili su pakao. Njeno nesvesno je podivljalo, a to znači da su iz nje frcale struje negativnosti koje su stizale do mene i doslovno me uništavale. Čakre joj nisu radile, ili su bile negativne. Ili nije htjela, ili nije mogla pokrenuti ih u smjeru kazaljke na satu. Poslije nekoliko dana postalo je tako neizdrživo da sam ju nazvala i zamoli la da pokuša pokrenuti čakre, bez obzira tko je u onom razgovoru bio u pravu, ili u krivu. Nije htjela, ili nije mogla to učiniti.

Nismo se otada više čule. Dvadeset godina krasnog prijateljstva u godinu dana izgorjelo i otišlo u vjetar. Nekako nisam previše žalila zbog toga jer je prekid počeo donositi postupno olakšanje. Kad je naš odnos i formalno bio prekinut, situacija se malo smirila, ali je njeno nesvesno još mjesecima skoro svaki dan na neko vrijeme nalazilo načina da mi doslovno otme energiju, osobito noću kad nije bilo ni najmanje svjesne kontrole. Primjenjivala sam sve moguće obrambene tehnike koje sam mogla naći u knjigama; malo su pomagale, više nisu, pa sam tako pronašla vlastite učinkovitije tehnike (o čemu će također biti riječi kasnije). Kao što uvijek biva s nevoljama, možete ih iskoristiti da nešto naučite. Ova nevolja nije bila mala i dovoljno je dugo trajala da sam mogla steći fantastične uvide i precizno proučiti interakcije ljudskih energija, igre nesvesnoga, zakone njihova zbivanja. U roku od idućih nekoliko mjeseci kontakti moje i njene podsvijesti bili su sve rjedi da bi potpuno prestali. Sve prođe, kad tad.

Ja sam u međuvremenu naučila i zašto se to događa i kako se braniti. Zato nisam zamrzila Daliju, iako sam u trenucima najžešćih napada osjećala bijes. Znala sam da to nije dobro, ali nisam si mogla pomoći. Kasnije sam i tu reakciju savladala. Danas sam joj zahvalna što mi je na težak, ali valjda jedini mogući način, omogućila shvatiti cijeli svoj dotadašnji život, i puno više od toga. Ali zaista mi je bilo žao što joj nisam uspjela prenijeti svoje spoznaje, jer bismo tako puno lakše savladale, očito, zajednički problem. Više bismo shvatile, a i ona bi se riješila svoje destruktivne navade da drugima otima energiju. Bila sam uvjerenja da znam osnovni način, ali su mi ipak nedostajali neki važni detalji. Prošle su dvije godine otada, a njene čakre su i danas blokirane, o čemu me informira visak s kojim to ponekad provjeravam. Ništa više ne znam o njoj. Život je još jednom pokazao da je vječita mijena koju ne valja zaustavljati ako želimo biti svoji i ako želimo ispuniti onaj neki svoj životni zadatak. Ni ovaj put, ma kako mi je teško pao rastanak, nisam okljevala ići dalje. A nisam ni uzalud potratila raskid prijateljstva. Naučila sam tu lekciju. Jedino što tada još nisam znala je to da je ispred mene još dugi put pun nevolja dok ne shvatim sve bitne odrednice psihičkog vampirizma.

ZAŠTO VOLIMO SVOJE VAMPIRE

*Kad bi se popeo na najvišu planinu
I pogledao svijet,
Vidio bi
Mnogo više Svjetlosti nego tame,
Mnogo više ljubavi nego mržnje,
Mnogo više ljubavnosti nego nasilja.
Samo što su negativnosti
Mnogo glasnije.
One su kao mala djeca, izgubljena i prepadnuta.
Ne znajući što drugo da rade,
Ona viču, vrište i bacaju se po podu.*

*Moli za njih.
Moli za sve njih
J ne boj se.*

(Emmanuel's Book)

Nakon definitivnog razlaza s Dalijom, moje zdravlje se vrlo brzo normalis Iлизирало. Dijagnosticirane upale uha, grla i sinusa su nestale, kao i bolovi u kostima, vaginalna infekcija, upala mjehura i često mokrenje, pospanost, upale živca ishiaticusa i «drhtava glava», Sve je to prošlo, bez ikakvih lijekova, samo time što sam uspjela izići iz Dalijinog polja negativne energije i što sam redovno pokretala čakre. Počela sam normalno spavati, nisam se više znojila i budila s potpuno mokrim plahtama, imala sam snage i volje za moje omiljene aktivnosti u slobodno vrijeme - yoga, šetnje, planinarenje, čitanje. Kad sam tako malo došla sebi mogla sam napraviti bilancu lošeg finala našeg dugo-godišnjeg prijateljstva. Shvatila sam da je Dalija bila potpuno obuzela moj energetski sustav - kao neka velika parazitska puzavica koja potpuno obraste stablo. Stalnim voljnim aktiviranjem čakri nekako sam uspijevala namiriti nju, ali sebe sve manje, dok nije puklo. Zanimljivo je bilo to da je ona osobno u tom periodu nevjerojatno napredovala. Uspjela je stišati svoje tipične napade ekstremnog bijesa u kontaktu s ljudima, uspjela je donijeti odluku da promijeni posao u firmi u kojoj je radila više od petnaest godina i bila nezadovoljna. I promijenila je posao - promovirana je na rukovodeće mjesto. Dijelom je to bio rezultat njenog osobnog sazrijevanja kroz odluku da nešto napravi Sa sobom, zatim čitanja literature na tu temu - koja joj je omogućila prave uvide, ali do-

brim dijelom i zato što je imala obilje energije da to sve realizira. I to kvalitetne energije! To je zanimljiv detalj jer ima i drugu stranu medalje. Tako, ako netko oduzima energiju zbrčkanoj osobi punoj negativnih emocija, pokupit će u paketu i sve to, pa će se morati boriti s emocijama koje nisu njegove vlastite, a to je vrlo zbumujuće. Ali, ja sam tada već imala jako pročišćenu energiju (ne sasvim), pa je moja energija za nju bila čisti dobitak. Jedini «mali» problem je bio u tome što se radilo o krađi, a taj «mali» problem ima velike posljedice kao i svaka krađa, jer, kad kradete energiju, ne završite u običnom zatvoru, nego u zatvoru svog uma.

Još je jedna situacija pomogla da dešifriram tko je tko u toj priči. Dalijin suprug je divan čovjek, inteligentan, veseo, društven. Oženili su se u kasnijim godinama pa nisu imali djece. Kod njih je šest-sedam godina stanovaла Dalijina mama nakon što je ostala udovica. Stan nije baš bio dovoljno prostran za sve troje, a stara mama je bila od onih - «sve meni». Dalija je zapravo nije voljela, ali ju je jako poštovala i kao «dobra» kćer brinula se o mami bolje nego o sebi i suprugu. Tu se video prvi znak nekog nesklada. Kao da su oboje bili podređeni mami i njenim potrebama. Mama je preživjela moždani udar vrlo uspješno, a imala je: šećernu bolest, visoki tlak, staračke probleme sa srcem i vrlo bistru glavu. Oni su oboje herojski prihvatali zadatak i kraljicu majku opsluživali kraljevski. Došlo je onda vrijeme kad nisu išli niti u šetnju. Da mama ne ostane sama, nije se išlo na izlet, iako je mama uredno bila sama dok su oni bili na poslu i još k tome i kuhalo ručak. Mama ni blizu nije bila bespomoćna kako su je oni tretirali i kako je ona htjela da bude tretirana. Prvi je zapao u krizu Dalijin suprug. Kao neko malo dijete počeo je izbjegavati kućne obaveze koje su bile «u njegovom resoru» - usisavanje stana, odnošenje smeća i slične trivijalnosti. Tako je u nekom trenutku postalo očito da su on i Dalija u stalnom drečanju i navlačenju u suštini ni oko čega. Ali je to bila stalna buka i vidjelo se da je početnog sklada kojeg je bilo u njihovoј vezi sve manje. Kao da je Dalija počela igrati ulogu stroge mame, ali prema suprugu, a on prema njoj ulogu cendravog i neposlušnog djeteta. Kad bih došla kod njih i kad sam počela poklanjati pažnju tokovima energije između nas, zaista je on u svojim cendravim trenucima crpio moju energiju kao pumpom na naftnom izvoru. Nikakve zaštitne mjere nisu mi pomagale. To je za izvjesno vrijeme pobrkalo pravu istinu i ja sam povjerovala Daliji da je on problem i njoj i meni. Tek poslije sam shvatila redoslijed energetskih transakcija.

Dalijina je mama bila sebična žena i Dalija ju nimalo nije voljela. S razlogom, iako je na prvi pogled izgledalo da se stara gospođa prilično korektno ponaša prema kćeri i zetu. Energetski gledano, stara mama je Daliji oduzimala energiju i ne samo tih zadnjih godina, nego cijelog života. Dalija je imala stalne upale uha, zbog čega je još kao mlada potpuno oglušila na jedno uho, zatim je imala: astmu, bronhitis, vrlo često i razne druge upale, opasno

visoki tlak, granične vrijednosti šećera u krvi i bila je jako debela. Sve to je bilo rezultat maminog vampirizma. Zapravo je Dalija cijeli život živjela s roditeljima, udala se tek kad je prošla četrdesetu. U ranoj mladosti se jako udebljala, pa je uvijek bila zaista ogromna, ali u širinu, jer je bila niska rasta.

Debljina je uvijek posljedica osjećaja da vam nedostaje energija. Osoba počne jesti ogromne količine hrane, jer tako nadoknađuje barem dio energetskog manjka. Tako je i Daliji nedostajala energija, jer je njena mama bila vrlo sposoban psihički vampir. Međutim, energija koju vam otmu iz energetskog polja psihičkim putem, može se nadoknaditi hranom u zanemarivo maloj mjeri. Ali, bez obzira na to, osoba počne jesti ogromne količine hrane, često slatke, ne bi li nekako nadoknadila manjak, a rezultat mora biti debljina. Dok je Dalija bila mlađa završavalo je na tome. Kad je mama već ostarjela i borila se sa šećernom bolešću, tlakom i svime što uz to ide, mamine potrebe za energijom rasle su eksponencijalnom brzinom, a kao i uvijek osnovni izvor energije bila joj je Dalija. Dalija s vremenom više nije mogla opskrbljivati mamine manjkove, jer ni ona više nije bila mlada, pogotovo baš u tom kritičnom razdoblju kad sam i ja uletjela u tu «igrnu». Dalija je počela provoditi jednu razumnu dijetu, zbog čega je svakako dobivala puno manje energije iz hrane nego inače. Mama je, naravno, u svojim neutaživim potrebama za energijom crpila i zeta. Tako je i zet, u krajnjem energetskom očaju kojeg nije bio svjestan, posezao vampirske i za Daljinom energijom, a ona za njegovom. Kako njega psihologija i energija nisu zanimale i nije sudjelovao u našim razgovorima, Dalija je lako mogla optužiti njega za psihički vampirizam, a on nije mogao uzvratiti vlastitim opažanjima na tu temu i vlastitim zaključcima. Budući da je krug bio zatvoren, a prvi je vampir u nizu bila stara mama, koja je po definiciji vampirizma, u odmakloj fazi bila nezasitni vampir, njih troje su energiju počeli namicati od prijatelja i od bilo koga s kim bi došli u kontakt. Kad god da ste došli u njihovu kuću, a ja sam nažalost dolazila najčešće, tamo je uvijek netko bio. Vrlo često se i nešto slavilo uz dobro jelo, piće, pjesmu i ples, tako da je zaista bilo ugodno kod njih. Ipak, iza svega toga stajala je potreba pribaviti dovoljno mušterija za «bal vampira». To su ti prividi u kojima živimo i ništa nije onakvim kakvim se čini.

Naravno, sve sve se to odvija potpuno nesvesno i instinktivno - to moram naglasiti i potcrtati pet puta. Budući da je cijelo to ogromno šareno društvo bilo energetski blokirano, zakočeno, a i sami na minimumu rezervoara, ja sam bila idealan izvor, jer sam stalno obnavljala energiju aktivirajući uporno svoje čakre, a i zato jer sam tokom svoje obiteljske prošlosti (o tome kasnije) bila navikla igrati ulogu energetske žrtve. Ne treba sad brzati sa zaključcima da nije bilo dobro za mene to što sam vrtjela svoje čakre u smjeru kazaljke na satu i time bivala sve poželjnija žrtva energetskih vampira. U mom sustavu nedostajala je pravilna obrana, koju sam kasnije osvijestila i primijenila. Nedostajao je pravilan stav i dosljedno ponašanje. A o tome kasnije.

Stvar se dodatno za komplicirala kad je zadnju godinu života stara mama počela iskazivati vrlo veliku naklonost prema meni, a čega sam se sjetila tek kad je sve već bilo prošlo između nas dvije. Pokazivala je na vrlo očit način da me jako voli i cijeni, što je bilo potpuno isforsirano jer je moj odnos s njom bio vrlo površan i formalan. Moja Dalija nije uzalud gotovo mrzila mamu, jer je osjećala da je mama nikad nije voljela, iako se prividno to podrazumijevalo i nije bilo u pitanju. Njihov loš odnos bio je uzrokovao maminim energetskim vampirizmom prema kćeri, praktično otkad se Dalija rodila. I sad odjednom njena draga mama iskazuje silnu ljubav i naklonost prema meni, naizgled potpuno neprimjereno i nezasluženo. U stvari je stara mama samo bila dosljedna svom vampirskom karakteru: osjetila je da joj od mene stiže velika količina dobre energije i onda me je komplimentima i laskanjem nastojala privući sebi i držati me u svojoj blizini. Naravno, Dalija je to osjećala na svoj način. Daje bila svetica, tada možda, i samo možda, ne bi u ovakvoj situaciji osjećala ljubomoru. Draga mama je na taj način bila povrijedila već bezbroj puta u životu i ta bol u duši nikad ne postane manja. «Zašto me mama ne voli? Zašto više voli onu drugu?» A vampiri ne misle ni o čemu jako puno, oni naprsto trče za svojom žrtvom, za onim tko im daje najviše energije. I u to ime manipuliraju, lažu, šarmiraju, prijete, štogod treba.

Drugi nezgodan aspekt u našim odnosima nastao je polako i neprimjetno, ali je stalno dobivao novo gorivo. Kako sam ja napredovala u svom osobnom razvoju, a to je prvenstveno duhovni razvoj, tako su i ostale moje životne prilike bivale sve bolje. U početku našeg druženja naše životne okolnosti se nisu puno razlikovale, ali zadnjih pet-šest godina ja sam promijenila tri tvrtke i samo sam išla od izvrsnoga na još bolje. Bila sam zadovoljna radnim okruženjem, poslovi su mi išli dobro, šefovi su me cijenili i to iskazivali visokim plaćama, tako da sam uvijek zarađivala barem dvostruko više od onog što su Dalija i suprug zarađivali zajedno. Dalija je, za razliku od mene, bila sklona takmičenju i ovakva razlika joj je na nesvjesnom planu počela smetati. Iako se ni ljubomora, ni zavist nisu dale iščitati ni iz jedne Dalijine riječi, ili postupka, jer ih je ona postisnula duboko u svoje nesvjesno - one su jako potencirale njen vampirski odnos prema meni, jer potiskivanje negativnih emocija u nesvjesno traži strahovite količine energije. Na energetskoj razini ne možete ništa sakriti, ništa prešutjeti. To su uzaludna posla kojima svojim bližnjima otimate životni dah (umjesto da ste jasno i glasno rekli što mislite i osjećate i to riješili, ovako ili onako).

Zavist i ljubomora mogu razviti neslućene vampirske sklonosti osobe kad ona i nije u energetskom manjku. A kad je osoba već u energetskom manjku zbog obiteljskih odnosa, tada zavist i ljubomora u svim pravcima naprsto bujaju. Tada negativna energija ima posebno oštar naboj, kojeg **osoba** - «objekt» ljubomore, zavisti, ili mržnje - fizički osjeća na dijelu tijela gdje je naboj upućen i gdje vrlo brzo izaziva oštru **bol**.

Kako se naše prijateljstvo pretvorilo u tu vrstu parazitizma i kako sam ja dopustila takav odnos? U suštini sam ja to ipak dopustila, nesvesno, kao što je i ona nesvesno vampirski krala. To jest pravo pitanje. Kad je to uopće počelo između nas dvije? Kasnije sam shvatila da nisam samo dopustila, nego sam upravo tražila takav odnos. Izabrala sam prijateljicu vamira. Voljela sam prijatejicu vamira. I tako opet još jedno veliko ZAŠTO?

DJETINJSTVO - ILI STRAH U KOSTIMA

*To što se ti bojiš
Ne znači da si u opasnosti.
Vrijeme je da svi vi prestanete
Vjerovati u poduku koju vam je dao strah.
Strah je lažni prorok,
A ne vođa koji će vas provesti kroz noć.
Strah je opet obukao odjeću ljubavi.*

(Emmanuel's Book III)

cj *već odavno mi je bilo jasno da Dalija nekako sliči na moju mamu. Najprije po debljini. Zanimljivo, većina je mojih priateljica bila debela. Onda po energičnosti, sklonosti da okuplja puno ljudi oko sebe - priatelje, rodbinu, kolege. Pa po oštrosti vrckastoj inteligenciji, po veselosti i britkom humoru, po radišnosti i temeljitosti u poslu, po kreativnosti. Po sklonosti da bude vođa, da sve bude po njenom. Bilo mi je jasno da s Dalijom ponavljam odnos koji sam imala s mamom. Zato je ona meni bila tako draga. Ipak, ako se gledaju karakterne osobine, to su uvijek malo nategnute usporedbe - možda jest, možda nije tako slična. Ali, kad je počeo moj energetski kolaps s Dalijom, konačno sam shvatila onu bitnu sličnost, jedinu koja je važna. Energetsku sličnost. Energetski model je važan. Svi ostali događaji samo ispunjavaju taj okvir, a u svojoj šarolikosti samo nas zbunjuju. Dalija je energetski bila kopija moje mame.

Svaki psihički vampir počne svoju vampirsку karijeru kao žrtva. To tvrdi autor knjige «Psihički vampiri», a i ja sam došla do tog zaključka, samo što mi se kasnije nametnuo još puno oštriji stav. Istraživanje iz citirane knjige koje je obavljeno na uzorku od 400 studenata (koji doduše nije reprezentativan, ali je indikativan), govori da je 57% anketiranih studenata pokazivalo tendenciju psihičkog vampirizma prema ljudima općenito. Od tog ukupnog postotka 28% ih je pokazivalo umjerenu sklonost vampirizmu, 18% značajnu, a 11% ozbiljnu sklonost. Moje je mišljenje da već taj visoki postotak od 57% kod vrlo mlade populacije, kakva je bila zastupljena u uzorku, u životu tih osoba samo nekoliko godina kasnije, uglavnom nakon osnivanja vlastite obitelji, počinje dramatično rasti, dok su u zrelim godinama, pogotovo u starosti, «nevampiri» možda jako rijetki.

Imamo li osim uloge vampira i žrtve neku treću mogućnost? Kako bi energetski trebala izgledati ta osoba?

Treća mogućnost je da vam se čakre vrte u smjeru kazaljke na satu. Tada ste izišli iz vampirske drame, točnije - tragedije. Nešto sam o tome rekla na početku kad sam opisala dosta kratko kako se osoba ponaša i koje osobine joj se počnu spontano razvijati kad počne pokretati čakre u pravcu kazaljke na satu. Biti će o tome još puno toga rečeno. Moram to sada naglasiti da ne bi svijet izgledao tako crn kao što je u ovom dijelu priče.

Dakle, najnovija istraživanja pokazuju da je vampirizam česta pojava. Znači, ništa posebno čudno ako se dogodio meni i Daliji.

Svi moji simptomi se potpuno slažu s onima koje navodi Joe. H. Slate, kao i zaključak da redovito druženje s psihičkim vampirom može dovesti do vrlo štetnih posljedica po zdravlje i psihu žrtve. To se meni doslovno dogodilo s Dalijom.

Kako sam ušla u to vrzino kolo?

Moram krenuti od djetinjstva. Dragocjeni podatak o sebi možete dobiti iz svog fotografskog albuma ako dobro pogledate od prve fotografije na dalje. U mom albumu na fotografijama do moje pete godine izmjenjuju se fotografije na kojima sam strahovito ozbiljna i kao da gledam iz nekog drugog svijeta, s onima gdje veselo i odvažno gledam u fotoaparat, uspravnog lika, lijepo zaobljenih mišića, isturenog grudnog koša, kao mali general. Na fotografijama negdje od moje sedme godine ja sam druga osoba - redovito gledam odsutno i sramežljivo, više u pod nego u fotoaparat, mršava, kvrgavih koljena, a kasnije i lagano pogrbljena, bez djetinjeg osmijeha. Koja je tajna djetinjstva? Koju tajnu je skrivao moj posramljeni pogled usmjeren u pod?

Da su i živi, roditelji mi to ne bi znali reći. Oni, kao i svi drugi ljudi, vole idealiziranu sliku o sebi. Moje sjećanje govori da su na razini vidljivog ponašanja moji roditelji bili obični dragi ljudi, koji su me sasvim prosječno gnjavili, a vjerojatno i manje od toga, jer im to ja nisam dozvoljavala, naravno, koliko su mi moje dječje moći to omogućavale. Bila sam mirno, ali čvrsto i odlučno dijete. Pa ipak, dječje snage su slabe. Tako su mi roditelji, ali i ostale društvene institucije i sve što čini našu kulturu, već zarana utjerali strah u kosti. Zanimljiv je to izraz, ali nadasve vrlo precizan - najdublji strah jest u kostima, doslovno. Tamo ga najteže pronađete. Zapravo, tamo ga niti ne tražite, a od tamo ga je najteže izbaciti vani. Ako ga ne izbacite iz kostiju, dobijete barem osteoporozu. Dugo nisam pomisljala da se to meni dogodilo, ali sad znam da jest. I tako je sa svim ljudima - svima je strah u kostima, osim zaista rijetkih izuzetaka, koji uvijek postoje, mada se ja ne bih mogla zakleti da sam i jednog upoznala. Valjda ipak postoje.

Ako bi našu kulturu tisućama godina unazad, ili čak ljudsku rasu od samih početaka, trebalo najkraće opisati, onda bih se odlučila za izraze: civilizacija straha ili «bića straha». Zato ne smatram da su :noji roditelji bili loši. Radili su što i svi ostali prosječni roditelji, odgajali su me najbolje što su mogli, nesebično su mi pružali sve najbolje što su imali od duhovnih i

materijalnih dobara. Ipak, živo se sjećam da je moj temeljni doživljaj života - strah. Strah je velika tema naših života. Kad bismo samo to znali! A tek kad bismo znali što s njim! Sve sam to otkrila puno, puno kasnije.

A još puno, puno kasnije otkrila sam kako iz stanja straha prijeći u stanje ljubavi - TO TE KAD POKREĆETE ČAKRE U SMIERU KAZALIKE NA SATU.

Moram odmah reći da mi za strah u kostima nije trebalo niti jedno strašno djetinje iskustvo, pogotovo ne od onih grozota kojima smo svjedoci u današnje vrijeme. Moji roditelji su bili obični, pristojni, radini i odgovorni ljudi. Moje djetinjstvo je po svim kriterijima bilo uredno, uspješno i gotovo beskonfliktno. Kćerkica jedinica, pametna, odličan đak i ljepuškasta. Pjeva u zboru, uči gitaru, trenira plivanje. Vremena socijalnog zanosa i idile nakon Drugog svjetskog rata. Voljela sam svoje roditelje, a tek kasnije sam snvatila da su u mnogo čemu bili i izuzetni ljudi. Ipak, strah je bio glavna tema njihovog života, strah je bio glavna tema mog života. Iako smo uglavnom bili uvjereni da se jako volimo.

Kako znam da je tome tako? Zašto tvrdim da je i vama tako?

Ako sad pogledate svoje slike iz djetinjstva (a počnite od zaista prvih i krenite redom), i vi ćete vidjeti što i ja: na početku do nekog momenta vedar veseo pogled bebe, pa djeteta. Nakon toga na jednoj od fotografija, a poslije koju godinu na gotovo svim ostalima, vidjet ćete uglavnom tužan, praznjikav, skriven, sramežljivi pogled, s rijetkim izuzecima. Upamtite koliko vam je godina tada bilo. Tada smo svi znali da imamo problem, ali, eto, taj tadašnji problem još ni danas ne želimo shvatiti kolikogod da godina imamo. Možda nam je bila godina dana, možda dvije, a možda i pet. Već tada nas je obuzeo strah. I nije nas više nikada ostavio. Zato su kasnije naši ljubavni pokušaji raznih vrsta i u raznim vremenima uvijek tako goj'ke plodove davali. Jer, gdje ima straha, nema ljubavi. Ne da je nema dovoljno, nema je uopće. Ima samo mentalna ljuštura nečega što mi mislimo da je ljubav. A pošto je to prazna ljuštura, uvijek smo tako gorko ojađeni i iznenadeni kad nam ljubav ne uspije, a nikad ne uspije. Kad dodemo do kvantne fizike shvatit ćete zašto kažem: ili strah ili ljubav - sredine nema.

Jednu važnu odluku donijela sam u jedanaestoj-dvanaestoj godini - da ću studirati kemiju. I držalo me to dok nisam upisala studij. Poslije prvog semestra sam odustala. Razlog donošenja takve odluke bilo je to što sam negdje pročitala da kemija otkriva nevidljivi dio stvarnosti. Uvijek me zanimalo: što je istina o svijetu? Sto je ono «iza» što ga pokreće? Valjda mi je već onda bilo jasno koliko privida, obmana, poluistina i neistina pokreće aktei'ne pozornici života. Naravno, to je bio moj nesporazum s kemijom, jer to nije predmet kemije, i tako smo se razišle.

Eto, to su ukratko bile koordinate mog života koje su se nazirale već u prvim godinama: pritajeni strah kao emocionalna potka i intelektualna ra-

doznalost da saznam istinu kao uzbudljiva šara na tkanju koje je činilo moj život.

Kad se sada sjećam svojih roditelja, a posebno mame iz godina mog djetinjstva, putokazi koji su moju misao počeli navoditi na istinu bile su naše bolesti. To su stvari koje zaboravite i nikad više na njih ne mislite. Međutim usred nevolja s Dalijom i nakon čitanja detaljnog opisa psihičkog vampirizma, nametnuo mi se ponovo taj pravac razmišljanja.

Mi smo živjeli u prekrasnom malom povijesnom gradu na morskoj obali. Lijepa kamena kuća u kojoj smo živjeli bila je na rubu grada, među rijetkim kućama u susjedstvu, usred vrtova, voćnjaka i borovih šumaraka. Bio je to idealan grad za život, idealan kvart. Ritam života bio je tada puno ljudskiji, nismo nikad imali ozbiljnih egzistencijalnih problema, čak smo uvijek imali novaca malo više od prosjeka. Prekrasne prirodne plaže bile su u neposrednoj blizini kuće. Kupali smo se u najlepšem moru na svijetu, šest mjeseci u godini. Iako su moji roditelji bili sa sela i slabo obrazovani, mama je puno čitala, a išli smo često u kino i u kazalište. Svega toga je bilo u našem nevelikom gradu. Ne znam što bi čovjek još trebao poželjeti. Pa ipak, postoji i druga pararelna slika o nama. Ako pogledam od čega smo sve bolovali u prvih desetak godina mog života - jedini zaključak je da smo živjeli na živom blatu neke velike nesreće ili barem velikog nesklada.

Tako sam ja u četvrtoj-petoj godini dobila teški ki-onični bronhitis koji me pratio do osamnaeste godine. Kad bih kašljala, izgledalo je da mi komadi pluća ispadaju na usta, a glasnoća mog kašla mogla je probuditi susjede. Sve to na morskoj obali, apsolutno čistom zraku - tada su dva automobila dnevno prolazila našom ulicom. U mojoj sedmoj godini smo se strovalili s kamionom u provaliju. Nakon toga tati su zatajila oba bubrega. Jedva je preživio. Jedan bubreg mu se «osušio», nije ga više bilo, a drugi se opravio nakon četiri mjeseca liječenja i dijalize u drugom gradu kamo su ga zadnji čas prebacili. Poslije se govorilo da su tati bubrezi zatajili jer da su stradali od udaraca kad se onaj kamion strovalio u provaliju. Ali, nije to bilo točno. Tati su bubrezi stradali jer je to bila prva zona iz koje mu je supruga, moja mama, nemilice crpila energiju.

Mama je, pak, u tih desetak godina prošla pet-šest operacija, što zbog skidanja izraslina-cisti s jajnika i maternice, što zbog saniranja ozljede trbušne maramice. I opet, sve te bolesti zbog famoznog kamiona. Ja sam u petnaestoj godini, osim bubuljica, dobila nekoliko tako žestokih upala krajnika da sam ih morala operirati. Tata je sve te godine bio izrazito nervozna i nesretna osoba. Po prirodi je bio vrlo miroljubiv i nježan čovjek, koji nije volio sukobe, nije nikad pio, nije pušio. Izgledom je bio pristao muškarac, dobro građen. I tata i mama su bili posve orientirani na obiteljski život kako bi meni pružili sve što djetetu treba, a imali su i puno krasnih prijatelja. Bili su jednostavni ljudi, neopterećeni bilo kakvim socijalnim kompleksima i pretenzijama za

materijalnim dobrima koja im nisu bila dostižna, ili za nekim «višim društvenim statusom». I takav moj krasni tata uvijek je bio nervozan, ali ne prema meni, nego prema mami. Stalno je gromkim glasom više urlao nego vikao na nju, a uvijek je bilo jasno da je razlog apsolutno trivijalan i da ne zaslužuje skoro nikakvu reakciju, a kamoli takvu nervozu i urlanje. Čim bi tata prestao urlati, mama bi opet tiho rekla nešto kao nevažno, a on bi opet zagrmio. Zapravo su se tata i mama jako često svađali, a poslije bi i sami rekli da su se posvadili ni zbog čega. To je bila konstanta cijelog njihovog zajedničkog života od početka do kraja - četrdeset dvije godine. A opet, može se reći da su na jednoj drugoj razini skladno živjeli. Kasnije sam shvatila da su imali skladan i seksualni život. Uvijek bi se lako dogovorili što će poduzimati u rješavanju svih životnih zavrzlama, što su uredno i potpuno zajedničkim naporom i postizali. Sklad koji su tata i mama uspijevali donekle održavati bio je rezultat njihovog svjesnog napora i velike želje za takvim skladom. Dalje nisu znali. Ogroman nesklad između njih koji se vidio u stalnoj nervosi, svađama i bezbrojnim bolestima, bio je rezultat maminog psihičkog vampirizma. Tu su bili potpuno nemoćni, kao i mnogi drugi ljudi, jer o tome nisu ništa znali, i jer se to nije moglo vidjeti, niti ikako drugačije dokučiti. To je naprsto bila nesreća njihova života, tim veća što je mamin psihički vampirizam bio izuzetno učinkovit, kakav nije kod svih ljudi. Imo različitih stupnjeva sposobnosti i učinkovitosti psihičkih vampira.

Moji mama i tata su po svemu izgledali kao prosječni ljudi, s prosječnim životima i još k tome i dobri ljudi. I bili su dobri ljudi.

Kasnije ću kratko opisati impresivne povijesti bolesti maminih braće i se-stara i njihove djece, a sad ću malo ubrzati sa zaključkom.

Ovim poglavljem počela sam odgovarati na pitanje: Kako sam dopustila Daliji da uraste u moj energetski sustav i da potpuno iscrpi moju energiju?

Lako. Zašto lako? jer je to bio obrazac koji sam naučila u odnosu sa svojom mamom. I taj obrazac, obrazac da budem žrtva energetskog vampira, u mojoj je glavi dobio natpis LJUBAV. Ter tko nas prvi voli i tko nas najviše voli? MAMA.

Ako sada gornju priču rekonstruiramo na energetskoj razini, otkrit ćemo što se zapravo događalo u prekrasnom tisućljetnom gradu na obali Mediterana u jednoj obitelji dobrih ljudi. Vjerujte, zaista nema ironičnog prizvuka u ovome. Samo tuge nad apsurdnim prividom kojem smo bili žrtva.

TKO TE NAJVIŠE VOLI? MAMA

*Strah se pojavi rano u životu,
Ali neću od straha praviti čudovište
U ljudskom iskustvu,
Jer je u početku došao na vaš zahtjev.
Vi ste rekli strahu,
«Ti i ja ćemo izmisliti
Zaštitni sustav
Koji će nam pomoći da izbjegnemo sve zamke».*

*Ti i strah postali ste partneri -
Ali partneri uplašenom djetetu,
Ne odrasloj osobi koja traži istinu.*

(EmmanueTs Book III)

Moja mama je iz svog obiteljskog naslijeda donijela vampirski energetski obrazac u kojem je ona bila aktivni vampir, i, kako sam već rekla, posebno talentiran i sposoban vampir. Opet moram reći DA SU TO SILE KOJIH SU LJUDI POTPUNO NESVJESNI. Sve gore opisane moje i tatine bolesti, a posebno tatina nervosa i kasnije depresija, bile su isključivi rezultat toga što je mama najprije tati, to naglašavam, a kad bi njega iscrpila, i meni, vampirski isisavala energiju.

Aktivni vampir se uvijek psihički osjeća bolje od svojih žrtava. Tako sam ja u djetinjstvu i mladosti nagnjala melankoliji, a tata depresiji. Mama je uvijek bila «za akciju», puna poleta, puna ideja, koje je uvijek i ostvarivala. Ona je bila veseljak i inicijator okupljanja svih članova naše velike obitelji u našem malom stanu. Ljeti bi navečer cijeli pod bio prekriven poplunima i madracima gdje su spavala djeca maminih braće i sestara koji su dolazili k nama na ljetovanje, iako su i sami živjeli na moru. Kod nas je uvijek bilo neko dijete iz siromašnjeg dijela obitelji na školovanju. Zašto puno rodbine, puno gostiju, puno prijatelja u našoj kući? Zato jer vampirima uvijek treba svježe energije i u tom nesvjesnom procesu jako dobro znaju kad su nekoga iscrpili i kad im treba svježi «materijal». To nije normalna razmjena između ljudi ili članova obitelji kako bi netko sada možda pomislio. Normalna komunikacija između ljudi na dobrobit svih uključenih izgleda sasvim drugačije. Ali, i vampir plaća svoju skupu cijenu tog nesklada, kao što svjedoče bolesti moje mame, koja je, zapravo, bila bolesnija od svih nas. Najprije se hrvala s dobro-

ćudnim izraslinama, tzv. cistama na jajnicima i maternici, pa kad je sve to više puta operirano i najzad potpuno odstranjeno, dobila je tumor na dojci i završila s metastazama na kostima. Rak je tipična bolest viška energije i to neodgovarajuće energije. Vampir vrlo brzo postane ovisan o tuđoj energiji kao narkoman - stalno treba sve veće količine, ogromne količine energije, koje organizmu zapravo ni ne trebaju. Pa zašto ih onda vampir dovlači u svoj sustav kao narkoman koji treba sve veće doze dok se jednog dana ne pre dozira?

Uloge vampira i žrtve u vampirskoj tragediji su nasljedne (ali ne nužno nasljedne, nego nasljedne zbog nepoznavanja tog procesa) i aktiviraju se u nekom životnom trenutku. U početku nisu izražene, pa mladi ljudi znaju dugo lutati između te dvije uloge, igrajući malo jednu, malo drugu. Onda se stabiliziraju, obično u onoj koju su naslijedili od roditelja istog spola; sinovi od oca, kćeri od majke. Malo po malo ta uloga postane sve izraženija i u nekom trenutku potpuno nezajedljiva kod onoga tko igra vampira. Zašto? Zato, jer sa stalnim dotokom tuđe energije, vampir dobije i sav pripadni sadržaj. Ljudska energija nije tek neka apstraktno bezbojna sila što pokreće naše fizičko tijelo. U ljudskoj energiji su sadržane i sve naše emocije, sve naše misli, naš karakter - ono što jedan čovjek jest. Fizičko je tijelo tek nosač onoga što mi jesmo kao ljudska svjesna bića. U nekoj idealnoj situaciji čovjek ima misli i emocije na onoj razini koliko je ljudski i moralno sazriao kroz život. U idealnoj interakciji s drugim ljudima, dakle u ravnopravnom poštenom odnosu, svaki čovjek preispituje svoje stavove, ideje, misli i emocije, tako da mu drugi ljudi pomažu da se korigira i tako raste kao osoba razvija svoj karakter prema sve boljem.

Sto se događa u vampirskom igrokazu? Vampir s otetom energijom doslovno pokupi tuđe misli i osjećaje. Od puno ljudi, od sve više ljudi. On se sada mora nositi ne samo s mislima i emocijama za koje je prirodno sazrio, nego i s tuđim zavistima, zlobama, pohlepama, zbrkama, tugama - sa svim i svačim. Čovjek to ne može izdržati, jer je to užasna zbrka, i vampir nema druge nego mora živjeti to što je nekontrolirano utrpao u sebe. Ako imate samo svoj strah, ili bijes, vi ćete se truditi da to nekako savladate - u ljudskoj civilizaciji su uvijek postojali mehanizmi koji su pojedincima u tome pomagali. Vampir ne može savladati tu silu emocionalnog materijala, jer nije organski njegov, pa mu se kvari i karakter. Prvi uvjet da ostanete i dalje NESVJESNI ovog procesa je LAZ. Zašto vampir ne želi osvijestiti ili spoznati svoje probleme? Jer to dovodi u pitanje jedino snabdijevanje energijom koje on zna, a to je krađa. Tko krade, taj i laže. Osoba počne najprije lagati samoj sebi, a onda i drugima. Sebe uvijek vidi u boljem svjetlu, a drugi obično ne valjaju. Tako vampir postane jako sklon kriticizmu bližnjih, osobito onih koje je energetski iscrpio, pa mu više baš ne služe. Istodobno svježe «klijente» koje može crpiti i koji se daju eksplorativati, idealizira. Idealizacija je također vrsta laži.

Na fizičkoj razini također postoji višak energije koja nešto mora raditi kad je već tu iskrcana i zarobljena. Nema vampir gromobran da višak odvede u zemlju. NAJTIPIČNIJA VAMPIRSKA BOLEST JE RAK. Što je rak? Nekontrolirani rast stanica. Zašto bi stanice nekontrolirano rasle? Genetska predispozicija? Moj odgovor je - netočno. Genetski materijal aktivira i oblikuje - energija. Ako je energija u količini i kvaliteti vaša i razmjerna vašem, recimo tako, prirodnom osobnom razvoju, neće se aktivirati nikakav gen raka, ako uopće postoji. Ali ipak, jest nešto naslijedno, a to je: energetski obrazac koji je idealno - harmonična ličnost, ili degenerirano - vampir ili žrtva.

Vampiri češće boluju od smrtonosnih bolesti, od bolesti viške energije, tako sam ih ja nazvala. Žrtve boluju od nekih svojih groznih bolesti, ali one najčešće nisu smrtonosne, iako ta podjela, naime tko od čega obolijeva, nema jasnu granicu, i to iz jednostavnog razloga: jedno vrijeme u životu smo žrtva, zatim postanemo mali, pa, možda, veliki vampir, ali još uvijek prema nekim ljudima igramo ulogu žrtve. To je silna zbrka energija kojima zbumujemo tijelo i psihu. I da se vratim na moje viđenje kako nastaje tumor - višak, ali ogroman višak energije, koji nije ravnomjerno i skladno raspoređen, potiče stanice na to divlje nekontrolirano bujanje. (Kasnije sam otkrila da i vampirove žrtve, dakle osobe kojima po defmiciji nedostaje energije, mogu oboljeti od tumora. To je vjerojatno povezano s predznakom energije, tj. je li pozitivan ili negativan, ali o tome kasnije.) Kad govorim o neskladnom višku energije kod vampira, uzet će za suprotan primjer usporedbu s vrhunskim sportašem (koji ne uzima nikakve kemijske pripravke za forsiranje) - on sigurno ima puno više energije od normalnog čovjeka. Ali to je bio organski rast energije koji se dogodio između ostalog i zbog čovjekove syjesne oduke da postigne vrhunski rezultat i zbog discipliniranog napora i psihičke upornoštosti. Ta velika energija će biti ravnomjerna raspoređena na fizičku, psihičku i duhovnu razinu te osobe, karakter će biti potpuno usklađen, zbog čega tako postignuta velika energija neće proizvesti bolest. Nasuprot tome, energetski vampir je pokrao ogromnu količinu energije nesvesno i ta energija nije pod njegovom kontrolom, nego divlja u tijelu i u psihu.

Ima još jedan razlog zašto vampiru treba sve više energije. Vampir, kao i ostali prosječni ljudi, nastoji nekako držati pod kontrolom negativne emocije kao što su: strah, bijes, zavist, ljubomora, oholost, osvetoljubivost i još puno drugih. Držati pod kontrolom samo jednu od ovih jako izraženih emocija traži ogromnu količinu energije, nevjerojatnu količinu energije. A vampir svaki dan pokupi hrpe tudihi negativnih emocija i zato mu treba sve više energije da naprsto ne eksplodira od negativnih emocija, posebno od tudihi negativnih emocija. Takvo «gnojivo» sad u povratnom procesu uspješno potpomaže i rast vlastitih vampirovih negativnih emocija, koje bi bez toga možda ostale samo zakržljali izdanak kojeg nitko ne bi ni primjećivao. Treba još energije. Začarana negativna spirala propasti.

Ogromna energija koju, neuvijeno rečeno, vampir krade, završava kao i Likradeni novac - spiska se na nepotrebni luksuz i često na nešto nemoralno. Kradljivac materijalnih stvari završi u zatvoru, ili unesreći na neki drugi način sebe i sve oko sebe. Kad ste čuli za sretnog lopova? Isto se događa energetskom kradljivcu.

Rasipnost energetskog lopova očituje se u tome što s ukradenom energijom nije pribavio samo ono što mu treba, a to je da nadoknadi manjak energije (jer s energijom to ne funkcionira na apstraktan način kao u običnom zbrajanju, i oduzimanJLi), nego je s Likradenom energijom, slikovito rečeno, rastrošno kupio pet sportskih automobila od kojih mu nijedan ne treba, skupo ih je održavati, a s jednim će se sigurno slupati i smrtno stradati. Jedini je problem što lopov zna da krade, a energetski lopov o tome nema jpojma. Trudi se živjeti i raditi ljudski, poštено, moralno. Trudi se dati sve najbolje svojoj djeci, svojoj obitelji - kao svaki normalan čovjek.

Da, sve to izgleda kao najnevjerojatniji i vrlo bolestan *science fiction* ili *horror* scenarij, ali to je priča mog života i to su moji zaključci. Priča još nije gotova, tek trebamo doći do velikog meštra svih vampira u mojoj obitelji, do bake Irene.

Ali prije toga da se vratim na strah s početka ovog poglavlja. Osnovni strah kojeg se ne možemo riješiti nastane u odnosu s roditeljem/ima vampirom. Kad osjećate da iz vas nepovratno svaki dan ističe životna energija, a onim osjetilima koje uobičajeno koristite u svojoj kulturi (dakle, ne intuicija, ili šesto čulo, jer je ono protjerano u zaborav i proglašeno izmišljotinom) niste u stanju registrirati nikakvu opasnu situaciju, niti napadača, onda imate najveći od svih mogućih razloga za strah - to je apsolutna, a potpuno nevidljiva i nedokaziva prijetnja vašem životu (poslije vam kažu da ste skloni fobijama, tj. da se bezrazložno bojite - totalno kriva dijagnoza, jer tkogod ima «fobiju» sasvim razložno se boji nekog velikog vampira u svojoj blizini). To je situacija energetskog vampirizma. I ne samo da ste u toj situaciji bili jedan put, bili ste svaki dan i bit ćete do kraja života ako ne spoznate ovu pojavu i ako je ne spriječite. Zato sam rekla na početku da smo mi bića straha i da živimo u civilizaciji straha. A prvi i najveći strah nam je skoro uvijek usadila u dušu - mama, a zatim najčešće i tata. Vole li majke djecu? One misle da ih vole. Zapravo, one strahuju za djecu. Zato je izravan i neuvijeni odgovor na pitanje: »Vole li majke djecu?« - « Ne, ne vole ih! ». Tako su počela sva zla ovoga svijeta.

Da bi absurd bio još veći, vampir je daleko više teroriziran strahom nego njegovu žrtvu. Zato i jest energetski agresivan i destruktivan. Na razini psihologije je odavno poznato da je svaka agresija izraz straha. Isto vrijedi i za energetsku agresiju.

JE LI BOG POGRIJEŠIO KAD JE STVORIO EVU

*Ne dozvoli da ti strah priča bajke
O tome stope Ljubav zaista.
Strah ne zna.
Baš ovog trenutka izaberis Ljubav.
Vidi što će se dogoditi.*

(Emmanuel's Book III)

~Voš sam nešto primijetila u pažljivom promatranju očitovanja vampirizma **QJ** kroz duže razdoblje. Aktivni vampiri su gotovo uvijek - žene (poslije ču detaljno objasniti razliku u odnosu na pasivne vampire).

Njihova prva i glavna žrtva je partner. Kad njega iscrpe, a ostali kontakti s ljudima izvan obitelji nikad nisu dovoljan izvor, iduća žrtva je muško dijete, ako ga ima. Tek na kraju, ako se baš mora, majka vampir crpi i žensku djecu. Ipak, «ravnoteže radi», kad otac ostane bez energije, onda i on crpi djecu, bez puno biranja, žensku i mušku. Tako se aktivni vampirizam prenosi po ženskoj liniji kao energetski model ponašanja, jer kćeri se ugledaju na majke. To je grubo pravilo koje, kao i svako pravilo, ima dosta izuzetaka, a i razne varijacije u vremenskom sljedu i stupnju izraženosti. Jedna od izraženijih varijacija je kad je u obitelji više djece. U tom slučaju starije kćeri imitiraju vampirski energetski obrazac majke, jer im i bude dodijeljen zadatak da bri-nu o mlađoj djeci, a mlađe kćeri kasnije u životu mogu ostati u ulozi energetske žrtve. To su relativno rijetke žene. Vampirske uloge se malo drugačije dijele i u obiteljima gdje su samo muška ili samo ženska djeca, ili u kojima je samo jedno dijete. Ipak, moje opažanje je da su u najvećoj mjeri aktivni vampiri - žene. Izuzeci su dosta rijetki.

Autor «Psihičkih vampira» tvrdi posve suprotno: da je vampirizam jednako zastupljen u oba spola, a k tome: da vampiri ne napadaju djecu. Moje mi iskustvo govori ovo što sam izložila.

Čini mi se da postoji dosta logično objašnjenje za moju tvrdnju. Primijetila sam da puna i žestoka «vampirska formacija» nastupi u nekom stresnom trenutku mlade osobe, kad joj život dodijeli zadatke koji su za nju preveliki, ili izgledaju neizvedivi. Logično je da u takvim situacijama treba više energije. U nepoznavanju energetskih procesa i kako ljudi uopće dolaze do najvećeg dijela svoje energije, osoba se obrati jednom atavističkom mehanizmu

(koji posjeduju ne samo ljudi nego i životinje i biljke), koji je valjda služio kao poziv u pomoć, ali u situacijama «život ili smi't»: «Daj mi ovaj čas energiju da spasim život». Možda je taj mehanizam ostao upamćen na razini nečega što bismo nazvali stanična memorija. Kako naša zapadna civilizacija sve više napreduje u smjeru koji je već svima neudoban, stresan i prenaporan u svakom slučaju, nastupio je pogodan trenutak da su se, logično, pojavili kandidati koji će pogodovati masovnom i svakodnevnom, kontinuiranom aktiviranju te uvijek manje ili više prisutne stanične memorije. Bile su to, prema onome što danas opažam u dinamici ljudskih energija - žene. Trenutak je bio vjerojatno početak dvadesetog stoljeća. Dakle, počeo se redovito, svakodnevno, koristiti neki zaštitni mehanizam koji je, prema mojoj prepostavci, bio namijenjen da se upotrijebi samo nekoliko puta u cijelom životu.

Žene od Adama i Eve, osim u nekim kraćim razdobljima matrijarhata, nisu imale osnovna ljudska prava. Variralo je to od epohe do epohe, od kulture do kulture, ali su u većem ili manjem stupnju žene oduvijek bile građani drugog reda, bez obzira na društveni sloj ili klasu kojoj su pripadale. Stoljeća, tisućljeća, tko zna koliko duga depriviranost stvorila je mentalitet posakritog ostvarivanja vlastitih ciljeva, mentalitet prijetvornosti i mora negativnih emocija proizišlih, logično, iz straha. Postojali su svi povjesni razlozi za to. Ne okrivilujem nikoga. Činjenica je da su muškarci mogli otvoreno izraziti sebe, dok su žene u tome bile potpuno zapriječene. Muškarci su im određivali pravila ponašanja. Logično je da su naučile zanat manipuliranja, pretvaranja. To je bila socijalno-psihološka osnova za energetski vampirizam. Kad je on buknuo u opću pojavu?

Možda u drugoj polovici devetnaestog stoljeća, ili početkom dvadesetog, kad su se žene počele masovno zapošljavati. Dotadašnjoj brizi i poslu oko djece i kućanstva (što je, pošteno rečeno, posao za cijelo radno vrijeme), «samo» je još dodan posao na radnom mjestu, pa su žene počele raditi barem 16 sati dnevno. Muškarci su u to vrijeme taman počeli uživati u sindikalno osvojenom osamsatnom radnom danu, zbog čega im je trebalo gotovo sto godina da, nakon što su žene ponijele strahoviti teret zapravo šesnaest satnog radnog dana (osam sati na poslu, osam sati u kući), počnu nešto malo više prčkati po domaćinstvu. Za cijelu žensku populaciju u cijelom tzv. razvijenom svijetu to je doslovno bio ubitačan energetski šok, što je u njih - žena stvorilo osjećaj strahovite potrebe za dodatnom energijom, a na emocionalnoj razini razorno nezadovoljstvo, koje je tinjalo već tisućljećima. Kada su se žene počele masovnije zapošljavati, vjerojatno su se obratile svojim muškarcima za pomoć: «daj, mužu, pomozi, napravi ovo, napravi ono». Oni su bijelo gledali i nastavili čitati novine, ići na utakmice, pitи pivo i gubiti vrijeme na ostale slične gluposti. Onda su se žene, u uvijek živahnoj igri naših podsvijesti, obratile svojim muškarcima na razini nesvesnoga i zatražile: «Daj mi energiju da izdržim sve ovo». Muškarci su podsvjesno bili pošteniji nego u

svom svjesnom stanju, pa su «dobrovoljno» davali energiju svojoj partnerici. Iako ništa o tome nisu znali, to je ipak bila krađa. Tada je vrag došao naplatiti dug za žensku potlačenost od kad je svijeta i vijeka, jer sve to skupa ipak nije ništa do krađa u kojoj nije bilo «mjere» - nije ni moglo biti «mjere». Krađa i dopuštenje za krađu na nesvjesnoj razini. Tim gore, jer nitko ne zna što se događa - ni lupeži, ni pokradeni.

Ova pojednostavljena slika opisuje moju pretpostavku kako je taj model ušao u masovnu upotrebu u određenom povijesnom trenutku. Model je očito već postojao i ranije u, valjda, ograničenom opsegu, kao određeni prepoznatljiv oblik ljudskih odnosa. Ali je postojao i kao model u razvoju živog svijeta na planeti, valjda od prvih bakterija (detaljnije o tome kad budem citirala poznatog geneetičara Richarda Dawkinsa). I baš zato se tako lako i brzo proširio.

Nitko nije bio svjestan da je tako započela jedna nova epoha, možda jedna nova globalna kultura. Ta nesvjesna «posudba» u masovnim razmjerima završila je malo kasnije kao totalni lopovluk koji je odredio drugu polovicu dvadesetog stoljeća i početak ovog našeg u zemljama tzv. razvijenog svijeta.

I da ne zaboravimo, kad se bumerang vrati muškom članu obitelji, kad i on dođe u energetsku stisku, jer mu je partnerica odnjela ne jednom i ne malo energije, u energetskoj stisci i on postupi kao kraljica majka i traži žrtvu. Najблиža su djeca, vlastita djeca, a njihova energija je i najkvalitetnija. Posebno aktivni psihički vampiri postanu oni muškarci čija je majka bila izraziti vampir. Takva majka je već rano i sama crpila energiju ne samo suprugu, nego i sinu. Kasnije njen sin nepogrešivo nađe partnericu vrlo jakog vampira i tada je pod ogromnim pritiskom dvaju vampira. Sto će napraviti? Ako ostane u modelu žrtve kojim bi imitirao oca, jer to je energetski prvi model koji mu je zadan za oponašanje, vrlo brzo će biti iscrpljen, bolestan i - mrtav. Takav muškarac ostaje u obitelji podložan i majci i supruzi, a energiju sad crpi od djece, zatim od kolega na poslu, posebno ako je šef. Sto se više penje u rukovodećoj hijerarhiji, ima više ljudi pod svojom kontrolom i tako sve više mušterija koje će crpiti. Muškarci pod tako velikim pritiskom postaju vrlo često preljubnici i ženskari - što više žena, uvjek novih, to bolje. Zašto? Jer će od njih dobiti dovoljno energije da se može i dalje dati crpiti svojoj supruzi i svojoj majci. To objašnjava ono čudno vjerovanje mnogih ljubavnica da su spasile brak svom ljubavniku. To objašnjava zašto "prevarene" supruge tako dugo odbijaju vidjeti svima očitu činjenicu da ih suprug vara. To objašnjava činjenicu zašto muškarci preljubnici vrlo često jako brinu o svojoj obitelji u svakom pogledu. Oni podsvjesno znaju da su na račun ljubavnice «spasili» djecu, suprugu i majku. «Spasili» su ih samo na kratki rok i nisu ih zaista spasili, a posebno su ugrozili djecu zato jer su im predali u naslijede model energetskog vampirizma - model laži, bolesti, moralne i svake druge degeneracije.

Model bi se danas dao iščitati **LI** gotovo svakom odnosu. Tako da svatko igra i ulogu žrtve i ulogu vampira, ali u različitim odnosima s različitim osobama. Ima slučajeva nekih brakova koji «dobro funkcioniraju» kad su oba partnera jedan drugome i žrtva i vampir. To su uglavnom brakovi koji grčevito prema okolini održavaju sliku idealnog braka, a u dubini duše oboje osjećaju laž koju ne žele priznati ni samima sebi.

Zadnji i najapsLirdniji oblik vampirizma je onaj prema samome sebi (o kojem detaljno izvješće autor «Psihičkih vampira») - kad osoba raznim mehanizmima igre negativnih emocija samoj sebi uništava energiju. To bi prije svega mogao biti osjećaj krivnje. Za razliku od zdravog osjećaja odgovornosti za svoje pogreške, kojem slijedi odlučna akcija da se pogreška prizna i više ne napravi, osjećaj krivnje kao trajan osjećaj stalno navodi osobu da ponavlja greške kako bi imala razlog za osjećaj krivnje. Apsurd je jasan, a osnovni rezultat je da osoba sama sebi uništava energiju.

Tako je žensko nezadovoljstvo (za koje žene imaju sve razloge, a koje do nedavno nisu smjele niti pokazati) potisnuto u nesvesno, prikriveno stotinama vrsta neiskrenosti i laži. Žensko kolektivno nesvesno je monopoliziralo vampirski energetski obrazac, koji vjerojatno do prije stotinjak godina ne samo da nije bio toliko proširen, nego nije ni imao jasno spolno obilježje. Muškarci drže političku i gospodarsku vlast, a žene vladaju svijetom, jer svaka vlada barem jednim muškarcem. Samo, to je negativna moć u negativnom svijetu.

Stoga na moje šaljivo pitanje iz naslova ovog poglavlja odgovaram: možda Bog i nije pogriješio kad je stvorio Evu, ali je sigurno pogriješio kad je muškarcima dao veću fizičku snagu nego ženama. Jer, žene su otkad postoje, s kratkotrajnim i rijetkim izuzecima, uvijek bile potlačene, otjerane, ne možda u drugi, nego u zadnji red. Zašto? Na to pitanje još nitko nije odgovorio, a ja sam se onda zapitala: možda je Bog ipak pogriješio kad je stvorio Evu... Zbog vječne potlačenosti žene su žestoko razvile negativne emocije, a tako je jasno da nisu mogle, ni trebale, biti zadovoljne muškom dominacijom. Negativne emocije su stvorile negativnu svijest, a svijest je najjača sila u Univerzumu. Negativna svijest pokretana energijom negativnih emocija nije zato bila ništa slabija - ali u destrukciji. Tako su žene konačno «dobile» svoju bitku: naučile su vještinu apsolutne dominacije, agresije i destrukcije, kojoj ni jedan drugi vid dominacije nije ni blizu ravan. A u tom ratu svi smo izgubili. Danas gubimo više nego ikad, jer rat još traje. I jače nego ikad! A akteri su poslije tko zna koliko tisućjeća tek nedavno ipak počeli primjećivati da to nije tek taktička vježba, nego da se koristi bojno streljivo. I da ima ranjenih i mrtvih. Nitko nije pošteđen.

STRAHU SMO DALI IME - LJUBAV

*lako može izgledati da ste žrtve
Cijele vaše teške povijesti,
Uvjeravam vas da niste.
Vi uopće niste žrtve
Osim možda vlastitog oklijevanja
Da odete dalje od onoga što vam je poznato.*

(Emmanuel's Book III)

rema psihoanalizi, ali i svim drugim smjerovima u psihologiji i psihijatriji do danas, traume iz djetinjstva imaju ključnu ulogu u bilo kojoj varijanti objašnjenja ličnosti i u rješavanju bilo koje razine psihičkih problema. Grubo rečeno, **u** najranijem djetinjstvu roditelji nas nehotice i u neznanju povrijede, **a mi** zatim patimo cijeli život zbog toga. Govorimo o normalnim situacijama **u** normalnim obiteljima; to su nenamjerne povrede nastale iz najbolje namjere naših roditelja **i** iz njihovog neznanja (naravno, u još većoj mjeri to vrijedi za «nenormalne» obitelji). Ako imamo djecu, i mi smo to manje-više već ponovili. Sve povrede koje nam nanesu (npr.: prestrogi su, previše se brinu i strahuju, **traže** od nas ono što i sami ne rade, dakle, nisu pozitivan primjer, prerano nas tjeraju da savladamo pražnjenje mjeđura **i** crijeva, tjeraju nas da u životu postignemo ono što su oni propustili ne dozvoljavajući nam naš osobni put...), sve **to mi** zakopamo duboko u svoju podsvijest i izvučemo zaključak da nismo **dovoljno** dobri da bi nas se voljelo - a sve se događa u području nesvesnjoga. To znači da iako nismo svjesni tog svog stava, mi se ponašamo potpuno u **skladu** s njime. Onda dijete pokušava biti «dovoljno dobro», zapravo pokušava **biti** savršeno da bi zaradilo ljubav. To mu, naravno, ne uspijeva i počinje beskonačna začarana spirala bez kraja. Čim malo poodrastemo, počinjemo **jedan** drugi jalovi posao - uvijek iznova kreiramo situaciju u kojoj «nismo **dobri**» ne bismo li je ovaj put savladali i konačno postali «**dobri**». Možda se **pobunimo i** otkačimo od roditelja, možda odemo tri tisuće kilometara daleko **od njih**, a ipak, nepogrešivo biramo partnere i prijatelje slične jednom ili drugom roditelju, ili oboma, da bi situacija koju treba riješiti bila što sličnija, kako **bismo** ponovo doživjeli iste povrede i da konačno jednom pobijedimo sve i **zaradimo tu** ljubav. To kaže psihologija. Životi ljudi govore da nam prođe **cijeli vijek** da o tome nemamo pojma. Ili, ako smo išli psihologu ili psihijatru, **da godine** možemo provesti na analizi **i** prisjećanju, a da zapravo ne osjetimo

bitnu promjenu. Poboljšanja može biti, ali, kao što svi filmovi Woodyja Allena pošteno zaključe - nakon 20 godina psihoanalize ništa nova.

Ja sam desetak godina provela u proučavanju svega toga i u samoanalizi, pa sam nakon toga svaki sljedeći put birala partnere i prijatelje koji kao da nisu ni po čemu sličili na te famozne roditelje, da bih prije ili kasnije shvatila: gled, sve smo prošli još jedan put i nismo se puno ni bitno makli naprijed.

Nakon nevolje s Dalijom konačno mi je «puklo» kako prepoznati koji to obrazac ponavljamo. Sva silna šarolikost ljudskih osobina samo nas beskrajno zbujuje, a i stručnjake također, u shvaćanju koja nas trauma iz djetinjstva muči. To se da svesti na jedno jedino događanje - jednostavnost je uvijek lijepa i otmjena. Pa koja je to trauma koje se nikako ne možemo sjetiti, koju uvijek iznova tražimo?

1

Jedina prava trauma koja nam se ikad dogodila jest da nam je netko pokrao energiju. Prva trauma te vrste jest bitna, jer nam je roditelj/i oduzimao energiju. Jer nam je time oduzimao životnu snagu, život sam. Oduzimao nam je dah, oduzimao nam je svijest, oduzimao nam je pamet - sve što mi jesmo, i nametnuo nam model koji ćemo kopirati i koji će nas pratiti cijelog života. Sve ostalo je silno šarenilo života, šarenilo sudska, šarenilo karakternih osobina koje nas samo zbujuje u potrazi za izvorom problema. **I** nije baš točna gore opisana ideja iz psihologije da mi želimo ponoviti traume iz djetinjstva da bismo «popravili» sebe i zaslužili ljubav. Nama se s krađom energije događa jedna puno gora stvar. Jedan od roditelja, ili oba, uvijek i stalno, cijelog života, nam oduzimaju energiju. To je bit našeg odnosa s roditeljem/ima. Budući da se smatra da je najveća ljudska istina, ali i socijalna vrednota, to da roditelji vole svoju djecu, mi taj odnos u kojem nam roditelj krađe energiju nazivamo LJUBAV. «Strah je obukao odjeću ljubavi.» Mi smo u svojoj duši, u srcu, uvjereni da to jest ljubav. Sto je onda logičnije nego da taj isti odnos tražimo od svojih partnera i prijatelja i da ga onda ponavljamo sa svojom djecom? Ništa mi ne želimo popraviti. Mi krađu energije nazivamo LJUBAV i želimo baš to ponoviti opet i opet. Gotovo da je nebitno jesmo li vampir ili žrtva, jer su obje uloge ljudska degeneracija, i jer i žrtva sama zahtijeva takav odnos. Žrtva je vrlo aktivna u održavanju svog statusa žrtve i vrlo uporno traži od svog llačitelja da je drži žrtvom - sve to na energetskoj razini, koja je do sada bila potpuno nesvesna.

Sve što nije ljubav, to je strah. Prema tome, krađa energije je izraz straha, STRAH sam. I tu dolazimo do zaključka kojeg je lakše prepoznati. Roditelji se boje za djecu, roditelji se brinu za djecu, najviše od ikoga na svijetu. I misle da je to potpuno u redu. Da je to njihova dužnost. Roditelji ne vole djecu, oni strahuju za njih. To je cijela istina roditeljstva, koju sam nagovijestila na početku priče. Ne možete i voljeti i strahovati. Ili je jedno, ili je drugo. Energija ima samo dva načina: ili se vrти u smjeru kazaljke na satu, ili obrnuto. A zaustavljen, blokirana energija je, rekli smo, varijanta negativne energije, ili

njen pretstadij. Tako se dogodila velika zamjena teza: STRAH je dobio naziv LJUBAV. Tako je nastala ova silna zbrka u našem svijetu, u kojem nitko ne zna voljeti. Jer su nas podučili da je strah - ljubav.

Tu onda postaje izlišna priča o duboko sakrivenoj traumi iz djetinjstva koje se treba sjetiti da bismo je prevladali i da ne bi više upravljala našim životom. Nekako ispada da smo doista jadni jer se cijeli život dajemo upravljati nečim takvim zaboravljenim - za veliku većinu ljudi, u suštini, i ne tako dramatičnim događajima iz djetinjstva. Mi smo, zapravo, jadni iz puno jačeg razloga, a taj je da smo cijelog života izloženi tom strahu uživo - strahu koji nam svakodnevno utjeruju u kosti roditelji, partneri, prijatelji, šefovi.

Psiholozi bi npr. rekli da je mom osjećaju straha kao odrasle osobe sigurno kumovao i jedan naoko banalan i smiješan događaj. Moja je mama punila paprike i ostavila ih sirove na stolu, pa otisla kod susjede. Dvogodišnja ja se uzverala na stol i najela se sirovog mesa i riže. Pa se mama uredno zadržala kod susjede, ja pala sa stolice, otkotrljala se pod krevet, udarila se, bolio me želudac od sirovog mesa i riže, pa sam jedna sama plakala i plakala, pa zaspala u mraku pod krevetom. Poslije me još tri sata nisu našli, dok se nisam probudila i ispuzala ispod kreveta. I tako sam se ja prepala za cijeli život. Karikiram, jer nisam odoljela ne ispričati tu zgodu. Svatko ima svoje zgrade kad je navodno pokupio strah, bijes i štošta još. Ne treba se toga sjećati u terapeutske svrhe - može samo, kao ja sada, da bih nasmijala sebe i druge. Zašto se ne treba sjećati? Zato jer prava trauma, a to je stalni doživljaj gubitka energije - doživljaj egzistencijalnog straha, nikad nije prošlost - to je uvijek živa sadašnjost. Zato jer roditelji nikad nisu promijenili odnos prema djeci. Dok su živi, oduzimaju im energiju - što su stariji to više. To nije nešto za prisjećanje, mi to svaki dan iznova živimo. Od prvog dana života, u djetinjstvu, u mladosti, u zrelo doba, dok god su roditelji živi. I samo zato silni nesporazumi s roditeljima - oduvijek pa do kraja života. Uglavnom nam uvijek manje ili više idu na živce, jer u manjoj ili većoj mjeri kradu našu energiju i žive na svojoj djeci kao paraziti. I onda ta djeca kad odrastu, to isto rade svojoj djeci. I onda ta djeca kad odrastu, to isto rade svojoj djeci. Ovo nije tiskarska pogreška - ponovila sam rečenicu da shvatite tragediju roditeljstva. I da shvatite suštinu svake povijesti, da shvatite što se ponavlja u bilo kojoj povijesti: roditelji kradu energiju svojoj djeci. Zato prošlost postaje sve veća, a budućnost sve manja.

To je odgovor na pitanje iz uvida koje sam sama sebi uvijek iznova ponavljala, jer sam vidjela da ponavljam životne situacije pa i kad sam htjela napraviti nešto potpuno različito. Nisam bila svjesna ENERGETSKOG MODELA vampir-žrtva koji je određivao taj proces.

Iz ove višesmjerne pljačke nastale su sve nevolje vremena u kojem živimo. Zašto sve? Jer ova podmukla nesvesna pljačka, u kojoj svatko Sudjeluje (po načelu domino sustava, pa će svatko doći na red za vampirsку ulogu

na početku ili na kraju domino niza), potpuno iskrivljuje našu svijest, naše mišljenje, naše emocije, naš moral, naše ideje na bilo kojem području - od tehnike, tehnologije, privrede do kulture i znanosti. Oteto - prokleti.

Najužasnije u toj priči jest to da u suštini krademo energiju iz budućnosti. Krademo energiju od svoje djece. A još užasnije je da to radimo okruženi beskrajnim morem pozitivne energije, snabdjeveni veličanstvenom moći da i sami stvaramo pozitivnu energiju. Sav taj metež ni zbog čega. Osim nas samih, tko nas je tako zeznuo,?

Da ne zaboravimo, sve je počelo s negativnim emocijama koje su bile skrivane i potiskivane u nesvjesno. Jednog dana je ta negativna hrpa, negativna kvantiteta, prešla u negativnu kvalitetu i našli smo se u zemlji Mordor («Gospodar prstenova»), u zemlji bivših ljudi, u zemlji mračnih sjena, u zemlji vječnog i neupokojivog grofa Drakule - koji se nastanio u svakome od nas.

RIJEŠITE TO ODMAH! ZBOG SVOJE DJECE

*Kad se netko pokrene prema svjesnosti
U kojoj su sve stvari vidjene kao savršene
I stoga kao plešuća svjetlost,
Kada on i dalje gaji duboko poštovanje
Prema ljudskom iskustvu,
Tada on postaje most između dvaju svjetova.
To je, rekao bih,
Prosyjetljenje u fizičkom obliku.*

(Emmanuels' Book)

Da bismo što prije izišli iz ove mračne priče, iz ove smrtonosne zamjene ljubavi sa strahom, podsjećam da sam već na početku priče dala jednostavno rješenje naših energetskih problema, a to je da dlanom desne ruke i/ili mentalno VRTLMO SVOJE ČAKRE U SMJERU KAZALJKE NA SATU. Kasnije će detaljno objasniti kad dođemo do kvantne razine našeg bića, a sad ću samo naznačiti da je vrtnja čakri u smjeru kazaljke na satu način kako živa bića PROIZVODE energiju. Živa bića, a posebno svjesna živa bića, dakle ljudi, su prvenstveno PROIVOĐAČI energije, a tek u manjoj mjeri potrošači.

Proizvodeći energiju - mi doprinosimo Univerzumu. Proizvodeći energiju - mi se usklađujemo sa svekolikim Univerzumom. Proizvodeći energiju, takoreći ni iz čega u materijalnom smislu, a u suštini iz svoje svijesti - mi aktiviramo onu božansku iskru u nama, jer je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i priliku. Proizvodeći energiju - mi smo sukreatori Univerzuma - mi smo božanska bića. A mehanizam proizvodnje energije je upravo taj jednostavni model, prispolobljen u nama razumljivu sliku : VRTNJA ČAKRI U SMJERU KAZALJKE NA SATU, KOJU POKREĆE NAŠA SVJESNA NAMJERA. Istina je uvijek jednostavna i lijepa. Istina je dostupna. Stvoritelj svega što jest uvijek nam daje rješenje za svaki problem i podsjeća nas da smo jedno s njim, a to znači i da smo potpuno odgovorni za svijet u kojem živimo. Jer imamo moć stvaranja i moć uništenja. Odluka što ćemo učiniti s našim malim Planetom, koji je naš jedini svijet, potpuno je naša. Bog se ne kocka s Univerzumom, rekao je Einstein, tvrdeći tako da u Univerzumu postoje smisleni red i zakonitost. Možda je ipak Bogu malo svejedno što će se dogoditi s jednim majušnim Planetom u beskrajnom carstvu koje je stvorio. Jer nam je dao moć, jer nam je dao mogućnost izbora. Pretpostavljam da nama ne bi trebalo biti svejedno.

Pročitajte još jednom početak poglavlja pod nazivom ČAKRE da ne biste slučajno pogriješili smjer vrtnje, jer onda ste u vampirskom modelu. Ima još jedan razlog zašto bi bilo neophodno da pokrenete svoje čakre, ako već niste do sada - jer ćete teško razumjeti ovo što pišem. Energetski vampirizam sužava svijest, svodi čovjeka na razinu puno nižu od biljke, pa razumijevanje božanskog načela Univerzuma i istine postaje nemoguće.

MALI EPILOG

Kad i ne znajući pravo značenje, sa svakim udahom kažeš:

»Biram ljubav. Biram ljubav, *

Vidjet ćeš kako se svjetlo mijenja i kako tama nestaje.

Tvoj um može reći: «Ne razumjem što se dogodilo. Sve što sam napravio bilo je da sam sjedio ovdje petnaest minuta birajući ljubav. *

Pa, ume, to je jedino što se traži.

(Emmanuel's Book II)

*Vda završim svoju «povijest bolesti». Budući da sam od mame trebala naslijediti temeljni karakterni obrazac, a to je energetski model vamira (ne žrtve, jer to je bio tata), bilo je pitanje trenutka kad ću od žrtve postati vampir. Dogodilo se da sam se u pubertetu žestoko oduprla mami i da sam stalno bila kao napeta puška prema njoj. Izgledalo je da za to nema razloga, jer sam uvijek bila dobar đak i uzorno dijete, a roditelji me nisu kontrolirali ni u čemu na represivan niti na dosadujući način. Ja naprosto instinktivno nisam htjela biti kao mama. Možda zato što su se ona i tata uvijek svađali. Racionalno je izgledalo da je ona uvijek u pravu, ali, opet, intuitivno, osjećala sam da je tata u pravu i uvijek mi ga je bilo žao, zapravo sam uvijek bila na njegovoj strani. Kad sam počela studirati sociologiju i proučavati psihologiju, shvatila sam osnovne psihološke mehanizme koji iskrivljuju ličnost, pa sam se počela svjesno izgrađivati u tom pravcu i popravljati ono što sam smatrala da mi je roditeljski odgoj krivo usadio. Tako je moja žestoka opozicija mami, kojoj nisam vidjela razlog, ali sam ga osjećala, učinila vjerojatnom i opciju da neću kopirati mamu, pa ni energetskim modelom.

Kad sam otišla na studij u drugi grad, moj vječni i urlajući bronhitis nestao je sam od sebe. Energetski razumljivo - odmaknula sam se od mame-vamira. Ipak, nisam se uspjela othrvati jednom dijelu vampirskog koncepta - najprije sam birala dečke koji su energetski bili kao moj tata u periodima kada sam ja trebala igrati ulogu vamira. Niti bi se meni takvi, obično tihi i poslušni, dečki dopadali, niti sam ja htjela igrati ulogu vamira. Imala sam samo prvi poriv da to učinim. Sljedeći dečko bi obično bio sklon vampirizmu, energičan, pomalo macho tip. Ni to mi se, naravno, nije dopadalo, jer bih ga nekako silila da bude i veći vampir nego što bi on imao sklonosti za to, a onda mi se to nije sviđalo, pobunila bih se protiv toga, kao i protiv mame. To su ta previranja u mladosti kad djevojka ili mladić klimaju sad na jednu, sad

na drugu stranu. Svjesno sam uvijek težila zdravom partnerskom odnosu jednakih ljudi, ali je mojim nesvjesnim upravljaо energetski mehanizam koji nisam poznavala i koji me htio ukalupiti u model vampira - koji je uvijek model dominacije, neravnopravnosti i, u određenim okolnostima, agresije. Tako sam se uvijek nalazila u čudu i u sukobu sama sa sobom. Po toj formuli sam zajedno sa suprugom upropastila naš dvogodišnji brak. U svemu tome bilo je dobro jedino to što se nisam htjela konačno ukopati ni u jedan od tada dva koncepta. Treći koncept još nisam poznavala. Trebala sam ga tek otkriti, jer, izgleda, nije ga poznavao nitko.

Ivonini zdravstveni problemi su očito bili uzrokovani energetskim vampirizmom moje mame, ali nije isključeno niti da ja jedno vrijeme nisam sudjelovala u tome. To zaključujem po tome što je Ivona uvijek imala jednu malu distancu prema meni i što je bilo često momenata kad bi nekontrolirano i kao bez pravog razloga vrisiónula na mene - isto kao što sam i ja cijeli život, a u pubertetu najžešće, reagirala na svoju mamu. To su spontane dječe reakcije prema energetskom vampиру. Velika sreća je bila to što sam se u odnosu prema Itoni rukovodila načelom: «Kad ne znaš zašto dijete nešto radi i kad ne razumiješ malo dijete, ono je uvijek u pravu». Tako je Ivona uvijek imala pravo na samoobranu, a ja sam se iz sukoba povlačila, i to ne tako što sam se osjećala povrijeđenom, nego nastojeći - shvatiti. Nikad nije bilo: «ne smiješ vikati na mamu, moraš slušati mamu, draga mama, sveta mama». Imala je potpuno pravo na vlastiti stav o mami. Pa neka se draga mama misli zašto je negativan, ako je negativan. Draga mama je odrasla osoba i treba ponijeti odgovornosti koje uz to idu. Kasnije, kad smo savladali fine tehnike obraне od vampira (Ivana je već bila odrasla), brzo i uspješno ih je primjenjivala, jer je već imala dobar borilački gard.

Mojoj je mami zločudni tumor na dojci dijagnosticiran točno u vrijeme kad se Ivona rodila. Bolesnici od raka imaju nezamisliv rast potrebe za energijom (to sam kasnije imala priliku pratiti kod još dvojice članova obitelji, ali u svjetlu novih energetskih spoznaja). Ivona je odmah bila žrtva, ali je mama pojačala energetski pritisak i na tatu i na mene, pa smo tako svoj troje u roku od nekoliko godina najprije dobili alergije na hranu, a tati se izrazito intenzivirao kronični bronhitis, gotovo do astme, zatim ponovo dugo i loše spavanje uz strahovito znojenje, nervozu, ispade bijesa prema mami te povlačenje od svih obiteljskih druženja koje je mama stalno organizirala.

Mama je velikom snagom volje i herojskom ličnošću držala barem vanjski dio svoje vampirske ličnosti pod kontrolom, a to znači da je išla na terapije mirno i bez dramatiziranja, kao da ide na posao, da se brzo oporavlja nakon operacija, a uspijevala je i da nas ne optereti smrtnom opasnošću u kojoj je živjela. Normalno je živjela, bavila se svojim poslovima, bila vesela i zadovoljna svojim životom, a nikad nije pokazivala strah prema mogućem smrtnom ishodu svoje bolesti. Kad je nakon osam godina prvotni tumor me-

tastazirao, njene potrebe za energijom bile su sve veće i veće. Tada su tatine alergije na hranu postale vrlo žestoke, a meni se raspadao cijeli probavni sustav, svi trbušni organi, a energije valjda nisam uopće imala kad mi je nekoliko mjeseci temperatura bila oko 36 - 35 stupnjeva. Međutim, kako ja nisam imala viška energije, nego manjka, šteta jest trajala nekoliko godina, ali je bila popravljiva, jer nisam prihvatile vampirsку ulogu, iako tada još nisam ništa znala o tome. U to vrijeme sam već imala dosta spoznaja o bioenergiji, koje nisu bile potpuno točne, ali su ipak pomagale, pa je moja majčinska intuicija uz nešto znanja o bioenergiji uspijevala zaštitići Ivonu. Osim toga, moj marljivi rad na čišćenju negativnih emocija i misli ipak je imao nekog učinka. Vjerovatno sam zato ja preuzela teret energetskog pritiska moje mame, pa je u tom kritičnom razdoblju mamine bolesti Ivoni ipak bivalo bolje, a meni lošije. Pa ipak, bila sam potpuno zadovoljna takvim rasporedom nevolja.

Zatim je moja mama umrla, a mi smo svi troje, tko brže, tko sporije, potpuno ozdravili bez ikakvih liječničkih intervencija. Imala sam dojam da je mama odlučila otići, da je naslućivala kako nas opterećuje. Ne znajući ovo što ja sad znam o energiji, izabrala je otići. Sve to nesvesno događanje bilo je izvan moći shvaćanja i djelovanja bilo koga od nas. Mama je, onoliko koliko je bilo u moći njenog shvaćanja, na svjesnoj razini bila izrazito pozitivna osoba, jakog karaktera i zrela, poštena ličnost, ali je nesvesno sa svojim vampirskim obrascem bilo jače, neusporedivo jače. To je bio onaj presudni faktor koji sam na početku najavila: kad se troje ljudi neobjasnivo razboljelo, pa onda isto tako neobjasnivo, bez pomoći medicine, ozdravilo. A takvi su nam se ciklusi ponovili nekoliko puta u životu. Sad je objašnjeno. I to su te bolesti od kojih vampirske žrtve ozdrave samo ako velikom snagom karaktera odole vampirskom zovu i same ne postanu vampiri. Zao mi je što to moram reći, ali na kraju sam shvatila da moja mama nije voljela mog tatu. On nju jest. Govor energije je nepogrješiv. Vampiri su toliko nesvesno ustrašeni da ne ostaje mjesta za ljubav. Oni izvrsno glume hrabrost, odlučnost i štošta još, ali ljubav je nemoguće odglumiti.

To je bilo zlo koje me ojačalo jer sam ga beskompromisno željela shvatiti i ne dopustiti mu da vlada mojim životom. Dugo je još vremena i patnji trebalo da ga pobijedim. Ali sam bila još odlučnija u tome da ne dozvolim da mnome vlada «program ubojstva ljubavi» koji mi je moja ženska loza predala u naslijeđe.

UJAK IVAN

Imate li ikakvu ideju o tome koliko se bojite

Većim dijelom svog života?

Tako dobro to sakrijete

Da većina nikad niti ne primijeti da

Se radi o strahu.

To je postalo uobičajeno ponašanje.

Sjećate li se

Kako je bilo prije nego ste saznali

Da biste se trebali bojati?

Bojati se čega?

Ničega. Svačega.

Bojati se da ćete propasti, bojati se da ćete izgubiti,

Bojati se da ćete umrijeti, bojati se da vam bude stalo,

Bojati se vjerovati.

(Emmanuel's Book III)

Vv[^]alobrojni autori koji su obradili temu psihološkog vampirizma - kojeg **U U** /ja radije zovem energetski vampirizam, jer prvenstveno analiziram pojavu na energetskoj razini, pa će od sada upotrebljavati taj termin - nužno su došli i na temu kako se obranih od te vrste parazitizma. Provjeravala sam njihove metode nebrojeno puta i uvijek došla do toga da su neučinkovite. Potpuno neučinkovite, čak štoviše potenciraju bržu preobrazbu žrtve u vam-pira. Problem je složen upravo zbog činjenice da je energetski vampirizam kao obrazac nesvjesnog odnosa prema drugima prevladavajući, zapravo, skoro isključivi način međuljudskih odnosa. Svi su uključeni, iako u različitom stupnju. Zato sam morala iznaći nove metode «obrane», prvenstveno u naporu da održim svoju pozitivnu energiju. Bila je to velika borba, a trajala je preko godinu dana, jer sam morala shvatiti sve karakteristike energetskog vampirizma, a jedini način je bio na vlastitoj koži. Iako moje metode obrane mogu biti još poboljšane, pretpostavljam da sada i na ovoj razini do koje sam ja došla, nekome drugom ne bi bilo potrebno tako dugo vrijeme kao meni da bi se izborio za stabilnost vlastite pozitivne energije. Ipak, prije nego objasnim metode obrane, osjećam da je potrebno na još nekim primjerima iz moje obitelji objasniti kako sve može izgledati negativna energija u ljudskom ponašanju. Istodobno svi ti primjeri su me doveli do zaključka da energet-

ski vampirizam u naše vrijeme nije epizodna pojava nego univerzalni model ponašanja.

Moja je mama bila najstarije dijete bake Irene, a njen brat Ivan drugo dijete i najstariji sin. Ujak Ivan je nakon rane očeve smrti (u pedeset četvrtoj godini zbog tumora na mozgu) postao najstarija muška glava u obitelji bake Irene, pa je po seoskoj tradiciji, nekako bio autoritet u obitelji, iako su sva braća i sestre otišli sa sela i živjeli u gradu. Njegova majka Irena nije se nikad više udala, pa je uskoro nakon što se Ivan oženio preselila kod njega i veći dio godine živjela s njegovom obitelji. Ivan je bio priznati stručnjak, inteligenatan i vrijedan čovjek, njegova žena Ksenija isto tako, pa je obitelj ubrzo prosperirala i stvorila pristojne materijalne uvjete za život. Rodilo se dvoje djece - Luka i Renata. Sve je dobro bilo neko vrijeme, djeca su bila dobri đaci, nisu stvarala probleme, roditelji su vrijedno radili, zarađivali za normalno življenje. Kad je Ivan u trideset drugoj godini dobio crijevni kolitis, nije to nitko smatrao posebnom nevoljom. Događa se i drugima. Supruga Ksenija je već u prvim godinama braka također imala zdravstvenih problema: česte glavobolje, nedostatak željeza u krvi, oslabljeni imunitet, kasnije alergije na hranu, alergije dišnih putova, kroničnu iscrpljenost. Jest da je imala gnjavaže s time; ali, kako se od toga ne umire, nitko nije zbog toga posebno očajavao. Kad je sin Luka upisao fakultet u velikom gradu, svi su bili ponosni. Kad je nakon četiri godine studiranja još uvijek bio na prvoj godini (bila su to vremena kad se nije gubilo pravo na studiranje), zabrinutost je porasla; tata Ivan je bio vrlo nezadovoljan, ali je mama Ksenija uvijek držala sinovu stranu i novci su se i dalje slali sinu u veliki grad. Četiri godine mlađa Renata je također htjela studirati, ali je, kako više nije bilo financijskih mogućnosti da i nju pošalju u veliki grad, upisala neku ne baš željenu višu školu u gradu u kojem je živjela s roditeljima. Nakon dvije godine, kad joj je bilo dvadeset godina, priznala je da to «njoj ne ide», zaposlila se, udala, s mužem se smjestila u jednu sobu u roditeljskom stanu i rodila sina Gorana. To je već bila šesta godina kako je njen brat Luka počeo studirati i do tada je ipak uspio položiti drugu godinu studija.

Tada je mami Kseniji u njenoj četrdesetčetvrtojoj godini dijagnosticiran zloćudni tumor na maternici. Operacija, pa kemoterapija, koju je vrlo teško podnosila. Tako je Renata preuzela brigu za funkcioniranje cijele obitelji - ionako su živjeli zajedno. Radila je, brinula o kući, o bolesnoj majci i ocu, o svom malom sinu i mužu. Iako je pomagala i baka Irene - i ona je kuhala, čistila, prala, svejedno je to bio veliki teret za mladu ženu. Ali je ona «ispit» položila; sve je izdržala, sve je funkcionalo, svi su bili siti, čisti, ispeglani. Tek nakon godine dana velikih muka s terapijom, mama Ksenija se počela dobro oporavljati. Bila je to dobra vijest i olakšanje za sve.

Pa ipak, bilanca njihovih nevolja nije se htjela popraviti. Renatii je mali dvogodišnji sin počeo patiti od teških napada kašlja i gušenja, pa nije bilo ri-

jetko da su ga usred noći morali vrlo brzo prebaciti u bolnicu da se ne uguši. Sreća je bila što je bolnica bila točno preko puta kuće u kojoj su živjeli. Njihov grad je na morskoj obali, pa takav kašalj i gušenje nisu baš bili za očekivati. Ali, kako to nije bilo smrtonosno oboljenje, barem ne ako na vrijeme stignu u bolnicu, izdržali su i to. Onda je opet sve bilo nekako bolje. I student Luka je nakon deset godina diplomirao; bilo je to veliko zadovoljstvo svima, a posebno mami Kseniji, jer je ipak njena podrška, a i vjera, u sina bila opravdana. Ali sreća je, kako to često biva, bila kratkotrajna. Tati Ivanu dijagnosticirana je Parkinsonova bolest - bile su mu samo pedeset dvije godine. U početku je i bilo izdržljivo. Pa je Renata rodila drugo dijete, kćer Tihanu. Opet jedan razlog za sreću i zadovoljstvo u obitelji. Nekako su se privikli na bolest tate Ivana, a mama Ksenija je bila sve bolje, tumor nije metastazirao. Renatina djeca, mali Goran i Tihana, bili su nekako boležljivi, ali ništa opasno - vrlo česte prehlade, upale uha, grla, nosa, sinusa, mjehura. Inače su rasli kao iz vode. Bilo je nekih nesporazuma u braku druge generacije - Renata i suprug imali su trzavica; dvije bake su se malo upetljavale, ali sve je to ipak nekako išlo naprijed. Živjelo se opet ne lošije od drugih, a čak su svi mislili da im je i malo bolje nego drugima jer su Ivan i Ksenija, uza sve bolesti koje su ih pratile, uspjeli do tada sagraditi ladanjsku kućicu u rodnom selu - mjesto za odmor i uživanja - pa je, eto, i to bio i znak blagostanja.

Baka Irena je sudjelovala u životu obitelji uglavnom nenametljivo, ljeti bi odlazila drugoj djeci, ili u svoju staru kuću u rodnom selu. Nekako je ona bila najzdravija. Osim tegoba s koljenima, što nije nikad uzrokovalo da ne može hodati, drugih zdravstvenih tegoba nije imala.

Ivanova Parkinsonova bolest zamjetno je napredovala: sve teže je hodao, ruke su mu drhtale jako, sve teže je govorio, psihički je bio sve depresivniji i polako je njegova ovisnost o supruzi postajala takva da je sličio na malo dijete. Renata je grubom greškom izgubila dobro radno mjesto, a Luka, iako je diplomirao na respektabilnom fakultetu i imao struku koja je trebala biti unosna, nije nikako uspijevao urediti svoj život, niti stabilizirati posao i zarađu. Uz manje izlete u podstanare uglavnom je i on živio kod roditelja. Bilo ih je sad već zaista previše u trosobnom stanu, pa se baka-prabaka Irena pre-selila kod druge kćeri u istom gradu. I tako je stiglo vrijeme kad se Ivanovoj obitelji gotovo ništa lijepo nije događalo. Godine su prolazile, a Renata nije uspijevala naći posao; rastala se od muža, koji je odselio, dok je ona s djecom ostala kod roditelja. I brat Luka također je i dalje živio sa svima njima. Mali Goran i Tihana su rasli, imunitet im nije baš bio najbolji, pa su sve moguće prehlade bile stalni pratilac njihova odrastanja. U školi su bili osrednji, što stariji to lošiji, Goran nije volio učiti, a ni Tihana, a kao brat i sestra su se od malena uvijek zadirkivali, zapravo svađali.

Prolazile su godine, Kseniji je već bilo šezdeset i šest, Luki se bližila pedeseta, Renati četiri manje - ona posla nije nalazila. Luka i dalje, kao zreo čovjek

i stručnjak, nije uspijevaо stabilizirati zarađu ni posao - dugovi su bili stalni pratilec. Živjelo se teško. I Renata je stalno upadala u dugove, a nije se imalo od kuda vratiti. Mama Ksenija je pokušavala pomoći svima, ali to naprsto nije bilo izvedivo, pogotovo jer je Ivanu bilo sve lošije: jedva je govorio, jedva se kretnao, nije se mogao sam obući, sam jesti - veliki je to teret bio.

I tada je, nakon dvadeset godina teške bolesti, Ivan umro. Njegova majka Irena umrla je dvije godine kasnije u devedeset drugoj godini. Za života sahranila je četvoro svoje djece - moju majku Jasnu, sina Ivana i još dvoje koji su umrli kao mala djeca. Također i relativno mladog supruga.

Renata već četrnaest godina nije radila ništa ozbiljno, jer povremeni pokušaji akviziterske prodaje svih mogućih artikala nikad nisu bili ni najmanje uspješni. Svaki put je više uložila nego zaradila. Dugovi su joj samo rasli. Pokušavala je to zatajiti mami, a i svima u velikoj obitelji, pa je upadala u sve veće laži. Laž je postala njena najjača osobina. Pokušavala je prema vani održati nekakvu pozitivnu sliku o sebi - to ju je guralo u još veće laži, a najgore su bile one s kojima je morala i samu sebe obmanjivati. Već petnaest godina u tri generacije te obitelji, koje su sve živjele u istom, za sve njih vrlo skučenom stanu, nije se dogodilo ništa lijepo. Bilo je to dugo teško razdoblje - što dalje to teže. Renata i brat sve su se češće i sve žešće svađali, naprsto se nisu podnosili, nijednome nije dobro išlo. On se nije oženio, izgledalo je da puno radi, ali novaca nikad nije imao. Kao da ga je svatko mogao prevariti i iskoristiti. Dijagnosticirana mu je prava i ozbiljna depresija. Jedini je u kući nešto zarađivao, a sad je zbog njegove već jake depresije i to došlo u pitanje. Bio je potpuno bez energije, nije se uopće mogao koncentrirati na posao, a nije imao ni snage - dobivao je dosta jake lijekove, koji su ga uglavnom uspavljivali.

U cijeloj toj priči još jedan loš odnos je kumovao potenciranju negativnih energija. Mama Ksenija je daleko više voljela sina nego kćer. Pazila je ona da to ne pokazuje baš previše, ali je to svima bilo jasno. To se ne može sakriti. Renata je zbog toga vrlo rano počela osjećati ljubomoru i zavist prema bratu. S godinama se to samo pogoršavalo. Ljubomora i zavist su strašno moćni generatori negativne energije. Sto je još gore, Renata je toliko dobro potiskivala osjećaj ljubomore, da je, kad sam joj skrenula pažnju na to, a bilo joj je preko četrdeset godina, dobrih pola godine uporno nijekala takve osjećaje. Poricanje i potiskivanje negativnih osjećaja dodatno guta ogromne količine energije. Tek nakon pola godine je počela shvaćati da sam joj točno objasnila njene negativne emocije prema bratu i tek onda je, nakon što je priznala samoj sebi da ih ima, mogla početi raditi na njihovom odbacivanju.

Ne mogu pouzdano reći je li u njihovu slučaju bilo tako, ali je znano da kad jedan roditelj izrazito »više voli« jedno dijete naspram drugih, prema tom dijetetu ima izraženiji vampirski odnos. Obično je roditelj više brižan za to dijete, strahuje za njega, a onda to dijete zaista bude nevitalno, nesnala-

žljivo i na razne načine problematično. Ispunjava točno program straha koji mu roditelj zadaje. A sve zlo se tom djetetu događa jer je stalno u velikom manjku energije koju mu krade baš roditelj koji misli da ga tako strašno voli. Dobar je to izraz u ovom slučaju - «strašno» ga voli. Zato budisti kažu da je u ovom svijetu sve «maya», a to znači privid. Ne želi se reći da materijalni svijet ne postoji i da je prividan. Prividno je ono što mi smatramo istinitim. U ovom slučaju, kao i u većini drugih, majčina ljubav bila je samo oblik straha. Donijela je nesreću i jednom i drugom djetetu.

Kako se to ljudima dogodi? Start je bio uspješan, petnaestak godina sve je išlo naprijed, ljudi su bili vrijedni, časni, dobri. Teta Ksenija je bila pedagog, obrazovana, načitana. I ona i ujak Ivan su bili obiteljski ljudi, posvećeni svojoj djeci. Kako je sve krenulo nizbrdo i dvadesetak godina bivalo samo ^ve gore i gore? Trima generacijama: Ivanu i supruzi, njihovoj djeci i unucima. Bolesti, neimaština, nesloga, razmirice - a stalno i uporno svi pod jednim uskim krovom? Gdje je tu smisao? Sto su zgrijšešili, jesu li uopće zgrijšešili? Sto su trebali naučiti iz te patnje, iz svih bolesti koje su ih nemilosrdno pogađale?

Tetu Kseniju sam posebno voljela. Osim što je bila žena mog ujaka, bila je i sestra mog oca (brat i sestra su se oženili za sestruru i brata), a i živjela je kod nas od moje prve do sedme godine, jer ju je moj otac školovao, kao stariji brat. Voljela sam je ne toliko kao tetku, više kao stariju sestru. Bila je uvijek blaga i profinjena osoba, svima na usluzi. Zla kob ove obitelji s kojom sam imala dvostrukе rodbinske veze nije mi lako padala.

Kad sam već uobličila u svom umu shvaćanje energetskog parazitskog koncepta, bilo mi je jasno da je nesreća moje mame, ali i nas svih ostalih, povezana s nesrećom njene roditeljske obitelji, sa sudbinom njenih braće i sestara i njihovih obitelji. Piramida nesreća i bolesti vodila je prema njihovoj majci, mojoj baki Ireni.

VELIKI MEŠTAR - BAKAIRENA

Nema zlih duhova.

Postoje samo ustrašena ljudska bića

Koja se ponašaju neljubavno.

Iza privida je uvijek istina,

A istina se sastoji samo od jednoga -

Od savršene ljubavi.

(Emmanuel's Book III)

Sve te konce počela sam povezivati te godine kad sam zapala u energetske neprilike s Dalijom. Već sam sasvim pouzdano mogla viskom pratiti energetsko stanje bilo koje osobe bez obzira na udaljenost. U analizi odnosa osnova mi je bila analiza energija, a psihološke relacije i koncepte sam provjeravala pomoću «I Chinga». Zato sam na početku podrobnije opisala temelje te metode koja pomaže uobičavanju intuitivnih spoznaja do svjesne razine. Koliko god netko može pomisliti da je to možda nepouzdan i neznanstven pristup, potpuno sam se uvjerala da je «I Ching» u rukama znalca pouzdan i vrlo realističan alat koji nam može pomoći osvijestiti nesvjesne procese. Vrlo uvjerljiva je provjera kad vam «I Ching» otkriva suprotno od onoga kako vi mislili o nečemu i kad se to kasnije na razini događaja i potvrди. Sve zaključke sam provjeravala više puta, viskom i «I Chingom». U skrivenoj igri nesvjesnih sila i obrazaca ponašanja neophodan je djelotvoran korektiv racionalnih spoznaja, a također i znanstvenih spoznaja - psihologiju, na primjer, u velikoj mjeri demantira stupanj vlastite nedjelotvornosti. Budući da nisam znala «čitati» auru i informacije koje nosi energetsko polje u slikama koje teku poput takoreći filmske projekcije, kao što to umiju veliki vidovnjaci kakva je Barbara Ann Brennan (što nije bilo slučajno i što je bilo dobro, kako će kasnije pokazati) - visak i «I Ching» bili su korektivi mojih misaonih spoznaja. Točnije bi bilo reći da sam pomoću viska i «I Chinga» kontaktirala svoje «više ja», što mi je omogućilo daleko dublje i istinitije uvide nego da sam ostala samo na racionalnoj razini. Naravno, tu su još bile: klasična i manje klasična psihološka literatura te ezoterička literatura svake vrste. Sve sam koristila da proniknem u skrivenu stranu života i otkrijem zašto toliki dobri, moralni i vrijedni ljudi u mojoj obitelji pate od bolesti i svih mogućih nesreća i neuspjeha.

Na temelju svega toga, služeći se svim spoznajnim oruđima koja sam imala, došla sam do zaključka da je baka Irena bila izvor svega zla. I opet

moram reći da govorim o potpuno nesvjesnim procesima, nikako o onome što je osoba htjela ili željela. Baka Irena je, kao i svaka majka, mislila da želi dobro svojoj djeci i unucima. Bila je to vrlo inteligentna i odlučna seoska žena. Bila je dovoljno mudra da se uglavnom nije mijesala u život svoje djece, barem ne na otvoreni način. Najmlađi joj je sin bio ljubimac, a mislila je da ih je voljela sve - onako kako je znala. I sve ih je «uputila na pravi put», iako ih je podizala u godinama Drugog svjetskog rata, u koncentracijskom logoru, u poratnim godinama neimaštine. Svi su bili vrijedni obiteljski ljudi, svi su se snašli u životu. To je ono što vidi običan promatrač i ono što podliježe standardnoj ljudskoj prosudbi. Na toj razini gotovo da i nema ozbiljnije zamjerke neukoj ženi sa sela koja je u životu prošla tri rata i doživjela devedeset dvije godine.

I

Ali, moja priča samo počinje na toj pojavnjoj razini gdje vladaju uobičajene prosudbe. Moja priča ima drugi cilj, a to je: da dođe do dublje razine - gdje se razotkrivaju uzroci svega onoga što ne razumijemo, a što osjećamo da nas razapinje, tjera na neželjena ponašanja, dovodi do nesreća, zbumjenosti i lutanja svih vrsta. Naravno da sam po tome jedna iz mnoštva onih koji to pokušavaju otkad je svijeta i vijeka. Ako će vam se moji zaključci činiti nesmiljenima i okrutnima, mogu samo reći da je istina najčešće takva. Možda smo zaista razvili jednu mekušnu kulturu koja je u stvarnosti postala drastična suprotnost vlastitim proklamiranim vrijednostima.

Napominjem da se radi o vrlo složenom uvidu i da bilo kakvo zaključivanje LI nekom drugom slučaju (koji ima neki sličan element u životnoj sudbini s nekom od osoba koje ovdje analiziram) može dovesti do potpuno krivog zaključka. Jedna sličnost ne može voditi zaključku do kojega sam ja došla u slučaju nekog člana moje obitelji. Analiza bilo koje osobe mora biti kompleksna i treba se temeljiti na analizi cjelokupne šire obitelji u više generacija. Naravno, osnova je pravilno otčitavanje ENERGETSKIH tokova i obrazaca, a to uključuje promatranje energija svih sudionika u dužem periodu te poznavanje njihova ponašanja, karakternih osobina i događaja. Ja sam tu analizu napravila za gotovo sve članove mamine obitelji da bih što razumljivije objasnila temu energetskog vampirizma, ali to u terapeutske svrhe nikome nije potrebno činiti. Kao što će kasnije detaljnije objasniti, takva analiza uopće nije neophodna da bi se riješilo zdravstvene i životne probleme bilo koje osobe. U ovoj energetskoj metodi dijagnoza nije neophodna - ni zdravstvenih problema, ni životnih problema. Točnije, postoji samo jedna dijagnoza - bolestan sam, ili imam problem.

Za rješenje bilo kojeg problema sasvim je dovoljno svjesno pokretati čakre u smjeru kazaljke na satu dok se ponovo ne stekne ta izgubljena navika.

Psihološka i energetska analiza članova moje obitelji ovdje je samo ilustracije radi, da bih objasnila pojavu energetskog parazitizma kao temeljnog obrasca naše kulture. Ponoviti će to više puta - da bi osoba riješila taj problem,

bilo da je u ulozi vampira ili žrtve, ili oboje, nije potrebno istraživati koju ulogu igra prema kome, koje uloge drugi igraju prema njoj. Zašto? Zato jer prije pokretanja pozitivnog toka energije u smjeru kazaljke na satu, osoba nema psihičke ni energetske snage susresti se s tim problemom, pa takva analiza, iz još uvijek prevladavajućeg stanja negativne energije, može samo uzrokovati poplavu negativnih emocija svih vrsta, a s kojima se osoba još nije spremna suočiti. Kasnije, kad je već pokrenuta pozitivna energija, kad se možemo više pouzdati u naše misaone procese, mogu se početi analizirati odnosi radi ubrzanja procesa, a ne zbog toga što bi to bilo neophodno. Ne trebaju dijagnoze naprosto zato jer je jedan univerzalni lijek za sve - vrtjeti čakre u smjeru kazaljke na satu. Koji god problem, ili bolest, da imate (naravno, za uznapredovale i kronične bolesti neophodan je i liječnik), da biste to riješili, na početku ne trebaju analize i dijagnoze - pokrenite čakre i sve će krenuti nabolje. Ako ste dovoljno uporni, sve će, a najprije vi sami, postati baš savršeno.

Uvijek je vladala beskrajna skepsa prema «lijeku koji liječi sve bolesti», ali na energetskoj razini, koja je jedina bitna - jer na toj razini sve počinje i tek na toj razini se otkriva istina, na toj razini se nalaze uzroci svih pojava - dakle, na energetskoj razini je samo jedan lijek: vrtinja energije u smjeru kazaljke na satu, i jedan jedini «alat» koji sve pokreće ili zaustavlja, a to je SVIJEST.

Ali, da se vratim na energetsku analizu bake Irene. To je ona nevidljiva slika nesvesnih odnosa koju se može samo naslutiti po onome što se događa u ponašanju ljudi. To je ona slika koja je sakrivena ispod «dobrih namjera koje vode u pakao». Energetski parazitizam se iz latentne faze prometne u aktivnu i prevladavajuću najčešće kad je osoba izložena teškim okolnostima i kad u dubini duše osjeća da nema snage izdržati.

Mogu samo nejasno zamisliti što se mojoj baki Ireni dogodilo jedne zore 1941. godine kad su talijanski fašisti upali u njenu kuću, u kojoj je živjela s još tri obitelji braće njenog muža, i kad su ih sve zajedno bez prava da išta uzmu sa sobom odveli u koncentracijski logor, kao odmazdu za dva mladića koji su iz te kuće otišli u partizane. Troje male djece iz njene obitelji i još dva puta toliko iz ostalih obitelji iz te kuće, a zatim i veći dio ostalih obitelji iz sela - svi su završili u talijanskom koncentracijskom logoru. Dvije godine koncentracijskog logora, pa još dvije godine gladi do kraja rata. Svi su preživjeli, ali računi su stizali na naplatu cijeli život. Prepostavljam da se tada aktivirala zla sila negativne energije, koja je bila u njenom obiteljskom naslijeđu. Spašavajući požrtvovno djecu, dovijajući se na sve načine da im osigura bar nešto za jelo (živjelo se i od krumpirovih kora), osjećajući da mora izdržati kako bi ih zaštitala, počela im je oduzimati energiju da bi im priskrbila koru kruha. Zapravo, vrlo nepravedna razmjena, jer bez kore kruha se može puno duže izdržati nego bez energije, ali toga nitko nije mogao biti svjestan. Jednom «instaliran» jednosmjeri tok energije, ostao je čvrsti model njihovih odnosa cijeli život.

Ne znam još zašto, ali majke uglavnom najprije počnu crpiti energiju s novima, mada i još prije, kao žene - suprugu. Ali, kako je suprug baka Irene rano umro, tako je prvi na udaru bio sin Ivan kod kojeg je živjela. Još kao mlad čovjek bio je nervozan i nekako uvijek nemiran i nezadovoljan. To je prvi simptom nedostatka energije. Zatim je slijedio crijevni kolitis - to je znak da su energetski napadi bili usmjereni na područje probavnog sustava. Mlađi sin Jakov vrlo rano je počeо patiti od čira na želucu. U području napada obično stradaju jedan ili više organa, ne nužno svi.

Muškarci najčešće nađu ali i modeliraju suprugu prema majčinom energetskom modelu. Ivan je bio sretne ruke jer njegova supruga, moja teta Ksenija, nije bila tip vampira. Imao je šansu za sretan brak - i u početku to jest bila velika i romantična ljubav. Zato se baka Irena jako dobro slagala sa snahom, jer snaha nije imala izražene vampirske sklonosti. Jer, svekrva vampir i snaha vampir su uvijek u ratu, u ratu za isti teritorij - jedna u borbi za sina, druga u borbi za muža, zapravo obje u borbi za isti «komad» energije. U ovom slučaju teta Ksenija je svoju dobroćudnost, tipičnu za ulogu žrtve, također «platila» dijagnozama, jer je i ona bila žrtva bake Irene. Nizak tlak, slabokrvnost, glavobolje, alergije, teška menstrualna krvarenja, slab apetit - sve je to bio početni stadij stalnog energetskog deficit-a. Baka Irena je uvijek pobjeđivala. Uvijek je dobila što je htjela, a njena su djeca točno znala, kad bi nekim čudom u rijetkim trenucima bila iskrena u vezi svoje majke, da je njihova majka Irena bila vrlo sebična žena.

Sljedeća žrtva bio je unuk, Ivanov sin Luka. Od malena je patio od neobjasnivih strahova, djeca su ga u školi napadala, slabo je jeo. Ali je ipak držao nos iznad vode. Sve to nije bilo alarmantno dok nije krenuo na fakultet i svaku godinu u prosjeku polagao dvije godine. Dijete koje počne kao dobar đak s dobrom i velikom motivacijom, koje u nekom momentu neobjasnivo «popusti u učenju» u relativno stabilnoj i urednoj obitelji, bez očitih razloga - siguran je pokazatelj da je u obitelji netko oštro vampirski krenuo na njega. Djeca su jaka i mogu dugo izdržati, ali jednog dana se ipak slome. Luka se slomio u devetnaestoj. Ne samo da je bio neodgovoran prema fakultetskim obavezama, nego je bio nerealan u financijskim zahtjevima prema roditeljima - živio je raspusno i neuredno u svakom pogledu. Sve je to bila posljedica kroničnog manjka energije, koji se prvenstveno očituje kao sužena i izvito-perena svijest. Zbog nedostatka energije ljudi pobrkaju vrijednosti, nemaju osjećaj realnosti - naprosto krivo percipiraju okolinu, događaje, a prvenstveno sami sebe. Kronični nedostatak energije je za svijest i samosvijest isto što i manjak kisika za mozak - funkcioniра, ali neke, ili mnoge, funkcije odumru. To je bio prvi čin drame u Ivanovojoj obitelji, gdje su svi ovi nesretni događaji ipak bili razvučeni u vremenu i nekako izgledali **slučajni**.

Prvi zaista dramatičan udarac dogodio se kad je teti Kseniji dijagnosti- ciran zločudni tumor. Zašto je ona kao energetski tip žrtve oboljela od raka

kad sam istaknula da je to bolest koja se događa vampirima? Žrtva, kad više ne može izdržati kronični nedostatak energije, u određenoj mjeri postane i sama vampir i nađe svoju žrtvu. Do nekog stupnja negativnosti, žrtve boluju od «svojih» bolesti, koje su gnjavaža, ali ne i smrtonosne. Ako se ni na koji način ne odupiru vampiru, barem ponašanjem, žrtve pređu u još veći stupanj negativnosti, pa tada i one mogu oboljeti od smrtonosnih vampirskih bolesti. A što je još gore, u tom stadiju najčešće i same pojačaju energetsku agresiju na druge članove obitelji, najčešće na vlastitu djecu. Svaki, ali baš svaki, problgm kpjjnismqlvtjeli riješiti, prebacujemo na svoju djecu. Toš jedna tužna istina o roditeljstvu. Ali, da se vratim na tetu Kseniju. Budući da ne mogu pratiti energetske tokove unazad, ne mogu odrediti tko je bio njena žrtva. Možda suprug, ali je vjerojatnije da je to bio sin Luka, kako sam prije objasnila. Ipak, njen je vampirizam očito bio privremen, jer je potpuno izlječena od tumora i jer je od tada prošlo već dvadesetak godina bez recidiva, što znači da je to bila opomena koju je njen nesvesno ja shvatilo, tako da više nije na taj način namicala nedostatak energije. Taj je događaj imao još jednu zlokobnu dimenziju - bila je to situacija koja je od njene dvadesetogodišnje kćeri Renate tražila herojski napor da preuzme brigu o svima, jer je mama dosta dugo bila na liječenju od tumora, a još je k tome trebala savladavati i strah da bi mama mogla umrijeti. U tom trenutku Renata je «odradila» sve što je trebalo da bi obitelj funkcionirala, ali je nesvesno očito došla na rub i pokrenula vampirski mehanizam.

Renata je bila ljubimica bake Irene i više ju je odgojila baka Irena nego mama, koja je puno radila i dosta izbivala iz kuće. U psihologiji je poznato da se kćeri ugledaju na majke, a sinovi na očeve, da ih kopiraju. Svi elementi dječjeg kopiranja roditelja su nebitni, osim kopije energetskog modela. Renata u ovom slučaju nije preuzela mamin energetski model žrtve, nego se ugledala na bakin vampirski model, jer ju je više odgajala baka nego mama. Renata je već imala dobre vampirske predispozicije koje joj je nametala baka Irena, ali i zbog zavisti i ljubomore prema bratu. Možda ipak ona ne bi aktivirala vampirsku ulogu tako žestoko kako jest da nije došla u životnu situaciju u kojoj joj se činilo da će se slomiti. Njen prva žrtva bio je njen vlastiti sin, jer je već kao beba počeo patiti od bronhitisa i napadaja gušenja. Isti problem sam i ja imala kao dijete. To su simptomi energetskog napada u predjelu prsnog koša.

Dalja Renatina sudsudina potvrđuje ovu sliku. Budući da je bila jake fizičke konstitucije, kao i brat, glavni problemi su počeli sa suženom sviješću. To se dogodi malo po malo, pa osoba i ne osjeti da je jednog dana potpuno promijenjena, i to nagore - izgubi osjećaj odgovornosti, ili ga izvitoperi na čudan način. Renata je počela neodgovorno i nerealno posuđivati novce na sve strane. S time je zajedno počela i lavina laži: laži da bi nagovorila nekoga da joj posudi novac, laži kad ne bi mogla vratiti, laži da sakrije od obitelji. To

nisu nikakve karakterne osobine, to je posljedica energetskog parazitizma. Osobe koje uzimaju tuđu energiju, neodgovorne su s tom energijom i hoće ju sve više i više. Na drugoj razini, posuđivanjem novca žele sve više i više novca, tuđeg novca, kojeg onda spiskaju na potpuno nepotrebne stvari. To su paralelni procesi istog predznaka: neodgovorno i uglavnom nepotrebno posuđivanje novca, kojeg se u pravilu ne može vratiti i, usporedno s time, na energetskoj razini - krađa energije.

Svi su oni još prije svega toga već godinama i bez prestanka bili žrtve energetskog parazitizma bake Irene. Baka Irena je to dobila u naslijede od nekoga iz svoje obitelji, a teške životne okolnosti su odigrale ulogu okidača - bum! i za mehanizam je krenuo.

Parkinsonova bolest ujaka Ivana bila je druga dramatična posljedica bakinog, tj. majčinog vampirizma - stalni napadi njegove majke Irene na glavu i na kičmenu moždinu. U tom kontekstu možda treba objasniti i tumor na mozgu bakinog supruga, mog djeda, i kasniji hidrocefalus (nakupljanje tekućine oko mozga) jedne od unuka bake Irene, pa teške glavobolje, anemije i alergije snahe Ksenije. Baka Irena i njeni nasljednici u vampirskom modelu, očito su bili vampiri specijalizirani za napade na glavu, a u drugom redu na probavni sustav.

Kasnije se priča ponovila u drugom koljenu, nasreću u blažem obliku. Renata je svoje vampirske napade također usmjeravala na glavu svog brata i poslije dužeg vremena njemu se dijagnosticirala teška depresija. Depresija je kronični i drastični nedostatak energije u moždanom dijelu, ništa drugo. Istodobno kad je Renatinu bratu dijagnosticirana depresija, Renatin je dva desetogodišnji sin počeo patiti od teških glavobolja, u srednjoj školi jednostavno nije imao energije za učenje, što se najviše pokazivalo kao zbrkanost i nedostatak koncentracije, pa je bio izrazito loš učenik. Sve su to povezane situacije, koje samo napreduju i očituju se u sve težem stupnju. Ljudski mozak proizvodi veliku količinu energije i zato je slatka meta za vampirske napade. Dakle, ne nasljeđuju se sklonosti bolestima genetskim putem, nego se nasljeđuje vampirska sklonost krađi energije i specijaliziranost za crpljenje tuđe energije s vrlo određenih područja na tijelu. Nije slučajno da je Renatin brat postao depresivan, a da su joj sina i mamu stalno i žestoko tresle glavobolje. Njena specijalnost je naslijedena od bake Irene - energetski napadi na glavu. Također i na probavni sustav.

Renatin je brat dugo išao psihijatrima, proučavao psihologiju i puno znao o tome. Renata nije imala novaca za psihijatra, ali je također puno čitala i pokušavala shvatiti što im se događa. Sve je to bilo potpuno uzaludno.

Dok god je osoba meta energetskih napada, a ne poduzima ništa da problem riješi na energetskoj razini, ne može «popraviti» svoje ponašanje, npr. loše učenje, nervozu, nemir, jer je i njena energija negativna. Dok god je osoba izvor energetskih napada, a ne poduzima ništa da problem riješi

na energetskoj razini, što znači da se njena energija vrti u smjeru suprotno **od** kazaljke na satu - ne može popraviti svoje ponašanje. Ne može prestati lagati, ne može se odgovorno ponašati, ne zna raspolagati s novcem, može biti agresivna u raznim stupnjevima, često je ovisnik - barem o cigaretama, vjerojatno u nekoj mjeri o alkoholu, a u najtežim slučajevima o teškim drogama. Ni vampir ni žrtva ne mogu se promijeniti ni popraviti svoje ponašanje ako ne počnu raditi na energetskoj razini. Ili su to vrlo rijetki izuzeci koji samo potvrđuju pravilo.

U početku je osoba još i svjesna da su njena ponašanja društveno neprihvatljiva, ali se ne može promijeniti. Kasnije je strasno posvećena vrlo domišljatom izmišljanju opravdanja, a još kasnije više i ne primjećuje da se ponaša naopako i počne lagati u nezamislivim razmjerima. Dok je u vlasti negativnog okretanja energije, nema promjene nabolje, samo nagore, i u slučaju vampira i u slučaju žrtve. Ali, i u najgorem stanju negativnosti, osoba može promijeniti smjer vrtnje svojih čakri. Nemoćna je na razini odluke, jer naslućuje da nema snage, da nema «alata» da je ostvari - nemoćna je, dakle, na razini psihičkog, na razini vidljivog ponašanja. Na energetskoj razini osoba uvijek može zaustaviti negativni smjer i pokrenuti pozitivni kolikogod duboko zaglibila u negativnu energiju. Uvijek ima još komadić svijesti kojim može shvatiti da je energetska promjena zaista promjena, još uvijek ima komadić svijesti kojim može početi energetski rad. Ponajprije zato jer je to najlakši način promjene, a najdjelotvorniji. Čim se promjeni smjer vrtnje energije, poboljšanja su moguća u vrlo kratkom vremenu, a osoba se osjeća kao da se budi iz ružnog sna.

Tako je baka Irena počela negativnu spiralu bolesti, nesreća i smrti u obitelji svog sina Ivana, a Renata je preuzeila zlo nasljedstvo. Opet moram reći, potpuno nesvjesno. Obitelj je samo tonula i tonula sve niže. Kasnije ću objasniti detaljnije još jednu osobinu vampira - on okuplja ljude oko sebe, jer mu treba stalni izvor energije - ne da im da odu. Tako je baka Irena sve držala na hrpi, pa se Renata nakon udaje i rađanja dvoje djece nije odvojila **od** roditelja, nego su se svi nagurali u neveliki roditeljski stan. Tako se i brat Luka nikad nije odselio, čak je nekoliko godina doveo i svoju djevojku da živi s njima. Nije to bilo slučajno. Negativna energija bake Irene, a zatim i Renatinog negativna energija, držala ih je na okupu u okolnostima koje su svima bile nepodnošljive, a ipak su ostajali tamo. Negativna energija ljude svađa i dovodi do raznih stupnjeva agresije. Tako se Renata svađala s bratom, što je u vrijeme njegove depresije postalo vrlo bučno i vrlo ružno. Isto tako su se Renatin kćer i sin neprestano svađali, od malena, a tako je propao i Renatin brak. Negativna energija zbijala ljude na hrpu, onda ih navodi da se svađaju, kritiziraju, ogovaraju, a ne poduzimaju ništa da to riješe. Kad upadnete u riječni vrtlog, teško ćete izići vani. Ako vam netko pride blizu, povući ćete i njega u vrtlog, a vrtlog vas obojicu u dubinu, u smrt. Upravo tako se doga-

daju nesreće u ljudskim životima - ljudi upadaju u vrtlog negativne energije. To je i vizualno doslovno negativni vrtlog - tonu sve dublje, vuku sve za sobom i jednog dana potpuno izgube vezu sa svojom dušom. Njihovo tijelo još nekako živi, ali oni su mrtvi, jer ih više ne hrani njihova duša, njihovo «više ja».

Bakin mlađi sin Jakov cijeli je život bolovao od vrlo teškog čira na želucu. Umro je dvije godine poslije svoje majke Irene od jedne vrste tumora. Bio je mezimac, dijete koje je Irena najviše voljela. Samo što je njena ljubav bila otrov. Ne bi poživio ni šezdeset pet godina, koliko jest poživio, da je ona živjela stalno kod njega. Nakraju ni njegova vesela i dobroćudna priroda nije se više mogla oduprijeti stalnoj energetskoj opsadi. Slomio se zadnje dvije godine života svoje majke Irene dok se naizmjence s još dvije sestre brinuo **0** njoj, u vrijeme kad je ona, od svoje devedesete do devedeset druge, zaista bila «teška» starica, psihički prenaporna za okolinu. Zapravo je njen vampirizam tada već bio nezajazljiv i nepodnošljiv. Očito je i taj mlađi sin počeo sve više igrati ulogu, vamprira, i to potpuno neselektivno, prema svakome tko mu se našao u blizini, da bi bar malo nadoknadio ono što mu je majka oduzimala, a rezultat je bio galopirajući tumor, koji ga je sahranio u roku od osam mjeseci otkad je dijagnosticiran, iako se radilo o vrsti tumora s izvrsnim prognozama izlječenja. Umro je u šezdesetpetoj godini «od kratke i teške bolesti». Nije mu još bilo vrijeme da umre, a opet drugačije nije moglo biti u tim okolnostima.

Tako je baka Irena sahranila dvoje djece u njihovim ranim šezdesetim godinama, dok ju je najmlađi sin ljubimac nadživio vrlo kratko. Mislim da tu možemo dodati i muža koji je umro u pedesetdrugoj godini. Previše bolesti i smrti u krivo vrijeme da bi bilo slučajno.

Sad mogu dopuniti rečenicu s početka: «Mislila je da ih je voljela». Baka Irena je puno brinula i strahovala za svoju djecu. To je bilo jedino što je radila od svoje četrdesete godine otkad se preselila kod sina Ivana kao udovica i otkad više nije imala nikakvih egzistencijalnih briga, ali ni životnih sadržaja kao nepismena žena sa sela koju je život nanio u veliki grad. Ona je mislila da svojom brigom i strahom «što će biti s njima?» izražava ljubav. To nije bila ljubav, to je bio STRAH. Otuda je došlo sve zlo. Baka Irena je tipičan primjer «majčinske ljubavi». Većina roditelja brine i strahuje. Ako brinete i strahujete, nema ljubavi. Gdje ima straha, nema ljubavi. Ne može biti i jedno i drugo. Naprosto zato jer se energija vrti u smjeru kazaljke na satu ili obrnuto, ne može «malo ovako, malo onako».

Možda nije nevažno naglasiti još jednu osobinu bake Irene, jer rijetko tko u obiteljskim krugovima odoli takvoj napasti. Osim brige i straha, baka Irena je puno ogovarala svoju djecu. To je jedna forma obiteljskog ponašanja, također česta, a rijetko prepoznata kao vrlo opasna rabota. Nikad se nije direktno miješala djeci u život na način da im direktno kaže što misli o nekome ili

nečemu. Uvijek je s jednim djetetom razgovarala na način da prigovara drugome. Sve je znala i sve kritizirala, ali pred trećim osobama, tj. pred ostalom djecom, samo ne u lice onome o kome je riječ. Zapravo, uvijek je s nekim od djece, a u suštini sa svima, bila nezadovoljna. To je tipično ogovaranje. To oduzima ogromne količine energije tima «trećima». Kako ovaj odlomak izgleda neka sitnica u odnosu na sve što se događalo u Ireninoj obitelji! A ipak, kritiziranje i ogovaranje je jedna od glavnih i vrlo sigurnih vampirske karakteristika. Pa to svi radimo barem ponekad, reći ćete nevino. Zato svi i jesmo vampiri. To, naravno ne znači da ne smijemo biti kritični prema ljudima. Ne smijemo biti kritični ljudima iza leđa i kad to nema nikakve veze s nama. Ali kad ima veze s nama i kad imamo razloga za kritiku onda je treba izraziti, ali tim ljudima u lice, čak smo obavezni to učiniti da bismo razriješili neku lošu situaciju ili odnos. Svako trpljenje šutke stvara tlo za razvoj vampirske dramaturgije.

Uobičajenom prosudbom dali bismo sve pohvale baki Ireni, uz poneki «žuti kartom. A zapravo, baka Irena je nametnula svojoj djeci i unucima takav užas od života da biste toliko ružnih stvari teško nekome poželjeli da ste i najgori kriminalac. Film «Dr Jekyl i Mr. Hyde» mi je uvijek izgledao kao pretjerivanje, osobito što je to bio jedan od prvih horrorova iz vremena kad nismo još bili ni na pragu agresivne kulture u kakvoj se danas gušimo i kad nismo bili navikli na tako užasne slike ni na filmu ni u stvarnosti. Ako izuzmemo za ono vrijeme pretjeranu scenografiju i masku, mi taj film živimo svatko u svojoj obitelji. Vampirizam i ubija - ne namah, ali sigurno i polako.

CRNO-BIJELI SVIJET I SLOBODNA VOLJA

«Hoću li ikad biti zadovoljan?* pitate se.

«Hoću li zauvijek tražiti drugu ljubav, drugog Boga,
Drugo iscjeljenje, religiju, put,
Novi spas?»

*Nikad ne zaboravi
Da u sebi nosiš
Svoj vlastiti laboratorij spasa.*

(Emmanuel's Book III)

Dok sam proučavala energetske tokove, analizirala povijest svoje obitelji i energetski pomoču viska promatrala tokove i smjerove energija, stalno sam pokušavala shvatiti karakteristike same energije. Znala sam da je osnovna karakteristika smjer vrtnje. Smjer vrtnje energije u pravcu kazaljke na satu donosi: sklad, mir, zdravlje, kreativnost, moralnost. Smjer obrnut od kazaljke na satu donosi: laž, bolest, samoobmanu, nesreću i smrt. Dobro i zlo, crno - bijeli svijet. Još od vremena antičke Grčke najviše je cijenjeno pravilo zlatne sredine. Filozofija «I Chinga» također iznad svega cijeni srednji put.

Moje iskustvo s energijom mi je govorilo da nema srednjeg puta - ima put pozitivnog, ili ima put negativnog. Srednjeg puta nema. Čim vas negativna energija bar malo obuzme, ona teži da vas potpuno savlada i nužno vam na razini ponašanja - mišljenja - svijesti nameće sve svoje osobine. Negativna je energija, dok je ne poznajemo i ne prepoznajemo, tj. dok je na razini nesvesnoga, nezaustavljiva - ne možete joj se othrvati. Ako ste osoba koja ima visoke moralne vrijednosti i čvrst karakter, a nađete se u dosegu negativne energije (npr. imate baku Irenu, ili imate sestruru Renatu), imat ćete herojsku borbu sa skrivenim demonima, činit će vam se da je cijeli svijet protiv vas i - izgubit ćete. Heroji su uvijek tragični. Poduzmu nadljudske napore da spase i visoko uzdignu ono najljudske i najvjrednije, a onda nastrandaju. Jer je negativna energija, dok je ne prepoznajemo, dok je u domeni nesvesnoga, jača od naše namjere. Zato najčvršći karakteri, koji odlučno ne žele kompromitirati svoje visoke kriterije ljudskosti, moraju fizički stradati ako netko od njihovih najbližih stalno emitira negativnu energiju. To je osnova svake tragedije.

Pozitivna je energija uvijek osviještena. Kad svjesno izaberemo taj put, onda je tek jaka i može nadjačati negativnu. Ako ste pokrenuli pozitivnu energiju,

ne trebate herojski poginuti za ideale. Vi već spontano živite svoje ideale - svijet vam se podatno prostire pod nogama i prihvaća vašu pozitivnost. Pretpostavljam da je nekad, u neko «zlatno doba» ljudskog roda, pozitivna energija bila spontana osobina svijesti i tijela. Danas je ne možete postići bez svjesnog izbora, bez svjesnog napora da je stabilizirate i održite - ne možete je postići bez svjesne odluke da ćete prepoznati i odbaciti negativnu vrtnju, negativnu energiju. Za to ne morate biti heroji. Svatko to može, ne tako rijetko - dovoljni su čvrsta odluka i upornost, zaista velika upornost, koji put - herojska upornost. Sigurno je da ćete ako izdržite onoliko dugo koliko treba da biste održali pozitivnu vrtnju energije - nepogrješivo uspjeti. Apsolutno sigurno. I nitko neće nastradati. Osim vama, i svima drugima će biti bolje.

Nakon što smo izabrali pozitivnu energiju, tek nakon toga - postoji put umjerenosti, srednji put, zlatno pravilo. Put umjerenosti i blagosti tada vam je zadan, pronalazite ga bez napora. Ali se i dalje treba čuvati negativne energije koja će vam stalno iskakati na put jedno vrijeme nakon što izaberete pozitivnu energiju. Prema njoj nema blagosti, uvijek iznova treba joj reći čvrsto «ne». A zatim će vas pustiti na miru i otići onima koji su prihvatali i «uvjerili se» da bojleru treba ta nevidljiva električna energija da bi radio, ali da čovjeka ipak pokreću: kruh, mlijeko i meso, a ne energija svijesti.

Trenutak odluke da pokrenete pozitivnu energiju, ili da odmahnete rukom i ostanete u negativnosti, jedini je bitan moment kad imate slobodu izbora i kad trebate odlučiti što ćete sa svojom slobodom. To je ono mjesto gdje nam je Bog ostavio slobodnu volju da izaberemo. Time biramo DOBRO ili ZLO. Nakon toga naša je slobodna volja u funkciji te prve odluke - sve ostale odluke su izvedene iz nje i čak nisu više toliko niti bitne. Međutim, ako ništa ne znamo o pozitivnoj i negativnoj energiji, ako je sve to potpuno nesvesno, onda je naša slobodna volja mentalna izmišljotina, privid, jer smo u vlasti negativnog načela i nemamo uopće slobodnu volju. Zapravo slobodnu volju, ili kraće - slobodu, imamo samo ako se odlučimo izabrati pozitivnu energiju. Tek tada kreiramo sebe i svoj život, zaista stvaramo svoj život onako kako želimo i tek tada nismo u sukobu ni sa sobom ni sa svijetom - naprosto smo u skladu sa sobom i sa svijetom. Naprosto, samo tako, bez posebnog truda.

Ako izaberemo negativnu energiju, više nikakvu slobodu nemamo. To je prvi, zadnji i jedini akt naše slobodne volje. Nesreća je tada naša neumitna sudbina. Na energetskoj razini svijet i čovjek su toliko jednostavni. Sve ostalo šarenilo koje opisuju: književnost, glazba, film i dr. umjetnosti otkad postoje - sve to je privid. Silni metež raznolikih sudbina, događaja, odluka, slabosti, veličina. Sve to je bilo lutanje bez kraja i konca, koje nam je možda nekom mišlju, ili idejom, podiglo nos iznad vode baš kad više nije bilo zraka, ali nakratko, a ništa nam ne bi bilo do kraja, u potpunosti jasno i razumljivo. Ima li bolje riječi koja opisuje stanje ljudskog duha, pa i onih najvećih duhova među nama od - zbumjenosti?

PEDAGOGIJA U TRI RIJEČI

*Uhvaćen si u iluziju
Da tvoj identitet
Počiva na tvojoj sposobnosti za borbu.
Nije tako.*

*Tvoj istinski identitet
Čeka te !
S onu stranu napora.*

*Ključ za sjećanje je
Podsjetiti sebe
Da se ne bojiš ničega,
Nigdje,
Nikad,
Zauvijek.*

*Iluzija ne može uništiti stvarnost.
Može li te sjena na zidu
Povrijediti?*

*Smrt te ne može ubiti.
Bol te ne može ozlijediti.
Bolest te ne može razboljeti.
Godine te ne mogu postaratи.
Strah te ne može dotaknuti.
Dobrodošao kući.*

(Emmanuel's Book II)

 To je s malom djecom? Ne možemo od njih očekivati da donose odluku tipa « hoću li izabrati pozitivnu ili negativnu energiju? », a niti da misle o čakrama. Ima tu dobra i loša vijest. Djeca spontano oponašaju roditelje. Ako roditelji imaju pozitivnu energiju, i djeca će biti pozitivna. Ako roditelji imaju negativnu energiju, i djeca će biti negativna. Ako roditelji promijene negativni smjer u pozitivni, djeca će ih spontano slijediti. Treba li išta više reći o odgoju djece i pedagogiji? Doslovno ništa. Sve je u ovih nekoliko redaka.

O problematičnoj djeci? Nema problematične djece. Ima samo problematičnih roditelja i problematičnih odraslih ljudi općenito. Neka roditelji promijene sebe, što doslovno mogu napraviti u roku od nekoliko minuta - mislim, naravno, na pokretanje čakri u smjeru kazaljke na satu - i ništa više ne trebaju raditi da bi se uskladili sa svojom djecom i da bi djeca bila radosna, zdrava i sretna bića. Naravno, ovo zadnje je samo tako pojednostavljen rečeno, ali se uistinu nakon pokretanja čakri sve spontano rješava. Kako može izgledati redoslijed koraka nakon što roditelji donešu odluku i pokrenu svoje čakre u smjeru kazaljke na satu? Ako negativnost nije bila snažna (negativnost je proces, pa u početku može biti blaga, a što dalje, to biva jača), sve će se srediti relativno brzo i bez dodatnih mjera. Ako je negativnost već jako obuzela roditelje, oštetila djecu i dovela do loših odnosa, nakon pokretanja čakri roditelji trebaju paziti na to da održe pozitivan smjer (o tehnići održavanja pozitivne energije bit će riječi u posebnom poglavlju). Nakon toga će spontano potražiti pomoći od onoga tko će im najbolje pomoći. Ne trebaju razbijati glavu pitanjem: što sada napraviti? To, uostalom, i jest glavna osobina kreativnosti - da vam najbolji odgovori na vaša pitanja kao »padaju s neba«. Možda će otici u knjižaru i pronaći baš pravu knjigu za svoj specifičan slučaj, pa će naučiti kako pospješiti napredak na psihičkoj razini. Ili će susresti nekoga tko će im dati dobar savjet. Ili će otici psihologu (što su prije možda i izbjegavali) koji će im pomoći. Ili će otici na izlet na selo. A nekome će se dogoditi neprimjetni »klik« u duši i odjednom će primijetiti da svi lijepo razgovaraju, da nitko nije nervozan, da su svi sretni i radosni, da su svi napustili svoje uobičajene dosadne cendrave uloge i postali oni pravi, dobri i voljeni. Nije isključen takav iznenadni obrat, iako je izglednije da će trebati stalna pažnja da se vatrica pozitivne energije ne ugasi.

Važno je znati da nakon pokretanja pozitivne energije pomoći psihologa može biti dragocjena i može ubrzati proces ozdravljenja i psihičke stabilizacije. Ali, ako niste pokrenuli pozitivnu energiju, psiholog može pomoći koliko i kozmetičar - istisne mitesere i bubuljice, a nakon dva dana eto ih opet. Zato, jer niste promijenili ništa bitno ako vam je energija negativna. To su sigurno primijetili svi koji su tražili pomoći psihologa ili psihijatra. U stanju pozitivne energije vi kreativno rješavate svaki problem najkraćim i najbržim putem. Bez napora, spontano i s radošću. U tom je kontekstu upečatljiv primjer Renata i njene mame Ksenije. Iako je Ksenija po struci bila pedagog, i to vrlo uspješan i omiljen pedagog, svojoj djeci nije uspjela pomoći - išli su već od mladosti iz zla u gore. Negativna je energija bake Irene bila jača od svega Ksenijinog pedagoškog znanja i iskustva. Negativna energija bake Irene bila je razlog što je mama Ksenija »više voljela« sina i tako »proizvela« Renatinu ljubomoru i zavist prema bratu. Renata je također pokušavala naučiti kako se postaviti ispravno prema svojoj djeci na psihičkoj razini. Zaista se trudila. Čitala je, razmišljala, razgovarala, ali ništa nije koristilo. Njeni su sin i kćer

bili stalno u svađi, jednako kao ona i brat Luka. Njena negativna energija je poništavala sve napore na drugim razinama. Energetska razina je osnovna razina i zato je to jedina razina na kojoj je promjena moguća - stvarna promjena: sa zla na dobro, iz nesreće u sreću, iz bolesti u zdravlje, iz straha u ljubav.

M1, SVJESNA BIĆA - PROIZVODIMO ENERGIJU!

*Ti trebaš shvatiti snagu koju imaš
U vlastitoj svjesnosti
Da preobraziš sve stvari u Svetlost.*

(Emmanuel's Book)

Dione Fortune bila je poznata osoba u tzv. spiritističkim krugovima u Engleskoj u prvoj polovici prošlog stoljeća. Današnjim jezikom bismo jednostavno mogli reći da je istraživala nevidljive sile koje pokreću ljudsku psihu. Dosad smo vjerojatno shvatili da nas zaista pokreću ne samo nevidljive, nego i teško shvatljive sile. Dosad smo vjerojatno shvatili i to da smo osnovnu nevidljivu silu i otkrili i opisali. Moja se istraživanja i rezultati svakako naslanjaju i nadovezuju na istraživanja koja su u različitim područjima znanosti, ljudske misli i prakse poduzeli ne mnogi, ali značajni, mislioci, koji su u novije vrijeme doživjeli i veliku popularnost kod široke publike, kao npr. James Redfield sa «Celestinskim proročanstvom».

Citirat ću nakoliko odlomaka iz knjige: «Psihička samoobrana» kako biste vidjeli što o pozitivnoj i negativnoj energiji kaže Dion Fortune⁸:

Kretanje duha koje se podudara s tokom evolucije možemo usporediti s točkom koji se okreće u smjeru kazaljke na satu, odnosno u smjeru kretanja Sunca, a kretanje duha koje je suprotno toku evolucije možemo usporediti s kretanjem suprotnom od kretanja kazaljke sata, tj. suprotno od smjera kretanja Sunca. Položaj ove osovine može se mijenjati, tako da se kotač okreće pod bilo kojim kutom a da to ne utječe na smjer njegovog kretanja na osovini. Međutim, da bi se mašina mogla pokrenuti u suprotnom smjeru, prethodno moramo zaustaviti njen zamah... Normalno kretanje duha jest u smjeru kazaljke na satu, tj. u smjeru struje evolucije. Moramo dobro razmisliti prije nego što odlučimo, makar i na trenutak, promijeniti taj smjer okretanja kako bismo izvršili kletvu... Istinita je izreka da davo naplaćuje svoje račune... Mi možemo biti koncentrirani na liječenje, možemo biti koncentrirani na razaranje, ali ne možemo biti koncentrirani na oba istovremeno, kao što ne možemo prelaziti lako s jednoga na drugo. Ne možemo kombinirati proturječne sadržaje unutar granica jednog života.

⁸ Dion Fortune, *Psihička samoodbrana*, Isp esoteria, Beograd, 2004.

Ili živite u strahu, ili živite u ljubavi. Možete ili jedno ili drugo. Izaberite!

U istoj knjizi Dion Fortune navodi slučajeve koji govore o vampirizmu ili parazitizmu:

Psihoanalizu sam počela studirati čim je bila uvedena u Engleskoj. Na kraju sam i sama postala predavač na jednoj klinici osnovanoj u Londonu. Kao studenti, vrlo brzo smo se suočili s činjenicom da su određeni slučajevi bili vrlo iscrpljujući za obradu, ne u smislu da su bili zamršeni, nego da su nas »cijedili*. Nakon obrade takvih slučajeva osjećali smo se iscrpljeni kao iscijeđena krpa. Netko je u jednom slučaju spomenuo ovu činjenicu jednoj od sestara zaposlenih u laboratoriju s električnim uređajima, na stope ona dodala da isti pacijenti jednako »cijede* i električne uređaje i da su u stanju primiti izuzetno visoki japoni a da im se kosa ne nakostriješi.

Na istom mjestu, tokom mog psihoanalitičkog rada, susrela sam se s brojnim slučajevima u kojima je postojao nezreo odnos između dvoje ljudi. Najčešće je to bilo između majke i kćeri ili između dvije prijateljice, a ponekad se takav odnos može stvoriti između majke i sina. jednom sam ga srela i između muškarca i žene. Uvijek nam je kod takvih parova dolazio na liječenje onaj član koji je bio potičen i obično smo im mogli znatno pomoći psihoterapijom. Svi su oni pokazivali isti kompleks simptoma: senzibilan temperament, bljedilo, slabu izdržljivost, opću malaksalost i slabost, kao i vrlo brzo zamaranje. Također su konstantno bili sugestibilni, pa je bilo lako njima manipulirati... Da bi liječenje bilo uspješno, došli smo do zaključka da je neophodno prekinuti svaki ovakav odnos i odlučno ustrajati u odbijanju kontakta s dominirajućim partnerom.

...Uz ono što znamo o telepatiji i magnetskoj auri, čini mi se, ne bez razloga, da se na određeni način, koji za sada još sasvim ne razumijemo, negativan partner ovakvog odnosa vezuje »kratkim spojem* na pozitivnog. Dolazi do gubljenja vitalne energije pasivnog partnera, koju dominirajući partner, više ili manje svjesno, apsorbira.. Ovakvi slučajevi nisu rijetki, ali se brzo rješavaju kada je žrtva odvojena od vamira.

... Vampirizam je zarazan. Osoba koja je napadnuta i koja je ostala bez svoje vitalnosti postaje psihički vakuum i crpi životnu snagu iz svakoga s kime dođe u do-dir, nastojeći ponovo napuniti svoje rezerve vitalnosti. Uskoro se žrtva kroz osobno iskustvo upoznaje s trikovima vamira ne shvaćajući njihovo značenje. Prije nego što shvati gdje se nalazi, i sama postaje pravi vamir napadajući druge.

Nažalost, Dion Fortune nije povezala dva svoja uvida koja sam ovdje citirala, o pozitivnoj energiji i vampirizmu, jer bi onda našla i jednostavnije i djelotvornije metode liječenja ove pojave, iako su njena zapažanja izuzetno dragocjena i dala su mi neke od ključnih ideja u mom istraživanju.

Dione Fortune je prije šezdeset godina rekla da je zapazila brojne slučajeve ovakvog parazitskog ili vampirskog odnosa između dvoje ljudi, dok je Ja-

mes Redfield prije deset godina u «Celestinskom proročanstvu» napisao da je to prevladavajući odnos među ljudima, i to oduvijek. Danas, deset godina poslije «Celestinskog proročanstva», negativna energija prijeti da uruši naš svijet. Ako ste nekad gledali kako neka parazitska tvorba obuzima biljku, onda ste vidjeli kako neko vrijeme biljka odolijeva, pa biva sve slabija, ali je još ima. Onda u jednom danu oni dotad nevidljivi paraziti obuzmu cijelu biljku, ona se u jednom danu pred vašim očima osuši i umre. Ista je slika ako gledate cijeli nasad takvih biljaka, ili jedan vrt. Odjednom nestane pod parazitima. Naš je svijet sada u toj fazi. Dosad smo odolijevali, ali je negativna energija toliko prevladala da će u vrlo kratkom vremenu sve uništiti ako svaki pojedinac ne pokrene pozitivnu energiju. To je zaista stvar osobne odluke. Nema izvlačenja na politiku, siromaštvo, neobrazovanost, loše objektivne okolnosti. Kako god bile loše okolnosti, svaki pojedinac može pokrenuti svoju pozitivnu energiju. I to je dovoljno. A zatim ćemo vrlo brzo živjeti u jednom prekrasnem svijetu.

To kaže i James Redfield⁹:

Nastavio sam čitati. Tekst je jasno ukazivao na Četvrti uvid. Pisalo je da će s vremenom ljudi sagledati kako se svemir sastoji od jedne dinamične energije, energije koja nas održava i koja odgovara na naša traženja. No, vidjet ćemo i da smo bili isključeni iz tog većeg izvora energije, da smo se otkinuti od njega i zato se osjećali slabima, nesigurnima, kao da nam nešto nedostaje.

Suočeni s tim nedostatkom, mi ljudi uvijek smo tražili kako da povećamo našu osobnu energiju na jedini poznati nam način: psihološki je kradući od drugih -kroz nesyjesnu borbu koja leži u osnovi svih sukoba u svijetu.

«Jeste li vidjeli tu djevojčicu?*, upitao je pogledavši me. «Ona je klasičan primjer psihološkog nasilja. To je ono čemu vodi čovjekova želja da kontrolira druge, kada se dotjera do ekstrema. Taj starac i ta žena dominiraju u potpunosti nad djevojčicom, jeste li zamijetili kako je živčana i pogurena?*

«Da», rekoh. *Ali se čini da joj je svega dosta.*

«Točno! Njeni roditelji nikad ne prestaju. I iz njene točke gledišta, ona nema drugog izbora nego da divlje napadne. To je jedini način na koji može i sama imati kakvu kontrolu. Na nesreću, kad odraste, zbog te traume iz djetinjstva, mislit će da mora preuzeti kontrolu i dominirati nad drugima istom tom snagom. Ta će značajka biti duboko ukorijenjena i ona će postati jednako dominirajuća osoba kao što su sada njeni roditelji, pogotovo kad bude u blizini ljudi koji su ranjivi, kao što su djeca—Jeste li vidjeli energiju kako se kreće između članova ove obitelji? Muškarac i žena upijali su djetetovu energiju u sebe dok ona nije bila gotovo mrtva.*

*James Redfield, *Celestinsko proročanstvo*, Algoritam, Zagreb 1999.

Will je izgledao zamišljeno. « Sve je to kod većine ljudi još u podsvijesti. Sve što znamo jest da se osjećamo slabima, a kad kontroliramo druge, osjećamo se bolje. Sto ne shvaćamo, jest da taj dobar osjećaj ima cijenu za druge ljude. Krademo njihovu energiju. Većina ljudi prolazi kroz život stalno u potrazi za nečijom energijom.*

«Sve smo to vidjeli kod peruvanske obitelji. Jasno ste vidjeli kako vladanje nekim, čini onoga koji dominira jačim i upućenijim, ali istodobno isisava životnu energiju iz onoga koji je u podređenom položaju. Ništa ne znači to što govorimo sami sebi da to radimo za nečije dobro, ili da su to naša djeca te da zato moramo imati kontrolu cijelo vrijeme. Šteta se svejedno događa.

Tada ste naletjeli na Jensaena i iskusili kakav je to zapravo osjećaj. Otkrili ste da kada netko psihološki dominira nad vama, ustvari uzima vašu energiju. Stvar nije u tome da ste izgubili u intelektualnoj debati s Jensenom. Niste imali energije ili duhovne sabranosti da biste s Jensenom raspravlјали. Na nesreću, ta vrsta psihičkog nasilja događa se cijelo vrijeme u ljudskoj kulturi, a često je rade ljudi čije su namjere inače dobre... U tome je bit sukoba među ljudima, na svim razinama: od malih svađa u obiteljima, na radnim mjestima do ratova među narodima. To je ishod osjećaja nesigurnosti i slabosti i potrebe da krademo tuđu energiju kako bi se osjećali dobro.»

No kad jednom ljudi shvate tu svoju borbu, odmah ćemo početi prevladavati taj sukob. Počet ćemo se oslobođati natjecanja za samom ljudskom energijom.. .zato što ćemo napokon energiju moći primati iz drugog izvora.

Pogledao sam Willa.»Koji je to drugi izvori*, upitao sam.

Nasmiješio se i nije rekao ništa.

Nećemo primati energiju iz drugog izvora, jer bi model nasilja i dominacije ostao isti. Nasilja i dominacije nad izvorom koji je izvan nas, koji nismo mi sami, pa taman to bio i Bog. Kao što sam već rekla: pozitivno orijentiranu energiju MI PROIZVODIMO svojom svjesnom namjerom. Točnije, kad iza-beremo ljubav kao životno načelo, mi pokrećemo pozitivan vrtlog energije i tada stupamo u rezonancu s Univerzumom, sa Stvoriteljem, koji je ista takva - pozitivno orijentirana energija, ili - LJUBAV. Zato putem rezonance (ne primanja) naša energija beskrajno jača, a nitko nije oštećen i nema krade. Isto se istim pojačava. Kad imamo istu vrstu energije, kakva je i božanska, možemo biti u rezonanci. Time mi doprinosimo pozitivnoj snazi svijeta. Time stvaramo pozitivni svijet. Svijet ljubavi. I kad u tom procesu naša energija dosegne maksimalnu frekvenciju, tek tada ćemo moći shvatiti Univerzum, Stvoritelja, Boga - nazovite kako želite najviši princip, zasada, jer sada ga još ne razumijemo, jer ga ne možemo razumjeti u njegovoj divoti i savršenosti. I tek tada ćemo shvatiti naše jedinstvo s njime, tek tada ćemo shvatiti onu božansku iskru u nama.

ZAŠTITITI SE NE MOŽEMO, A OBRANITI SE MORAMO

*Čak ni vaše molekule nisu ono što izgledaju da jesu.
Ono što se čini čvrstim, zapravo nije ništa čvrše od zraka.
Molekularna struktura se spiralno vrti točno kao što se
spiralno vrti vaš sunčev sustav. Prostranstvo se galaksija
ogleda u rasporedu stanica vaših tijela.*

(Emmanuel's Book II)

Moje je intenzivno učenje o energiji, njenim osobinama i učincima trajalo oko dvije godine. Sve što sam opažala i sve što sam učila, direktno me pogodalo. Nisam mogla opažati negativnu energiju, a da ona i mene ne zaaplusne sa svim lošim posljedicama. Nisam mogla shvatiti energiju uopće, a onda ni suštinsku razliku između pozitivne i negativne energije bez opažanja i praćenja tokova negativne energije. Kao što suvremena znanost zna, osobito kvantna fizika, promatrač je dio procesa. Utječe na njega, ali i obrnuto, i opažana pojava utječe na promatrača. To mi je nametalo dodatnu potrebu da nađem način obrane, zapravo, da negativnu energiju preobratim u pozitivnu. Kao što sam prije rekla, načini obrane koje su predlagali razni autori i koje sam primjenjivala, bili su neučinkoviti - svi osim načela obrane koje je izložila Dione Fortune.

Problem energetske obrane od vampirskog napada bio je suštinski. Najprije zato jer se morate nekako braniti. Negativna energija je agresivna, oduzima vam sve što imate, sve što jeste, a onda vas natjera da postanete i sami negativna energija. Zato vam je osnovni zadatak da se zaštitite, obranite. Ali kako? Ako vas agresor natjera da postupate jednako kao i on, vi ste u svakom slučaju gubitnik. Ako u svakom trenutku biramo hoćemo li izabrati ljubav ili strah, a naravno, uvijek želimo ljubav, kakve trebaju biti ta zaštita i obrana? «Tko tebe kamenom, ti njega kruhom» je dobra obrana samo ako ste odlučili umrijeti u obrani svojih idea, ali onda ste ipak izgubili. Jer, nitko od vas ne bi trebao tražiti da umrete za ljubav. Ljubav samo hoće da živite ljubav i da budete sretni. Ako ste pozitivac, u pravednom svijetu trebate ostati pozitivni i preživjeti i živjeti sretno.

Kako nas najčešće «napadaju» naši najbliži (roditelji, prijatelji), tim više naš odgovor uvijek treba biti ljubav, pozitivna energija. Inače, ako odgovorimo negativnom energijom, i sami pridonosimo bilanci straha u svijetu. Ali,

problem je pritom složeniji. Jer, čak i kad je naše energetsko polje pozitivno, u smjeru kazaljke na satu - u kontaktu s negativnom energijom mi doslovno zaustavimo, zamrznemo našu energetsku vibraciju, a to je prvi korak ka negativnoj energiji. Veću tome blokiranim energetskom stanju mi smo u stvari negativni i zaustaviti ćemo nečiju pozitivnu energiju. Prethodno je, znači, netko zaustavio našu energiju, mi to predajemo dalje, zaustavljamo energetski tok nekome drugome, i tako redom po domino sustavu. Takve sam energetske sljedove pratila bezbroj puta. Negativna je energija bila «zarazna», zato jer u ovo naše vrijeme prevladava, zapravo vlada gotovo apsolutno.

Trebalo je, mislila sam, odgovoriti dovoljno jakom pozitivnom energijom da bi ona nadvladala negativnu energiju. U osnovi je to točno, ali je bilo komplikiranije od toga - trebalo je proći živ i zdrav «međuprostorom u međuvremenu^ tj. u razdoblju dok iz nulte energije dostignete vrlo visoku pozitivnu energiju. Dok je moja energija postigla dovoljno visoku frekvenciju, trebalo je još učiti. Trebalo je naći novi način kako živjeti «tko tebe kamenom, ti njega kruhom». Nije bilo tako jednostavno kako nam Biblija prenosi. I uopće ne treba pružiti drugi obraz! Mislila sam: ako postignem dovoljno visoku frekvenciju energije, negativna energija neće moći zaustaviti vrtiju mog energetskog polja u smjeru kazaljki na satu, ili vrtiju mojih čakri, što je isto. Moja se pretpostavka pokazala točnom, ali nisam ni slutila koliko velika treba biti moja pozitivnost da bih se othrvala negativnoj energiji. Nisam ni slutila kako ću se žestoko i uporno morati boriti da moja pozitivnost postane upravo golema da bi nadvladala svaku negativnost. Na svu sreću pala mi je napamet vrlo logična i vrlo praktična ideja: trebam moći mjeriti koliko je moja energija pozitivna. Tada sam već bila proučila nekoliko popularnih knjiga o teoriji relativnosti te o najnovijim dostignućima subatomske fizike, pokušavajući bolje shvatiti ljudsko energetsko polje u terminima kvantne fizike. Na temelju toga te ne temelju opisa ljudskog energetskog polja kod Barbare An Brennan i nekih drugih autora, shvatila sam da je najprimjerenija mjera ljudske energije - frekvencija.

Tako sam u vezi energetskog polja, osim vrtnje u smjeru kazaljke na satu, trebala uzeti u obzir još jednu karakteristiku - frekvenciju. Pomislila sam da bih nešto trebala poduzeti u vezi vibracije, tj. frekvencije. Kao prvo, trebala sam naučiti otčitavati frekvenciju svog ili bilo čijeg energetskog polja. Kako izmjeriti frekvenciju vlastite energije? Ako sebe shvatim kao mjeri instrument, što je vrlo logično, onda visak mogu uzeti kao kazaljku na instrumentu i pomoći njega otčitavati vrijednosti. Tako sam i napravila.

Jednom kad se naučite služiti viskom na način da visak «postane objektivan», točnije da ne pokazuje ono što vi mislite, nego ono što vaše VISE JA ZNA (koje je nama današnjima u području nesvjesnoga), možete doći do zanimljivih informacija, točnije, do svake informacije. Tako sam se poslužila viskom kako bih mogla očitavati frekvenciju. Budući da nisam znala o kojoj

energiji je riječ u smislu dosad poznatih energija u fizici, nisam znala ni u kojem frekvencijskom području je mogu tražiti. Zato sam uspostavila neku svoju jedinicu, nisam joj još niti ime dala, i izmjerila sam da je frekvencija mog polja u tom trenutku bila sto jedinica.

I, da se sad vratim na temu zaštite i obrane od negativne energije. Osnovna je ideja bila: hoću povisiti frekvenciju. Kako i koliko? Nisam imala pojma. Prepustila sam to svom VIŠEM JA. I zaista, moja je frekvencija počela rasti. U početku nisam zapisivala vrijednosti, pa ne znam točan ritam rasta, ali se sjećam da mi je trebalo oko mjesec dana da ju udvostručim.

Polazište je bilo: odluka - namjera. Sljedeći je korak bio: ubrzano oticanje energetskih blokada. Mjesta energetske blokade se podudaraju s bolnim i zgrčenim mjestima u našem tijelu. Može se raditi o mišićima, organima, tetivama, kostima, zglobovima, o bilo kojoj točki na tijelu. Na takvo mjesto prislone dlanove i vizualizirate - zamišljate dvostruku čakru kao dvostruki stožac spojen vrhovima, kojem je u središnjem, tankom dijelu bolno mjesto, a baze stožaca gledaju u suprotnom pravcu, točno kao par «velikih» ili glavnih čakri. Sad zavrtite u mislima taj par «pomoćnih» čakri na već poznati način u smjeru kazaljke na satu, svaku gledanu sa suprotne strane zajedničke osi na kojoj ih zamislite. Možete ostati tako koliko hoćete - što duže to bolje. Nećete htjeti prestati jer ćete osjetiti, i te kako osjetiti, to mjesto. Ono će se početi opuštati, što se u početku može osjetiti kao ugodna bol (nije kontradiktorno, jer točno osjećate da je to bol koja odlazi), a zatim se to mjesto ugrijе, bol popusti, nakon čega možete osjetiti drastično opuštanje mišića. Usput, tako možete sami sebe izlijечiti od bilo čega. To je i naučinkovitija metoda opuštanja. Dobro funkcioniра u kombinaciji s dugim toplim tuširanjem ili toprom kupkom, čak više puta na dan kad osjetite potrebu. Ujedno, taj postupak podiže frekvenciju.

Frekvencija je skokovito rasla, što dalje to brže. Svakih nekoliko dana, ili svaki tjedan, kako kad, frekvencija energije bi porasla za dvadesetak posto. Meni, Ivoni i njenom dečku. Zašto i njima? O svemu ovome što pišem s njima sam razgovarala, tako da su pratili razvoj mojih ideja, ali i frekvenciju moje energije, spontano. Članovi šire obitelji, o kojima sam pisala, i o kojima nisam, pratili su nas jedno vrijeme vrlo usporenim rastom svojih frekvencija, a poslije su stali na vrlo niskoj frekvenciji. Proces je kod njih bio neosviješten i to je bila očita prepreka daljem rastu. Dodatna prepreka je i to što je dovoljno da jedan član šire obitelji (u onom krugu koji je povezan i kako-tako se druži međusobno) ima vampirske sklonosti, a obično ima, svi ostali odmah zatitraju u negativnoj rezonanci s njime. Kao glazbene viljuške. Posljedica svega: frekvencija njihove energije nema nikad dovoljno stabilnosti da se povisi, zapravo, pada na nulu, a vjerojatno i ispod.

Nisam znala dokad će moja frekvencija rasti. Fizičko zdravlje mi je bilo jednakodobno, otkako sam prestala komunicirati s Daljom, ako ne računamo

trenutne padove energija zbog kontakta s negativnim članovima šire obitelji, ali to sam sve brže registrirala i sve učinkovitije vraćala svoju frekvenciju na dostignutu vrijednost kad bi ona pala. Bitna je razlika bila u tome što sam bila sve usklađenija s univerzalnim kretanjem. Višu frekvenciju sam zaista osjećala kao stanje povišene svijesti, stanje spontane i nenaporne koncentracije i usmjerenosti, fokusiranosti.

Kad sam počela mjeriti svoju frekvenciju u milijunima «mojih» jedinica, skoro da sam se počela zabrinjavati dokle će to ići i što će se događati. Desetak mjeseci nakon što sam pokrenula proces rasta frekvencije, ona je rasla sve brže i brže, a zatim je stala na 26 milijardi «mojih» jedinica. (Kasnije sam shvatila da je to bila jako mala mjerna jedinica, da je možda bilo primjereno upotrijebiti neku veću, a tu mi je onda nedostajalo znanja iz fizike pa sam ipak ostala na toj maloj jedinici.) Pa je slijedećih deset mjeseci stajala na tom broju.

Naše su kućne biljke također imale rast frekvencije i njihov maksimum na kojem su se bile zaustavile spomenutih deset mjeseci bio je 900 «mojih» jedinica, a našem mačku, koje je također frekvencijski «rastao» s nama, frekvencija je dosegla 2 600. Očito je tolika razlika u frekvenciji između čovjeka, biljke i životinje moguća samo na razini svijesti, a ne na fizičkoj razini. Usput, velika većina ljudi ima frekvenciju nula, barem je ja tako mjerim, a to su svi oni kojima su čakre blokirane, ili se vrte negativno. Relativno mali broj ljudi ima pozitivno usmjерene čakre, i to u određenim periodima dana, a maksimalna im je frekvencija 60 jedinica. Pogledajte ponovo kolika je frekvencija moje fuksije i mog mačka! Toliko o duhovnosti i inteligenciji «nižih» stvorenja.

Kako je do tada moja frekvencija kontinuirano rasla i kako je dosegla tu astronomsku brojku od 26 milijardi, pa je deset mjeseci mirovala, izgledalo mi je da je ljudski maksimum 26 milijardi jedinica. Ali, to nije bilo točno, jer je nakon deset mjeseci frekvencija počela ponovo rasti. Koliko je još porasla - to u ovom času više nije bitno. Bitno je da sam taj, očito kvantni skok, skok sa 100 jedinica na 26 milijardi jedinica napravila u roku od deset mjeseci! A podsjećam vas na početna poglavљa u kojima sam govorila o svom upornom petnaestgodišnjem radu na «uzgajanju» pozitivnih misli i pozitivnih emocija a s čime sam uspjela postići, kvantifikacijski rečeno, pozitivnu energiju frekvencije 100 jedinica. O čemu to govori? Govori koliko je rad na sebi samo na psihičkoj razini (uz pomoć terapeuta, ili bez njega, svejedno) spor i nedovoljan za postizanje pozitivne promjene i njene stabilnosti. Iako treba reći da sam i te kako primjećivala pozitivne rezultate i tako male «pozitivnosti», i to na svim razinama svakodnevice, ali su oni bili neusporedivo sićušni s kvalitetom života koju sam postizala kad je frekvencija moje energije dosegnula astronomске brojke.

Kad sam postigla tu frekvenciju od 26 milijardi jedinica, i moj način razmišljanja se promijenio - postao je «pozitivniji», učinkovitiji. Razmišljanje o

obrani od vampirskih napada donekle je izmijenilo smjer. Prvi je zaključak bio potvrda slutnje iz ranijeg vremena: obrana kao ograničeni akt, obrana zbog obrane, zaštita zbog zaštite – nije moguća. Sad već ima dosta knjiga na temu energetske zaštite koje reinterpretiraju neka drevna znanja i tehnike o energetskoj obrani. Dosta sam opisanih tehnika isprobala i uvjerila se da niti jedna ne funkcioniра. Nema «štita», pa ni energetskog, od vampirskog «zuba». To su potpuno krivi termini koji se zasnivaju na konceptu straha, na vampirskom konceptu. Princip ljubavi ne može uključivati u sebi princip straha. Energija ljubavi se vrti kao kazaljka na satu. Ne može stajati i ne može se vrtjeti naopako. Obrana sama po sebi, sama za sebe nije moguća, ali kao prethodni element preobrazbe vlastite energije u pozitivnu – da. Obrana je moguća u pozitivnom kontekstu, tj. u sprezi s pozitivnom energijom. Najprije postavite zaštitu, a zatim odmah pokrećete energiju u smjeru kazaljke na satu. Tek kada tako, zaista stvaralački, pristupite obrani, ona je moguća i ostvarljiva. (Još kasnije će se pokazati da je i takva zaštita i obrana neophodna samo u, nazovimo ga tako, prelaznom razdoblju.)

Kako sam došla do tog zaključka? Jednostavno. Moje očekivanje da će kad povisim frekvenciju biti «jača» od negativne energije i da će se vampirski napad, ili negativno polje, naprsto odbiti, ili otklizati, od mene, pokazalo se samo djelomično točnim. Iskustvo je pokazivalo da sam i dalje ranjiva. Zapravo, točno je da sam bila puno otpornija nego prije, osobito mi više nisu mogli zaustaviti čakre slučajni ljudi, što je bio veliki napredak, ali su moji najблиži to itekako mogli. Razlika je bila i u tome što sam postala puno senzibilnija, pa sam kontakt s negativnom energijom osjećala gotovo trenutno i što sam mogla pravilno reagirati (o pozitivnoj obrani će biti riječi još kasnije), tako da je šteta bila minimalna – ne bi došlo do fizičkog bola, ili još gore, razvoja pravog oboljenja. Ipak, i dalje sam morala paziti kako bih reagirala pravovremeno, jer mi je negativna energija i dalje mogla naškoditi – i dalje sam joj bila dostupna, i to prilično često u toku dana. Zašto?

Očito se nije moglo naprsto ljubavlju odgovoriti na strah i agresiju. Bezbrojni moji pokušaji te vrste su mi uporno davali takav odgovor. Da se vratim na sliku iz Biblije dopunjenu mojim saznanjem. Treba reći onome tko vas gađa kamenom: «Stani malo, to ne ide tako. Ne dozvoljavam ti da me gađaš kamenjem.» Nije dovoljno naprsto se okrenuti i otici – trebate izraziti svoju odluku. Nakon toga ćete otici bez gnjeva u srcu i «oprostiti mu jer ne zna što čini». Ako onaj nekim čudom shvati i iznenađeno upita: «Pa što da radim s tobom kad te ne mogu gađati kamenjem?», tada mu možete «pružiti kruh», tj. pokušati kontaktirati s njime. To će sada možda biti moguće, jer ste mu svojom mirnom snagom i razložnim i odlučnim otporom pokazali da više ne dozvoljavate da vas napada, ali, i jer je i on pokazao interes za vas i interes za promjenu. Ako se ne zaustavi i ne upita i sebe i vas «pa što da radim?», možete samo otici. Jer druge ne možete promijeniti. Ne mogu dovolj-

no naglasiti koliko je važno oduprijeti se agresoru otvoreno, jasno i glasno, eksplicitno, ali ne na njegov način. To vrlo često znači oduprijeti se agresoru u nama samima, što je gotovo nemoguće dok smo obuzeti negativnom energijom. «Pakao, to su drugi» - tako smo uvjereni u istinitost te tvrdnje, koja je jedna od najjačih formula samoobbrane, pa se u svijetu pozitive energije nije baš lako oduprijeti vlastitoj negativnosti, ali je apsolutno moguće i apsolutno neophodno. Na energetskoj razini ova priča o kruhu i kamenu, kao što ćete vidjeti, izgleda drugačije, ali poruka je ista.

Kako sam došla do te ideje? Sjetila sam se upute Dion Fortune: «Da bi se mašina mogla pokrenuti u suprotnom smjeru, prethodno moramo zaustaviti njen zamah.» Treba najprije zaustaviti negativnu energiju da bismo mogli pokrenuti energiju u smjeru evolucije, u smjeru kazaljke na satu. Kako je zaustaviti? Dion Fortune to nije objasnila. Ni sama nije dalje istraživala u tom pravcu. Kao u cijelom ovom istraživanju, «lampice» su mi se palile spontano na čudnim mjestima, a onda je trebalo eksperimentirati dok bih shvatila, pa dok bih riješila problem. Trebalo je proći još negativnih iskustava dok sam našla način kako zaustaviti negativnu energiju. Nisu to bila «teorijska iskustva». Svaki susret s negativnom energijom plaćala sam: nemicom, fizičkim bolovima, smanjenom sposobnošću za rad, lošim spavanjem... Ali sam reagirala sve brže, sve brže shvaćala koje metode ne daju rezultata, a koje su uspješne.

Moj um konačno nije više bio u službi straha, nije više bio negativan um, postajao je sve više pozitivan um, um u službi ljubavi - mudrost srca.

O STUDENTU I NJEGOVOJ MAMI

*Trebaš naučiti od svoje mame da će doći trenutak
Kad više ništa ne možeš naučiti od svoje mame.
I to je u redu. Škola je završila.
Ali, diplomiral ćeš samo s ljubavlju.*

(Emmanuel's Book II)

(~yoš jedna priča iz našeg obiteljskog života zaslužuje da bude ispričana, jer **QJ** se takva, ili slična, dogodila tisućama i tisućama mladih ljudi i na neki način upropastila im život. A moglo je sve biti drugačije. Da, moglo je. Kako se to dogodilo u našem obiteljskom krugu? Ivona se u šesnaestoj godini zaljubila u Vedrana. Djeca rasla, rasla i ljubav. Isli su u istu školu, upisali isti fakultet. Oboje su uvijek bili odlični đaci. I tako je sve to išlo do četvrte godine fakulteta. Gotovo u isto vrijeme su polagali ispite, pa su i apsolvirali. Ostalo je još desetak ispita do diplome. Pa još dva do diplome. Onda je Vedran rekao da mora sa mnom razgovarati. «Ivana ima još dva ispita do diplome, ali ja ih imam još deset. Zadnjih godinu dana učio sam kao i prije, izlazio sam na ispite i nijednom nisam položio».

Ne očekujete od dobrog studenta da tako bespomoćno stane nadomak diplome. Ipak, nisam bila potpuno iznenadena - baš tu godinu dana vidjela sam da je Vedranova energija blokirana, ili negativna, kad god je bio kod svoje kuće. Kad je bio kod nas, energija mu je bila pozitivna. Nešto loše se događalo u njegovoj kući. I Ivonina energija bi bila blokirana kad bi bila тамо. Vedran je sam osjetio uzrok problema. «Mama mi ne da mira, stalno me gnjavi kad će diplomirati iako sam sve do ove zadnje godine prilično uredno polagao ispite i s dobrim ocjenama. Nikad nije bila zadovoljna i samo je pitala kad će konačno diplomirati. Doslovno me izluđuje, ne mogu se koncentrirati, ne mogu misliti. Zbog tog njenog pritiska lagao sam joj da sam položio ispite na koje sam izlazio, jer se nisam usudio reći istinu. Mislio sam da je to nešto privremeno i da će proći. Sad vidim da baš i nije tako privremeno. Prošla je godina dana i nešto ozbiljno moram poduzeti. Neugodno mi je samo što sam i Vama lagao. Ivona je sve znala, njoj sam rekao istinu. Odlučio sam odseliti se od mame i naći posao. Nadam se da će se na taj način srediti i da će opet moći učiti».

Sad bi netko mogao i nešto zločesto zamijetiti. Zar nisam sa svojom silnom intuicijom i povиenom svijesti mogla ranije shvatiti problem i pomoći

Ivoninom dečku i prije? Takva misao zaslužuje vrlo detaljno obrazloženje prije nego što nastavim s Vedranovom pričom. Ja nisam nikada bila vidovita na način kako ljudi uobičajeno shvaćaju vidovitost, a to je otprilike kao da netko gleda film, dakle, slike onoga što će se nekome u budućnosti dogoditi. Da bi se taj film pokrenuo i odmotao, tradicionalno su se kao «okidač» koristili: karte, grah, kava, listići čaja te, kako je to bilo još odavna, kosti i utroba životinja. Pa vam vidovnjak kaže: «ići ćete na put, pazite, zaradit ćete novce, ali će vam ih netko htjeti oteti, zaljubit ćete se u neku crnokosu» ... i sve tako nešto. Ponekad sam tako vidjela buduće događaje svog života, pa zato znam da je to moguće, ali mene zapravo to nije zanimalo. I to uopće nije slučajno. Jer, da sam htjela, sigurno sam svoju povijesnu svijest mogla usmjeriti u tom pravcu, ali onda ne bih shvatila prirodu energije svijesti i tako elegantno jednostavnu energetsku dinamiku ljudskih odnosa. Ostala bih u šekspirijanskom svijetu snažnih slika, razdirućih emocija i konfuznih misli, svojih ili tuđih. Vidjela bih događaje prije nego bi se dogodili, ali koja korist od toga? Mogla bih samo hraniti svoj ego, kao što obično biva s takvima ljudima, da sam «gospodar budućnosti» (tako je popularan taj izraz gospodar, da mu nisam odoljela na ovom mjestu). Mene je uvijek vodilo moje ZAŠTO?, koje se pojavljivalo uvijek i uvijek dok nisam dosegla razinu razumijevanja energije. Nisu me zanimale slike, tj. ako bih i vidjela slike, moj jedini komentar je uvijek bio: «A zašto će se to dogoditi?» Potpuno jednakom umjesno je to pitanje i u perfektu: «A zašto se to dogodilo?» Jedino što je bitno jest krenuti za svojim «ZAŠTO?».

Ja sada neobično brzo osjetim dodir negativne energije i u stanju sam je zaustaviti svojom mišlju, na način da pomognem i sebi i toj osobi i svima koji su s njome povezani. Jedino to je važno. Nakon toga moj «film» može biti samo vrlo duhovita i inteligentna komedija s happy endom, a to zaista ne moram «vidjeti» prije nego se dogodi. Povišena svijest usmjerava pažnju samo na bitno, a ne na šareno i žestoko. Naša civilizacija voli šareno i žestoko, pa sada tavori u sivoj i ljigavoj negativnoj energiji, a pričinja joj se da nam se događaju silno važne stvari.

Ja sam točno registrirala Vedranovu negativnu energiju, kao i sve duže periode negativnosti. Dalje od toga nisam mogla ići.

Sad dolazi novo pravilo. Nemamo pravo rješavati probleme drugih ljudi, ni pomagati im, dok nam se oni ne obrate za pomoć. To ne vrijedi za vlastitu maloljetnu djecu, osim možda malo i ponekad. A i tada, kada nam se obrate, treba dobro promisliti treba li im pomoći, a osobito kako to napraviti, jer nikada, nikada ne treba rješavati problem umjesto nekoga.

Dok mi se Vedran nije obratio, nisam imala pravo miješati se. Jest da se radilo i o mojoj kćeri, jer je i ona živjela njegov problem kao svoj. Ali moja je kćer bila već odrasla osoba i ona izrazito ne voli da joj dijelim savjete i miješam se u njen život, od malena. Uvijek sam to poštovala (osim, priznajem,

kad se radilo o zdravoj prehrani), a drugačije nisam ni mogla jer je ona žestoko branila svoj duhovni teritorij. Kasnije sam shvatila zašto je tome tako. Jer tako ljudi uče o životu i o sebi. Problemi ih inspiriraju da rastu i da osnaže karakter, da razumiju sebe. Ako nekome rješite njegov problem, spriječili ste ga da raste. Jer neće shvatiti o čemu govorite. Kao što dijete ne razumije što je vatra dok se ne opeče. Osim toga, dok čovjek ne shvati da uopće ima problem, nema nikakvu potrebu ni rješavati ga. Tako ja nisam mogla nego čekati da vidim u koju priču će se zamotati negativna energija koja je tresla Vedrana. Kad je priča došla do mene, zapravo kad je Vedran shvatio da ne može i ne želi više lagati o svojim ispitima, mogla sam početi analizirati problem na razini energije i na razini pojavnosti.

Vedranovi su roditelji odavna živjeli u lošem braku, pa je otac sve više pribjegavao alkoholu. Vedranova je majka desetak godina pred djecom i «pred svijetom» nastojala održati sliku skladne obitelji. A to je bila laž. Netko bi rekao: «Pa ta laž nije nikome posebno bila usmjerena, bila je neka općenita laž, pa kakva šteta od toga?» Ta laž je nanijela zlo cijeloj obitelji. Laž je možda prvo i najveće zlo koje čovjek može napraviti. Gdje je tu uopće laž? Mama je radila, ali su dva sina i muž uvijek bili uredni, ručalo se svaki dan kompletan ručak navrijeme, stan je bio uredan, sinovi su bili dobri đaci. Tata je napredovao u karijeri, mama je radeći završila fakultet i također napravila karijeru. Slika obitelji prema vani bila je vrlo uredna. Sto se događalo zapravo? Majka je bila izraziti vampirski tip. Da bi postigla sve što je naumila - karijera, savršena obitelj - 24 sata u danu bila su premalo. Ako imate više energije, više ćete napraviti u 24 sata. Ona nije znala tajnu čakri i kako bi njihovim ispravnim aktiviranjem imala dovoljno energije za svoje ciljeve, iako bi joj vjerojatno i ciljevi bili drugačiji, ali je od svoje majke naslijedila «koristan» alat - vampirsку vještinu. Prva je žrtva bio muž. Rezultat - ona je «gurala» i svoju i njegovu «karijeru». On nije imao dovoljno energije za napredovanje u poslu, jer mu ju je ona oduzimala. Počeo je piti. Izgledalo je da je ona energična i ambiciozna, a on mrtvo puhalo. Izgledalo je da ona gura i sebe i njega, da u kući radi i za sebe i za njega. Ustvari, sve je to postigla zahvaljujući tome što je suprugu optimala energiju. Samo što je u njenoj interpretaciji tog filma on bio negativac, a ona pozitivac. Vrlo stereotipno. Jedino što nitko na svijetu nije znao, pa ni ona, pa ni on, da je istina bila upravo suprotna. Ona je bila negativac u tom filmu. U njihovom, kao i u svim ostalim slučajevima, za nečiji alkoholizam (koji je, dakle, posljedica toga što alkoholičaru netko sustavno krade energiju u nepodnošljivim količinama) ne mora biti kriv isključivo partner-ica, može to biti i roditelj/i, ili kombinacija jednih i drugih, što je najčešće slučaj. Bračni odnosi nikako ne mogu biti dobri u vampirskom kontekstu.

Gdje je tu laž? Nitko nije htio ni misliti o lošim odnosima, o praznim razgovorima i nijemom nezadovoljstvu. O tome se nije mislilo, o tome se nije govorilo, a nezadovoljstvo i nesklad su vrištali do neba. Činilo se izdržljivo,

Činilo se potrebnim izdržati, «zbog djece». Možda bi bilo točnije reći da godinama nisu htjeli misliti o praznini neljubavi između sebe, jer nisu znali kako to riješiti, kao i većina ljudi danas i oduvijek. Najvažnije je bilo osigurati materijalne uvjete egzistencije. To jest važno, ne možete bez toga, ali, kao što svi znamo - nije dovoljno. Dok se dalo izdržati pred sobom i pred svijetom, glumili su urednu i sretnu obitelj. Godinama. Svi tvrde: treba izdržati zbog djece. I to jest - laž!. Tu laž, čak i u obiteljima gdje nikad ne pukne ovako dramatično kao u Vedranovoj, najviše plate baš djeca (npr. da ne uče dobro i ne završe onoliko škole koliko bi sami po sebi htjeli i si.). Taj hendičep nije u sferi ni jedne socijalno priznate patologije, a koliko samo nesreće proizvede. Sve zato što se mama i tata nisu voljeli, ali su to brižno prikrivali. Ne morate se mrziti, dovoljno je da se ne razumijete i ne volite, pa da napravite katastrofalu štetu sebi, a još puno više - djeci. Ta situacija nikad ne može postati bolja na način zatvaranja očiju pred nedostatkom ljubavi. A svemu kumuje vampirski odnos. Sva zaljubljenost mladog para nestane samo zbog toga.

Problem vampira je u tome što postanu nezasitni, treba im sve više i više energije. U početku pomoću ukradene energije postižu nekakve prividne uspjehe «prema vani» tako da se susjedi, rodbina i svi ostali dive. Njihov ego se napuhne beskrajno, zbog čega žele napraviti još više, još bolje, pa kradu sve više energije. Često su i perfekcionisti. Doslovno se ubijaju od posla da svima pokažu i dokažu kako su pravi, veliki i vrijedni ljubavi i poštovanja. Nažalost, sve to postižu kradući energiju svom partneru/ici i svojoj djeci, zbog čega svi drugi oko njih žive na «polu koplja», bezvoljno i mrzovljeno. Vedranov tata je nakon faze bezvoljnosti stigao u fazu traženja smirenja u alkoholu. Da, energetski vampirizam je jedini uzrok alkoholizma i svih ostalih ovisnosti. Nedostatak energije je osjećaj užasa koji vas obuhvaća pomalo, pa sve više i više, ali tako postupno da ništa ne primijetite. Kad manjak postane toliki da je to za osobu nepodnošljivo, njen mozak je paraliziran i ne može uopće shvatiti da ima problem, a kamoli kako bi ga riješila. Alkohol, duhan, pa ostale jače droge, «aspirin» su za užas te vrste. Kako aspirin samo umiri fizičku bol, ne rješavajući ništa suštinski, tako alkohol i duhan smiruju egzistencijalni užas, koji obuzima čovjeka kojemu sve više oduzimaju energiju, ali za kratko.

Tako je Vedranov tata tonuo sve više u alkohol i, gotovo neizbjegno, postajao i agresivan. I to prema supruzi, naravno, prema izvoru svog užasa. Ona je, kao i sve druge unesrećene žene u takvoj situaciji, bila uvjerena da se sama ponaša apsolutno ispravno, da žrtvuje sve za obitelj, a da je njen muž niškoristi i izvor svih njihovih nevolja. Ona je iz stanja nezadovoljstva mužem prelazila u stanje straha i mržnje. Sad su njene negativne emocije još više potencirale njen vampirizam. Začarana spirala zla je bila sve veća i sve jača. Ona je mislila da je svemu kriv suprug, pa je i sinove uvjerila da je tako. On se nije htio liječiti od alkohola (Vidite li sad absurd liječenja alkoholizma?

Koga treba liječiti na prvom mjestu i od čega?) i ona se ipak odlučila za rastavu braka. Dotad je već bilo prošlo dvadeset pet godina braka. Stariji sin se bježeći iz te situacije rano oženio i odselio supruzi. Bilo je logično daje otišao, jer je i on već odavno bio postao žrtva. Suprug je već bio potrošen, energija sinova je bila na redu. Stariji sin je pobegao. Ostala je sama s Vedranom.

To se sve raspetljavalо dok je Vedran bio na drugoj godini studija, kad je ostao sam s mamom, zabrinut za nju, uglavnom užasnut ocem alkoholičarom i agresivcem, kojeg se jedna mama bojala, a sve je za njih napravila. Sad je Vedran bio njen oslonac, njen zaštitnik. Izdržao je tako još dvije godine. Bio je mlađ, jak i pun energije. Ostao je jedina moguća žrtva mame vampira koja nije znala što radi njenom nesvesno. U dvije godine, mama, sad već iskusna vampirica, potpuno je iscrpila Vedrana. Imao je stalnu i žestoku bol u križima, stalnu i žestoku bol u želucu, kroničnu i tešku upalu sinusa i odjednom potpuni nered u glavi. I samo dvadeset dvije godine. Mislio je da je učio, a samo je sjedio za stolom. On zaista jest ru godinu dana, kao i prethodne četiri, sjedio za stolom i učio, pa izlazio na ispite. Samo što je njegova glava odjednom bila prazna i čudna. Kad je i znao što su ga pitali na ispit, tako je loše artikulirao svoje znanje da je to opet sličilo na neznanje i ocjena je bila neprolazna. Ali ne samo da mu je mama oduzimala energiju i tako onemogućavala funkcionaliranje organizma, a posebno mozga, nego se dogodilo još gore. Majčino nesvesno je znalo da ona više nije u stanju pribaviti životnu energiju nego kradom, njeni niže ja je odlučilo: «Vedran mora ostati sa mnom, inače neće preživjeti», pa je njena negativna energija programirala njegov neuspjeh. Jer, kako će ostati s njom ako je uspješan? Mora biti neuspješan, mora financijski i svakojako ovisiti o njoj, pa će tako ostati uvijek u njenoj blizini. Ne samo da mu je uopćeno oduzimala vitalnu energiju, nego je njen vampirizam baš bio programiran i usmjeren na navedeni cilj. Vrlo precizno uobličen program o kojem svijest osobe, dakle te mame, ne zna ništa. Kad biste ovo rekli Vedranovoj mami, strašno bi se naljutila i uvrijedila, jer je bila potpuno nesvesna ovako neželenog toka događanja. Vedranovu priču pričam jer je doživljava većina djece sa svojim roditeljima, u manjoj ili većoj mjeri.

Vedran nije imao nikakve obrane prema majci. «Pa tko nas voli više od majke?» - i bio je idealna žrtva. Na razini svjesnog ponašanja, ona je potpuno nepotrebno paničarila nad dotad dobrim i redovnim studentom i uzrujavala se kad će konačno diplomirati, i to u vrijeme dok je on još uredno polagao ispite. A na razini nesvesnoga, u vrtlogu negativne energije, ona mu je oduzimala životnu energiju i programirala ga na neuspjeh. Tako će njen izvor energije zauvijek ostati s njom. Vidite li kako smo sposobni konstruirati idealnu laž u kojoj je baš sve suprotno od onoga što svima izgleda očito. Zaista, tako je «očito», «vidljivo» i «nepobitno» da Sunce kruži oko Zemlje... Jednog dana ipak smo shvatili, ne - vidjeli, nego - shvatili da Zemlja kruži oko Sunca. Naše laži već vase da ih shvatimo.

Naravno, da je u tom slijedu i Ivona, Vedranova djevojka, bila vrlo nezgodna prepreka - trebalo ih je rastaviti. I u tom pravcu je Vedranova mama poduzela zanimljive korake. Vedran nikad ne bi bio shvatio ovaj scenarij da nismo prethodnu godinu dana toliko razgovarali o energiji, vampirizmu i primjerima koje smo zapažali na tu temu kod ljudi koje smo poznavali. Jedino zahvaljujući toj spoznaji njegov je iscrpljeni um uspio donijeti tako veliku odluku: da se odseli od majke, nađe posao i završi studij, makar i s nužnim zakašnjenjem. Trebalo je napraviti još jedan veliki napor. Razumjeti da ja sav taj užas majka učinila potpuno nesvesno, razumjeti da je vampirski model ponašanja dobila u nasljeđstvo od svoje majke i ne znajući. I još, ne mrziti je zbog toga, nego s vremenom naći načina ponovo je zavoliti - ovaj put na pravi način, ne na način žrtve.

To je izraziti primjer poznate misli da je «put u pakao popločan dobrim namjerama». Nitko toj majci ne može poreći da je imala dobre namjere i prema suprugu i prema sinovima. Pa kako je onda tako loše završilo? Koliko ljudi razbija glavu s takvim pitanjem?

Iako razumijem Vedranovu majku, iako znam da je sve zlo prouzročila jer «nije znala što čini», ipak je bilo znakova koje i bez znanja o energijama možemo opaziti; čak vrlo lako, jer postoje pravila u ljudskom društvu koja na pojavnjoj razini, na razini ponašanja i svijesti, olakšavaju put pozitivnoj energiji. Jedno od osnovnih je da NE LAZEMO. Bezbroj lica ima laž. Najzamamnije lice ima ona laž kojom sami sebe obmanjujemo - kad tješimo sebe da je sve u redu, a znamo da nije u redu, kad glumimo da volimo nekoga, a samo se silno trudimo zanemariti milijun malih i velikih nesporazuma i sli. Osnovna laž te žene i njenog supruga je ta što su glumili sretan brak. Tako i drugi obično kažu da je to zbog djece. Sto djeca nauče u laži u kojoj nema ljubavi? Nauče lagati, nauče strah. Ništa više. Treba li im to za sreću u životu? Laž je veliki uočljivi simbol negativne energije. Sto bolje skrivena laž, to je veća laž - to je potrebno više energije da bismo tu laž opravdali, pa držali skrivenom. Sto više laži, to veći vampir mora biti. Koliko se obitelji uklapa u ovu sliku? Jako puno, previše puno. A opet, što su mogli Vedranovi roditelji, što su mogli drugi parovi? Razvesti se i ponoviti istu pogrešku s drugom osobom? Bili smo zaista bespomoćni pred našim nesvesnjim.

Vedran je brzo našao posao, odselio se od mame rekavši joj što se događalo s njegovim ispitima. Mama ga je pokušala zaustaviti rekavši da može još biti kod nje, ali da se ne smije viđati s Ivonom jer da je ona uzrok njegova neuspjeha. Staro je pravilo da je uvijek lakše okriviti druge nego sebe. Pogotovo kad to izgleda nekako «razumno». Zar nije logičnije da je kriva djevojka, nego mama. Ipak je majčina ljubav najveća na svijetu - barem se tako misli.

Pred Vedranom je bio duži oporavak nego što sam u prvi mah mislila. Negativna energija u čijem ozračju je godinama živio, oštetila mu je samo-pouzdanje, sposobnost donošenja odluka, sigurnost u izboru ciljeva i načina

njihova ostvarenja, a već je imao i ozbiljnih psihičkih problema u vidu raznih fobija. Izgledalo mu je da ga fakultet više ne zanima. Bio je to težak fakultet; on je položio već 90 posto ispita a sad je htio sve to napustiti.

Sretna je okolnost bila što smo paralelno mogli raditi na svjesnoj razini, tj. na razini psihe, i na energetskoj razini. Razumijevanje istine o njegovoj obitelji, o maminoj i tatinoj ulozi, bila je bitna zbog otkrivanja onog nejasnog osjećaja da «nije tata tako zločest kako mama kaže, a niti da mama nije tako dobra kao što se prikazuje». Taj osjećaj o istini njegove obitelji, koji djeca imaju jer naslućuju istinu, morao je godinama sve dublje skrivati, jer je mama govorila i izgledala kao pozitivac, a tata kao potpuni negativac, pa je na prikrivanje istine koju je naslućivao i on trošio ogromne količine energije.

To je prva laž koja onda otvorila put svim drugim lažima u životu. Vedranu je razumijevanje bilo omogućeno stabilizacijom pozitivne energije, jer se odmaknuo od mame i jer joj je rekao istinu: da je izgubio godinu dana ne polozivši niti jedan ispit, da ne želi više živjeti kod nje, ali da preuzima potpunu odgovornost za vlastiti život. Trebalо je zatim što češće pokretati čakre da se energija što bolje stabilizira i da ojača svoje energetsko polje kako ne bi više bio laka meta drugim energetskim vampirima. Bila je to godina duge borbe, nimalo jednostavne. Naprosto zato što je Vedran znao da mami ne može objasniti situaciju u energetskim terminima, što bi svima riješilo problem, i što mama baš nije htjela tako lako otpustiti sina sa svog teritorija.

Na kraju priče ćete naći epilog o tome kako su rješavali i riješili svoj problem ljudi o kojima pišem, pa i Vedran.

Nedostatak energije je uvijek osnovni razlog zašto odjednom dobri đaci postanu loši đaci. Ne mora uvijek mama biti u ulozi vampira. Mogu to biti: i baka, djed, brat ili sestra, otac, prijatelji. Iako, zapravo, u obitelji prvi, tj. najstariji vampir, bude glavni vampir. On počne crpiti prvu žrtvu, nakon nekog vremena drugu, treću, četvrtu... Prva žrtva nakon nekog vremena počne crpiti svoju «podžrtvu». Druga može učiniti to isto. Vrlo često su druga i ostale žrtve tzv. pasivni vampiri. Naime, ako nekim čudom glavni vampir prestane sa svojim vampirskim poslom, druga i ostale žrtve odmah će prestati crpiti svoje «podžrtve». Pasivni vampiri su to iz nužde, nisu još razvili vampirski ego - «ja mogu napraviti čudo, drugi su tako mlitavi». Aktivni je vampir osjetio moć nagomilane, iako negativne, energije i s užitkom je koristi ne primjećujući spaljenu zemlju oko sebe. Nažalost, scenarij je obično sljedeći - aktivni vampir nikad ne prestane biti vampir, tek kad umre. Onda netko od pasivnih vampira osjeti poriv da zauzme mjesto glavnog vampira u obitelji i priča ide dalje, iz generacije u generaciju. Otkad smo izgnani iz raja.

Toliko o lošim đacima i roditeljima koji žele dobro, a sve, «tko bi ga znao zašto», ispadne tako loše. Odrasli ljudi su odgovorni za sebe i svoju djecu. I kad krene naopako, nikako i ni za što ne trebaju liječiti djecu. Sebe mogu izlijеčiti samo pozitivnom energijom. Nakon toga će djeca biti - savršena.

ILI LJUBAV ILI STRAH

*U svakom trenutku tvog života
Pružena ti je mogućnost
Izbora -
Ljubav ili strah,
Da hadaš zemljom
Hi da letiš nebesima.*

(Emmanuel's Book II)

*~**Psako** sam došla do zaključka o crno-bijelom svijetu, o tome da je ljudska energija ili pozitivna ili negativna? Nije bilo jednostavno. Gotovo sva ezoterijska literatura koja govori o «bioenergiji», kao i gotovo svi iscijelitelji koji «barataju» bioenergijom, govore o manjku ili višku energije, o tome da se energija kreće, a da bolest nastaje kad se energija na nekom mjestu blokira i počne gomilati, ili ako na nekom mjestu nedostaje, ili ako se ljudsko energetsko polje ošteti, «probuši», pa energija otječe i cijelo polje slabi. Najveći broj iscijelitelja iscijeljuje polaganjem ruku, čime se dovodi energija na oboljelo mjesto, pa se tako ili nadoknađuje manjak, ili se jakim iscijeliteljevim energetskim tokom probija barijera i energija poteče. Sve upućuje na sliku rijeke koja je zapriječena nekom preprekom, stijenom, balvanom, pa se zbog toga umrtvila i napravila mrtvu baru, ili je presušila. Energija o kojoj se govori uvijek je jedna istovrsna energija. Ana psihičkoj razini pojave, uobičajeno tumačenje je **da**, negativne misli i emocije zaustavljaju energiju, pozitivne je pokreću. <:

Joe Slate u «Psihičkim vampirima» uvodi novu dinamiku u tok ljudske energije a u sliku rijeke uvodi zmaja koji «rijeku krade i «navodi je na svoj mlin». No i s tom novom dimenzijom o energiji, i opet se sve svodilo **na** uobičajeno poimanje: «ima energije, nema energije»; ako je ima - dobro je, **a** ako je nema - loše je.

Slutila sam da je ta slika samo donekle točna, točna u detaljima, ali ne i **u** suštini. Ja sam npr. fizički i psihički imala drugačiju senzaciju kad sam **bila** izložena napadu osobe s negativnom energijom. Posebno mi je stanje svijesti bilo drugačije. Živost i bistrina uma su se gubile. Volja je slabila. Pa iako se to u krajnjoj liniji sve i moglo tumačiti nedostatkom opće energije **i prema** dotad uobičajenoj terminologiji), mene su i dalje mučile nedoumice u vezi s energijom. Jer, kako onda objasniti vampirsку osobu, koja očito ima **i lo\ oljno** energije, a ipak nije ni sretna ni zadovoljna te, unatoč trenutnom **i pmi-**

nom boljitu, obolijeva, a zatim i umre, jer obično boluje od najtežih bolesti, koje postanu vidljive kad više gotovo i nema šanse za liječenje, kao u slučaju raka? Nedostajala mi je karika između teze: «ima energije, nema energije» i teze o čakramama. Tada sam shvatila važnost čakri i presudnu važnost smjera njihove vrtnje.

A «sinulo» mi je kad sam u literaturi otkrila tezu o tome kako se sve emocije mogu svesti na dvije: na LJUBAV i na STRAH. Jer da sve pozitivne emocije proističu iz ljubavi i ljubav su sama, a sve negativne emocije izviru iz straha i strah su sam. Isto tako, gdje ima straha - nema ljubavi, a gdje ima ljubavi - nema straha. I to je bio ključ! Dakle, energija u smjeru kazaljke na satu jest pozitivna energija, jest LJUBAV, a energija obrnuta od kazaljke na satu, ali i zaustavljena, blokirana energija, jest negativna energija, jest STRAH - ista stvar jednom rečena jezikom fizike, i to kvantne fizike, a drugi put jezikom psihologije.

Moja dalja opažanja pozitivne i negativne energije upućivala su me na čitav niz novih spoznaja. TE DVIJE ENERGIJE SU RAZLIČITE PO KVALITETI, one su dijametralno suprotne, bijelo-crni svjetovi. Jedna stvara, druga ruši. Prevladat će jedna ili druga. Neće dugo biti zajedno u nekom sustavu, točnije, u nekom odnosu, u nekom energetskom polju (rečeno terminom fizike)

Prema široko raširenom shvaćanju i osjećanju većine ljudi, negativna energija na našoj Planeti prevladala u današnje vrijeme. Moja opažanja to također potvrđuju. Međutim, to uopće i ne mora biti tako loša vijest zato što se negativna energija može jednostavnim postupkom pretvoriti u pozitivnu. Naravno, to uključuje čin vlastite odgovornosti - presudni moment za svakog ponaosob.

NEMA LIJEĆNIKA, ISCJELITELJA, REVOLUCIJE, POLITIKE, ORGANIZACIJE ILI PAMETNE VLASTI KOJA MOŽE UČINITI VAŠU NEGATIVNU ENERGIJU POZITIVNOM. To može učiniti jedino i isključivo svatko za sebe. Jedini izuzetak su mala djeca za koju to čine roditelji istovremeno kad to čine i za sebe. I ne trebaju nikakve posebne okolnosti i uvjeti da to svatko od nas napravi. Ne treba imati novaca, diplomu, fizičku snagu, mladost, zdravlje, terapeuta, učitelja... Treba samo odlučiti i to napraviti.

Ne možete promijeniti svijet i ne trebate mijenjati svijet. Ne možete promijeniti druge ljudi i ne trebate ih mijenjati. Promijenite SMJER VRTNJE SVOJE ENERGIJE i promijenit će se svijet. Naravno, najprije vi, a time ujedno i svijet. SVE ĆE SE PROMIJENITI, CIJELI SVIJET ĆE SE PROMIJENITI. Naš svijet, ali i cijeli Univerzum. Mi smo kreatori samih sebe i razmjerno cijelog Univerzuma. U svakom od nas je božanska iskra, iskra Kreacije. To govore gotovo sve religije. Božanski princip je isključivo LJUBAV. Zato kad stvaramo iz samih sebe energiju Ljubavi, mi stvaramo sebe i svijet. Kad stvaramo energiju Straha, mi uništavamo sebe i cijeli svijet. Mi možemo jedno i drugo.

Svaki pojedinac to može. Plemena, narodi, države, politike, religije ne mogu ništa mimo nas. Ne određuju oni pojedince, nego svaki pojedinac, baš svaki, određuje svijet. Zato ako želite znati kakvi ste, pogledajte najprije svoju bližu, pa dalju okolinu. Nisu oni stvorili vas, vi ste stvorili njih, možda točnije - vi ste izabrali da živite baš među takvima ljudima, a u suštini ste jednaki njima, samo ne želite to vidjeti. Ako niste zadovoljni svojom okolinom, uvjetima svoga života, onda promijenite sebe, a to ISKLJUČIVO znači, promijenite smjer vrtnje svoje energije. Cijela poznata povijest je isprobala tko zna koliko stotina, pa i tisuća, različitih načina i, kao što nam je poznato, princip Ljubavi uvijek je gubio. Jesmo htjeli ljubav, ali nismo znali kako.

Kako to znam? Znam, jer se to dogodilo najprije meni, a onda i ljudima koje opisujem - mojoj obitelji, nekim prijateljima. Njihovi životi, njihovo poнаšanje, njihovi karakteri, njihovo zdravlje - sve to se promijenilo upravo ovako kako opisujem, kao u lijepom snu. Svijet se još nije promijenio, ali moj komadić svijeta, njihov komadić svijeta, koji nas okružuje, jest. A to je dovoljno za sreću kad znate da je moguće, da to mogu i drugi. Kad se promijeni vaše viđenje svijeta, onaj isti svijet koji vas okružuje, vama pokazuje drugo lice. Jer i taj svijet je sazdan od ljubavi. Samo to ne zna. Kad osjeti vašu energiju ljubavi, počne se prisjećati svoje najdublje biti, počne rezonirati s vašom pozitivnom energijom. I vi niste zabrinuti što će se, kad se okreće od vas, vratiti u svoju negativnost, jer to je privremeno. Vi sad točno znate svoje mjesto u svijetu. Znate što je moguće, a što nije. Znate da je vaša svesnost ljubavi svjetlost koja se ne može ugasiti. I znate da ne svijetli samo vama, nego i drugima.

Promijeniti najnevrednije stanje ljudske duše - a to je strah, u najvrjednije - a to je ljubav, jest jedina istinska preobrazba koja ima smisla i jedina koja je moguća svakom pojedincu, a ne samo magima i čarobnjacima. Jer, kad preobrazimo strah u ljubav, svi postajemo čarobnjaci. Bijeli čarobnjaci. Izvesti tu čaroliju u svojoj svijesti i tijelu, i to samom svojom sviješću, prekrasno je buđenje u jednom novom svijetu. Svijet oko vas čini se istim kao prije, a znate da nije. Jer vi ste drugačiji. Znate to bez ikakve sumnje. Prvi put u svome životu osjećate se istinski dobro, osjećate se prikladno, osjećate se prisutni, osjećate se zaista drugačije. Ne u nekom trenutku koji pobjegne, nego stalno.

U svakom trenutku svog života biramo: LJUBAV ili STRAH. Samo to nas određuje. Doslovno.

SVE BOLESTI NA SVIJETU SAMO SU JEDNA BOLEST

*Strah je čudesan pokretač. Nije nikad rješenje.
Uvijek je uzrok svakoj nelagodi, svakom bolu,
svakoj bolesti.*

(Emmanuel's Book 111)

Mnoge ljudske bolesti posljedica su viška negativne energije, posebno visoki tlak s krvоžilnim i srčanim oboljenjima te moždanim udarima, a zatim i debljina, čudna bolest našeg doba koja uzima sve više maha.

Debljina početno nastaje dok je osoba u statusu žrtve i dok se pokušava obraniti od napada energetskog vampira. Osnovni simptomi koje kao žrtva napada osjeti su: malaksalost, pospanost koja osobu trenutno uspava, nervoza, bijes, zimogrožljivost, hladne ruke i noge, neobjasnjivo kihanje, vučja glad, pa valovi vrućine. Navikli smo nedostatak energije rješavati hranom, što je je prirodno ako je tijelo bilo podvrgnuto fizičkom naporu i fizičkom radu. Tada jedemo koliko nam treba, što može biti i puno količinski, ali debljina neće biti rezultat. Međutim, ako nismo fizički radili, a osjetimo trenutni i ogromni devastirajući manjak energije zbog napada energetskog vampira, mi posežemo za hranom, najčešće slatkom, jer nam slatko najbrže daje osjećaj da smo energiju dobili, a iz istog razloga volimo i masno. Vampir nam prvenstveno otima energiju svijesti, koja je neusporedivo više vibracije, dok hranom nadoknadujemo energiju najniže vibracije. Zbog toga osjećamo potrebu za sve više i više hrane, pa se debljamo. Energiju više vibracije na taj način ne možemo nadoknaditi, pa se svijest žrtve sve više uvrće, vitoperi i tone u niže ja, u negativne osjećaje i negativne misli. Jednog dana debela osoba prirodno postane vampir i tako joj se čini da je nadoknadila manjak energije više vibracije, jer sad i sama nekome otima energiju svijesti. To je tipičan parazitski odnos gdje gost-parazit uništava gostoljubivog domaćina. Po tome koliko je debljina već prevladala u staničnom razvijenih zemalja, koliko je već prisutna i kod djece, pa i sasvim male djece, možemo vidjeti proširenost fenomena vampirizma. Procjenjuje se da u SAD-u i Evropi 60-70% ljudi ima pretjeranu težinu, od čega je 16% djece u toj kategoriji. U nekim evropskim zemljama čak i 30% djece je debelo. Na debljinu se nadovezuje sklonost zločudnim tumorima, dijabetes i mnoge druge bolesti.

Vrlo su opasne dijete za mršavljenje ako nije pokrenuta pozitivna energija. Debeljuće koje drže dijetu, gube onaj mehanizam nadoknade barem dijela izgubljene energije putem hrane i tada postaju izrazito opasni energetski vampiri. Bilo bi zanimljivo napraviti istraživanje povećanja raznih oboljenja u široj obitelji osobe koja drži dijetu za mršavljenje.

  S debljinom je vrlo često povezana i šećerna bolest, također velika po-šast našeg vremena. Ona je manjim dijelom rezultat prevelikog **opterećenja** gušterića ugljikohidratima koje debela osoba konzumira, a većim **dijelom** rezultat precizno usmjerenih energetskih napada na vrlo jak **energetski čvor** - pleksus Solaris. Vampir napada mjesta gdje ima najviše energije, a to su mjesta gdje su locirane čakre, a to su opet mjesta gdje su **locirano** glavne žljezde. Zato su sve učestalije bolesti spolnih organa, gušteriće, ^litinjače, moždana oboljenja i srčana oboljenja. Budući da šećerna bolest napada s\vse organe, cijelo tijelo, to je očiti znak da je energetski vampir ^eće-raša« pot-puno obuzeo, kao bršljan, i da mu s tisućama pipaka oduzima **energiju**, ne samo iz pleksusa solarisa, nego, kasnije, iz takoreći svake tučke **na tijelu**. Zbog toga «šećeraš» padaju u izulinsku krizu. Jer je njihov vampir **prislonio** na cijelo njihovo tijelo bezbroj pipaka kojima može odjednom, u **trenu**, povući svu energiju iz žrtvinog energetskog polja. Rezultat - koma. **može i smrt**. Nažlost, zbog tako velikog energetskog manjka, bolesnici od šećerne bolesti tako brzo i sami postanu vampiri i nađu svoju žrtvu koju će sad **oni '<obrasti kao bršljan»**. Taj «stopenasti» vampirizam može dosta dugo ti **ajati i biti vrlo** raširen u nekoj obitelji, kao što se sa šećernom bolesti i događa.

  U istoj su kategoriji I ostale masovne bolesti koje su **karakteristične u zadnjih tridesetak godina**. Naime, isti im je uzrok - krađa **energije**. Tako je i s depresijom koja je postala masovna bolest. Nemate volje za **životom a'sve** vidite crno, malaksali ste tjelesno i duhovno. To je tipična slika **simptoma** žrtve kontinuiranog vještog vampirskog napada, ali koja sama **nije krenula u** vampirizam. Sto rade lijekovi protiv depresije? Nažlost, gase /adnje ostatke svijesti koji bi možda osobi pomogli da se trgne iz mrtvila, da **donesе odluku** da ostavi svoju uobičajenu okolinu i tako se spasi. Antidopresh i unište zadnje ostatke obrambenog mehanizma - jasnу, vibrantnu **svijest**. **Ostane** osoba-zombi koja se takoreći bez svijesti još neko vrijeme **mota po ovome svijetu**.

'[ ]'

  I ostali psihički poremećaji su u porastu, pa neke procjene ^iiuin* **da** je 50% radne nesposobnosti u svijetu izazvano različitim psihi ^ ni pioHi inima. Psihički poremećaji su prije svih ostalih posljedica energetskix; \ampi-rizma, jer je vrlo vješt vampir našao način direktno napadati **baš en'ergijuj** svijesti.

Alergije su također neposredna posljedica stalne izloženo-. ^ |.ikom \<im-pirskom napadu. Od alergija boluje sve veći broj ljudi, a stalno **se no\o lvari** pojavljuju kao uzrok alergija. Ljudi se nekako uspiju izolirati od nekih,M/IOI?-

nika alergije, a zatim im neka nova tvar ponovo stvara alergijske simptome. Nisu uopće bitni ti «uzročnici» alergija. Alergije su prvenstveno pojačane reakcije sustava koji stvara imunitet. Zašto bi vaš sustav za imunitet trebao reagirati na perje ili krastavce? To je dosjetka organizma koji govori: «Nešto mi ugrožava život, ozbiljno će se razboljeti i zato jačam imunitet preko svake mjere». Ali to nisu perje i krastavci, nego negativna energija koja smanjuje životne funkcije, smanjuje imunitet, a organizam onda panično i ekstremno pokušava pojačati imunitet, tako da to osjećamo kao poremećaj i smetnju. Mislim da bi bili izuzetno zanimljivi rezultati istraživanja koja bi analizirala koje se bolesti i s kojom učestalošću pojavljuju u užoj i široj okolini bolesnika od karcinoma. Vjerujem da bi se pokazalo da oko osobe oboljele od karcinoma ima jako puno alergičnih i astmatičnih članova obitelji. Možda netko dobije volju za istraživanje takvog tipa.

Prehlade, virose i gripa posljedica su djelovanja polja negativne energije fokusirane na dišne organe. Tek kasnije imaju veze s virusima ili bakterijama. U slučaju gripe, osim fokusiranosti na dišne organe, meta je cijelo tijelo - otuda bolovi u mišićima i kostima. Negativna energija uzrokuje loš promet tekućina, tj. vode, u tim organima, što dovodi do nakupljanja vode u njima, a zatim do stvaranja sluzi i poznatih simptoma. Tek zatim i ne nužno, to postaje plodno tlo za viruse i bakterije. Ako se uspješno zaustavi «dotok» negativne energije i ako se pokrene pozitivna energija, simptomi najgore «prehlade» će potpuno nestati u roku od nekoliko sati. To su moja opažanja u praćenju toka simptoma prehlade i rezultat mog energetskog rada na «uklanjanju» prehlade. «Zaraznost» se očito događa na energetskoj razini. Ljudi koji obično upućuju negativnu energiju članovima obitelji, prijateljima i kolegama na poslu, počnu to raditi i prema ljudima - slučajnim prolaznicima, pa odjednom gotovo cijeli gradovi titraju pojačanom negativnom energijom fokusiranom na dišne organe. Moram priznati da ne znam do kraja objasniti ovaj proces, ali pretpostavljam da smo u zadnjih tridesetak godina u tom pogledu kreirali negativno očekivanje u kolektivnoj svijesti, pa su ljudi takoreći uvjereni da se barem jednom u toku zime ili jeseni trebaju «prehladiti». Nakon moje završne epizode s prijateljicom Dalijom i prehladama i upalama svih mogućih organa, pa i dišnih, ja već nekoliko godina nisam nijednom bila prehladena. Zapravo, dva puta je izgledalo da me hvata vrlo jaka prehlad, ili gripa. U prvom slučaju sam već prilično jake simptome samo vrtnojm čakri potpuno eliminirala u roku od nekoliko sati. U drugom slučaju, koji je izgledao kao izuzetno teška gripa, sve sam riješila u roku od dan i pol. Naravno da kasnijem razvoju simptoma prehlade doprinosi loš zrak u gradovima, loš zrak u zatvorenim prostorijama gdje je sve manje prirodne ventilacije, zimska hladnoća i slično. Ali, sve to dolazi kasnije. Da negativna energija ne unese nered u dišne organe, sve ove okolnosti bi imale sasvim drugačije i minorne posljedice.

Bubuljice nisu uopće tek banalna ili estetska nezgoda. Većina ljudi smatra da su tek neugodna popratna pojava u pubertetu, neki psiholozi znaju da su znak emocionalnih problema, liječnici smatraju da su posljedica hormonalnih turbulencija u mladom organizmu, što je sve samo opisivanje posljedica. Pravi uzrok bubuljica je izloženost jakoj negativnoj energiji. Roditeljskoj negativnoj energiji. Zato su mladi ljudi u pobuni protiv roditelja kad stignu u pubertet. Dakle, ne zato što je to nužna posljedica odrastanja i stjecanja vlastite samostalnosti, nego zato što osjećaju da im roditelji čine nešto jako loše, ali ne mogu vidjeti i ne mogu shvatiti što je to. Pa ipak se bune, jer se doslovno bore za dah, bore se za život. Ja sam imala nešto bubuljica u pubertetu, a poslije, kad sam otišla od roditelja na studij u drugi grad, one su uglavnom nestale. Nisam ih imala trideset godina. Međutim, kad gocj sam u zadnje dvije godine (dok sam proučavala energiju) bila u intenzivno negativnom energetskom polju, redovito bih zaradila nekoliko, obično vrlo velikih i ružnih, bubuljica, koje su teško prolazile. Tek kad bih uspjela prevladati izvor negativiteta, bubuljice su nestajale i to vrlo brzo.

Iznenadna, pa s vremenom i kronična, bol, u glavi, u želucu, u kostima - bilo koja vrsta боли, samo je znak koncentriranog i dobro fokusiranog energetskog napada. Ako se ne branite energetski, «vaš» vampir vas stalno napada na to isto mjesto. Poslije dovoljno vremena to mjesto zaista postane fizički bolesno - migrena, čir na želucu, oštećena štitnjača, bolesna gušterača, herpes, herpes zoster, reuma, išijas, sve bolesti ovog svijeta. Procjenjuje se da oko 20% ljudi na svijetu pati od kroničnih bolova, a lijekovi protiv bolova su među onima koji se najviše troše. Zašto biste uopće trebali imati ikakvu bol, pogotovo kroničnu? Bol smo pretvorili u naše «normalno» stanje i tako smo sretni što postoje lijekovi protiv bolova. Tako smo sretni što možemo odustat od bilo kojeg «zašto?». Mislite li da ima bitne razlike između ovisnika o drogi i onoga tko redovito u nekom dužem periodu uzima lijekove protiv bolova? Ja mislim da nema. Cilj je isti - zaboraviti, otupiti, ne susresti se sa svojim problemom, ne susresti se sa sobom. Tako smo bez ikakve sumnjičavosti preuzeli taj čudni «običaj» da svaku bol otupimo nekakvom tabletom. Tako smo se lijepo riješili dobre porcije vlastite svjesnosti onoga što nas čini ljudima. Neće biti da je za to zaslужna samo farmaceutska industrija koja se tako lako bogati na lijekovima protiv bolova. Svaku bol trenutno zaustavite kad zaustavite negativnu energiju, kad prestanete biti energetska žrtva ili vampir.

Sve učestalija osteoporoza također je direktna posljedica energetskih napada na spolne žljezde. To dovodi do neravnoteže spolnih hormona, što je glavni uzrok osteoporoze. Osteoporoza, dakle, nije rezultat starosti, tj. produljenog životnog vijeka, tj. dugog dijela života koji se živi nakon što spolne žljezde smanje i prestanu proizvoditi spolne hormone, kako tvrde liječnici. Spolne žljezde uspore i obustave rad možda ne zbog starosti, nego zbog ne-

dostatka energije u spolnim žlijezdama koju im je iscrpio vampirski odnos. Osim energetskog napada na spolne žlijezde, dodatni uzrok osteoporoze je i direktni i kontinuirani vampirski napad na kosti i živac ishiaticus, što rezultira čestim upalama tog živca i slabljenjem kukova, bedrenih kostiju, pa zatim i ostalih kostiju redom. Žene puno češće obolijevaju od osteoporoze, što nije rezultat spolnih odnosa, nego vampirskog crpljenja spolnih žlijezda koje nastaje u odnosu majki prema kćerima.

Prema mojim opažanjima, na razini fizičkog tijela glavni poremećaj koji uzrokuje negativna energija odvija se u prometu tjelesnih tekućina, zapravo, VODE. Zbog toga voda lako postaje energetski negativna. Prvi simptomi su: učestalo mokrenje i natečenost zglobova, očnih kapaka, crijeva i dr. Pretpostavljam da bi nakupljanje tekućine u mozgu i u sinusnim šupljinama moglo biti razlog glavobolje, sljedećeg učestalog simptoma «negativnosti». Mislim da je i gojaznost u predjelu trbuha rezultat lošeg «prometa tekućina», zatim česta pojava «nadutosti» crijeva, hemoroidi, osjetljive desni, paradentoza i bolesti zubi i si. Svi takvi simptomi vrlo brzo nestaju kad se energija pokrene u smjeru kazaljke na satu. Neka znanstvena istraživanja citirana u knjizi «Polje» autorice Lynne McTaggart¹⁰ potvrđuju ovo zapažanje:

«...voda kao prirodan medij u svim stanicama djeluje kao nužan provodnik frekvencijskog potpisa molekule (specifične frekvencije, op. aut.) u svim biološkim procesima, pa same vodene molekule organiziraju uzorak u kojega se može utisnuti valna informacija... Voda, dakle, ima odlučujuću ulogu u prijenosu energije i informacija. Benvenisteova istraživanja ustvari govore da se molekularni signali u tijelu ne mogu prenositi bez vode.»

Drugim riječima, ako voda prva prima negativnu energiju, dakle negativnu informaciju, tkiva koja imaju najviše vode, reagiraju prva na nepovoljnu vijest i pokazuju simptome oštećenja, reagiraju bolom u prvoj fazi, u sljedećoj bolešću. Zašto su koštane bolesti najčešće staračke bolesti? Jer treba dugo vremena da tkiva s najmanje vode, a to su kosti, dobiju jaku poruku negativne energije i da se razbole.

Biologija i medicina smatraju da osnovne procese u tijelu reguliraju proteini. Poznato je da u našem tijelu na svaku proteinsku molekulu dolazi deset tisuća molekula vode. Jedan prema deset tisuća! Ako voda prenosi energiju i time «biološke informacije» za sve procese i funkcije tijela, onda bi to potvrđivalo moje opažanje da prvi poremećaj zahvaća «njvodenijsa» tkiva kad se nađu u polju negativne energije, jer je tamo najbrže prenesena negativna informacija. Priča s proteinima dolazi puno kasnije. Voda je već odradila svoje deset tisuća puta dok jedna proteinska molekula kaže «a». To je najvjerojat-

10 Lynne McTaggart, Polje, TELEdisk, Zagreb 2005.

nije povoljnije za samo liječenje, jer je sigurno puno lakše djelovati na razini vode, nego na razini komplikiranih proteina.

Dakle, zdravlje, ili bolest, su prije svega posljedica djelovanja na energetskoj razini, ili na razini svijesti (a o tome više kasnije). Moja opažanja potvrđuju da su sve do jedne bolesti uzrokovane negativnom energijom. A negativna energija u bilo kojem organu, dijelu tijela ili cijelom organizmu, isključivo je posljedica kontinuiranih napada energetskog vampira, ili, na razini psihe, poremećenih odnosa među ljudima.

I sve vrste nasilja nad djecom (fenomen koji se nezaustavljivo širi tzv. razvijenim svijetom) treba navesti u ovom kontekstu. To je najcrnji mrak početka našeg tisućljeća. Čega god najružnijeg se možete sjetiti iz ljudske povijesti - od inkvizicije do Ku Kluks Klana, od holokausta do Nagasakija i Hirošime, od manipulacija znanstvenim dostignućima do ekoloških katastrofa, po mojoj procjeni, ništa nije tako zlo kao nasilje nad djecom (pedofilija, spolno zlostavljanje i s.), koje vrlo često čine baš roditelji. Te brojke rastu toliko vrto glavom brzinom, načini zlostavljanja su toliko maštovito odvratni, a poznat je samo točkasti vršak ledenog brijege, jer žrtve najčešće nisu u stanju odati nasilnika. Cijeli taj brzo rastući užas potpuno je razumljiv u kontekstu energetskog vampirizma. Još samo djeca, i to sve manja djeca, imaju nešto žive, vibrantne, pozitivne energije u sebi. Odrasli zombiji koji lutaju svijetom bez više vibracije ljudske svijesti u sebi, što znači bez ikakvih moralnih načela u svome biću, instinkтивno (kao projektil koji je navođen na toplu metu) posežu za djecom ne bi li osjetili bar mrvu života - života kakvog samo u djece ima.

Tako je moguće shvatiti i sve raširenije nasilje između same djece. Prema mojim zapažanjima vampirska koncept ljudi su donedavno preuzimali tek nakon osnivanja vlastite obitelji, jer je kćer postajala mama, a sin tata. Sada već djeca preuzimaju vampirske uloge - toliko je prošireno i pojačano polje negativne energije. Dijete koje ostane bez energije zbog vampirskog napada, osjeća u sebi egzistencijalni strah koji zatim rađa bijes, a nakon toga i agresiju. Djeca koja su u nuždi samoobrane unutar vlastite obitelji već prihvatile vampirska modela, napadaju djecu koja su još u statusu žrtve, dakle, djecu koja su također u svojoj obitelji energetska oštećena, a nemaju model obrane ni na energetskoj, a ni na psihofizičkoj razini. Takva djeca nemaju energije čvrsto stati, pogledati napadača u oči i oštvo i mirno mu reći: «Crtka, odlazi!». Tako je sve manje «srednjeg puta», «srednje klase», «prosječnih ljudi» u našoj civilizaciji. Sve više smo polarizirani na agresore i na žrtve. Nažalost, ta se polarizacija događa u sve ranijoj dobi. To potvrđuju i podaci prema kojima: preko 50% djece ima ispadne bijesa koje nisu u stanju kontrolirati, 40% adolescenata ima simptome depresije i negativistički stav prema životu, 20% djece nije u stanju biti pažljivo u školi i ima problema u učenju, dok kod studenata taj broj raste na 90%. Iako ove brojke mogu varirati, one su toliko visoke da

ne možemo zatvarati oči pred njima. To je zaraza puno gora od mnogih o kojima čitamo u novinama. Ptičja gripa i kravljе ludilo nisu ni blizu toliko opasni kao netom citirani podaci, iako su i te dvije pošasti rezultat negativne energije. Stoga je jedina zaraza kojom se trebamo baviti - zaraza negativnom energijom. A jedini put iz spirale negativne energije - osvijestiti prirodu energije koja nas pokreće prema ljubavi i svakog trenutka biti svjestan: biram ljubav, biram ljubav... Jedino tako će strah i njegova vampirska spodoba biti izbrisani iz naših života, jedino će tako naša slobodna volja, zaštitni znak naše ljudskosti, dobiti svoj smisao i svrhu.

Sve, ali baš sve, bolesti nisu nastale zbog iscrpljenosti, stresa, nasljednih faktora, mikroba, loše hrane ili nekakvih psihofizičkih uzroka. Sve to su sporedne okolnosti koje se dogode kasnije. Sve bolesti i svaka fizička bol nastaju zbog loših odnosa s našim bližnjima, pa onda i sa svima ostalima. Na energetskoj razini loši odnosi su uvijek odnosi energetskog parazitizma ili vampirizma. To je uzrok. Sve ostalo je zbumujuća dekoracija. Dosad se medicina samo bavila zbumujućom dekoracijom. Zato kasno dijagnosticira bolest, zato ima malo lijekova koji liječe, a više onih koji ublažavaju bol i tako samo sakrivaju problem. I zato prvenstveno treba liječiti ODNOSE i to na energetskoj razini. Psihologija i psihijatrija znaju da treba rješavati odnose u obitelji, da nije dovoljno liječiti samo pojedinca, ali ne znaju ništa o pozitivnim i negativnim energijama, pa se hrvaju samo s vrhom ledenog brijege, a ni to im ne uspijeva. Medicina, pak, još je potpuno nesvesna ideje da su sve bolesti rezultat loših odnosa među ljudima, čak i kad vam pukne kost, ili kad padnete niz stepenice.

NASLJEDNE BOLESTI MOŽDA UOPĆE NE POSTOJE

*Kad te strah napusti, tijelo je oslobođeno nevjerljatnog tereta.
Cijeli fizički sustav tada može zadržati sklad koji je do tada strah narušavao.
Strah je vrač koji oduzima tjelesne funkcije prekrasnom fizičkom
biću i pretvara ih točno u ono čega se ti bojiš.*

(Emmanuel's Book III)

Potretno je rasvjetliti još jednu zabludu, a u vezi je s teorijom o genetskom nasljeđivanju bolesti, jer vodi u potpuno pogrešnom pravcu silna istraživanja, silna materijalna sredstva i mnoge umne snage. Genetsko nasljeđivanje bolesti ne postoji, barem ne za bolesti od kojih pate velike mase ljudi.

Ne tvrdim da ne postoji genetsko nasljeđivanje osobina, jer bi to bilo glupo, nego tvrdim da najveća većina bolesti za koje se pretpostavlja da su nasljeđne, nisu nasljeđne. Mi smo genetski savršeni. Točno je da se bolesti prenose s generacije na generaciju, ali isključivo zato što se prenosi model energetskog vampirizma, što je mentalni proces, a ne proces u materijalnom. To znači da neki vampiri «nauče» od nekoga u obitelji (najčešće od roditelja, iako može biti i od bake ili djeda) napadati uglavnom jedno ili dva mjesta na tijelu, a onda dugo ne šire područje napada. Tako npr. otac i sin imaju čir na želucu ne zato što je to genetski nasljeđno, nego zato što je žena najprije crpila energiju iz muževljeva pleksusa solarisa, tj. iz njegove treće čakre, a onda i iz sinovljeva pleksusa solarisa. Ako suprug kasnije postane i sam vampir, njemu će stradati gušterača, bit će debeo i dobit će šećernu bolest. Ako suprug ima veliku duševnu snagu, on će se podsvjesno opirati vampirskom energetskom modelu, pa će mu stradati npr. želudac, a ne gušterača. U jednom času žena toliko iscrpi suprugov pleksus Solaris da će, ako ima sina, napasti i njegov pleksus Solaris. I sin će zbog toga oboljeti od čira na želucu već u ranoj mладости, ili kasnije kad se oženi, jer će vjerojatno potražiti ženu koja ima isti energetski model kao njegova mama. Zašto to čini? Jer svi imamo jednadžbu u glavi: «Mama me najviše voli. To kako me mama voli - to je ljubav». Nažalost, mama je najčešće vampir i to što ona daje djetetu nije ljubav, nego strah. Onda će genetičari tražiti gen odgovoran za čir na želucu, jer su i otac i sin (i djed) oboljeli od čira na želucu, a takvog gena nema.

Naša tijela su savršena, naš um nije. Um izgubi vezu s dušom, s višim ja - ostane nam samo ego, ili niže ja, ostane mentalna ljuštura koja zna rješavati kvizove i možda testove, ali nema u sebi ni duhovnosti, ni kreativnosti, ni prave moralnosti. To je ono što su i liječnici shvatili kad kažu da je 90 posto bolesti psihičkog porijekla, ali nisu dokraja shvatili kako funkcioniра psihički mehanizam koji dovodi do bolesti. Obično postoji prešutna tendencija da se psihički aspekti u nastanku bolesti interpretiraju na način kako netko najprije «umisli» da je bolestan, a to onda bude tako sugestibilno da se taj zaista i razboli, a to, eto, i nije bilo nužno samo da je osoba imala malo jači karakter. Neće vam liječnik tako grubo nikad to reći, ali ćemo to sami o sebi misliti, a to će misliti i naši bližnji. Međutim, to «umisliti» ni izdaleka nije «puka i nestvarna izmišljotina» kao što smo skloni misliti. Psiha prva reagira na energetski poremećaj. Psiha prva osjeti i zna - «kradu mi energiju», ali ne zna to objasniti samoj sebi u racionalnim terminima - onako kako je istrenirana komunicirati. Naša civilizacija, naša kultura, strahom su psihi utuvile postulat da «neracionalni» načini komunikacije nisu poželjni, nisu pouzdani i nisu «znanstveni». Psiha (svakog čovjeka, znanstvenika ili neznanstvenika) zna da ima problem i zna da ga ne smije otvoreno obznaniti jer još nema kategorijalnog aparata i znanstvenih dokaza. Sto onda pametna psiha radi već tisuće, i tko zna kolike tisuće, godina? Razboli vlastito tijelo ne bi li dala do znanja da «treba shvatiti jedan veliki problem». Onda onaj dio nas, ili te iste psihe - koji se stalno pravi blesav, a taj ima najveće ovlasti, tj. jedini ima pravo glasa - ne želi ni čuti o tom problemu, pa bolesti idu dalje, čovjek sve bolesniji, medicina sve nemoćnija.

Dakle, bolesti počinju na energetskoj razini, ali isključivo zato što dospijemo u polje negativne energije, što je zapravo u terminima fizike točan opis vampirskog napada.

Prva posljedica takvog procesa je da naše energetsko polje prestane biti pozitivno orijentirano i izgubi svoju vibraciju, tj. frekvenciju. To također znači i da smo prestali proizvoditi energiju svojom sviješću, svojom božanskom iskrom koju uvijek nosimo u srcu, ali je nažalost zaboravimo čim se rodimo, tj. malo kasnije. Velika većina ljudi stigne i do druge posljedice - nesvesno nauče vampirski zahvat i počnu ga primjenjivati i sami. Iako im se čini da su svoju situaciju poboljšali, oni zapravo na taj način od žrtve postaju agresor, ostaju i dalje bolesni s onim što su «zaradili» u statusu žrtve, ali s time da sada bolest šire dalje svojim najmilijima. Zbog svega toga je krajnji rezultat da na Planeti sve više prevladava energija sve niže vibracije - energija neduhovnosti, energija nesvijesti, energija negativne frekvencije. I to je onda uzrok svih bolesti, ne samo pojedinaca nego i cijele naše civilizacije - agresije, kriminala, ratova, destruktivnih tehnologija i tehnika, nekreativne znanosti i slično. Tako su bolesti pojedinaca i bolesti civilizacije uzrokovane istim uzrokom. Zdravi pojedinci bi stvorili zdravo društvo.

Dok ne osvijestimo taj proces, ne znamo se ni braniti. Niti se možemo obraniti na psihičkoj razini, jer bolest nije nastala na psihičkoj razini, nego na energetskoj. Zato malo pomažu psiholozi i psihijatri i njihove tehnike.

Božanska je ljubav, koja je princip Univerzuma, naša prava, istinska priroda. Zaboravivši božansku ljubav, izabrali smo civilizaciju straha. Još uvijek imamo slobodnu volju, koju nam je podarila Božanska ljubav, i uvijek možemo izabrati ljubav, a ne strah.

Poznato je da se DNK na nekim mjestima tipičnima za određenu bolest promijeni. To molekularni biolozi, ili tko se već time bavi, dobro vide svojim elektronskim mikroskopima. ZAŠTO se DNK promijeni? Zar zbog nekakve čudne nasljednosti? Ne. DNK se promijeni zbog djelovanja negativne energije. Nije slučajno da DNK kao suština našeg fizičkog tijela, naše biološke strukture, ima strukturu DVOSTRUKU ZAVOJNICE. Stoje bilo koji par čakri? Isto to - DVOSTRUKA ZAVOJNICA. Tako je DNK, kao genetsko-informacijski kod - dakle, kao temeljni energetski obrazac utisnut u materiju, najpodložnija energetskim utjecajima. Dakle, DNK je doslovno most između fiziologije i energije. Imamo fizičku tvar u istom obliku LI kakvom je i energetska «tvar» - u obliku dvostrukе zavojnice. A to znači, kao što sam već rekla, da od roditelja, ili djedova i baka nasljeđujemo energetski obrazac, kojim neposredno i lako upravljamo preko naše svijesti, ni sa čime drugim. Prepostavljam da bi se mogli dobiti zanimljivi rezultati kad bi se promijenjeni gen izložio pozitivnoj energiji. Dobili bismo zdravi gen. Nadam se da će jednom netko i izvesti takav pokus.

Prema mom iskustvu, kad me nešto zabolji (bubreg, ili glava, ili kuk, ili bilo što drugo) - vrlo brzo ponijtim tu bol, ali i njen uzrok, tako da na tom mjestu aktiviram par čakri (imamo ih 88.000 tisuća na tijelu, znači - svugdje, uvijek jednu nasuprot drugoj) u smjeru kazaljke na satu. Što se bola tiče, taj pokus sam izvela na samoj sebi stotine puta i uvijek je bol nestala. Bolji mi dokaz nije potreban.

O LIJEĆENJU BIOENERGIJOM

*Kako je tvoja najdublja suština
Božja energija,
A to je stvaranje,
Ti stvaraš.*

*Ti si tvorac.
Ti si stvoreno.*

*Ti stvaraš svoju iskrivljjenost
I ti stvaraš svoju istinu.
Tako ti učiš.*

(Emmanuel's Book)

Liječenje bioenergijom, kao i liječenje koje provodi medicina utemeljena na znanosti, počiva na istoj fatalnoj pogrešci - nepoznavanju suštine i osobina ljudskog energetskog polja. U slučaju medicine to ne iznenađuje, jer ona apsolutno odbija baratati pojmom ljudske energije, bez obzira što je to toliko očito besmisleno imajući u vidu spoznaje moderne fizike. U slučaju iscijeljivanja bioenergijom, pak, vrlo je iznenađujuće, jer je energija jedino čime se ta, nazovimo je, disciplina, na određeni način bavi.

Postoji danas mnogo tehnika liječenja bioenergijom. Uglavnom se ljudi obraćaju bioenergetičarima za liječenje bolesti fizičkog tijela. Najčešće bioenergetičari primjenjuju neku od tehnika polaganja ruku, ali mogu iscijeljivati i na daljinu. Činjenica je da u mnogo slučajeva takvi tretmani ljudima pomognu (olakšaju im bol, ublaže simptome), a ima puno slučajeva i potpunog iscijeljenja i povratka zdravlja. Naravno, ima dosta slučajeva kad bioenergetičari i ne pomognu, što ne začuđuje, jer naravno, ima dosta slučajeva kad ne pomogne ni službena medicina. Točnih podataka nema niti na jednoj strani nema, što je dosta i razumljivo.

Dok sam pokušavala shvatiti dinamiku ljudske energije, naučila sam tehniku reikija (dosta priznata i raširena metoda polaganja ruku na bolna mesta na tijelu te liječenje pomoću simbola) i počela je primjenjivati na samoj sebi. Tada još nisam razmišljala o energetskom vampirizmu, a sve se događalo dok sam se još družila s Dalijom, pa sam učestalo osjećala bolove u raznim dijelovima tijela. Stavila bih ruke na bolno mjesto i koristila bih simbole kao način tzv. duhovnog liječenja. Nakon nekog vremena bih osjetila olakšanje,

ali sam istodobno imala čudan osjećaj da dodatna energija koju su moji dlanovi prenosili na bolno mjesto nekud odlazi. Kao da je energija protjecala kroz mene. Stoga nije bilo dovoljno držati dlanove na bolnom mjestu oko pet minuta kako tehnika savjetuje (tehnika predviđa dovođenje energije u cijelo tijelo, pa se dlanovi polažu na dvadesetak mjesta po otprilike pet minuta), nego sam osjećala potrebu držati dlanove na bolnom mjestu i po pola sata. To bi donosilo privremeno olakšanje jer se bol vrlo brzo ponovo javljala na istome mjestu. Nakon nekog vremena (tjedan, dva, tri) bol bi se pojavila na drugome mjestu. Dakle, bolje šetala (želudac, kukovi, živac ishiaticus, glava i dr. mjesta) i stalno se ponovo pojavljivala.

Tek kad sam pročitala knjigu Joea H. Slatea «Psihički vampirizam», shvatila sam da je na mene stalno priključen neki «moj vampir» i da sva dodatna energija koju dovodim polaganjem ruku zapravo putuje mom vampиру. Čak što više, dodatna energija je mog vampira provocirala da se još upornije priključi na moje energetsko polje. Trenutno olakšanje boli plaćala sam još većim gubitkom energije i novim bolnim mjestima. Tek tako sam uspjela odmotati naličje svog odnosa s Dalijom. Prvi zaključak: bioenergetski tretman može izgledati uspješan, ali ne tako kako se može činiti ili kako se govori, a može biti i kontraproduktivan. Vidjet ćemo kasnije kako su drugi autori to interpretirali i zašto.

Može li se ljudska energija prenositi na daljinu? U fizici je poznato da se elektromagnetsko polje širi u beskonačnost, samo što mu snaga opada s kvadratom udaljenosti. I polja drugih vrsta sila mogu se širiti na daljinu. Neke fizikalne pojave, npr. informacije, a informacija je uvijek energija, mogu se prenositi trenutno, na bilo koju udaljenost i to brzinom većom od svjetlosti. Tu je pojavu prepostavio Einstein, ali je nije znao objasniti, kao što je fizičari ne znaju objasniti ni dandanas (o svojstvima ljudskog energetskog polja u terminima kvantne fizike i biologije bit će riječi kasnije). Prema iskustvu bioenergetičara, ljudska energija se poput informacija prenosi na daljinu trenutno, uz minimalan ili nikakav gubitak jačine, što bi, možda, značilo da ne spada niti u jednu dosad fizici poznatu vrstu energije. Na toj iskustveno provjerenoj činjenici, koja ima donekle i objašnjenje u terminima fizike, zasniva se liječenje bioenergijom na daljinu.

Sirenje ljudske energije na daljinu dodatno otežava fenomen energetskog vampirizma. Zaista je loša vijest da ne možete naprsto otići od «svoga» vampira na neku fizički mjerljivu udaljenost (recimo kilometar, sto, ili pet tisuća kilometara) i tako se riješiti neugodnog odnosa. Međutim, svaki problem koji imate, pa tako i problem «vašeg» vampira, je tu da vas nečemu nauči - kako npr. savladati neku životnu lekciju bez koje ne možete prijeći u viši razred u životnoj školi. Od problema naprsto ne možemo pobjeći niti da odemo na drugi kraj kugle zemaljske. Zato probleme moramo rješavati. U tome je njihov čar. Zar niste dosad shvatili da problemi imaju čar?

Pa ipak, postoji i dobra vijest. Sasvim lijepo možete riješiti svoj status žrtve i riješiti se «svoga» vampira kad znate kako izmjeniti energetski model, a paralelno s time i kako izmjeniti svoje mišljenje, osjećanje i ponašanje - prema spoznaji da su sve pojave na energetskoj razini povezane s našim ponašanjem na svjesnoj, psihičkoj razini (o tome će detaljno biti riječi nešto kasnije). Čemu nas «naš» vampir uči? Kako je strašan i prestrašan strah. Zatim je na nama da izvučemo zaključak - da jedino što je važno jest izabratи LIUBAV, a ne strah. Tako savladavamo, rekla bih, jedinu važnu životnu lekciju.

Prema mojim promatranjima i pokusima na samoj sebi, bioenei'getski tretman, u direktnom kontaktu ili na daljinu, ne može trajno pomoći osim u izuzetnim slučajevima. Može donijeti privremeno olakšanje, ali u suštini potencira vampirske sklonosti tretirane osobe ili njenih bližnjih, jer se oslanjam na vanjski izvor energije zaboravljujući da smo božanska bića koja i sama proizvode energiju - i to prvenstveno energiju svijesti, energiju najviših vibracija, ali i energiju nešto nižih vibracija - koja pokreće naše fizičko tijelo.

Posebno naglašavajući da liječenje treba djelovati na tijelo i dušu, do istog zaključka došao je i ruski duhovni iscjelitelj S. N. Lazarev". On je u svojoj iscjeliteljskoj karijeri krenuo od iscjeljivanja polaganjem ruku, dakle od iscjeljivanja bioenergijom. Unatoč jako dobrim rezultatima u smislu poboljšanja stanja i brzog otklanjanja simptoma, Lazarev je vidovitim promatranjem bolesnikova energetskog polja često primjećivao da je poboljšanje na fizičkoj razini uzrokovalo pogoršanje na duševnoj razini, ili, što je još gore, da je poboljšanje na fizičkoj razini uzrokovalo bolest bolesnikova djeteta. Naravno da je vrlo brzo shvatio da ne čini dobro tim ljudima, pa je prestao iscjeljivati bioenergijom i posvetio se duhovnom liječenju. Naime, iz bolesnikova energetskog polja bi video informacije o pogreškama osobe u odnosu prema životu i prema bližnjima a koje su dovele do fizičke bolesti. To je zatim tumačio oboljelima, pa je do iscjeljenja dolazilo kad bi, i ako bi, ljudi shvatili gdje i što su pogriješili u životu (što je Lazarev utvrđivao svojom impresivnom vidovitošću i vrlo egzaktno pratio). Tek tada oboljenja nisu prelazila na djecu ili druge članove obitelji (ne nužno ista vrsta bolesti). Tako Lazarev ističe: «Bolest može vršiti razne funkcije. Prva funkcija bolesti je - opomena, druga - zaustavljanje djelovanja koje smeta pravilnom razvoju čovjeka, treća - zaustavljanje mehanizma koji omogućava širenje negativne informacije».

Uvijek je najprije duša bolesna, a tek onda tijelo. Samo što je najčešće razlog bolesti duše sakriven, točnije, ne želimo ga vidjeti. Onda tu dolazi stotinu i pedeset godina u kojima psihologija i psihijatrija pokušavaju otkriti tajne bolesti duše, u čemu je bilo nekog napretka, ali potpuno nedovoljnog, jer vidimo da su ljudske i duše i tijela sve bolesniji i bolesniji.

"S.N.Lazarev, *Dijagnostika karme*, MISL ,Zagreb, 2002.

«Svaka metoda liječenja koja se ne oslanja na duhovni razvoj čovjeka vodi do degradacije. Skidanje nekih simptoma uopće nije potvrda liječenja...Moje iskustvo rada s bioenergijom govori o tome da među mnogobrojnim prekršajima koji se ljudima zbivaju u prizemnoj svakodnevici bez krila, postoji jedan najteži - to je ubojsvo ljubavi, koje se može očitovati na različite načine. Svi ostali prekršaji su drugorazredni», kaže dalje Lazarev.

A UBOJSTVO LJUBAVI, drugim riječima i na drugoj razini našega bića, jest blokirana energija, ili energija koja se vrti obrnuto od kazaljke na satu. Lazarev, kao rijetko talentirani vidovnjak, u ljudskom energetskom polju vidi cijelu obiteljsku povijest i može osobi psihološkim terminima točno opisati konkretan način kako je «ubila ljubav», koga je uvrijedila, prema kome je bila zavidna i slična. To je svakako bitno, jer je presudno shvatiti svoja ponašanja, kao i to kako smo često u krvu sve misleći kako smo silno u pravu. Lazarev, naravno, ističe koliko je presudno shvatiti duhovnu dimenziju bolesti, duhovnu dimenziju pogreške. Međutim, čak i kad nam jedan impresivno vidoviti Lazarev opiše što smo pogriješili, naše shvaćanje se tome opire naprosto zato što smo u polju negativne energije koja iskriviljuje našu svijest. Mi tada nismo u stanju vidjeti istinu pa ni kad nam je netko servira - jer nismo u stanju shvatiti, pa se bolesti i nesreće i dalje nastavljaju.

Dakle, osoba, koja to može i kad to može, vlastitim ispravnim shvaćanjem trenutno samog sebe iscjeljuje, i to Lazarev vidi (što je viđenje duhovnim okom, višom svijesti) kao ispravljanje biopolja (aure). Međutim, Lazarevu izmiče spoznaja da više nemamo tog oslonca u shvaćanju. Naime, ako smo već na neki način «ubili ljubav», mi smo u vrtlogu energije obrnuto od kazaljke na satu, pa naše shvaćanje, naša svijest, gotovo da ne može ni pojmiti pogrešku koju smo učinili prema drugima ili prema sebi. Tako zapravo nema osnovnog elementa za iscjeljenje - nema ispravnog shvaćanja. Međutim, ako pokrenemo energiju čakri u smjeru kazaljke na satu, mi, i bez prethodnog analiziranja pogrešaka, jednom naizgled jednostavnom metodom rješavamo gotovo sve. Tek pokretanjem pozitivne energije, stvaramo pretpostavku za ispravno shvaćanje bilo čega, pa tako i vlastitog problema. Zato pritom ne može ni biti opiranja da prihvatimo kako imamo problem, da nešto krivo shvaćamo i radimo. A kako pokretanjem pozitivne energije, ujedno pokrećemo i energiju ljubavi, problem se u suštini rješava. Izgleda prejednostavno da bi bilo moguće. Ali baš je tako. Fizičari znaju kako je moćno svako energetsko polje, a ovo je najmoćnije od svih - polje ljudske svijesti, kojeg fizičari tek trebaju upoznati.

Dakle, bioenergetičari su «kratka daha» u liječenju. Kratkotrajno pomognu, kao i službena medicina, ali ne vide duhovnu stranu bolesti, ne vide njen razlog.

Kad bi netko vodio evidenciju o bolesnim ljudima, a ne o bolestima, sigurno bi video da se izlječena osoba nakon nekog vremena razboli od druge

bolesti, pa može istodobno i od treće, pa tako redom. Istodobno se počnu razboljevati i drugi članovi obitelji. Nema tu ozdravljenja do zdravlja. Zar, onda, ne bi bilo bolje da se čovjek pristojno napati, ako već mora, kod prve bolesti, da shvati problem, riješi ga u korijenu, i da onda do kraja života živi «sretno i veselo»? Ali ne! Jer, sve što mi želimo jest da više ne boli.

Ja vam ne govorim o takvom happy endu. Ja vam govorim o tome kako da se uopće ne razbolite i kako uopće ne morate tražiti od čega ste bolesni. A za to ima samo jedan lijek - pozitivna energija. Međutim, kako ljudi predugo žive obuzeti negativnom energijom, to bi mogla biti neka dalja budućnost. Zato, ako ste već bolesni, uz pokretanje pozitivne energije, svakako treba korištiti i liječenje službene medicine, jer je i ona u okviru jednog svjetonazora napravila čuda nad čudima u liječenju i pomaganju ljudima.

Bioenergetičari se često služe kristalima u iscjeljivanju i preporučuju da nosite svoj kristal, da ga perete vodom od negativne energije, punite na suncu i sli. Kako je i to sve popularnija iscjeljiteljska metoda, potrebno je ukratko objasniti djelovanje kristala na naše energetsko polje. Kristali zaista imaju svojstvo pamćenja, čuvanja i emitiranja energije. Ali nemaju svojstvo proizvodnje energije, kakvo imaju jedino živa bića, a prvenstveno čovjek. Kristale zaista operete vodom od negativne energije, zaista ih napunite pozitivnom energijom izlažući ih Sunču. Ali, ako je vaše polje energetski negativno, taj kristal će se u roku od nekoliko minuta isprazniti i eventualno čak i »napuniti« negativnom energijom. Hoćete li svake tri minute ponovo prati i sunčati kristal? Naravno da nećete, jer je besmisleno. Jedino što je smisleno jest to da svojom svješću pokrenete vlastitu pozitivnu energiju. Tek tada vam kristali mogu biti od izyjesne pomoći (a to je druga tema).

Tako vam, dakle, u pravom smislu ne može pomoći ni bioenergetičar, niti itko na svijetu. I to je u redu jer ste vi savršeno sposobni pomoći sami sebi. **Tedino tako postajemo neovisna, slobodna bića - kad se sami potrudimo oko svoje slobode.** A to i jest smisao slobode, zar ne? Klasična medicina može zaista pomoći tek onda kad sami sebi pomažemo. A tek onda kad medicinu budu razvijali liječnici i znanstvenici koji će osobno biti energetski pozitivni, onda će se i ta znanost i ta medicina jako promijeniti.

GENIJALNI PSIHOLOŠKI UVIDI

S. N. LAZAREVA

*Ti ćeš naći svoj put
I slijedit ćeš ga do kraja.
Naposljetu, ovo i nije tako grozno mjesto.
Zar nisi došao da vidiš ljepotu i ružnoću,
Ljubav i mržnju, svjetlost i tamu?
Ne bježi od toga.
Tvoja zadaća je da to preobraziš
A ne da izbjegavaš.*

(Emmanuel's Book)

Citirat ću nekoliko tekstova ruskog duhovnog iscjelitelja S. N. Lazareva, autora nekoliko izuzetnih knjiga, ali ne samo zato što govorи о vampirizmu i što se njegovi uvidи potpuno poklapaju s mojima. Istočem ga prvenstveno zato što njegovo razumijevanje i viđenje psihičkih interakcija duhovnim okom predstavlja kvantni skok u razumijevanju dinamike ljudskih odnosa na psihološkoj razini. Njegova viđenja psihološke razine ljudskog bića u svojim čudesnim obratima preokreće naše sustave vjerovanja i naše sustave vrijednosti. U tim lupinzima prvi put u psihološkoj literaturi i laiku jasno razotkriva koliko smo čudesno sposobni u samoobmani, kako mentalnim akrobacijama proizvodimo vlastitu nesreću, ali i nesreću svoje djece i djece naše djece. Njegovi psihološki uvidи i razumijevanje energetskih interakcija među ljudima, kako ih ja vidim, potpuno su komplementarni. Lazarev govorи i o energetskom vampirizmu. Pa iako o tome govorи sasvim usputno, to su vrlo upečatljivi uvidи jer on, kao izuzetno talentirani vidovnjak, sve vidi u slikama, što je, naravno, uviјek jasnije i upečatljivije.

Tako on u svojoj knjizi «Dijagnostika karme» zaključuje:

Moja analiza pokazuje da je vampirizam teška bolest zato što razara čovjekovu dušu i prenosi se na potomke. Njezine posljedice ne primjećuju se odmah i ponekad se razaranje prenosi na nekoliko naraštaja. U biti je vampirizam nepravilno razumijevanje svijeta.

Mlada djevojka me pita je li se pravilno puni energijom zamišljajući bujicu plavog plamena koji ulazi u nju. Promatram karmičke strukture za vrijeme njezine vježbe i vidim da je to narušavanje zakona. Bilo koje namjerno uzimanje

energije - od prirode, iz svemira, od Sunca - to je čvrsto stajalište da čovjek nema energije i da je treba negdje uzimati. To je prepostavka za razvoj vampirizma. Glavna pogreška tog stajališta je u tome što čovjek ne sjedinjuje energiju i duhovnost, već ih razjedinjuje. Kad osjećamo ljubav prema Svemиру, mi dobivamo ogromnu količinu energije. Treba se pouzdati u više razine energije. U duhovnost, u blagost, u ljubav. Da bi se dobivalo dovoljno energije, treba živjeti u tim pojmovima. Čim počnemo o energiji promišljati apstraktno, odvajajući taj program od pojma «duhovnosti» i «moralu», odmah osuđujemo duhovne strukture na ništavnost i punimo energijom samo fizičko tijelo. Čovjek mora znati da energija koja se dobiva kroz više osjećaje lječe njegovo tijelo, sudbinu, dušu. Mehanički pristup i orijentacija na grubu energiju dovode do toga da se iskrivljuju nježne duhovne strukture, a potrošačko stajalište u bilo kom obliku vodi degradaciji.

Ovaj izvanredan uvid mogu dopuniti onim što sam dosad napisala. Pozitivna energija, energija čakri u smjeru kazaljki na satu je ENERGIJA LJUBAVI. Pozitivnu energiju ne uzimamo iz okoline. Pokrećemo je iz samih sebe svojim višim ja, svojom svijeću i osjećajem univerzalne ljubavi. Tako, pak, dolazimo u sklad s okolinom, sa svim bićima i cijelim Univerzumom. Taj sklad po principu sličnom rezonanciji beskrajno pojačava našu energiju. U tome je sažet jednostavan fizikalni princip funkcioniranja energije i njegov duhovni smisao - ljubav (o čemu na svoj način govori i Lazarev).

Kako ponekad lakše shvaćamo na temelju slika, navest ću nekoliko primjera iz Lazarevljeve prakse.

K meni je na pregled došla žena sa suzama u očima i govorila:

- Razvela sam se od muža. Živjeli smo vrlo loše, osjećala sam da on na mene nekako negativno djeluje. Kod mene se nešto počelo dogadati s psihom. Kad smo se razveli, mada imamo troje djece, postalo mi je mnogo lakše i čak sam zapjevala. Pola godine se nismo vidjeli, ali je nedavno došao. Odmah sam se počela loše osjećati, kći je počela histerizirati, sin je počeo noću mokriti u krevet, drugog kćeri je također loše. Možda je to u svezi s njegovim dolaskom?

Ovdje nisu bila potrebna dugotrajna ispitivanja.

- Nažalost, to stoje cijeloj obitelji postalo loše nije slučajno. Vaš suprug je vampir, on uzima od djece energiju, sudbinu, zdravlje, loše utječe na njihov karakter, uključuje svoje negativne programe u strukture bioenergetskih ovoja djece. On je vrlo egoističan čovjek. Tako krupno oduzimanje energije od svoje djece govorio o tome da ima vrlo negativnu karmu. Sudeći po energiji, kod njega je veliko isključenje iz Svemira, isključenje iz ljubavi, velika je unutarnja agresija, egoizam, raspad duše. Zato je bio prisiljen biti vampir. To je klasičan slučaj. Vampirizam je naslijedio po majčinoj i po očevoj liniji. To što se dogodilo s djecom, može se vrlo brzo srediti, ali je bolje da se ubuduće ne viđaju s ocem.

Sasvim kratko ču se osvrnuti na zakon karme zbog toga što je i to centralna tema izvanrednih uvida S. N. Lazareva a i zato što on u prethodnom citatu tvrdi da je vampirizam znak negativne karme, s čime se i sama potpuno slažem. Međutim, ne želim detaljnije govoriti o fenomenu karme, jer mislim da u bitnom smislu pokretanje pozitivne energije, ili energije ljubavi, razrješuje svu karmu, ali i stoga što ja tu vrstu informacija ne primam, a vjerojatnije niti ne tražim.

Prema karmi (što nužno uključuje pojam reinkarnacije, tj. ponovnog utje-lovljenja iste duše iz jednog života u drugi, u tko zna koliko života još) sve ono što smo pogriješili, što nismo shvatili u svim dosadašnjim životima, uvi-jek nam se ponovo javlja kao životna tema u svakom sljedećem životu sve dok ne shvatimo i djelom ne popravimo. Međutim, princip karme ne zasniva se na kazni. Ne događaju nam se loše stvari nakon što smo pogriješili da bismo bili kažnjeni (mada je zaista točno da nam se sve zlo koje učinimo vraća, ali isključivo zbog fizikalnih karakteristika energetskog polja), nego naprsto zato da naučimo voljeti. To je jedini zadatak koji je ikad bio ili će biti pred nama. Jer, božanska ljubav, koja je kreativni princip Univerzuma, ne poznaje kaznu. Dakle, jedino što trebamo shvatiti je LJUBAV. Kad ne znamo voljeti, ne znamo ništa i sva su zla moguća.

I ne samo da stalno ponavljamo razred i učimo istu lekciju, iz života u život, nego ona svaki sljedeći put postaje sve teža i bolnija. I opet, ne zato da bismo bili kažnjeni, nego samo zato što nas patnja u ovom stadiju razvoja čovječanstva motivira da shvatimo i naučimo nauk života, nauk ljubavi. Jer, sve što ne shvatimo i ne učinimo kako treba, ostavljamo svojoj djeci kao teret i kao zadatak. Sve probleme koje vučemo kroz ovaj život i pred kojima uglavnom zatvaramo oči i poričemo da postoje, ostavljamo našoj sadašnjoj djeci (koju volimo najviše na svijetu) i tako im zagorčavamo život i dodajemo teret na njihov vlastiti karmički teret. Međutim, ne ostavljamo im to za neko «sutra» kad će oni postati odrasli. Jer, svaki problem koji ne rješavamo, pred kojim zatvaramo oči, isti čas nas navodi da krademo energiju svojoj djeci, a što znamo po tome ima li naše dijete neki «svoj» problem koji ne zna riješiti. Problem, ili bol ili bolest, imamo i problem ne znamo riješiti samo zato što nam nedostaje energije. Pa ipak, ako postavljamo pitanje «zašto?», ako svaki put poštено priznamo: «Nešto tu ne valja, nešto tu nije dobro», pomaknut ćemo se bar malo naprijed i olakšati svoj život, ali i sudbinu svoje djece. Uz to naravno, «samo» trebamo naučiti voljeti, «samo» trebamo pokrenuti energiju u smjeru kazaljke na satu i znati da smo tako počeli učiti stvarni i univer-zalni jezik ljubavi. U tome je pozitivni energetski pokret i njegovo značenje. Te dvije dimenzije - energetska i duhovna - čine jedinstvo i presudno je to uvijek znati, kako ispravno govori Lazarev.

U tom najopćenitijem kontekstu vampirizam je samo energetski izraz straha, a strah je suprotnost ljubavi. Ako ima ljubavi - nema straha, i obrnu-

to. Energija se može vrtjeti samo u smjeru kazaljke na satu, ili obrnuto. I to predajemo djeci, tome ih učimo. Strahu, ili ljubavi. Ili im oduzimamo energiju, a time i život, ili ih naučimo da sami proizvode energiju. Ne dajemo im energiju, što bi kao bilo suprotnost vampirskoj krađi, a zapravo nije. Termini «davanje» i «primanje» ljubavi nas apsolutno navode na krivi put. Svatko od nas stvara: energiju, život, zdravlje, radost. Jedno ili drugo znanje i ponašanje nosimo iz života u život i predajemo svojoj djeci svakog dana, svakog sata, svake minute. Energiju ne možemo dati ili primiti osim u vampirskom scenariju. Ako je naše energetsko polje, (tj. čakre) pozitivno energetski orientirano, možemo samo rezonantno vibrirati s drugim bićima, a svatko od nas je od Boga naučio kako se proizvodi energija. «Rezonantno vibrirati» je stanje potpuno neovisnih i slobodnih bića koja postoje u ljubavi, koja stvaraju energiju ljubavi, dok su davanje i primanje uvijek odnos ovisnosti.

Slobodni i neovisni ljudi sigurno bi živjeli u slobodnom i nekonfliktnom društvu.

Tako se i cijela priča o karmi dade pojednostaviti na «okret lijevo ili desno». Fizičari znaju što sve ne znaju u svojoj znanosti, a jedan je velikan među njima zaključio: «Možda je Bog ipak ljevak!» kad su u jednom eksperimentu otkrili potpuno neočekivanu neravnotežu u prirodi – broj čestica koje su se vrtjele u smjeru kazaljke na satu i onih suprotnih nije bio ni približno jednak, kao što je prema zakonu fizike trebao biti. Nisu to mogli razumjeti, jer nisu još uzeli u obzir svijest kao pokretača energije, a svijest može vrtjeti po volji čestice, tj. energiju u smjeru kazaljke na satu i obrnuto. Zato je njihov eksperiment utvrđio da je broj lijevo i desno rotirajućih čestica bio drastično nejednak. Tako su i putem eksperimenata u kvantnoj fizici znanstvenici počeli naslućivati nešto čudno u atomima i subatomskim česticama. Zašto je Bog odredio da je vrtnja energije u jednom pravcu stvaralačka, a u drugom rušilačka, mislim da nema stvarne potrebe propitivati. Kod te činjenice, jer za mene to jest provjerena činjenica, nisam više imala potrebu za svojim vječnim **ZAŠTO**. Prihvatile sam to zdravo za gotovo. Bog je očito morao izabrati lijevo ili desno. Pa dobro, izabrao je udesno kao svoj smjer, kao način kako svim bićima na krajnje jednostavan i razumljiv način izjavljuje ljubav. A ljubav je kao kazaljka na satu (što je, naravno, samo način kako praktično i jasno opisati smjer te vrtnje). Bitno je da sam u svojoj, rekla bih, ženskoj praktičnosti konačno našla način kako naučiti voljeti, kako naučiti što je to LJUBAV.

Vrlo je važno naglasiti da «vrtnja udesno», tj. u smjeru kazaljke na satu, ne može biti promatrana plošno, u ravnini, jer bismo onda zaista imali asimetričnu situaciju (koju kvantni fizičari ne vole, jer kažu da je sve u prirodi simetrično). Vratimo se na sliku čakri. One su uvijek u paru, jedna nasuprot drugoj u prostoru (sferičnom, kuglastom). Svaka čakra za sebe se vrti u smjeru kazaljke na satu. A kako su jedna drugoj nasuprotne, onda se eventualni

naboj, ili koja god vrsta suprotnosti, poništava, pa zapravo imamo potpunu simetriju dvaju centara vrtnje - imamo potpunu harmoniju i vjerojatno istovrsnost s onim što fizičari nazivaju «polje nulte točke».

Prema tome se i karma, kao **teTet** prošlih života koji se proteže na buduće živote, poništava kad naučimo zakon ljubavi, kad naučimo voljeti. To je jedino što treba naučiti, jer to rješava sve, ama baš sve.

ČOVJEKOVO VIŠE JA

*Doći ćete do tog savršenog trenutka
Kad ćete voljeti sebe savršeno.*

*Shvatit ćete svijet koji
Ste stvorili.
Sjetit ćete se da ste vi Bog.*

*Do tog trenutka
Hodajte nježno sa sobom.
Nadite svaki mogući razlog
Da volite sebe kakvi jeste.*

(Emmanuel's Book II)

(TTV bismo shvatili vrlo bitan pojam «VIŠE JA», potrebno ga je staviti u kon-L/tekst «trojstva»: ja, niže ja i više ja.

Od vremena S. Freuda i psihoanalize barata se s dvočlanom razdiobom naše svijesti - na svijest i podsvijest (ili nesvesno koje je onda imalo daljnje podjele koje u ovoj analizi nije nužno napominjati). Ta dva izraza bitno su odredila našu kulturu, svakoga od nas. Gotovo svatko od nas u tzv. razvijenom svijetu« barata ovim pojmovima, možda ne na način kako ih je postavio Freud, a zatim razvila psihoanaliza i razni drugi pravci u psihijatriji i psihologiji, nego na neki pojednostavljeni, popularni način, a koji nije zbog toga manje učinkovit i koji nas zapravo čvrsto smješta u jedan vrlo ograničavajući okvir. Naime, svi mi svoju svijest doživljavamo kao sebe, ono što želimo i namjeravamo biti, ono što mislimo da jesmo. Podsvijest, ili nesvesno, doživljavamo kao prijeteće skladište uspomena, događaja, emocija, koje su uglavnom neugodne i koje na vrlo domišljate i učinkovite načine sprječavaju naše svjesno ja da bude ono što želi biti - poštena, pozitivna, inteligentna, voljena osoba. To je ono što je prosječno obrazovani čovjek preuzeo od psihologije. I nevažno je da li je to potpuno točna ili netočna slika, ali je bitno da određuje naš doživljaj sebe - razapeti smo između dva loša sebe. Svjesni dio hoće nešto dobro, ali mu to uglavnom ne uspijeva, što je precizan opis životnog gubitnika, «loosera». Podsvijest, ili nesvesno, onemogućava sve naše dobre namjere, vrlo je moćna, izvan naše je kontrole i sasvim je jasno da je «bad gay». Znači, sastojimo se od jednog «Ioosera»

i jednog «bad gaya». Dobro da svijet još ikako postoji s osobama koje su naučili tako vidjeti sebe.

Iz religije i poezije nam još uskače romantični pojам duše. Tek s time ne znamo što bismo jer nam je to nešto potpuno nejasno i uglavnom nepoznato. A puno bismo već napravili za sebe kad bismo se prepustili i tako nejasnom pojmu kao što je «duša»¹².

U modernoj duhovnoj literaturi susrećemo novi pojam - «više ja». Izuzetno je važno pojasniti ga - najprije zato što je zaista postojeće, dakle istinito, a zatim i zato što jedino «više ja» daje smisao, pravac i nadu onom «looseru» i «bad gayu» u nama. Naime, ne može se poreći da smo zaista gubitnik i negativac u jednom dijelu svoje osobnosti. Ali, ako bi to bila jedina istina o nama, onda smo mi zaista bića bez nade, a ovaj svijet osuđen na propast. Međutim, naravno da svatko od nas zna («negdje u duši», u srcu, u peti, nije bitno gdje) da to nije točno. Svatko od nas, pa i najgori od nas, pouzdano zna da više od svega na svijetu želi voljeti i biti voljen, da želi biti dobra osoba koja čini dobro svima oko sebe, i da usprkos svemu vjeruje u to. Kad u nekom životnom trenutku shvatimo da u tome ne uspijevamo, to od nas napravi cinike, dosadnjakoviće, pametnjakoviće, manipulatore i sve ostale mamlaze, što uopće nije bitno. Jer, i u takvoj fazi, dakle kad ne priznajemo da želimo voljeti i biti voljeni više od ičega na svijetu, znamo da to nije točno jer znamo da želimo voljeti i biti voljeni. Upravo to, i samo to, na sto načina govori nam naše «više ja», onaj treći dio nas. Budući da taj dio sebe ne propitujemo nikad, čak ne mislimo ni da postoji, onda ono gotovo da i ne postoji. Pa ipak, ako ne postoji djelatno, svakako postoji kao slutnja i potajna želja i nada, kao neka potpuno nepoznata «duša». Kad bismo mu, međutim, dali pravo da postoji, kao što smo dali pravo podsvijesti da postoji, onda bi taj svijetli, ljubavni princip u nama počeo dolaziti do izražaja, počeo bi nas voditi, sve više bismo mu vjerovali, sve više bismo to bili mi.

«Više ja» je najmoćniji dio nas, može ostvariti najveća dobra za nas i za cijeli svijet, dobra koja trenutno nismo u stanju ni zamisliti. Kad smo u vezi s našim «višim ja», mi smo vrlo kreativna, vrlo moćna i vrlo pozitivna bića. Iako nikada ne gubimo potpuno vezu s «višim ja», možemo je jako zaboraviti, tako da «više ja» također odlazi u dimenziju nesvesnoga. Duga je priča zašto to zaboravljam (ima dosta lijepih knjiga na tu temu). Stoga, dajte svojem «višem ja» da postoji, pitajte ga u svakoj dvojbi: što bi ti sad napravio? Tada ćete znati i napraviti ćete ono što bi najbolji čovjek na svijetu napravio.

¹² Neki autori suvremene duhovne literature koriste pojam „dušu“ u istom smislu kako ja opisujem „više ja“. Ja sam se odlučila, poput nekih drugih autora, za taj dio naše svijesti koristiti termin „više ja“. U stvari između suvremenog korištenja pojma „duša“ ili „više ja“ nema bitne razlike. Tradicionalni pojam „duše“ opterećen je značenjima koja sam htjela izbjegći, prvenstveno značenjem nemoći i ojadenosti, i koje nikako ne treba povezaivati s „višim ja“. „Više ja“ je božanski močno i ljubavno, sputava ga samo naša neosviještenost o njegovom postojanju i naše nepriznavanje njegove božantsvenosti.

Kad pokrenete svoju energiju, svoje čakre u smjeru kazaljke na satu, onda puno jasnije znate da je «više ja» tu, da ste i to vi, i da sve više postajete vi, a ne onaj neki čudni tip koji radi u vaše ime tolike gluposti ili ružne stvari. U tom procesu podsvijest se liječi i sve je manje ima, a svijest postaje sve više vođena «višim ja», pa se taj rasap na čudno trojstvo ublažava i postupno nestaje. Na kraju procesa postajemo ono što jesmo - božanska iskra koja se spustila na Zemlju i koja uživa u svom fizičkom zemaljskom tijelu, ali na potpuno duhovan, božanstven, ljubavni i potpuno svjestan način. Ovu činjenicu svatko može jednostavno provjeriti. Razgovarajte sa svojim «višim ja» i čut ćete taj tihi a snažni glas, i znat ćete. Ne trebate ništa vjerovati. Svaka vjera je tek pomoćno sredstvo da stignete na pravi cilj. Kad otkrijete da zname ono što ste vjerovali, vjera vam više ne treba, ali vas je kao vjeran konj dovela do znanja koje zovu «mudrost srca».

Na energetskoj razini naša veza s «višim ja» je razmjerna pozitivnom usmjerenu naših čakri, ali i visini frekvencije našeg energetskog polja. Sto je viša vibracija, tj. frekvencija, mi bolje čujemo naše «više ja», dajemo mu sve veći prostor u našoj osobnosti i ono počinje voditi naše misli i osjećaje. Kako postići višu frekvenciju? Stabilizirati čakre u pozitivnom smjeru, što samo po sebi postupno podiže vibraciju. Proces se može ubrzati tako da najprije prihvativimo čvrstu i jasnju namjeru da podignemo frekvenciju, a zatim što ćemo tu namjeru što češće prakticirati - ponavljati pred samima sobom. Kad je naše energetsko polje pozitivno usmjereno i stabilno, naše namjere su spontano pozitivne, na dobrobit nas samih i drugih. Imaju moć aktivirati u nama samima i u našoj okolini procese koji će ih dovesti do ostvarenja. Tako ćemo dosta jednostavno početi podizati frekvenciju naše energije. Ja sam to uspjela nemajući nikakva uzora i prethodne informacije, što znači da to može i svatko drugi. Ne može svatko postati Mozart samo zato što to želi, ali svatko može postati apsolutno pozitivna osoba s visokovibrantnom energijom, jer je to suština ljudskog bića i svakome je rođenjem dano kao mogućnost.

NEGATIVNI UM I MOĆ SHVAĆANJA

*Kad konačno odeš dalje od
Svog intelektualnog uma
Dotaknut ćeš um svoje duše.*

(Emmanuel's Book)

C>=>eza o pozitivnom i negativnom umu koju analiziram u ovom poglavlju J druga je po važnosti u ovoj knjizi. Između ostalog i zato jer je vezana na mnoge predrasude i veliko neznanje o prirodi našeg uma. Zato vas molim da s velikom pažnjom pročitate i razumijete ovo poglavlje. To vam može uštedjeti dosta vremena i napora u razumijevanju sebe i u procesu preobrazbe.

Mi ljudi smo jako ponosni na naš intelekt jer smo po njemu jedinstveni, kako mi mislimo, superiorni svim drugim živim bićima. Međutim, to je samo uvjetno točno, jer, kad su naše misli u sprezi s negativnim emocijama, ili, rječnikom energije, ako nam je energetsko polje orijentirano negativno (obrnuto od kazaljke na satu), misli postaju vrlo vješto oruđe agresije i destruktivnosti. Takav um je negativni um. Tako npr. u psihologiji postoji donekle sličan pojam, pojam racionalizacije, koji se tumači kao razmišljanje koje nastoji logički objasniti sve što nam se događa u cilju savladavanja životnih situacija. A u suštini je to razmišljanje koje upotrebom logike, tj. umne djelatnosti, teži prikriti probleme koji nas tište i opravdati pogreške koje smo učinili na način da uglavnom okrivljujemo druge ljude ili objektivne okolnosti. Drugim riječima, to je najkraći put u sve vrste nevolja i nesreća. Nažalost, danas je umna aktivnost u najvećoj mjeri svedena upravo na racionalizaciju, na ispraznu mentalnu domišljatost koja je daleko od shvaćanja bilo čega, a kamoli bitnoga. Ili točnije, taj negativni um, iako potpuno iskrivljuje istinu, u stanju je funkcionirati po principima logike, i to vrlo dobro. U stanju je «tehnički» funkcionirati u materijalnome svijetu.

Negativni je um uvjeren da spoznaje istinu, strahovito je uvjeren da je u pravu; obično su onda svi drugi u krivu, a zapravo je baš obrnuto. Negativni um vrlo inteligentno konstruira sve vrste laži i obmana i nije u stanju shvatiti jednostavnu istinu da ako sve oko njega ne valja, i svi ne valjaju, a najčešće ni njemu samome nije dobro i ništa mu ne ide, onda MORA biti da negdje grijesi. To negativni um nikada ne može pomisliti upravo zbog prevladavajuće negativne orijentiranosti energetskog polja.

Ako ste ikada razgovarali s osobom koja je izrazito neuspješna u životu i koju stalno prati «peh», ili s osobom koja ima puno problema u odnosima s ljudima, mogli ste primijetiti silnu elokvenciju, bujicu vrlo logičkih sklopova koji izgledaju vrlo razumni, bogat kategorijalni aparat čak i kad osoba i nije jako obrazovana, strahovitu uvjerljivost «argumentacije», tako da na koncu počnete misliti da je osoba u pravu. Ako je dobro poznajete i znate da ustvari cijeli problem dolazi otuda što osoba ništa korektno i do kraja nije u životu na-pravila i da stalno živi manje-više na tuđi račun, nakon što uspijete prekinuti tu verbalnu tiradu (nikako drugačije nego odlaskom), past će vam napamet da ste baš blesavi jer ste joj skoro povjerovali. To je jedan od ekstremnih primjera «negativne inteligencije» koja zna biti baš vrlo intelligentna. U manjoj ili većoj mjeri svi to radimo – svodimo našu inteligenciju na umnu mehaniku.

Drugi ekstreman primjer negativnoga uma su štetne ideje u znanosti, medicini, tehnicu, u proizvodnim i svim ostalim djelatnostima. U takvim slučajevima imamo uspješne i vrijedne ljude koji svoj um koriste virtuzozno. Ali, ako je takav um orijentiran negativnom energijom, daje rješenja koja su svima na štetu. Cesto to otkrijemo nakon dužeg vremena korištenja takvih znanstvenih i tehničkih rješenja, kad je šteta već nepopravljiva, a u početku su bila tako dobro obrazložena i uvjerljivo «dobra, umna i intelligentna», eksperimentalno provjerena.

Uobičajen je pojам «zdrav razum» i u svezi s time kako je uvijek dobro pouzdati se u ono što nam «zdravi razum» kaže te kako i najveće autoritete treba podvrgnuti sudu našeg «zdravog razuma».

Prema mom iskustvu i zapažanjima, «zdravog razuma» u negativnom energetskom polju ne može biti. A to, onda, znači da u negativno orijentiranom energetskom polju nemamo onaj uobičajeni glavni oslonac koji bi nas u životu uvijek trebao sigurno voditi - zdrav razum. Tipičan primjer sam doživjela sa svojom sestričnom Renatom. Kad sam joj ukratko objasnila ulogu i ispravnu orientaciju čakri, s oduševljenjem je prihvatile «novu metodu» i zdušno je počela «vrtjeti čakre». Vrlo brzo su se pojavili pozitivni rezultati - bolji odnos s djecom i drugim članovima obitelji, nestanak nekih kroničnih zdravstvenih tegoba, stalno zaposlenje. Sad je ona htjela shvatiti zašto je ona sama i cijela obitelj bila u problemima tolike godine. Tada sam ja pogriješila. Počela sam joj objašnjavati detaljnije i više nego što je ona u početnom stadiju energetskog rada na ispravnoj orientaciji čakri bila u stanju podnijeti i shvatiti, jer je baš ona, kao najjači vampir uz baku Irenu, bila uzrok svim nevoljama u obitelji. To je bila misao koju ona na toj početnoj razini pozitivne energije nije mogla podnijeti. Zaista, najteže od svega prihvaćamo pomisao da niti za jednu našu nevolju nije kriv nitko drugi do mi sami. Takva reakcija je prilično normalna, jer većina normalnih ljudi ima dobre namjere - žeze dobro sebi i drugima. Već sam puno puta pokazala kako je u kolopletu negativne energije naša dobronamjernost samo obična tlapnja.

Što se zatim dogodilo Renati? Prerano je «presudila» sebi, a onda joj je bilo teško suočiti se s osjećajem krivice. Da se to dogodilo kasnije, kad bi njena pozitivna energija bila stabilnija i jača, ne bi joj se vratio sav strah i očaj uslijed osjećaja krivice. Zapravo, ona i nije bila kriva, kao što ni itko drugi nije kriv, jer su svi ti procesi potpuno nesvesni. U tom naletu malodušnosti Renata je prestala redovito paziti na rad čakri, a onda je prebacila umnu aktivnost u petu brzinu. Njena energija još nije bila stabilna da bi prihvatile odgovornost za vlastite neuspjehove. Informacije koje je dobila od mene počela je potpuno krivo tumačiti. To joj je dodatno probudilo negativne emocije svih vrsta i vratila se gdje je i bila - čakre su se zaustavile, energetsko polje je bilo negativno i u vidljivom dijelu života opet je sve išlo naopako (opet je izgubila posao, s bratom i majkom je opet dospjela u svađu, sa sinom se nikako nije sporazumijevala). Ona naprosto nije mogla ništa shvatiti u vrtlogu negativne energije. Sam razum nije za to sposoban. Razum, kao i emocije, također ima pozitivan i negativan predznak. Pozitivan razum razumije cjelinu svijeta i naše mjesto u njemu i sve dovodi u sklad. Negativan razum ima jednu jedinu svrhu - utješiti neutješno srce i ublažiti strah. A kako tome nije dorastao i nema uopće sposobnosti za to, onda zapravo sve pogoršava, dakle - nije nikako «zdrav razum».

Nema ispravnog shvaćanja ako se umna dijalnost ne odvija u polju pozitivne energije. Zato odmah počnite vrtjeti čakre u smjeru kazaljke na satu. Nemojte analizirati sebe i svoje obiteljske i ostale odnose - tko je kome «vampir», tko žrtva, tko je «kriv», tko je «prav». Upast ćete u istu rupu iz koje ni dosad niste znali izaći vani. Posvetite isključivo pažnju čakrama, sve ostalo će doći kasnije, samo po sebi, na ispravan način.

Nakon nekog vremena možete opet početi razmišljati, analizirati, zaključivati, ali tada će to biti MUDROST SRCA, a ne mentalne vratolomije koje su logički ispravne, a zapravo neistinite.

Ima još jedan razlog zašto ljudi vole puno analizirati, prepričavati i kritizirati tuđa, a ponekad i svoja ponašanja, zašto opravdavaju sebe, krive druge i nižu duge priče na te teme. Kad to radi djelotvoran energetski vampir - to je jedan od najučinkovitijih načina da energetski potpuno iscjedi sugovornika. Objašnjenje je lako razumljivo. Energetski vampir ima žestoku potrebu sve svoje postupke opravdati i prikazati se u prekrasnom svjetlu. A budući da je to laž (ili racionalizacija) kojom obmanjuje ne samo sugovornika, nego prvenstveno samoga sebe, potrebna mu je silna energija da bi ta laž djelovala uvjerljivo. Energetski vampir neće nikada sam sa sobom raspraviti svoju situaciju. Uvijek mu treba publika, pa do nje dolazi na razne načine, taman i tako da će kao usput «analizirati» svoje postupke. A sve zbog toga jer mu treba energija. Takvo je to vrzino kolo, takav je to vrtlog koji vuče u dubinu. Kad god pristojno (i neinteligentno) slušate lažne tirade, vi sasvim sigurno bivate energetski pokradeni, a usput time i sami pridonosite još većem ne-

skladu u cijelome svijetu. Ne trebate reći vampiru: «Ja tebe volim», jer teško da bi to bila istina. Ne trebate ga ni mrziti. Trebate imati razumijevanja za njegovu muku, jer je on na velikoj muci. Ali, trebate odmah prekinuti njegovo razglabanje s vrlo jasnim objašnjenjem: «Ne želim to slušati po ne znam koji put. Možeš mi pričati o nečemu lijepom, o nečemu što si dobro napravila, ali idući put kad se vidimo, a sad žurim». I poslije nemojte vrtjeti po glavi tu situaciju. Mislite i sami na nešto drugo i na nešto lijepo.

Ispravno shvaćanje je zaista kraljevski put da budete zdravi, sretni i mršavi, ali morate stvoriti uvjete za ispravno shvaćanje, a to nije moguće umnom aktivnošću koja je u negativnom energetskom vrtlogu. Takvo «shvaćanje» guta svijet u svoju dubinu i davi ga kao riječni vrtlog utopljenika. U takvom «shvaćanju» cijeli svijet ne valja i utapa se zajedno s utopljenikom. Nasuprot tome, tek iz pozitivne energije proizlazi ispravno shvaćanje koje osobu dovodi u sklad sa svijetom. Pa čak i kad je svijet «negativan», kad se sastoji od osoba koje imaju negativnu energiju, moguće je stvarati sklad. Pazite! Ne tražite sklad, ne tražite ništa od drugih - jer vi sami možete stvarati sklad. Kad imate pozitivno orijentiranu energiju, vi ste kreator. Osoba s pozitivnom energijom i visokom vibracijom mijenja one koje susreće tako da bar onaj tren i oni nesvesno počinju vibrirati pozitivnom energijom. To znači da ih pozitivna osoba voli, zaista voli i onda joj čak neće zamjeriti ni kad im odlučno, blago ili odrješito, ovisno o situaciji, kaže: «Neću slušati tvoje gluposti». Nema ljubavi bez iskrenosti - naravno, i kad je istina neugodna. Voljeti sigurno ne znači povlađivati ili trpjeti nečije očite gluposti, agresiju, laž i sve ostale negativnosti. Baš suprotno! Voljeti znači i učinkovito upozoriti onoga drugog da nećete podnositi njegove gluposti i zloče. Hiniti ljubav veliko je zlo, najveća laž. Imati obzira i samilosti prema ljudima koji to ne zaslužuju, stvara još veće zlo na svijetu. Ali zato svatko, pa i najusamljeniji čovjek, s pozitivnom energijom, može stvoriti udobno mjesto na ovome svijetu, ma kakav taj svijet trenutno bio i ma kako se okolnosti činile lošima. Jer čovjek je Stvaralač na sliku i priliku Božju. A svatko od nas to može biti i jest čim ima pozitivnu energiju. Tek tada naš um postaje veličanstven i može stvarati čuda.

AKTIVNI I PASIVNI VAMPIRIZAM I SASVIM MOGUĆA MISIJA

*Slojevi nad slojevima poricanju Boga
Koji okivaju većinu duša u fizičkom postojanju
Ne mogu biti otklonjeni odjednom
Kao kirurškim nožem.
Potrebno je
Postupno uklanjanje otpora
Kroz iskustvo.
Nažalost, mnoga iskustva su bolna
I negativna do izvjesne točke,
Nakon čega učenje može napredovati
Kroz svjetlo i zadovoljstvo.*

|

(Emmanuel's Book)

Tkicom ne baš jednostavnog opažanja davno poznate, a zanemarene, pojave energetskog vampirizma, došla sam do spoznaje da je energetski vampirizam energetski izraz za emociju straha. Tako bi slika svijeta polarizirana na strah i ljubav zapravo odgovarala drugoj najopćenitijoj dihotomiji - zlu i dobru. Mi smo absolutni stvaratelji jednog i drugog. Dokle god smo pod utjecajem okoline, bit ćemo onakvi kakva je i naša okolina. Ako smo u okruženju straha, i sami ćemo proizvoditi strah. Ako smo u okruženju ljubavi, i sami ćemo proizvoditi ljubav. Međutim, utjecaj okoline je presudan samo dok ne spoznamo, dok ne osvijestimo, energetsku suštinu tog procesa. Kad spoznamo energetsku prirodu straha i ljubavi, sposobni smo proizvoditi energiju ljubavi i u okolini koja je prožeta energijom straha. To je fantastična uloga svijesti i uma za koju je sposoban jedino čovjek. Da preciziramo, to može samo pozitivni um, misao koja je nastala u polju pozitivne energije.

Naziv «energetski vampirizam» je donekle nespretan naziv iako točno opisuje jednu bitnu stranu fenomena. Zašto je nespretan? Zato jer implicira suštinsku razliku između vamira i žrtve, a ona uopće nije suštinska. Postoje različiti stupnjevi energetskog vampirizma, a svi smo mi u izvjesnoj mjeri podložni toj pojavi jer živimo u civilizaciji straha - što ujedno znači u civilizaciji agresije i destrukcije koja je u posljednjih pedeset godina dobila zastrašujuće razmjere. Živimo u totalnom ratu: svatko protiv svakoga. Tako smo svi vamiri, a to zastrašuje (osobito s onom predodžbom o grofu Draku-

li koju imamo u glavi iz zaista mnogih filmova na tu temu). Svi smo ujedno vampiri i žrtve, ali postoji razlika u stupnju, što nije nevažno. Tu razliku je potrebno pojasniti fenomenološki i terapeutski. Stoga ću podrobnije objasniti termine «aktivni vampirizam» i «pasivni vampirizam» (koje sam u knjizi već i dosad koristila).

Pasivni vampirizam je prvi stupanj vampirizma koji može, a ne mora, prijeći u aktivni vampirizam. Pasivni vampirizam je stanje u kojem osoba ima zaustavljene čakre. To joj se dogodi kad se nade u polju negativno orijentirane energije, a zatim i sama dalje širi negativno orijentiranu energiju. U polje negativne energije osoba može dospjeti kad je fizički u blizini osobe koja zrači negativnu energiju. Ako je bliska s takvom osobom, tada čak ni ne treba biti fizički blizu, dovoljna je emocionalna povezanost, što se obično događa u obiteljskim ili prijateljskim vezama.

Uzmimo za primjer osobu - pasivnog vampira na koju negativno utječe roditelj. Ona dalje negativno utječe na partnera, na djecu, na prijatelje. Međutim, u trenutku kad stisak negativne energije popusti, bilo zato što je onaj «negativac», aktivni vampir, trenutno zadovoljio svoje energetske potrebe, ili se okrenuo nekom izdašnjem izvoru, «pasivni vampir» ne nastavlja dalje širiti polje negativnosti. A događa se i da spontano pokrene čakre u smjeru kazaljke na satu i orijentira cijelo svoje energetsko polje u pozitivnom smjeru, ili se barem dovede u neko začahureno stanje u kojem sam trpi negativnu energiju (to bi stanje odgovaralo pojmu autodestrukcije), ali je ne širi dalje. Kad ga se pouči kako pokrenuti čakre i koji je smisao tog postupka, lako shvaća i lako učini taj preokret. U suštini, pasivni vampir ne razvija vlastite žestoke negativne emocije i negativne misli i zato se lakše može otrgnuti negativnoj energiji. Ali, zbog nepoznavanja dinamike ljudskih energija, svejedno lako pada pod utjecaj negativne energije, prvenstveno zbog samih fizikalnih karakteristika energije, tj. energetskog polja. Pasivni vampir subjektivno se osjeća loše kad je u kontaktu s aktivnim vampirom, iako često nije svjestan toga, upravo zato jer odnos, na temelju naučenih obrazaca s roditeljima, interpretira kao «ljubav». Njegova «sreća u nesreći» je u tome da njegovo tijelo putem raznih tegoba i bolova odmah signalizira prisutnost negativne energije.

Aktivni vampir uvijek širi negativnu energiju, nikad mu nije dovoljno, treba sve više i više klijenata kojima crpi energiju, ima osjećaj moći i snaže zbog toga, doslovno je nezasitan. U pravilu, teško ili nikako ne shvaća objašnjenje o pozitivnoj i negativnoj energiji i dosta teško preokreće vrtnju energije u pozitivnom smjeru (smjeru kazaljke na satu). Aktivni vampir je najustrašenija osoba na svijetu. Otuda i najagresivnija. Psihologija odavno zna da je agresija izraz straha. U naše vrijeme kad je moderno biti pristojan, liberalan i demokratičan, agresija se prerušila u oku nevidljivu energetsku agresiju - u energetski vampirizam. Tako je nitko ne vidi i ne zna za nju.

Nije zato ništa manje djelotvorna. Zapravo, djelotvorna je do beskonačnosti, jer žrtva nema šanse za obranu, jer ne zna da je predmet agresije. Tako je vrijeme demokracije, vrijeme pristojnosti i pokušaja korektnog življjenja u masovnim razmjerima možda vrijeme najvećeg barbarizma u povijesti. Zato nije čudo da smo svjedoci tako užasnih oblika agresivnosti i destrukcije, a koje često poprimaju oblik poštasti, kao što su: pedofilia, dječje nasilje, mobbing na poslu, ovisnosti o drogama, ekološki kriminal, ratovi na sve strane i sli. (što su samo vrhovi ledenog brijege koji uporno govore da je na svijetu nešto trulo).

Aktivni vampir je osoba koja žestoko i s uvjerenjem «uzgaja» svoje negativne emocije, najčešće uz argumentaciju da je to na neki način «pravedno» i zato se teško dade uvjeriti da ima i drugačijih pristupa ljudima i dijugačijih pogleda na svijet. Aktivni vampir dosta dugo «profitira» od odnosa prema svojim žrtvama, jer njihovom energijom više vibracije ublažava svoje negativne vibracije i ima osjećaj da se tako energetski «puni». Stoga ostavlja dojam energične, a često i vrlo uspješne osobe. Ali se zato u njegovoј blizini svi loše osjećaju, posebno članovi najuže obitelji. Aktivnom vampиру nekritično apsorbiranje energija raznih vibracija i opterećenih raznolikim emocijama i mislima, stvara velike psihičke probleme, kvare mu karakter. Na koncu mu garantiraju neku od teških neizlječivih bolesti našega doba, koje zbog privida da ima dovoljno energije, otkrije tek kad su bolesti dobrano odmakle. Medicina ih uglavnom ne može izlječiti; može ih eventualno ublažiti i nekako držati pod kontrolom, a u slučaju zločudnih tumora najčešće niti to.

Razlike u karakternim osobinama aktivnih i pasivnih vampira u nekoj mjeri postoje, ali su vrlo varljiv i nepouzdan pokazatelj. Jako puno aktivnih vampira su naizgled tako dobroćudne osobe, spremne svakome pomoći, spremne razumjeti, spremne se žrtvovati za druge, tako da biste ih možda radije svrstali u pasivne vampire, a možda radije u velike i nesobične dobročinitelje. A pogriješili biste! Zato nema smisla opisivati karakterne razlike.

Postoji razlika u bolestima koje pogađaju jedne i druge (kako sam već prije navela). Poznavanje tih razlika moglo bi biti vrlo korisna u terapeutskom pogledu. Treba naglasiti (još jednom) da aktivni vampiri nikako nisu zdraviji (zato što imaju višak energije) od pasivnih vampira (koji su uvijek u manjku energije) zato jer je jednima i drugima energija negativno orijentirane, obrnuto od kazaljke na satu. Različit im je samo stupanj negativnosti.

Prema mojim opažanjima, postoje ljudi koji spontano uspostave vrtnju čakri u smjeru kazaljke na satu. Ali, kako to čine povremeno, njihova je energija relativno niske frekvencije iako pozitivna. Uzmimo za primjer ljude koji su uspješni u poslu i koji imaju visoke moralne vrijednosti po kojima se zainstala i ponašaju. Dok su na poslu, čakre su im pozitivne. Kad dođu kući, čakre im se najčešće zaustave, a povremeno im se mogu vrtjeti i negativno. Takvih ljudi ima jako malo.

Isticati razliku između pasivnih i aktivnih vampira može biti prilično osjetljivo, jer neizbjješno jedni izgledaju bolji a drugi gori. Pa ipak (kao što će se kasnije vidjeti), jedni i drugi imaju takoreći jednaku odgovornost u toj vampirskoj situaciji - jedni i drugi su dopustili da negativnost prevlada bez obzira na to tko dugoročno ili kratkoročno ima manje ili više «koristi». Mora-mo se otvoreno suočiti sa sobom i s onim kako se zaista ponašamo, umjesto s onim što mislimo o sebi i o onome što želimo misliti o sebi. To je posebno teško izvedivo aktivnim vampirima. Međutim, nema druge mogućnosti ako se negativnost želi prevladati i ako svatko u sebi zaista iskreno želi dobro sebi i ostatku svijeta. A to je jedino bitno. Upravo tu je ono naše «više ja» koje će nam u prvom koraku pomoći ako mu se samo obratimo za pomoć, bez obzira jesmo li aktivan ili pasivan vampir. Jer je «više ja» povezano s cijelim Univerzumom, sa Stvoriteljem, ili Bogom, ako vam je to bliži naziv. «Više ja» jako dobro poznaje princip ljubavi, koji je božanski princip, i podučit će nas tome, jer i mi to već znamo. «Više ja» - to smo mi, samo smo zaboravili. «Više ja» je vječna božanska iskra u nama i zbog toga nam je princip ljubavi poznat, samo ga se trebamo sjetiti. Tako misija pozitivne preobrazbe uopće nije nemoguća kao što se možda u prvi mah čini.

Dakle, osobno nastojanje svakog pojednica da preobrazi strah u ljubav nije nemoguća misija pa čak ni u tako energetski negativnom okruženju karakterističnom u globalnim razmjerima za cijelu Planetu (prema mojoj procjeni). Zašto? Zato jer u potpunosti ovise o nama samima. Nikakve povoljne okolnosti nam nisu potrebne, niti bilo kakav terapeut. U početku procesa pokretanja čakri, posebno treba izbjegavati bilo kakvog terapeuta ili učitelja, jer stvaramo ovisnost o njemu, što nam za dugo može zaustaviti proces pozitivne preobrazbe.

Znači, najprije vam trebaju spoznaje o svemu tome (o čemu upravo čitate), pa spremnost i odluka da to i ostvarite. Zatim vam trebaju: upornost, proničljivost, iskrenost i dosljednost. Nasreću, to svaki čovjek nosi u sebi, iako ih jako malo to i pokazuje. Zato svatko od nas može postati najbolji čovjek na svijetu - naravno, samo ako to zaista želi. Kasnije, nekoliko mjeseci nakon što ste počeli pokretati čakre, ako osjećate potrebu, možete se обратити za pomoć psihologu, koji vam tada može biti zaista koristan.

Ako je vaše tijelo bolesno, naravno da nećete prestati ići liječniku. Svojim doprinosom ćete vrtoglavu ubrzati liječenje koje vam propisuje liječnik, ali bez njega u toj fazi ne možete. Morate samo biti pažljivi i sudjelovati u procesu liječenja tako što ćete liječnika odmah izvještavati o svim poboljšanjima, budući da ih on ne očekuje. Ta će poboljšanja zahtijevati promjenu uobičajene terapije, što će liječnik, naravno i sam znati. Bitno je jedino da pažljivo uočavate poboljšanja i da ga izvještavate o tome.

Dalo bi se puno razglabati na temu «zašto smo zaboravili svoju božansku iskru», ali u ovom trenutku to naprosto preskačem jer ova priča ne može

imati 400 stranica. Važno je da se uspijemo sjetiti ili povjerovati da je ta iskra u nama, da je ljubav u nama. Ne treba je tražiti drugdje. Jednom kasnije, iz pozitivnog stanja energije, iz pozitivnog uma, netko koga to bude jako zanimalo, sigurno će spoznati istiniti odgovor na pitanje: «Zašto smo zaboravili ljubav?». Sad je važnije da se zaista sjetimo ljubavi. To je moja tema.

TEHNIKA «VESELE CAROLIJE»

*Svakog trenutka u kojem izaberes Ljubav,
Svake sekunde u kojoj dozvolis svome srcu da se otvori,
S osjećajem radosti i shvrhe
Preobražavaš ne samo vlastiti život,
Nego donosiš veliki blagoslov svojoj Planeti.*

(Emmanuel's Book 111)

¶ Ipoznali smo pojam i osobine pozitivne energije. Preostaje nam ovladati Upraktičnim umijećem kako se to izvodi. Bez toga bi to znanje bilo užaludno. Doduše, svako se znanje koje imamo na razini svijesti, nastoji ostvariti i na svim ostalim razinama našega bića, pa, ako te razine nisu u suprotnosti međusobno (kao što u našem svijetu danas jest slučaj), onda je to spontan i lak proces. Budući da živate u današnjem svijetu, a ne u nekome drugom, trebat će vam više truda, možda i dosta truda, da biste svoju energiju pokrenuli u pozitivnom smjeru, a zatim da biste je stabilizirali. Pa što ako će vam trebati dosta truda i upornosti? Zaista smo bezgranično pretjerali sa stavovima da jednim pritiskom na tipku sve rješavamo, da jednom tabletom sve liječimo - instant juha, instant kava. Rijetko tko misli da se može uživati i u samom procesu, jer je uobičajeno da je važan samo cilj, a on mora biti dostižan trenutno. Tehnika koju vam izlažem je jednostavna, ali treba vašu upornost, dosljednost, preciznost, izvrsno opažanje sebe samih, iskrenost - iako se sve to razvija primjenom same tehnike i poznavanjem njenog dubokog smisla, naravno. Uostalom, ako dosad niste razvili te i druge krasne ljudske osobine, zaista je krajnje da ih razvijete mada one i same cvjetaju na polju pozitivne energije.

Ako ste već pokrenuli svoje čakre u smjeru kazaljke na satu, onda i sami znate zašto se ova tehnika zove «vesela carolija». Zato što ste se počeli od srca smijati, radovali, veseliti se, takoreći, svemu. To znači da ste već shvatili da je život lijep, što je prvi znak ljubavi i stalni pratilac pozitivne energije - energije ljubavi. Tehnika, ili način izvođenja, vrlo je važna u svakome poslu, jer nas čini učinkovitijima i uspješnijima. Isto vrijedi i za ovaj naš posao, koji je najduhovniji od svih poslova na našoj Planeti. Kako smo mi - ljudska bića jedinstveni spoj duha i tijela, naša tehnika mora o tome voditi računa.

Iz iskustva znam da nijednu komplikiranu tehniku ili vježbu koje sam nalažila u različitim knjigama o duhovnom rastu ili iscjeljivanju, nisam imala volje raditi strpljivo i uporno jer su uglavnom bile komplikirane, s puno va-

rijanti i podvarijanti, sa satima sjedenja, ili opuštanja, a kojih nikada nemate na raspolaganju Tehnika «vesele čarolije» svedena je na minimum - nije baš sasvim jednostavna, ali nije ni komplikirana. Kad je odradite nekoliko puta, vidjet ćete da je već znate napamet. Odradite je precizno prema opisu. To je bitno! Svaki korak je bitan da biste preciznim izvođenjem dobili rezultat. Ali ne morate sjediti u absolutnom miru i biti absolutno opušteni. Možete je raditi dok hodate, dok perete suđe, čak dok gledate film, čak dok ste na poslovnom sastanku.

Prvi korak ste upoznali još na početku priče - pokrenite čakre u smjeru kazaljke na satu. To je prvi korak, ali je to, operativno gledano, i - cilj. Smisao tako opisanog cilja jest NAUČITI VOLJETI, naučiti što je to LJUBAV. Nije nam cilj ozdraviti od raznih bolesti, iako će se i to dogoditi (osim, možda, ako niste počeli prekasno, ako vaše tijelo nije već potpuno iscrpljeno i oštećeno). Nije nam cilj rješiti razne životne probleme, iako će se i to dogoditi. Nije nam cilj zaraditi novac, iako će se i to dogoditi. Cilj nam je živjeti LJUBAV, cilj nam je voljeti. Koga? Od sebe samih do cijelog Univerzuma. Ljubav nema granica.

1. Prvi korak - POKRENUTI ČAKRE. Taj bi korak bio absolutno dovoljan da netko živi sam na svijetu, ili da živimo u svijetu u kojem prevladava energija u smjeru kazaljke na satu. Ali nije tako. Živimo u svijetu u kojem prevladava negativna energija, energija koja se kreće obrnuto od kazaljke na satu. Izvor negativne energije su ljudi oko nas, a i mi sami. Zato tu energiju treba najprije zaustaviti da bismo je zatim pokrenuli u suprotnome smjeru, u smjeru kazaljke na satu. Kako je zaustaviti?

2. Drugi korak - ZAUSTAVITI NEGATIVNU ENERGITU. U dnevnoj rutini tehnike «vesele čarolije» moramo zapravo početi s drugim korakom - zaustavljanjem negativne energije. Kako se zaustavlja negativna energija? Najprije je bitna naša namjera, pa se dovodimo u stanje svjesnosti namjere - zaustavljam negativnu energiju. Zatim je bitno misliti u slikama - nizu slika koje zamišljamo kao film bez riječi - vizualizirati, jer naše nesvjesno najbolje razumije poruku u slikama.

Zamislite da negativna energija stiže do vas kao mnoštvo «paučinastih niti», koje se prilijepe i pomoću kojih energetski vampir izvlači vašu energiju i nekako je privlači sebi. Te niti mogu biti usmjerene na relativno usko područje (npr. rame, želudac i slično), a mogu obuhvatiti i cijelo naše tijelo, što se najčešće događa u nekoj kasnijoj fazi našeg odnosa s energetskim vampirom ako mu se ne suprotstavimo. Istodobno mi šaljemo svoje paučinaste niti prema nekome drugom da bismo od njega nadoknadili energiju koju gubimo. Domino učinak može biti vrlo dugačak niz. Aktivni vampir najčešće uputi svoje paučinaste niti ne samo jednoj osobi, nego skoro svima u široj obitelji, prijateljima.

Da bismo zaustavili tu negativnu vrstu energije, potrebno je prekinuti sve «niti», i one koje stižu do nas, kao i one koje mi šaljemo drugima.

Prije toga bitno je osvijestiti svoje emocije i svoj stav. Presudno je osvijestiti: MI NE KAŽNJAVAMO, NE OSVEĆUJEMO SE, NE LJUTIMO SE, NISMO BI-JESNI. To je lakše postići kad znamo da u trenutku kad smo «napadnuti», mi i sami «napadamo» neke druge i treće. To je lakše postići kad se sjetimo da nas je «napao» netko koga volimo, netko tko voli nas, i da smo mi zatim «napali» nekoga koga volimo i tko voli nas. Kad kažem da volimo i da nas vole, to je uvjetno rečeno, jer smo dosad običavali strah nazvati ljubavlju. Svejedno, to su naši najbliži i najdraži s kojima smo «u borbi». Nitko od nas do ovog trenutka nije ni bio svjestan toga rata, nitko ga nije htio, pa zašto bi se onda trebalo ljutiti? Nije jednostavno u ovom trenutku ne biti ljut, pa ipak moramo osvijestiti i biti u stanju: NISAM LJUT jer je to zaista odlučujući trenutak da ne budemo ljuti. Ljutnja, ili bilo koja druga negativna emocija, samo pojačavaju tok negativne energije prema nama i naše negativne energije prema drugima. A po negativnoj emociji možete najlakše prepoznati da je na djelu negativna energija.

Ako ipak osjećate bijes ili ljutnju, nemojte sebe prisiljavati da to ne osjećate, ali će biti potrebno izvesti određenu vježbu vizualizacije kako biste se doveli u svjesno i emocionalno stanje: NISAM LJUT. Najprije osvijestite takvu eventualnu negativnu emociju I priznjajte: «Ljuta sam!», pa recite sebi: «Otpuštam tu ljutnju, ne trebam je!» i smirite se. Zamislite kao da je iz vas izšao mali bijeli balon. Prekinite uzicu kojom kao da se balon drži za vas. Balon odlijeće prema suncu i puca od Sunčevih zraka, nestaje u Sunčevoj svjetlosti. Otpuštajte balone dok god osjećate imalo negativne emocije. Bitno je još znati da zaustavljanjem negativne energije pomažete i sebi i «svome» vampiru i onom sljedećem kojem biste vi bili vampir - dakle, da je zaustavljanje negativne energije čin milosti i da ćemo samo tako pokrenuti energiju ljubavi.

Na psihičkoj razini, bitno je zaustaviti i negativne misli. Možda nikad niste pomislili da vaše misli nisu vaše. A ipak, zaista mnoge misli koje nam prolaze umom, nisu naše. Prema ranije rečenome, energetsko polje koje proizvode ljudi, bilo ono negativno ili pozitivno, prostire se neovisno o prostoru i vremenu u beskonačnost (bit će objašnjeno kasnije u terminima kvantne fizike). Osobe s kojima smo bliski, dakle članovi obitelji i prijatelji, ugođene su s nama na istu frekvenciju, kao radio odašiljač i radio prijemnik. Mi doslovno primamo njihove misli i emocije iako to ne znamo. Sa svima njima imamo telepatsku vezu, koja, doduše, ne funkcionira onako kako smo vidjeli u lošim filmovima (pa bismo mi sad mogli pratiti kako naša prijateljica ide u kino, pa je srela nekoga, pa mi znamo o čemu razgovara i takve budalaštine), ali funkcionira. Recimo da je prijateljica ljuta na vas, a vi to ne znate, jer vam ona to nije htjela reći - zadržala je cijelu priču i razlog ljutnje za sebe. Sto se vama događa? Odjednom počnete misliti na nju, ne znate zašto, ali i vi ste nekako ljuti na nju. I nikako da se oslobođiti toka tih misli. Zapravo ni ne opažate da već dugo tako mislite

i ljutite se. Takvo vaše stanje naoko ničim uzrokovano rezultat je energetske telepatije. Negativno energetsko polje stiglo je do vas (i doslovno vam donijelo prijateljičinu emociju ljutnje i njen lik), vaša energija postaje negativno orijentirana, vi gubite energiju, a vaša prijateljica je crpi. Ona se subjektivno dobro osjeća, jer se u mislima «ispuhala» na vas, a vi se loše osjećate jer ste iz vama neobjašnjivih razloga odjednom puni crnih misli i emocija koje niste željeli. Ona je pojačala vašu negativnu frekvenciju i negativnom rezonancu, tako uspostavljenom vašom negativnom energijom, pojačala svoju negativnu energiju. Obje ćete s vremenom imati loših posljedica od takvog odnosa i na razini zdravlja i na razini vašeg prijateljstva. Jedina je razlika u tome što ona ima subjektivni osjećaj moći, a vi nemoći. Čak i ako nije ljuta na vas, nego na nekoga drugog, vi ćete to osjećati na upravo opisani način. Ali, i obr^to, ako ste vi ljuti, posljedice će osjećati ona, ali i drugi s kojima ste bliski.

Sličan je scenarij u priči roditelja koji strahuje za dijete. Recimo da strahuje da dijete neće položiti test i da će pasti na ispit. Takav strah će na opisani telepatski način zaista doprinijeti da dijete ne položi ispit, a, još k tome, kada se vrati kući, dijete će se izderati na majku. Ni njemu ni toj majci neće biti jasno zašto. Pa nije ona mogla učiti za njega, a još ga je i opominjala da više uči. On će se izderati na majku s potpunim pravom, iako svjesno ne zna zašto, ali nesvjesno zna kako dobro jer mu je baš ona svojim strahom (da će možda pasti na ispit) donijela negativnu energiju, doslovno blokirala neke bitne moždane funkcije. Zbog toga se njeno dijete ne sjeća ni onoga što je naučilo, a još manje ima kreativnosti za inteligentnu improvizaciju - ako nešto zna djelomično, pa da se tako ipak «izvuče». Sve se događa kao između dviju prijateljica (kao na gore opisani način).

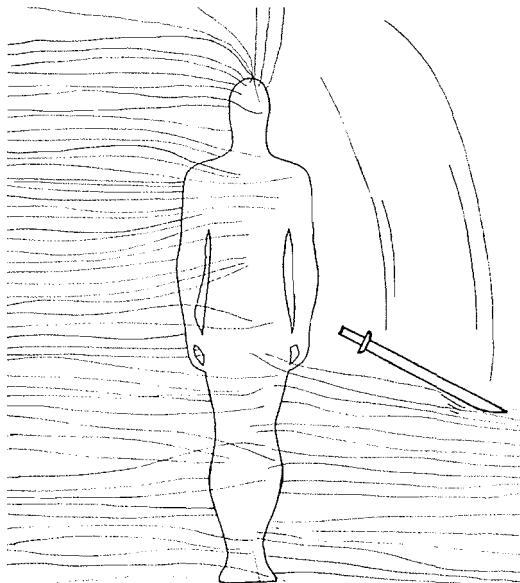
Sto učiniti? Odmah zaustavite ovakve misli! Nije bitno jeste li «odašiljač», ili «prijemnik». Kako to učiniti vizualizacijom? Stavite misao u balon, pustite ga u visine prema suncu, probušite ga iglom i vidite kako nestaje. Ponovite to deset puta, koliko god puta trebalo. Mislite na nešto lijepo. Ako ste praktični vjernik, molite molitvu deset - petnaest puta, koliko god puta trebalo, kako biste zaokupili um nečim drugim da više ne mislite misao straha, brige, ljutnje, osvete. Posebno se trudite iskorijeniti svaku laž iz svoga života. Od svih «crnjaka» laži su najgore.

Ovo je bilo sređivanje emocija i misli, dakle, psihička razina. Ako nema ni nikakvih prepoznatljivih upornih misli o nekome, onda radimo samo ne energetskoj razini.

Energetska razina zaustavljanja negativne energije još je važnija. Međutim, kad radimo i na psihičkoj i na energetskoj razini, postižemo puno brže pozitivan rezultat.

Energetski dio zaustavljanja negativnosti obavljamo vizualizacijom - putem zamišljanja slike kojima prekidamo dolazeće i odlazeće «niti» negativne energije. Koncentrirana slika koja je u našem umu i daje jasnouputu našem

nesvjesnome, na energetskoj razini je čin - to se događa, makar mi to u početku nismo u stanju «vidjeti unutarnjim okom». Ali se događa. Ako smo pažljivi, za nekoliko minuta ćemo vidjeti da neugoda koja je bila u obliku nzičkog bola, ili psihičkog neraspoloženja, bijesa, ljutnje i slično - prolazi «kao da je otjerana čarobnim štapićem».

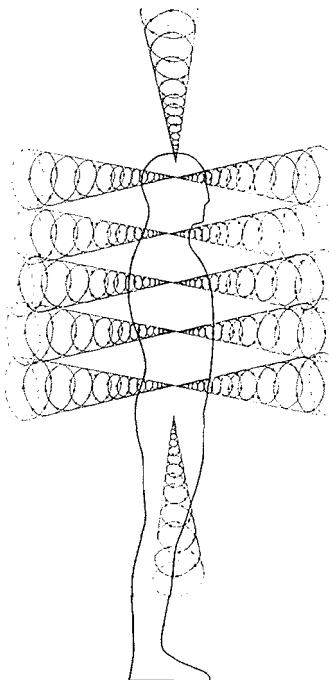

2 a) Zamislimo da držimo s obje ruke veliki oštar mač sačinjen od svjetlo plave svjetlosti i brzim odlučnim potezima presijecamo sve te niti oko nas uzduž tijela od glave do pete, pa tako opet dok ne obiđemo cijelo tijelo uokrug. Završimo s tri poprečna poteza mača iznad glave da presiječemo niti koje dolaze i odlaze iz tjemena i s tri poprečna poteza mača ispod stopala. Dodatno ponovimo presijecanje ispred onih mesta na tijelu gdje eventualno osjećamo bol.

2 b) Budući da najjače niti dolaze do čakri, ili izlaze iz naših čakri, njih treba s posebnom pažnjom i na poseban način obraditi kako bismo zaustavili negativnu energiju iz čakri. Zamišljamo da niti koje izlaze iz čakre vezujemo dva puta, tj. u dva čvora jedan za drugim. Tako zavežemo niti iz svih čakri redom, krenuvši odozgo ili odozdo, nije tako bitno.

2 c) Nakon što smo svjetlosnim mačem presjekli niti koje dolaze i odlaze gotovo iz svake točke na tijelu, zamislimo da su još i dalje ostale (sada nakon presijecanja) kratke niti koje strše. Njih obrađujemo tako da brzim pokretima uzimamo po snopić tih niti i sve ih vežemo u čvor. Tako pređemo cijelo tijelo, ruke i noge. Time je gotovo zaustavljanje negativne energije, one koja stiže do nas i one koju mi šaljemo nekome drugome.

3. Pričekamo nekoliko minuta i nakon toga pokrećemo svoje čakre u smjeru kazaljke na satu prema naprijed opisanom načinu.

Koji je smisao vježbe zaustavljanja negativne energije? Jako je bitno znati smisao i cilj svakog energetskog pokreta. Smisao «zaustavljanja» je da ste energetskim jezikom rekli: «Ne želim s tobom komunicirati na ovaj način i odlazim». Pritom nije bitno jeste li pasivni ili aktivni vampir, ali morate to reći «energetskim jezikom», koji razumije vaše i sugovornikovo nesvesno. Kad imate samo verbalnu komunikaciju, koliko god vi «otišli», zaostaje energetska komunikacija. Tako su te dvije razine našega bića gotovo stalno u proturječnosti i zato toliko zbumujućih situacija među ljudima, zato toliko nerazumijevanja i zbrke. Zato je važno uvježbati davanje iste poruke na psihičko - svjesnoj i energetski - nesvesnoj razini.

Sto još postižemo ovim energetskim vježbama zaustavljanja pa pokretaњa čakri? Postižemo elastičnost čakri, tako da će se one nakon nekog vremena (kad naučimo taj zaboravljeni pokret) i same zaustavljati u dodiru s negativnom energijom (i to ne samo glavne čakre, nego i svih 88 000), a čim bude moguće, i same će se pokretati u smjeru kazaljke na satu. Dok ne naučite, treba vježbati. Barem godinu dana. A što imate više godina života, tj. što ste stariji, to i duže.

Onima koji ništa ne znaju, ili malo znaju kako funkcionira naše nesvjesno, možda će se ovaj postupak činiti smiješnim, a možda će biti sumnjičavi i prema njegovoj učinkovitosti. Ako ste dosad slijedili s razumijevanjem ovu priču o nesvjesnome energetskom ratu u kojem se nalazimo sa svojim najbližima, onda se prisjetite da ni o tome niste ništa dosad znali, jer smo davno zaboravili znanje o nesvjesnome koje nam je nekad bilo prirodno. Stoga, zašto biste mislili da su ovo čudne metode? Za ovaj čudan rat trebaju i čudne metode. Dakle, naše izuzetno moćno nesvjesno razumije našu namjeru i slike. Unutarnjom namjerom i ovim nizom slika da zaustavimo negativnu energiju, nesvjesno dobiva jasnu uputu što treba raditi i ono to radi. To nam potvrđuju olakšanje i prestanak tegoba bilo koje vrste koji se osjete odmah nakon tog postupka.

Tehnika «vesele čarolije» je jednostavna jer ne zahtijeva nikakvu posebnu koncentraciju, mir, relaksiranost. A sve vam to donosi samo prakticiranje tehnike. Potrebna je samo vizualizacija - zamišljanje odgovarajućih «živih» slika. Sto nikako nije tek tako neki jalov posao. Vješto i osviješteno zamišljanje je najjači pokretač našega svjesnog, a pogotovo nesvjesnoga.

SUOSJEĆANJE - «PATIMO ZAJEDNO!»

*Uzmi sebe nježno za ruku. Pruži ruku drugome
Jedino ako si siguran da voliš sebe.
Nikad ne pruži ruku drugome ako se bojiš.
Ako su oni prestrašeni,
A ti osjećaš rezonirajući strah u sebi, otidi.
Tvoj zadatak je izabrati ljubav, a ne služiti strahu u drugima
- važna razlika.
Dobrodošao na napredni tečaj. Ti si oboje,
Profesor i učenik.*

(Emmanuel's Book II)

U psihološkim terminima, na razini osjećaja i ponašanja treba također puno toga promijeniti. Bolje ćete znati što ako ste već krenuli s energetskom tehnikom mada je potrebno raditi usporedno da biste brže napredovali. To će vam dati i motivaciju za upornost. Upoznat ćemo nekoliko primjera vrlo čestih odnosa, situacija i karaktera koji su u službi najvećih privida u našim životima, a zatim i kako ih razriješiti.

Iako može izgledati grubo, neke je stvari najbolje reći neuvijeno i vrlo odlučno. Tako npr. ako je neki odnos u obitelji ili s prijateljima neravnopravan, ako ste njime vrlo nezadovoljni, najbolje ga je potpuno prekinuti, barem na neko vrijeme. I to uz otvoreno i jasno obrazloženje bez puno detalja: «Nisam odavno zadovoljan s našim odnosom, najbolje da se neko vrijeme ne viđamo». Točka, odlazimo. Moramo pokazati odlučnost. Za pravo reći, to ste odavno trebali napraviti ako je odnos stalno nezadovoljavajući i ako ga niste uspjeli popraviti. Ako šutke prestanete viđati tu osobu, ona će stalno inzistirati da se viđate i dalje, bit će nezadovoljna s vama i crpit će vas možda i više nego prije. Zato je prepričljivo objaviti to naglas. Ako se radi o članu uže obitelji, ali i o nekome drugom, prekid ne mora biti zauvijek. Vjerojatno će za godinu ili dvije biti moguće ponovo uspostaviti odnos - ovaj put na ispravnoj energetskoj matrici i onda će taj odnos biti kako treba. Ali to ne možete znati. Možda neće biti moguće. Kad jednom stabilizirate vlastitu visoku frekvenciju, znat ćete i sami je li moguće ili nije. Ne treba biti bolećiv i trulo sentimentalnan u takvim situacijama.

Budući da se ovo žestoko protivi svim «dobrim» obiteljskim običajima i tradicijama, analizirajmo neke relacije.

Recimo da ste odrasla osoba u braku i da imate maloljetnu djecu. Energetski gledano, najveći problem su vam vaši roditelji, čak i ako mislite da nemate nikakvih problema s njima. Nisu još stari, ali stalno im nešto treba pomoći, a stalno i oni vama nešto pomažu. To bi bilo idealno da nema energetskog vampirizma, a najčešće ga ima. Najpouzdaniji su vam znakovi energetskog vampirizma ako jako brinete o roditeljima, ako ste im stalno pri ruci, ako je važnije ono što oni misle i kažu, nego vaš partner/ica. Kolikogod je organizacija života u gradu, kad su oba partnera zaposlena a djeca još maloljetna, zahtjevna i naporna, pokušajte se organizirati bez roditeljske pomoći. Tako ni oni neće imati izgovor da se previše oslanjaju na vas. A što se njih tiče, većinu stvari mogu oni i sami obaviti, osim kad npr. treba pomicati teške ormare ili tako nešto. Čak i ako vam je jedan roditelj ostao sam, nemojte mu vi ispunjavati samoču i tako ga lišiti poticaja da se snade u društvu vršnjaka. Čak i ako su bolesni, nemojte cijelu njihovu brigu preuzimati na sebe, samo ono što je zaista nužno. Mnogi bolesnici koji su zaista bolesni, razboljeli su se, između ostalog ili ponajprije zato, da vežu nekoga u obitelji za sebe, jer im se činilo da će taj »odlepršati«, a u suštini podsvjesno znaju da mu drugačije neće moći crpiti energiju.

Jako je važno ispravno shvatiti patnju. Vlastitu i tuđu. Koji je poželjan stav prema patnji? Suosjećanje, pomoć - tako su nas učili. Ne! Patnju samo treba razumjeti.

Pjesnici su patnju digli na visoki pijedestal. Patnja je postala zaštitni znak plemenitosti duha, tankočutnosti karaktera. Ali ne! Patnja nije stanje ljubavi. Patnja, kao duševna ili fizička bol, samo je stanje koje vas upozorava da nešto ne valja u priči vašeg života i da to treba promijeniti. Patnja je sasvim sigurno stanje negativne energije. Radost i sreća su stanja pozitivne energije - stanja ljubavi, stanja Božje milosti.

Što se događa kad suosjećamo s osobom koja na neki način pati? Osoba koja pati, podsjeća nas na našu patnju, budi našu bol. Naše suosjećanje s njom je u suštini čin samosažaljenja, plačemo nad svojom bolj, pa je tako suosjećanje najčešće čin sebičnosti, a ne pomoći. Moguće je vidjeti i pozitivnu stranu tog odnosa, ali na potpuno suprotan način od uobičajenoga. Onaj patnik s kojim tako duboko suosjećate da biste se mogli i rasplakati nad njegovom teškom sudbinom, podsjeća vas, zapravo, da ste neku patnju, dakle negativnu energiju, pospremili negdje duboko i da je trebate riješiti, kao i on svoju. Ne trebate suosjećati i plakati zajedno i pomagati na krive načine.

Sto se u tom procesu događa energetski? Pojačava se negativna energija. Onaj drugi patnik je pojačao vašu negativnu energiju, ali ste i vi povratnom rezonancom pojačali njegovu. Što ste dobili takvim suosjećanjem i pomaganjem? Pojačani centar negativne energije. Jeste li što riješili? Ama baš ništa. Jeste li što pogoršali sebi i njemu? Jeste, sasvim sigurno jeste.

Sto trebate napraviti? Sto možete napraviti? Jedino što možete napraviti jest da vi sami ne uđete u takvoj prilici u pojačanu spiralu negativnosti. Trebate zaustaviti svoju negativnu energiju i pokrenuti svoju pozitivnu energiju (tehnikom veselje čarolije). Poslije toga ćete vidjeti što ćete spontano napraviti na razini ponašanja prema drugoj osobi. Vjerovatno ćete se distancirati i nećete joj pomagati na način kako ona to očekuje od vas, na način da međusobno pojačavate negativnu energiju. Ako hodate svijetom i držite predavanja o negativnoj energiji, što bi bila jedina učinkovita pomoć, osoba vas neće shvatiti, mislit će da joj ne želite pomoći i da se izvlačite na jeftin način nekakvom pričom. Zato, ne trebate to raditi. Ljudi ne žele stvarnu pomoć i stvarnu promjenu. Ljudi koji pate žele od vas energiju straha, negativnu energiju, jer oni to osjećaju kao «ljubav». Vi sad znate da je to krivo, Ustvari, jedino što možete je - otići. Lako je moguće da ćete naprosto i otići. Sto time postizete? Najprije, ne pojačavate negativno polje lažnom bolećivošću - ustvari, vlastitim samosazaljenjem. Ostajete pozitivni, što znači da ćete biti u stanju surađivati s onima koji su još koliko barem energetski neutralni, onima koji još nisu izabrali patnju kao dokaz «plemenitosti» duha. Sto će se dogoditi s ovim patnikom kojeg ste ostavili? Svatko ide toliko duboko u svoju patnju dok jednog dana ne shvati: «Pa ovo više nema smisla. Idemo riješiti ovo stanje vlastitim snagama, na neki novi način.» Svatko je sloboden patiti dokle želi. Svatko doslovno izabire svoju patnju, jer je to jedini način kako konačno naučiti da patnja nije cilj, dapatnja ne vodi nikuda. Zašto biste se vi osjećali odgovornim za njega? Zato da biste i sami pojačali svoju negativnost? To vrijedi i za najbliže članove obitelji.

Obično se kaže da ćete za osobu koja pati najviše napraviti ako joj pružite ljubav. Sto to uopće znači? Vidjeli smo da pokazujemo samo strah, da je ono što mislimo da je ljubav, samo strah preobučen u ljubav. Ako ste vi u polju negativne energije kao i onaj drugi patnik, možete li mu pružiti ljubav? Ljubav zaista, a ne strah preobučen u ljubav. Dolazi vrijeme ljubavnog distanciranja. Dok ne budete imali relativno visoku i stabilnu pozitivnu frekvenciju, ne znate nikome pružiti ljubav. Sto znači pružiti ljubav? Znači ostati stabilan u pozitivnoj energiji i rezonantnim putem pokrenuti i energiju onoga drugog u pozitivnom smjeru. O tome, i samo o tome, trebate voditi računa. A kakvo će ponašanje iz toga proizići, vidjet ćete. Ne robujte šablonama, običajima, tuđim očekivanjima, ne očekujte ništa. Naprosto vidite što ćete spontano napraviti, a zatim budite strpljivi i vidite što će se dogoditi s onim patnikom. Vidjet ćete da ste pomogli i sebi i njemu, ali da se sve odvijalo na potpuno iznenađujući i drugačiji način od uobičajenoga.

Vi ste sada u situaciji da rješavate nešto što je ukrivo išlo generacijama i tisućljećima. Stoga to neće ići bezbolno. Trebate odlučnost i promjenu kriterija u kategorijama suosjećanja, obaveza i običaja. Trebate čvrstinu i naizgled smanjenje obzira. Samo naizgled! I zašto smo uopće u nekakvom nadme-

tanju između staroga i novoga, uvijek više cijenili staro? U toj neravnoteži je izgubilo i staro i novo - i stare i mlade generacije. Jedni i drugi, s vama u sredini, su nesamostalni, neslobodni. Sad se mora napraviti trenutna i prividna neravnoteža u suprotnome pravcu da bismo došli do prave ravnoteže i sklada. Trebamo dati prednost potrebama najmlađih. Trebamo biti odlučni da ne sudjelujemo u negativnoj energiji ni na koji način. Cijena je vaš brak i vaša djeca ako to ne napravite. Hoćete li, kao prethodne generacije, trošiti energiju vaše djece, trošiti budućnost svijeta da biste utješili (ne riješili, ne pomogli) starost svijeta, njegovu prošlost? Ili ćete konačno otpisati stare dubove i krenuti ispočetka vlastitim snagama i tako omogućiti da svijet zaista postoji i to u svojoj divotii za vas, vašu djecu i svu djecu svijeta ikad?

LUKAVOSTI NEGATIVNOG UMA

*Je li um neprijatelj? Nikako.
Um ima uputu koju mu je dao strah
Da koristi iskustvo da biste se vi osjećali sigurni.
Sigurni od čega? Sigurni od vlastite kreacije?
Kakva iluzija, kakva patnja!*

(Emmanuel's Book II)

CY "kraćamo se na našu tehniku vesele čarolije, koja je ovdje navedena ekskluzivno, uz potrebna objašnjenja. U dodatku na kraju knjige naći ćete je u kratkoj operativnoj verziji za dnevnu upotrebu. A sada još znakova za prepoznavanje, koristit će vas.

Aktivni vampiri su nezasitni, ukradena energija im daje osjećaj moći, osjećaj dominacije i superiornosti, a njihov ego je oduševljen jer se osjećaju jaki i nadmoćni, puni inicijative i energije. Zbog toga se oni subjektivno ne osjećaju loše kad su u polju negativne energije, koju zapravo sami proizvode i koja prvenstveno negativno utječe na njih same.

Poznato je da zločudni tumori izazivaju bolove tek u terminalnoj fazi. Opaka bolest, dugo se stvara, a ništa ne boli. To je cijena uživanja u negativnoj energiji. Slično je i sa šećernom bolešću. Zato aktivni vampiri, ako su odlučili zaustaviti negativnu energiju i pokrenuti pozitivnu, trebaju pažljivo gledati kako se osjećaju drugi ljudi, a ne oni sami.

Trebaju promatrati ljude u svojoj okolini, posebno djecu i članove obitelji. Ako su vaši ukućani bezvoljni, ništa im se ne da, ako su nervozni, ako imaju:

- glavobolje,
- nadutost u želucu,
- kruljenje u crijevima,
- alergije,
- astmu,
- suhi neobjašnjivi kašalj,
- kihanje,
- česte prehlade,
- česte infekcije bilo čega,
- česte upale bilo čega,
- niski tlak,
- ako dugo spavaju,

- ako su zimogrožljivi,
- ako su često umorni,
- ako stalno jedu slatkiše,

a vi ništa od toga ne osjećate - onda ste vi vjerojatno aktivni vampir. Čim primijetite da netko u vašoj blizini osjeća neki od navedenih simptoma, odradite tehniku.

Ako pak spadate u skupinu kojoj se događaju neki od gore opisanih simptoma, onda ste pasivni vampir, što znači da više trebate обратити pažnju na to kako se sami osjećate.

Tehniku blokade i zatim pokretanja čakri, ili tehniku vesele čarolije, trebalo bi odraditi čim neki od navedenih simptoma osjetite na sebi, ili primijetite na svojim bližnjima. Zato biste trebali biti pažljivi prema svojim i tuđim fizičkim simptomima i zapaziti ih što prije. Lakše je zaustaviti negativnu energiju u početnom stadiju, dok vas nije potpuno obuhvatila, nego kad se razmaše i kad vam toliko ubije volju da se ne možete ni sjetiti što treba raditi. Budući da ova senzibilnost dolazi kasnije, najbolje je neko vrijeme, a to znači barem nekoliko mjeseci, odraditi tehniku ava_kili_saL.ili dva otprilike.

Ako ste aktivni vampir, onda je svakako trebate raditi svakih sat vremena. A kad osjećate da ste izrazito negativni, i svakih pola sata.

Zašto tako često? Jer je navika jaka i treba truda i upornosti da se ovakve navike riješite. Aktivni vampir ima naviku da krade energiju. Pasivni vampir ima naviku da dozvoli da mu bude ukradena, a često i da sam traži da mu bude ukradena. Navika jednoga i drugoga su vrlo jake. Aktivni se vampir sa svojom navikom osjeća izvrsno, a pasivni sa svojom nikako. No, bez obzira na razliku u subjektivnom osjećaju, jedan i drugi imaju štetu.

Za tehniku blokade i pokretanja čakri treba vam minuta do tri, ponekad pet, ako je negativna energija jaka.

Ne želim reći da je izvođenje tehnike vesele čarolije baš uvijek lako izvedivo, i na poslu, i u šetnji, i u kinu, i da ne zahtijeva nikakav trud. Pa ipak, ona zapravo jest uvijek izvediva, samo se doslovno trebate posvetiti tome zadatku. Jer vam rješava sve probleme, trebate mu dati absolutnu prednost i ne žaliti vrijeme, upornost i domišljatost. Ima bezbroj načina da se izdvojite na tri minute u bilo kojoj situaciji. Tehniku možete odraditi šetajući, čekajući u nekome redu, pa čak i u neobaveznom razgovoru, čak gledajući film. Ili želite rješiti taj problem, ili ne. To je stvar osobne odluke. A treba napraviti što treba napraviti.

Dakle, tehnika je ista, samo je aktivni vampiri rade češće i obraćaju pažnju na ljude oko sebe, osobito na članove obitelji i bliske prijatelje, a pasivni vampiri obraćaju pažnju na sami sebe. Zašto je tehnika ista? Zato jer i jedni i drugi šire dalje energiju straha, negativnu energiju, a najhitnije je zaustaviti je. Zatim je najhitnije pokrenuti čakre.

Trebat će vam vjerojatno godina dana da «trenirate» ovu tehniku iako se može dogoditi da «dovedete u red» sebe i cijelu obitelj u mjesec dana. Ili u dvije godine. Zavisi koliko vas u obitelji «trenira» tehniku vesele čarolije, koliko imate aktivnih vampira u obitelji i koliko su jaki. Zavisi koliko iskreno i predano želite promjenu. Kad jednoga dana podignete frekvenciju svoje energije do maksimuma, ako tada još bude vampira oko vas koji mogu zaustaviti vašu pozitivnu frekvenciju, vi ćete trebati samo desetak-dvadeset sekundi koncentrirano misliti na njih i njihova energija će postati pozitivna, a vaša frekvencija će se gotovo trenutno vratiti na maksimum. Kad imate blokirajuću, niskofrekventnu energiju, na koga god pomislite, vi i njemu blokirate energiju. Cak i kad mislite da mislite na osobu «s ljubavlju». Znat ćete što je ljubav i širit ćete ljubav oko sebe zaista tek kad dosegnete maksimalnu frekvenciju. Širit ćete je svojim prisustvom, svojom mišlju. To je cilj tehnike vesele čarolije. Privid ćete zamijeniti stvarnim. Laži, obmane i zbumjenosti će nestati. Naprosto ćete znati i konačno osjećati: ljubav, ljepotu, dobrotu. Zašto dragi Bog to ne radi? Zašto je «dopustio» da tako nisko padnemo? Zašto je dopustio da nam frekvencija padne tako nisko, na nulu, u negativnost (rečeno terminima fizike i energetskih polja)? Dragi Bog je i nama ostavio važne stvari za napraviti, što bi nam trebalo imponirati i što je potpuno u skladu s onim osjećajem važnosti koji gajimo o sebi kao vrsti. Takvo pitanje o Bogu koji slabo brine o nama, moglo bi značiti i to da još ne razumijete razliku između sebe i tratinčice. Strpljenja, trenutno je tratinčica pametnija od vas.

U početku ovog procesa, ako ga pokreće pasivni vampir, aktivni su vampiri prilično napasni ako ne sudjeluju u njemu svjesno, jer ostaju bez ogromne količine energije na koju su navikli. Zato prvih nekoliko dana treba biti posebno pažljiv i odradivati tehniku i češće. Dobro je nekud otpovjetati, promijeniti vrijeme spavanja. Pasivni vampiri su obično spavalice, pa bi trebali zaspasti kasnije, probuditi se puno ranije, a izbaciti eventualno spavanje poslije ručka. Začudit će se koliko su odmorniji s trećinom vremena manje za spavanje. Aktivni vampiri, koji su obično ranoranioci, trebaju odmah po buđenju odraditi tehniku i zatim je raditi vrlo često, svakih pola sata do otprilike sedam-osam sati ujutro kad se ostali ljudi inače bude. Zašto? Jer u rano jutro, kad piju kavu i uživaju u jutru, aktivni vampiri su posebno aktivni u krađi energije. Zato se oni drugi ne mogu nikako probuditi, bude se mamurni, gledaju mrgodno oko sebe, odmah kuhanju kavu i pale cigaretu. Zato jedni i drugi trebaju kao prvu stvar ujutro odraditi tehniku.

Noć je posebna priča. Pasivni se vampiri obično bude barem jednom, ali i više puta noću. To uopće nije normalno ni za koga, niti je posljedica nekih bolesti. I noćna buđenja i bolesti posljedica su prisutnosti negativne energije, bilo da je sami «proizvodite», bilo da vam stiže od vaših bližnjih. Pasivni vampiri, tj. žrtve, prilično su obamrli i drveni prilikom buđenja i vjerojatno traže čokoladu i ostale slatkiše, ili bilo što za jesti. U tom stanju je dosta teško

sjetiti se odraditi tehniku, mada je baš tada izuzetno bitno. Noću naše nesvesno uopće ne miruje. «Rješavamo» ono što nismo po danu, ponovo proživljavamo sve neugode, ovaj put još snažnije, svađamo se, raspravljam, zbog čega su gubici energije još veći nego po danu. Aktivni vampiri, bez skrupula koja im po danu ipak nameće neki komadićak svijesti, još žešće igraju svoju ulogu. Sto napraviti da rješimo ovu situaciju o kojoj još manje znamo nego o onoj po danu? Takoreći ništa ne možemo, osim, ako se i kad se probudimo da odradimo tehniku - i to ne u ležećem položaju, jer ćemo u tom položaju lako zaspati ne odradivši ni pola tehnike. Svakako, kako bude više reda u našim dnevnim energijama, i noći će se s vremenom srediti. Znat ćemo da su se sredile kad se ne budemo nijednom budili tokom noći, kad nam bude bilo dovoljno pet do šest sati sna, kad se budemo budili odmorni i svježi u bilo koje vrijeme, i vrlo rano ili kasnije - svakako bez natečenih kapaka i podbuhlih obraza.

Ako spadamo u kategoriju pasivnog vampira, tj. žrtve, bitno je znati da najčešće nismo pospani po nekom redoslijedu i programu vlastitoga organizma, nego nas doslovno uspava naš vampir, bilo da se radi o dnevnom ili noćnom spavanju. Takvi spavači odjednom osjete nesavladivi poriv trenutno zaspati, a obično imaju i vrlo točno vrijeme kad idu spavati. Tako vampir stiče vremenski vrlo preciznu naviku kad će nas zaskočiti, jer kad smo tako uspavani, upravo hipnotizirani, može nam iscrpiti energiju puno lakše nego kad smo budni. Sto napraviti? Nikako zaspati baš kad vam se tako neodoljivo prispava. Nemojte sjediti ni ležati - radite nešto, krećite se, odradite tehniku svakih pet minuta bar idućih pola sata - sat vremena. Morate pružiti otpor i pokazati da više ne pristajete na taj izrabljivački odnos. Izlazite u društvo navečer, stalno mijenjajte vrijeme spavanja. Rano se dignite ujutro, odradite tehniku nekoliko puta. Primijetit ćete da ste odmorniji iako manje spavate. Ako imate mogućnosti, subotom probajte zaspati što kasnije, probdijte barem do pet sati ujutro, svakih pola sata odradite tehniku, jer vaš vampir nekoliko puta u toku noći, pa ujutro rano, napuni svoje baterije na vama. Zatim tu nedjelju ujutro odspavajte samo dva-tri sata. Bit ćete odmorni i nećete biti pospani. Poremetite i stalno remetite sve rutine. U zadnje vrijeme to je način kako postiću poboljšanja i s depresivnim bolesnicima - bude ih po noći. Nije čudo, depresija je isključivo rezultat vampirskih napada. U takvu «budnu» subotu još je bolje otpovotati negdje i nikome ne reći gdje. Negativna energija vašega vampira «zna» vašu lokaciju i vaše vrijeme spavanja. Ako ga zbutite promjenom mjesta i vremena spavanja, trebat će mu vremena da vas nađe. A ako budete uporni s mijenjanjem vremena i mjesta spavanja i s tehnikom blokade negativne energije, odustat će nakon nekog vremena. Ovo izgleda kao najmaštovitiji horror. Nažalost, to je zbilja, a vi sami znate da vam ni najskupljii madraci i najmedicinski jastuci nisu pomogli da postignete zdrav i odmoran san. Sad znate zašto i znate što trebate raditi. Poslije će vam ti madraci i jastuci dobro doći.

Aktivni vampiri su najčešće osobe koje dominiraju, osobe koje zapovijedaju, kritiziraju, vrlo vješto se koriste analizom, logikom, intelektualno su vrlo uvjerljivi i sami sebi izgledaju potpuno u pravu, često i drugima. Oni se osjećaju moćima nakon krađe energije. Međutim, kakvugod energiju pokrali, pozitivnu ili negativnu, oni je preraduju u negativnu - uglavnom preko negativnih emocija, negativnih misli i destruktivnih ideja koje su pokupili skupa s ukradenom energijom. Aktivni vampiri su često oni ljudi koji misle za sebe da imaju vrlo čvrst osjećaj za pravdu. U suštini nikad ne razumiju onoga drugog, žestoko zamjeraju, osuđuju, osvećuju se i ne oprštaju.

Pasivni vampiri su od djetinjstva u manjku energije i to utječe na njihov karakter. Osnovno im je obilježe da ne vole sukobe - ni verbalne, a kamoli fizičke. Uvijek popuštaju, uvijek su uslužni, uvijek razumiju, opravdavaju, prihvataju situaciju. Oni su druga krajnost na skali osvetoljubljivost - popustljivost. Njihovo popuštanje izgleda kao prilično uljudeo i kao poželjno ponašanje. A zapravo nije. Oni naprosto nikad nemaju dovoljno energije da se izbore za svoj stav, svoje mišljenje, svoje pravo na život. Zato intelektualno opravdavaju i «razumiju» sve vrste dominacije, pa čak i agresiju kojoj su stalno i sami izloženi, ali i agresiju nad drugim ljudima. Pametniji popušta - njihovo je zlatno pravilo. U ovom slučaju to pravilo više ne valja. Treba reći odlučno «NE!» i negativnoj energiji i aktivnom vampиру. I to na obje razine. Na energetskoj razini, prema opisu tehnike vesela čarolija, a na razini međuljudskih odnosa, treba se suprotstaviti svima koji vam čine nepravdu, že dominirati i kontrolirati pod svaku cijenu i na svaki način. Pritom je najhitnije ne aktivirati vlastite negativne emocije, jer vi to razumijete. A kad zaista razumijete, ne osuđujete, nemate negativnih emocija. Treba to odraditi kao pranje kupaone. Ne da vam se, ali poslije će vam biti lijepo kad je sve blistavo čisto. Kad perete kupaonu ne ljutite se ni na koga, barem ne ako je vaš red za pranje. E, pa, sad je sasvim sigurno vaš red za pranje.

Pasivni vampiri ne pretvaraju negativnu energiju u osjećaj moći i napanhanu taštinu, ali je i oni šire na način da zaustave čakre svojih bližnjih, najčešće djece ili partnera. Doduše, ni blizu tako intenzivno kao aktivni vampiri, a definitivno nemaju ni onu trenutnu «korist» u obliku osjećaja snage, moći i dominacije kakvu osjećaju aktivni vampiri. Zato su pasivni vampiri u suštini žrtve. Zovem ih svejedno vampirima, jer svejedno šire negativnu energiju samom činjenicom što joj se ne odupiru. Žrtvama se brzo pokreću čakre u smjeru kazaljke na satu i brzo im raste frekvencija, čim se zaustavi negativno energetsko polje. To je još jedna bitna razlika u odnosu na aktivne vampire koji imaju puno većih problema pokrenuti pozitivnu energiju, a još većih stabilizirati je - prepostavljam zato što uživaju u osjećaju moći koji im stiže «na krilima negativnosti».

Komplikacije u razlikovanju jednih od drugih nastaju i zbog toga jer aktivni vampiri često ne izgledaju kao žestoke, dominantne osobe. Vrlo često

izgledaju kao blagi, tihi ljudi koje biste «na ranu previli». Zato treba razlikovati prave «dobrice» i blage ljudе od prividnih. Prividne «dobrice» su proračunate »dobrice», koje su stavile masku blagosti i koriste je hodajući po svijetu, ali su prema jednoj ili više osoba u obitelji potpuno drugačiji - prema njima su dominantni, zapovijedaju, ne daju im disati, a često ih marljivo služe na razini dnevne rutine da bi ih učinili potpuno bespomoćima i ovisnima. Međutim, vampirski kradu energiju svakome, i onome jednome nad kojim dominiraju, ali i ostalima gdje ne teže dominirati na psihičkoj razini, a u suštini dominiraju na energetskoj razini. Ako ne poznajete kako dobro osobu i njene obiteljske odnose, teško da možete uopće pretpostaviti da bi ta blaga, draga osoba prema vama imala vampirski odnos.

Svatko za sebe treba pošteno - najpoštenije, iskreno - najiskrenije, napraviti analizu prema iznesenome opisu da otkrije kakav je. Zaista je presudno u ovoj velikoj preobrazbi biti iskren, prema sebi i drugima. Jer, biti iskren - prvi je uvjet u nauku ljubavi. Nema ljubavi bez iskrenosti.

Nije presudno, ali je korisno, prepoznati jeste li aktivni ili pasivni vampir, jer je tehnika promjene ista, osim u intenzitetu. Međutim, pasivnim vampirima ovaj proces može biti otežan (samo otežan, ne i onemogućen) ako ne prepoznaju sebe i ako ne prepoznaju tko im iz njihove okoline intenzivno oduzima energiju.

Uzmimo za primjer meni dobro poznatu gospođu Ninu. Sušta je blagost, susretljiva, draga, vrijedan radnik, inteligentna, savjesna, nemametljiva, rado će pomoći. Međutim, ustrašena i brine do bola za svaku i najgluplju sitnu pogrešku koju učini, ili bi mogla učiniti. Ipak, draga osoba u svakom pogledu. Neko vrijeme radile smo zajedno i zaista sam uživala surađivati s njome. Jednog sam dana primijetila da mi crpi energiju, ali zaista naveliko. Provjerila sam više puta - nije bilo sumnje. Ona, naravno, nije mogla ni zamsiliti što se događalo na nesvesnoj, energetskoj razini, jer i ja sam njoj bila jako draga tako da je naša naklonost bila međusobna. To su ti paradoksi odnosa vampir-žrtva. Oboje žele baš takav odnos i u početku oboje uživaju u njemu. Kako objasniti, kako riješiti situaciju? Niti jedna njena osobina nije odgovarala onima koje ima aktivni vampir. Doduše, imala je visoki tlak, a to je u pravilu jedan od sigurnijih znakova za prepoznavanje aktivnog vampira, samo tada to još nisam znala. I ta nepotrebna ustrašenost, ali tada nisam znala ni da je to tako važan simptom vampirizma. Onda sam spojila zajedno nekoliko detalja iz njenog života, koje mi je usput tu i tamo ispričala, i klupko se odmotalo.

Ona je već bila stara žena od sedamdeset godina. Bila je udovica i živjela je sa sinom koji je bio na pragu pedesete godine. Nikad nije bila zadovoljna s njime. Kao bebu dala ga je baki na odgajanje i zapravo mu nikada nije bila prava **mama**. Njegov tata, njen prvi muž, poginuo je u prvoj godini braka. Prvi je muž maltretirao Ninu, ali je i drugi muž bio tiranin i alkoholičar i umro je

na pragu starosti - recimo, i on prije vremena. Ta žena je već u ranoj mladosti aktivirala negativnu energiju i vampirski gard vrlo žestoko. Lazarev to zove «program ubojstva ljubavi i program uništenja muškarca». Na kraju - njen sin je nakon svoga neuspjela braka, kao pedesetgodišnjak izgubio posao i nije ga više ozbiljno ni tražio. Vratio se mami u njen stan, ona ga izdržava i maltretira zbog njegove «inertnosti i nesposobnosti». Samo u odnosu prema njemu, dala se vidjeti njena glavna vampirska osobina - žestoka potreba za dominacijom. Kad sam tu crtu odgonetala iz njenih natuknica o sinu, počela sam shvaćati suštinu. Nije ona bila žrtva tih situacija sa sinom, ali niti onih s muževima - ona ih je sama prouzročila svojim vampirskim ponašanjem na energetskoj razini. Njen sin nije mogao naći posao, a nije ga niti tražio ozbiljno, jer je ostvarivao majčin podsvjesni program: ako ne bude radio, sigurno je da će ostati s njom i tako biti njen stalni energetski izvor. «Na površini», majka je vrlo nezadovoljna sinom «lijenčinom», a u suštini ona je kreatorica programa sinovljeve nemoći kojem se on apsolutno pokorava. To su absurdni i lukavosti negativne energije.

Njen sin je baš u vrijeme našega druženja, slomio nogu, prijelom nije zastao u dvije i pol godine, rana i kost su se uporno inficirali, dva puta je ponovno slomio još nezacijeljenu kost, tri puta je operiran. Liječnici nisu više znali što dalje činiti. Taj je čovjek bio potpuno bez energije, a ono malo što je imao bilo je u negativnoj orientaciji koja je dolazila od njegove majke. I on je bio sklon alkoholu. U takvim okolnostima njegova rana nije ni mogla zacijeliti, jer je posebno karakteristično to da se u okruženju negativne energije rane lako inficiraju. Njegova rana je usprkos kvalificiranoj njezi bila inficirana godinu i pol dana. Kako više nije «bilo energetske koristi od sina», stara gospođa je energiju uzimala od svakoga. Tako i od mene, iako je prema meni gajila samo pozitivne emocije. Međutim, ona više nije mogla pomoći sebi. Njen energetski sustav znao je opstati samo na parazitskim osnovama pa je sada funkcionirao negativno i bez negativnih emocija i misli. Tako naš jako dobar odnos na intelektualnoj i emocionalnoj razini nije bio garancija energetske ispravnosti. Morala sam prekinuti svaki kontakt s njom. Probala sam to izbjечiti, ali nije išlo.

Zato sam rekla da su psihološke osobine, karakter i ponašanje ljudi, veoma varljiv kriterij u određivanju tko je aktivni, a tko pasivni vampir. Treba pažljivim osluškivanjem signala vlastitoga tijela spoznati tko nama oduzima energiju, ili komu mi oduzimamo energiju. Ljudi su u tom pogledu uglavnom vrlo lijeni - niti osjećaju, niti prepoznaju suptilne signale koje im šalje vlastito tijelo. Ali zato vrlo minuciozno opisuju svaki pokret svake dlake, ili pera, svog kućnog ljubimca, znaju interpretirati sve njihove «misli», osjećaje i želje. Čudo jedno!

Naše tijelo je zadnji instrument koji nam ostaje kad nam svijest potamni, skvrči se i začahuri uslijed negativne energije. Ono je i u takvim okolnostima

vrlo fini instrument. Kad bismo ga samo pažljivo slušali, shvatili bismo da šalje tisuće suptilnih signala. Ako možemo shvatiti mačje ili pseće mrđanje repom ili ušima, zašto zanemaruјemo prekrasni govor našega «višeg ja» kroz naše tijelo? Kako ljudi s takvom zanemarenosću uopće pristupaju npr. tjelesnoj ljubavi? Kako vode ljubav kad ne osćaju ni tri signala od tisuću koje im tijelo šalje?

MALI STRAŠLJIVI ČOVJEK U NAMA

Gospodar reče: Mali čovjek se ne stidi onoga što nije dobronamjerno, niti se plaši učini ti ono što nije ispravno.

Bez izgleda ili zarade ne odaje se onome što je dobro, a bez pritiska okoline ne ispravlja svoje pogreške.

Međutim, samoispravljanje u malim stvarima moglo bi ga načiniti djelatnim u stvarima većeg značaja.

... .Mali čovjek misli da su sitna dobročinstva nevažna, pa ih ne čini; misli da su sitna złodjela nevažna, pa se ne uzdržava od njih. Tako se njegovo zlo nagomilava dotle da se više ne može prikriti, a njegova krivica raste dok ne postane neoprostiva.

(*Tao Te Ching*)

o) -|eć dugo znam koliko je važna ova misao klasične kineske mudrosti o manjim ljudima i malim djelima. Ta nas misao uvodi u temu ovog poglavlja: kako biti virtuzozno pažljiv u svakodnevici. Ako smo pažljivi s energijama, malim nevidljivim stvarima, naše će se dobro nagomilati.

Bilo da smo aktivni ili pasivni vampiri, nije baš jednostavno preokrenuti smjer energije u pozitivan kad smo okruženi negativnom energijom. Po navici odmah upadamo u negativnu rezonancu s negativcem i međusobno pojavljamo negativnu energiju, ali tako da pasivni vampir gubi snagu, a aktivni je dobiva. Jedno i drugo je negativno. Uslijed negativne orientacije energije, pasivni vampir toliko suzi svijest da ne vidi da «nestaje» i ne može se uopće sjetiti da bi trebao nešto poduzeti. Aktivni vampir je, pak, uslijed negativne orientacije energije, opijen osjećajem moći, poletnosti, elokventnosti, radnosti, tako da ni najmanje ne mari što je onaj drugi, pasivni vampir, odjednom mrtvački pospan i samo bijelo gleda bez razumijevanja i sudjelovanja.

Recimo da je u obitelji četvero ljudi (roditelji i dvoje djece), plus po dva stara roditelja s obje strane, plus neki broj braće i sestara s obje strane, plus njihovi partneri i njihova djeca. Puno je to ljudi a svi su u «igri», svi su potencijalne žrtve. Moćan aktivan vampir, član jedne od takvih obitelji, sve njih može iscrpljivati. Zato je bitno u široj obitelji naći barem jednog «saveznika», a bolje i više njih, koji će shvatiti problem, odlučiti pokrenuti energiju u pozitivnom pravcu i primjenjivati tehniku. U tom slučaju vrijeme preobrazbe je puno kraće, proces lakši, a osobito su na dobitku djeca i mladi ljudi do otprilike dvadesete godine, jer oni spontano i ne znajući pokreću čakre u

pozitivnom smjeru čim osjete da netko to u njihovoј blizini radi. (Djeca su, to svi znamo, najpozitivniji dio čovječanstva). U slučaju kad dvije ili tri osobe pokreću pozitivan proces, najbrže im se potpuno nesvesno priključuju dječa, a zatim vrlo brzo, također nesvesno, i pasivni vampiri koji nisu obavijesteni o procesu, a nisu obaviješteni jer se procijenilo da možda ne bi shvatili i htjeli sudjelovati. U takvoj se situaciji jako sužava prostor aktivnom vampiru **u obitelji**. Njega je i inače najčešće vrlo teško uključiti u proces, ali, sada kad je već u «jezeru» pozitivnosti, i on ima sve duža razdoblja pozitivnosti, pa se situacija za sve poboljšava. Međutim, iako se situacija poboljšava, u sve-mu tome se ne smije biti površan kako cijeli započeti proces ne bi završio neuspjehom. Sve se može vratiti na staro ako su svjesni akteri preobrazbe nepažljivi i ako nisu uporni u tome «da nagomilaju mala dobra djela», u ovom slučaju da paze na svaki znak energetske neravnoteže i da odmah reagiraju. Ako ne nađete barem jednog saveznika u obitelji, šanse za vlastitu preobrazbu su vam dosta smanjene. Zato će vam trebatи puno upornosti i strpljenja. Ili se trebate izdvojiti iz obitelji i što manje kontaktirati s njima dok ne uspijete dovoljno podignuti svoju frekvenciju. Uvijek ima više izlaza iz svake situacije.

Sto je s rokovima preobrazbe? Moguće su vrlo velike varijacije. Bolje je tehniku vesele čarolije primjenjivati puno duže nego što je navedeno da treba, jer se time ne čini nikakva šteta. A ako se radi kraće vrijeme od potrebnoga, u vrlo kratkom vremenu sve će biti loše kao što je i bilo. Naravno, ni to ne treba biti zacementirano zauvijek. Uvijek se može početi ispočetka. Znači, tehniku treba primjenjivati svakih sat ili dva, barem tri mjeseca. A ako u obitelji ima težih problema, bilo zdravstvenih ili financijskih, onda je potrebno vrijeme barem godinu dana. Nakon tri mjeseca, ili i više, kad su **u obitelji** očita poboljšanja na svim područjima: zdravlje, učenje, posao-ffnancije, raspoloženje, međusobni odnosi - tehnika se može raditi otprilike svaka tri ili četiri sata, a obavezno odmah nakon buđenja i neposredno prije spavanja, sljedećih šest mjeseci do godinu dana. Ako primijetite pogoršanje na bilo kojem području, naglašavam - **u obitelji, ne samo vas osobno**, ponovo predite na učestaliji režim. Treba biti pažljiv i primjećivati promjene a uz to i biti uporan.

Da biste bolje shvatili naputak, usporedite to s jednom slikom koju nosim u sebi još iz moga djetinjstva. Obožavala sam priču o Winetu, ali i druge priče o Indijancima, npr. «Posljednjeg Mohikanca». Kako indijanski poglavica hoda kroz šumu? Tiho hoda u mokasinama i pazi da ne ostavi nikakav trag, da ne slomi nijednu grančicu, da hoda po tvrdem terenu gdje ne ostaju otisci, da pažljivo gleda ne bi li ugledao životinju ili čovjeka - ne bi li primijetio prije nego li bude primijećen, da pažljivo uoči je li video prijatelja ili neprijatelja. Istodobno promatra i je li netko drugi, životinja ili čovjek, ostavio tragove i koliko su tragovi stari, a procjenjuje i vrijeme kad bi ih mogao sustići ili im

umaknuti. I uvijek se divi ljepoti kojom je okružen. Virtuozan posao gdje su angažirana sva čula, intelekt napregnut kao napeti luk, ali mekano, elastično, kakav je i korak u mokasinama. Indijanski poglavica tako uvijek hoda, ne samo kad je u lovnu ili u bijegu. On je naprosto maksimalno pažljiv, jer je to uvjet opstanka, jer je na to navikao, jer je tako odgojen i jer ga to, u krajnjoj liniji, zabavlja - da bude izvrstan u svemu što radi. Možete li sebe zamisliti da na taj način pazite na energije, svoje i tuđe?

Ili ste sasvim drukčiji od Indijanca u mokasinama? Već vam je posve «u krvi» da hodate bučnom ulicom i ne mislite ništa pametno, ne vidite ništa zanimljivo, stajete automatski na semaforu očekujući od prometne policije da brine o vašoj sigurnosti, pa čak i od gradonačelnika - jer, «koga vraga ne pazi da poduzeće za ceste popravlja rupe po cesti». Zatim se joj; ljutite na prolaznika koji vas je očešao, na službenika na šalteru u općini, na crnu mačku jer vam je prešla preko puta. Pa sretnete poznanika, odete s njime na kavu i kritizirate sve odreda - od predsjednika vlade do zajedničkih znanača, jer nitko od njih ne valja i svi vam rade nešto nažao.

Kritizira li indijanski poglavica medvjeda što bi ga mogao napasti i ubiti, ili neprijateljsko pleme kojeg se isto treba čuvati? Ne kritizira, oni su naprosto tu, a stvar je njegove vještine da ih izbjegne ili pobijedi, bez emocija i bez ljutnje. To su naprosto životne činjenice koje treba uzeti u obzir i koje treba umjeti riješiti.

Postali smo toliko komotni u blagodatima suvremenoga društva da očekujemo da sve netko regulira nekim propisom i riješi umjesto nas. Propisi su svakako dobra stvar, ali zašto biste napustili gard intelligentne, vješte osobe? Zašto ne biste bili ljubazni s kime se može biti ljubazan, odlučni i odrješiti s kime treba biti takav? To je najjednostavnija formula za život u suvremenome društvu, gdje nema medvjeda u grmlju, ali ima vampira. Samo treba prepoznati situacije i postaviti se ispravno. To ne možete bez pozitivne energije.

I to bi bila tehnika vesele čarolije s opširnim objašnjenima. Slijede daljnja objašnjenja uz malu pomoć nekih hipoteza iz genetike.

SEBIČNI GENI I NADMOĆNI UM

*Vi ste došli na ovaj planet najprije zato da promijenite
Vlastiti unutarnji pejzaž, da se sjetite tko ste i da volite sebe.
Od tog trenutka vi donosite Svjetlost
Tamo gdje se čini da je tama.
I vi donosite Ljubav
Tamo gdje se čini daje strah.
Svi ste vi u poslu preobrazbe svoje Planete.*

(Emmanuel's Book U)

Postavila sam tezu da najraširenije bolesti našeg vremena, od kojih se mnoge smatraju nasljednima, nisu uopće nasljedne u smislu nasljeđivanja bolesnih gena. Obiteljska dinamika negativnih energija nameće mi zaključak da su oštećeni geni, ako ih ima, oštećeni negativnom energijom tek u fetalnoj fazi ili kasnije, a nisu odvijek bili negativni, tj. već u roditeljskim spolnim stanicama. «Nasljedna» je, međutim, sklonost da energiju zavrtnimo negativno, dakle, sklonost negativnoj energiji. Ali nije i nužno nasljedna zato što je sklonost negativnoj energiji, tj. energetskom vampirizmu, bilo u obliku aktivnog ili u obliku pasivnog vampirizma, nasljedna samo dok ne osvijestimo problem. Kad ga osvijestimo i spoznamo kako djeluje, vrlo lako «ukidamo» to zlo naslijede.

Energetski vampirizam, ili parazitizam, ima sličnosti s parazitizmom u životinjskom svijetu. Tako se naša tema može smjestiti u širi evolucijski kontekst života na Zemlji. Da bih ilustrirala tu tezu, citirat ću nekoliko ideja jednog od najpoznatijih genetičara našeg vremena, nobelovca Richarda Dawkinsa¹³ prema knjizi: «Sebični gen». Najprije Dawkinsov temeljni zaključak o odnosa čovjeka i njegovih gena:

Naši su mozgovi dovoljno odvojeni i neovisni o genima da se mogu protiv njih pobuniti. Kao što je već rečeno, donekle to činimo svaki puta kad rabimo sredstva protiv začeća jer onemogućujemo gene u njihovoj glavnoj ulozi, a to je da se što više umnažaju u skladu sa «svojom genskom» prirodnom (op. autora). Nema razloga da se ne pobunimo još više.

... Imamo snage prkositi sebičnim genima s kojima smo rođeni.. .Možemo čak razgovarati i o načinima namjernog razvijanja i poticanja čistog, nekoristoljubi-

vog altruizma - nečega što se u prirodi ne sreće, nečega što nikada u cijeloj povijesti svijeta nije postojalo. Građeni smo kao genski strojevi..no imamo i snage okrenuti se protiv naših tvoraca (gena, op. aut.). Mi jedini na Zemlji možemo ustati protiv tiranije sebičnih umnoživača (gena, op. aut.)»

Ovo svakako u bitnome proturječi najšire prihvaćenome shvaćanju: da teško možemo umaći nekoj bolesti koja je genetski nasljedna, tj. ako je «nossimo u genima». Javno mnjenje, ili neko opće prihvaćeno stajalište, nije zato ništa manje djelotvorno čak i kad neku znanstvenu tezu pojednostavljeni, ili čak netočno interpretira. Ono je apsolutno djelotvorno. Ako tri puta u novinama pročitate da je neka bolest nasljedna, vi ne čitate ono što možda piše «sitnim slovima», kao npr.: da će se to vjerojatno ili možda pogoditi, ali pod određenim uvjetima. Vi pamtite «bolest je nasljedna». Nakon toga u vašu podsvijest usađujete program koji radi na tome da se razbolite. Dali ste naredbu, a podsvijest je vrlo moćna u ispunjavanju vaših naredbi.

Dakle, prema Dawkinsu, mi ljudi svjesnom odlukom možemo pobijediti gene. U tome smo jedinstveni na planeti Zemlji i po tome smo drugačiji od svih bića na Zemlji. To kaže genetičar. Ja, pak, prepostavljam da je svaka «genetska pogreška» nastala radom negativne energije, pa bi, obrnutom logikom, kad stabiliziramo pozitivnu energiju, moglo doći do toga da se geni spontano urede, zbog čega će biti sve manje genetskih pogrešaka, a time i svih bolesti koje su eventualno ipak povezane s aktiviranjem «loših» gena. Ako je tratinčica savršena, sigurno smo i mi. S druge strane, ako sve bolesti izviru iz vampirizma, što je moja teza, a vampirizam se kod ljudi prvenstveno pojavljuje kao negativna svijest (kao negativna emocija i negativna misao), onda bi naš mozak, točnije - naša svijest, zaista trebala biti moćnija od bilo kog gena.

Za mene je posebno bio inspirativan jedan drugi dio navedene knjige, vrlo bitan i opširan, u kojem se Dawkins bavi ponašanjem različitih parazita u biljnem i životinjskom svijetu. Prema njemu se parazitizam može definirati kao sebično ponašanje kojim jedinka prijevarom izvlači korist na štetu druge. A ta definicija vrijedi i za energetski vampirizam. Zanimljivo je kako je veliki genetičar u jednom posve drugom kontekstu dao izuzetan značaj pojavi parazitizma. Ta tema i inače iskače odasvud u naše vrijeme. Naprosto traži biti spoznata i riješena.

Priroda obiluje životnjama i biljkama koje upravljaju jedinkama iste ili druge vrste.. gdje je prirodni odabir dao prednosti genima za podvale..da bi osigurali svoje širenje...

..Poznato je da nametnici raznih vrsta utječu na svoje domaćine na svakojake začudujuće podmukle načine. Vrsta mikroskopski malenog nametnika iz skupine praživotinja poznatog kao Nosema «otkrila» je tajnu proizvodnje kemijskog špo-

ja svojstvenog ličinkama brašnara u kojima ona parazitira. Ličinke tih kornjaša, jednako kao i ličinke drugih kukaca, posjeduju juveuilni hormon koji ih održava u stadiju ličinke. Normalno presvlačenje ličinke u odraslu jedinku započinje kad ličinka smanji proizvodnju tog hormona. Nametnik Nosema uspio je sintetizirati vrlo sličan kemijski analog tog hormona. Milijuni Nosema okupljaju se u tijelu ličinke i zajedničkim snagama proizvode taj hormon i na taj način sprječavaju njenu pretvorbu u odraslog kukca. Jedinka neprekidno raste i na kraju ugiba kao divovska ličinka dvostruko veća od prosječnog odraslog kukca. To nije dobro za širenje kornjačevih gena, ali je rog obilja za nametnika...

...Prijedimo na pojavu koja izaziva još više frojdovskog zanimanja nego kukci osuđeni na vječnu mladost ~ na parazitsku kastraciju. Na rakovima parazitira stvorene poznato kao Sacculina. Sacculina je rak vitičar iako na prvi pogled više sliči nametničkoj biljci. Posebnim razgranjenim sustavom uvlači se duboko u tkivo nesretnog raka i usisava hranjive tvari iz njegovog tijela. Vjerojatno nije slučajno da se među prvim organima koje napada nalaze rakovi sjemenki ili jajnici; na taj način privremeno poštovanje organe koji su raku neophodni da bi preživio. Nametnik kastrira domaćina. Poput debelog uškopljenog bika, kastrirani rak ugrađuje u svoje tijelo energiju koju bi inače potrošio na razmnožavanje. Nametnik dobiva obilan izvor hrane po cijenu reproduktivne sposobnosti raka...

...Nametnici ne moraju živjeti unutar svojih domaćina... Ptići kukavice ne žive unutar crvendača ili grmuša; oni ne sišu njihovu krv niti ne izjedaju njihovo tkivo, no bez okljevanja čemo ih proglašiti nametnicima... Lako je razumjeti lakovjernost roditelja-skrbnika koji sjede na kukavičnjem jajima. Mnogi se ljudski sakupljači jaja prevare nevjerojatnom sličnošću jaja kukavice i, na primjer zviždaka ili grmuše. Teže je razumjeti kasnije ponašanje skrbnika, kad su mlade kukavice već gotovo u potpunosti opernatile. Kukavica je obično mnogo veća, a u nekim slučajevima i čudovišno veća od svojih »roditelja*. Zamišljam sliku sivog kopića, tako sićušnog u odnosu na čudovišno dijete koje odgaja, kako sjedi na njegovim leđima da bi ga nahranio. Sad već teže razumijemo domaćina. Čudimo se njegovoj gluposti i lakovjernosti. Sigurno bi i budala vidjela da s takvim djetetom nešto ne valja.

Vjerujem da se ptići kukavice ne oslanjaju samo na »zavaravanje* domaćina, odnosno pretvaranje da su nešto što nisu. Čini se da oni utječu na živčani sustav domaćina slično kao droga koja izaziva ovisnost.. (potertala aut.) Crvena dubina kukavičnjeg kljuna toliko je zamamna da su ornitolozji često bilježili slučajeve da ptice ubacuju hranu u ustu male kukavice smještene u gnijezdu druge ptice! Odjednom je krajčikom oka spazila crvenilo razapljenog kljuna mlade kukavice u gnijezdu neke ptice potpuno druge vrste. Odlazi u tude gnijezdo i ispušta u kukavičju usta hranu koja je bila namijenjena njenoj djeci. «Teorija neodoljivosti* uklapa se u gledište njemačkih ornitologa koji su za skrbnike tvrdili da se ponašaju kao »ovisnici*, dok je mlada kukavica njihov »porok*. Pošteno je ipak dodati da ovakav rječnik baš nije omiljen među suvremenim ornitoložima. Ali

činjenica je da, ako prihvatimo kukavičji razjapljeni kljun kao snažan stimulans ekvivalentan drogi, možemo mnogo lakše objasniti što se događa. Postaje lakše suošjećati sa sićušnim roditeljem koji stoji na leđima svojeg čudovišnog djeteta. Njegovo ponašanje nije glupo. »Prevaren* također nije odgovarajući izraz. Njegov živčani sustav se ponaša kao bespomoćni ovisnik, ili kao da je kukavica znanstvenik koji mu gura elektrode u mozak.

Čak i ako sad osjećamo više naklonosti prema skrbnicima, još uvijek se može možemo pitati zašto prirodni odabir dopušta kukavici da se izvuče s time. Zašto domaćinov živčani sustav nije razvio otpornost prema drogi razjaplenog kljuna? Možda prirodni odabir još nije stigao djelovati. Možda su kukavice tek nedavno počele zaposjedati svoje sadašnje domaćine te će za nekoliko stoljeća biti prisiljene za žrtvu odabrati neku drugu vrstu. Postoje neki dokazi u prilog ovoj teoriji. Ali, ja se ne mogu riješiti osjećaja da u tome leži nešto više.

U Dawkinsovoj knjizi opisan je još čitav niz primjera o tome kako je priroda maštovita, ali i »nepoštena«, u izmišljanju načina kako živjeti na tuđi račun. Kasnije ćemo vidjeti što se sve može zaključiti, evolucijski gledano, o toj vrsti »nepoštenja«, tj. kakve su šanse za preživljavanje vrsta koje su »nepoštene«, za razliku od poštenih. A zasad, u našem kontekstu, usporedba s idejom o ptici skrbniku-žrtvi koja je «drogirana» crvenilom kljuna male kukavice.

Ne uvijek, ali vrlo često, jasan znak da ste u polju negativne energije, ili direktnije rečeno, da ste izloženi napadu energetskog vampira, jest iznenadna pospanost koja vas gotovo trenutno uspava. Drugi poremećaji u spavanju su: dugo spavanje, budenje noću tei jutarnji «mamurluk» i mrzovolja. Poznato je da su mnogi ljudi spavalice. Nikad im dosta spavanja, a opet nekako nisu naspavani. O čemu je riječ?

Dok spava, vampirova je žrtva iz nekog razloga još »podatnija«. Žrtva ionako nema mogućnosti obrane ukoliko ne poznaje problem energetskog vampirizma, ali kad spava onda je još lakši pljen. Neki energetski vampiri su vrlo vješti u »tehnici« uspavljivanja. Ta pojавa me navela da je povezem s opažanjem ornitologa o lome kako razjapljeni crveni kljun male kukavice općini ptičicu roditelja koja će zaboraviti vlastito potomstvo i prednost dati malom kukavičjem uljezu. Tako i negativna energija u ljudskom svijetu potičini svoju energetsku žrtvu na način da je trenutno uspava i uništi joj potpuno ionako minimalnu mogućnost obrane.

Gubitak volje drugo je očitovanje fatalne žrtvine podložnosti. Uvijek kad ste pod opsadom negativne energije, gubite volju za bilo što što ste namjeravali raditi, ili za nešto što ste baš željeli raditi, ili za nešto što ste baš odlučili raditi. Prekoravate se zbog toga, osjećate krivnju, ne znate uopće zašto, ali se posla ne laćate. To mogu biti i jake dugi periodi, ali to može postati i trajno stanje vašeg duha.

Izdvojila sam ta dva očitovanja - posljedice vampirskog napada (dugo i nezdravo spavanje i bezvoljnost) kao najvjerojatnije načine preciznog napada na žrtvin živčani sustav prema Dawkinsovoj pretpostavci o maloj kukavici koja ima sposobnost napada na živčani sustav prisilnih «roditelja», koji se onda ponašaju kao drogirani ovisnici. Dakle, tako je i s ljudskom žrtvom energetskog napada. Ona ne samo da gubi volju za bilo što, ona prvenstveno nema volju uopće ni razmisliti o tome nije li ipak malo čudno što joj se «ništa ne da raditi», ona ne zapaža da su takvi periodi sve duži, ona ne vidi da sve duže spava, ona se više niti ne sjeća da buđenje može biti radostan događaj - jer su se psiha i tijelo odmorili, ona svoje mamurno stanje prihvata kao normalno.

Sto zapravo znači gubitak volje? Sto znači dugo spavanje? Znači da gubite svijest, znači da gubite osnovno ljudsko obilježe. I ne samo to! Vi odmah služite i kao prijenosnik te zle sile, pa prenosite negativnu energiju, s brojnim lošim posljedicama, nekim svojim, ili svima, najbližima i najdražima. Ne u istom intenzitetu, ali to ne mijenja suštinu.

Ova možebitna sličnost s malom kukavicom navodi na zaključak da je energetski vampirizam «umijeće» koje smo možda naslijedili iz pradavnine, čak od svojih životinjskih predaka. A možda čak postoji i neki gen koji proizvodi energetski vampirizam? I, kao što kaže Dawkins, čovjek nije rob svojih gena, čovjek ima svijest koja je jača od genskog naslijeđa. Samo, kao da se krug ponovo zatvara: negativna energija, ako možda i jest uzrokovana nekim genetskim sklopom, toliko je «lukava» da napada baš onu instancu koja bi nas trebala obraniti od nepoželjnog gena, čak štoviše, napada sami stožer obrane - svijest, koju vrlo učinkovito onesposobljuje.

Pa ipak, ne moramo očajavati zbog ovog začaranog kruga, jer smo otkrili kako ga se možemo riješiti. Ponovo naglašavam vrlo važnu činjenicu: ne moramo razmišljati o društvenim uvjetima i potpori za vlastitu preobrazbu negativne energije u pozitivnu, negativne vrtnje u pozitivnu, jer je to isključivo osobna odluka, čin i napor svakog pojedinca za koji je apsolutno svatko sposoban, kao što smo sposobni i disati.

Jasno je da u prevladavajućem okruženju negativne energije ovaj osobni čin preobrazbe trpi otegotne okolnosti. On je i dalje moguć i izvediv, ali je sve skupa teže i može duže trajati. Možemo to usporediti sa življnjem na «eskimski način». Život u polarnom predjelu sigurno je teži nego na Polineziji, ali i u polarnim se uvjetima može sretno živjeti. Život je ponekad, pa i češće, teži od svoje uobičajene težine, ali nećemo zbog toga razmaženo zanovijetati - idemo dalje, čilo i s voljom, jer život je dizajniran da bude lak. Naša svijest, makar i sužena i pospana, još uvijek može biti najveći blagoslov koji nam je Stvoritelj podario - naravno, ako je odlučimo probuditi, dakle, ako odlučimo ne dozvoliti da nam je netko umrtvi.

I sljedeće Dawkinsovo razmišljanje može biti zanimljivo u vezi mog opažanja i procjene da negativna energija prevladava na Zemlji, a što može biti

zabrinjavajuće za svakog pojedinca (ipak je i za osobnu orijentaciju dobro poznavati trend kuda idu veliki brojevi u nekoj pojavi). Ono razmatra što se događa s nekom populacijom u kojoj se pojavi barem jedan parazitski nastrojeni pojedinac, što je jako važno pitanje s obzirom da su različite vrste parazitizma vrlo rasprostranjene među svim živim bićima na Zemlji.

Pretpostavimo da na nekoj vrsti ptica kao nametnik živi neka posebno štetna vrsta krpelja koji je prijenosnik opasne bolesti. Za pticu je vrlo važno zbaciti te krpelje. Što je prije moguće. Ptica svakako može odstraniti krpelje prilikom čišćenja perja kljunom. No, postoji mjesto - vrh glave - do kojeg ona kljunom ne može doprijeti. Svakom će čovjeku brzo pasti na um rješenje te teškoće. Pojedina jedinka možda ne može skinuti krpelja s vlastite glave, no to lako umjesno nje može učiniti neki prijatelj. Kasnije, kad tog prijatelja napadnu nametnici, to će se dobro djelo uzvratiti. I stvarno, uzajamno čišćenje je vrlo uobičajeno kod ptica i sisavaca...

...Pretpostavimo da jedinka B ima nametnika na vrhu glave, jedinka A odstrani joj nametnika. Kasnije doveđe vrijeme kad i jedinka A dobije nametnika na glavi. Ona, prirodno, traži jedinku B kako bi joj ona uzvratila dobročinstvo. Međutim, jedinka B jednostavno digne nos i odlazi. Jedinka B je varalica koja prihvata korist od nesebičnosti druge jedinke, no koja nije spremna na njega odgovoriti ili barem ne dovoljno. Varalice bolje prolaze nego altruisti jer stječu dobit bez plaćanja pune cijene za nju. Sigurno daje cijena čišćenja glave druge jedinke mala u usporedbi s koristima dobivenom skidanjem opasnog nametnika s vlastite glave, no ni ona nije zanemariva. I za to mora biti utrošeno nešto dragocjene energije i vremena.

Uzmimo sada da se populacija sastoji od jedinki koje su prihvatile jednu od te dvije strategije... Ovdje ne govorimo o svjesnim strategijama, već o nesvjesnim programima ponašanja koje su uvjetovali geni. Nazovimo ih strategijom naivca i strategijom varalice. Naivni čiste svakoga kome je to potrebno, bez razlike. Varalice prihvataju altruizam naivnih, no nikada ne čiste nikoga drugog, čak ni onoga tko je čistio prije njih... Ima li nametnika mnogo, svaki pojedinačni naivac u populaciji naivnih može računati na čišćenje od strane nekog drugog jednako često kao što će on čistiti druge. Zato je prosječni učinak naivnog među naivnima pozitivan. Zapravo, svi oni prolaze sasvim dobro, pa riječ naivac ne izgleda odgovarajuća. No, pretpostavimo sada da se u populaciji pojavio jedan varalica. Kako je to jedini varalica, može računati na to da će ga čistiti svaki kojega sretne, a on za to neće plaćati ništa. Prosječni učinak varalice je bolji nego prosječni učinak naivnoga. Zato će se geni varalice početi širiti po populaciji. Geni naivnih uskoro će se naći pred nestankom jer, bez obzira na odnos u populaciji, varalice uvijek bolje prolaze od naivnih. Primjerice, raspravimo slučaj populacije koja-se sastoji od 50% naivnih i 50% varalica. Prosječni učinak, i varalica i naivnih, bit će manji nego bilo koji učinak jedinke iz sto postotne populacije naivnih. Pa ipak,

varalice će prolaziti bolje od naivnih, jer će uživati u svim dohicima - takvi kakvi su- a neće davati ništa za njih. Kada postotak varalica dosegne 90%, prosječni učinak svih jedinki bit će vrlo nizak. Mnoge jedinke obiju vrstu možda će sad već umirati od zaraze što su je prenijeli krpelji. No, varalice će, unatoč svega, bolje prolaziti od naivnih. Čak i ako se cijela populacija počne gasiti, nikad neće doći trenutak kad naivni bolje prolaze od varalica. Zato, dok god u raspravama bude- mo uzimali u obzir samo te dvije strategije, ništa neće moći zaustaviti nestanak naivnih, i, vrlo vjerojatno, gašenje cijele populacije.

Prenesimo Dawkinsov navedeni model razmišljanja na ljudsko ponašanje. I u slučaju ljudske populacije imamo u energetskom smislu samo dva tipa jedinki, jer možete biti samo - vampir ili žrtva, tj. aktivni ili pasivni vampir, Dawkinsovim rječnikom - varalica i naivac. Za sada je ponašanje, kao i kod životinja - nesvesno, bez obzira je li genetski uvjetovano ili ne. Kao što se neki geni šire a drugi propadaju, tako se događa i s ove dvije vrste ponašanja. Energetski vampirizam se širi kao nesvesni model ponašanja i zahvatio je gotovo svu populaciju.

U dihotomiji - aktivni i pasivni vampir, treba biti jasno da nemamo jasnu podjelu na vampira i žrtvu, jer i pasivni vampir «zarazi» sve oko sebe negativnom energijom iako nema od toga ni prividne koristi, u obliku moći i dominacije, kao aktivni vampir. Sto to zapravo znači? Znači da smo mi kao ljudsko društvo već u situaciji kad su prevladale «varalice», a to onda znači da populacija ulazi u fazu gašenja, jer, kako kaže Dawkinsov model: «ništa neće moći zaustaviti nestanak naivnih, i vjerojatno, gašenje cijele populacije».

Kako god da nam se kao pojedincima često čini da je situacija u svijetu loša i alarmantna, uvijek se tješimo poznatom uzrečicom «da je svijet uvijek prolazio kroz krize i ipak išao naprijed». Nemam ništa protiv da se i dalje tako tješimo, ali bi bilo dobro shvatiti da jesmo pred nekakvim raspletom, koji se neminovno mora dogoditi, jer zaista živimo u svijetu negativne energije. Točno je da ljudi žive sve duže, ali je točno i da su ljudi sve bolesniji, što znači da je kvaliteta njihova života u drastičnom padu unatoč pristojnoj razini materijalnog standarda življenja za većinu stanovnika tzv. razvijenog svijeta. Je li to stanje sve bolesnjeg, sve debljeg i sve starijeg stanovništva smrtonosno, kao što bi bila situacija u kojoj se populacija ptica gasi kad »krpelji nadvladaju«, teško je reći. Mi u prevladavajućoj ovisničkoj svjesti nismo više u stanju ni sagledati problem i samo smanjujemo kriterije kojima procjenjujemo globalne ili osobne okolnosti. Kao što državni normativi dopuštaju sve više nečistoće u pitkoj vodi, pa u hrani, i kao što voće više nije ni blizu slatko kao što je bilo, tako se i mi privikavamo na život sa sve više bolesti i čini nam se da je to «normalno», ili barem neizbjegno.

Stalno spuštanje kriterija zagađenosti, kriterija kvalitete života , naprsto nije moguće poslije neke granice. Nećemo još dugo moći misliti da se najgore

bolesti događaju samo drugima. Događaju nam se svima, samo vi to niste pokušali zapisati kao što ja jesam, pa ne vidite negativnu životnu bilancu vlastite obitelji. Kad varalice prevladaju, «populacija se gasi».

ODUVIJEK SVE ZNAMO, SAMO SMO ZABORAVILI

*Nije moj zadatak da vam kažem
Nešto novo i drugačije.
Moj zadatak je da vam pomognem da se sjetite
Onoga što ste zaboravili.*

(Emmanuel's Book II)

/r~\e moramo se ograničiti na temu bolesti ili zagađenosti okoliša kao naj-(J Ivažnijih pokazatelja naše situacije na osobnoj i planetarnoj razini. Pogledajmo neke pojave u kulturi.

Najprije mit o vampirima. Ne poznajem dovoljno etnologiju i drevnu umjetnost da bih mogla reći otkad se u ljudskoj predaji pojavljuje lik vam-pira. Nesumnjivo je, međutim, da je od početka devetnaestog stoljeća taj lik sve popularniji u dramskoj i književnoj umjetnosti, da bismo zadnjih tridesetak godina doživjeli takoreći vampirski «boom», uglavnom na filmu, ali i u literaturi. Vrlo brojna djela u tim umjetnostima s glavnim likom vampira uvijek iznova intrigiraju sve veću publiku. Ta koincidencija sa sve prisutnjom negativnom energijom na Planeti nipošto nije slučajna, a da i ne govorimo kako se suština vampirskog ponašanja grofa Drakule i ostalih iz «svite» potpuno podudara s energetskom «slikom» pojave. U vampirskim legendama vampir je biće zla, rijetka pojava nesreće, vlastite i tuđe. Vampir je, zapravo, duh pokojnika koji je »djelomično pokojni«. Međutim, u stvarnosti, vampiri su živi ljudi, obični ljudi - to su mnogi od nas. Dakle, to smo mi. Pa ipak, sasvim je sigurno da nitko od nas nije htio biti biće zla - to je detalj po kojem se razlikujemo od mitskih vampira. Sve ostalo se podudara: vampir, da bi opstao, mora ljudima isisati krv i najčešće ih ubija. Ta smrt je »privremena« i polovična, jer žrtva odmah nauči zanat i dalje kao vampir siše krv novim žrtvama i tako stvara nove vampire, a »živi« samo noću. Moglo bi se reći i da smo mi - živi vampiri, prilično mrtvi. Živimo u prividu, u nestvarnosti, koju sami stvaramo, jer negativni um vođen negativnim emocijama sve vidi naopako. Vampir iz mita nema morala, nema skrupula, naprosto je vođen nezaustavljivim nagonom da opstane. Vampir može izgledati otmjeno, bogato, biti vrlo obrazovan... Vampir je najčešće socijalno vješt, dakle šarmantan. Jer to je najlegantniji način da ima dovoljno klijenata za bal vampira. Nema tu kontradikcije. Vampir također

ima i svoje probleme, nije baš svemoćan, a sunčeva svjetlost može ga ubiti. Da, svjetlost uvijek učini da mrak nestane...

Moram reći da sam se jako dvoumila da pojavi energetskog parazitizma dam naziv energetski vampirizam, i tako slijedim mitski naziv koji je ustavio Joe H. Slate u »Psihičkim vampirima«, mada su ga koristili još prije Dion Fortune i drugi. Dvoumila sam se zato što bi moglo izgledati da je to pregruba etiketa koja bi mogla povrijediti mnoge, jer se odnosi na mnoge, na veliku većinu nas. Onda sam prelomila i odlučila koristiti ga bez bolećivosti. Jer je istinit. Jer govori isto što i mit o vampirima, jer je to objašnjenje iste pojave, samo na različitim razinama svjesnosti. Jer je to u povijesti uvijek bilo tako. Žestoke pojave u ljudskom svijetu, osobito negativne, najčešće smo sebi objašnjavali kroz razne vrste društveno priznate fikcije, kao što je umjetnost. U toj fazi još može svaki pojedinac misliti da se ne radi o njemu, nego o nekim »drugima». I društvene znanosti, ali znatno kasnije i s velikom mukom, tumače da se to tiče mnogih, ili svakoga od nas. Međutim, one - društvene znanosti - dođu do određenog limita, jer sami znanstvenici često nisu u stanju prihvati ožbiljnost ili turobnost vlastitih otkrića, pa »zaustave riječ u zraku«. Onda dođu pojedinci koji riskiraju bijes mnoštva i izjave »Car je gol!« Poslije nekog vremena to shvate svi. Ništa nova otkad je svijeta i vijeka. Tako sam, prihvaćajući termin vampirizam, vrlo odlučno rekla: »Svi smo goli!«. A cara nema... Treba hrabro pogledati u sebe i imati na pameti da nitko umjesto nas neće riješiti naše energetske probleme. Naprosto zato što to nije moguće. Ali je moguće da sami sebe oslobođimo.

Pogledajmo, zatim, suvremenu glazbu sa znanjem o negativnoj energiji. Već je u prošlom stoljeću prevladala disonantna glazba, glazba koja para uši, glazba koja ne miluje, koja ne uzdiže, naprsto glazba koja je pretežno buka. I u klasičnoj i u zabavnoj i u svakoj vrsti popularne glazbe. Nije ta glazba samo disonantna u izričaju, ona je u segmentu zabavne glazbe u osnovi buka i po tehničkom izvođenju, ali i po načinu slušanja. Razglasni uređaji ogromnih snaga i u manjim prostorima gdje uopće nisu potrebni, naprsto nas zaglušuju. Osobito mladi ljudi imaju potrebu za tom strahovitom bukom. Zašto? Za glazbu je jasnije od bilo koje druge pojave da je to vibrantna energija. Nemelodična bučna vibracija »razbijja« drugu energiju u prostoru. Upravo to je potrebno napraviti s negativnom energijom koju proizvode i šire ljudi (ako ne znate ništa pametnije). Kako se zaštiti od previše brižnih roditelja koji umjesto ljubavi šire strah? Mladi ljudi to rade instinkтивno. I ne znajući ništa o negativnim vibracijama, lačaju se nazučinkovitijeg sredstva koje im je pri ruci - zaglušna buka glazbe. Iz njihovih soba, kao i iz svih drugih mjesta gdje se mladi okupljaju raoli zabave, glazba je samo čin samoobrane, nikako uživanje u glazbi.

Sto izražavaju grčeviti pokreti suvremenog baleta? Nesklad koji vlada u duši. Sto pokušavaju napraviti nizom ispresijecanih pokreta koji ne teku, u kojima nema sklada? Zaustaviti negativnu energiju koja muči i tijelo i dušu.

Bez obzira koju temu želi izraziti suvremeni balet, u suštini je to pokušaj prekidanja negativnog toka energije.

Nigdje nema sklada i harmonije. Svi vrištimi i pokušavamo prekinuti zimogrožljivu tamu negativne energije barem bukom, koja dok traje to i uspijeva napraviti. To je nesvesna taktika očajnika koja malo pomogne samo dok ste na koncertu, ili dok do maksimuma pojačavate CD player u svojoj sobi. No, i to možete samo vrlo kratko jer susjedi ubrzo zovu policiju. To su sve taktike bijega. A, kao što je poznato, od sebe ne možemo pobjeći.

Promotrimo u tom kontekstu svjetski nezapamćen uspjeh: «Gospodara prstenova», knjige i filma, pedeset godina nakon stoje knjiga napisana. »Gospodar prstenova» na literaran način opisuje isto što i ja - negativnu energiju. U knjizi, negativna energija uspavljuje, omamljuje ljude, vegetaciju, vode, sve živo. «Oni drugi» su agresivni, bez milosti, bez misli, apsolutno podložni svakoj manipulaciji zlog čarobnjaka. Na kraju druge knjige veliki pauk govo ubije Froda, nakon što ga je omamio i obmotao ljepljivom paučinom. To je zapravo precizna slika kako vas negativna energija fizički omota i kako vam omami svijest. Knjiga je vrlo opširna i dosta komplikirana, pa se ova ideja ne vidi iz prve. Tko danas čita tri tako debela toma? A ipak milijuni su je pročitali i oduševili se - jer su i oni intuitivno prepoznali o čemu knjiga govori. Knjiga je sa zakašnjnjem postala popularna, jer je i problem negativne energije, koja kao otrovna magla sve guši, tek zadnjih godina dosegao vrhunac. Naš okoliš već jest mračna zemlja Mordor. Iako se naše biljke i stabla još zelene, u blizini ljudskih naselja sva vegetacija ima negativnu energiju. Isto je i s domaćim životinjama i kućnim ljubimcima.

Ista stvar se događa i s knjigama o Harryju Potteru, iz koje iščitavamo temeljnu poruku: zlo se može pobijediti samo «čarobnjačkim» metodama. A u povijesti su jedino čarobnjaci znali baratati energijama. Opis o tome kako Harryja napadaju stvorenja zvana «dementori» u knjizi: «Harry Poller i zatočenik iz Azkabana»⁶, jedan je od dobrih opisa simptoma koje trpi žrtva vrlo žestokog vampirskog napada.

Svi su se odreda sledili. Harry osjeti kako mu se presjekao dah. Studen mu je prolazi kroz kožu, ušla mu u prsa, u samo srce... Oči su mu se uvukle u glavu. Ništa nije video. Utapao se u studeni. U ušima mu je šumilo kao da su pune vode. Nešto ga je vuklo nadolje...

...Svi se trgnu od nekakva krčkanja. Profesor Lupin lomio je veliku tablu čokolade na komadiće. «Uzmi ovo!» reče Harryju pružajući mu poveći komad čokolade. «Pojedi to! Pomoći će ti, vidjet ćeš»...Harry zagrizće u čokoladu i, na svoje veliko čudo, osjeti kako mu se toplina razlijeva po tijelu sve do vrhova prstiju na rukama i nogama.

⁶ Joanne K. Rowling, *Harry Potter i zatočenik iz Azkabana*, Algoritam, Zagreb, 2005.

Čokolada zaista pomaže kad se «utapate» u negativnoj energiji; otprilike kao i aspirin, trenutno ublaži simptome, ali ne rješava uzrok problema - što ipak objašnjava toliku popularnost čokolade.

Knjige o Harryju Potteru doživjele su nezamislive tiraže i nevjerljivu popularnost. Zašto? Jer djeca intuitivno osjećaju da je u svem onom šarenom mrgodnjem bezjaku, letećim metli, šašavim profesora, kućnim ljubimaca - štakora i sova, zapravo opisan njihov glavni problem - negativna energija. Ali, i posve novi način kako ga riješiti. Ništa što se uči u školama i što je priiznato znanje u razvijenim zemljama i državnim obrazovnim institucijama ne pomaže. Pomaže čarobnjaštvo. Samo ćete u čarobnjačkim predajama naći ovo o čemu i ja pišem. Doduše, starinski su čarobnjaci rješavali neke druge probleme, pa su razvijali i neke druge tehnike. Pa iako su, u suštini, samo čarobnjaci uvijek bili nadležni za znanje o energijama u ljudima, uglavnom su, osim u «primitivnim» društvima(!), uvijek bili ne samo društveno marginalizirani, nego i protjerani u «ilegalu». Treba reći da nisu svi čarobnjaci za preporučiti, jer, kao što je poznato, uvijek je bilo dobrih i zlih čarobnjaka. Ni čarobnjaci nisu shvaćali pravu prirodu energije i štetnost negativne energije, a ponajprije za onoga koji je pokreće, dakle, za onoga koji želi i radi zlo. Ili su je, pak, i predobro shvaćali i ciljano koristili. Kako su obični ljudi i njihove institucije još manje shvaćali prirodu energije, pa je svako bavljenje energijom bilo i jest tabuizirano i sotonizirano, nije čudo da su čarobnjaci bili proganjeni, nažalost i dobri kao i zli.

Osim čarobnjaka sada su glavni znalci o energijama kvantni fizičari, ali ni oni, kao ni stari ni novi čarobnjaci, nisu još shvatili da energija na kvantnoj razini može biti pozitivna i negativna sa dubokim posljedicama po sudbinu cijele Planete i života na njoj, ali ne na način plus naboј minus naboј, ili čestica-antičestica, nego s obzirom na smjer vrtnje. A nisu ni shvatili kreativni princip ljudske svijesti koja je na istoj skali energije kao i materija, iako to pomalo naslućuju.

NAIVNI SU ODGOVORNI ZA USPON VARALICA

*Ti si stvoritelj
Ove Planete
I svog života.
Ovo je Planeta izbora
Na kojoj možeš vidjeti i tamu i svjetlo.
A ti imaš slobodu izbora.*

(Emmanuel's Book)

C? pratimo se Dawkinsu i njegovim naivcima i varalicama. Najprije uspije va-
lju varalice, a naivci se gase, a zatim se gase i varalice - znači svi. Zasad
nam se čini da se još nismo «ugasili» kao ljudska populacija, iako su, po mo-
joj procjeni, naše varalice-vampiri dobrano prevladali. Upravo sad je vrijeme
kad može, treba i mora nastupiti pojedinac i povesti osobnu revoluciju - pre-
okreće smjer energije u pravcu kazaljke na satu. Da vidimo što će onda reći
Dawkinsova kompjutorska simulacija? Pa, kao što je napravio i Dawkins, i ja
sam u «igru» uvela treću strategiju. Dakle, uz postojećeg aktivnog i pasivnog
vampira (ili, pojednostavljeno, uz vampira i žrtvu) postoji i treća strategija
- strategija osobne preobrazbe putem pokretanja pozitivne energije.

Slijedimo dalje Davkinsa:

*No uvedimo sada i treću strategiju i nazovimo je strategijom zlopamtila. Zlo-
pamtila čiste nepoznate jedinke i jedinke koje su prije čistile njih. No, prevari li
ih netko, oni to zapamte i postaju mrzvoljni: ubuduće odbijaju čistiti tu jedinku.
U populaciji zlopamtila i naivnih nemoguće je razlikovati pripadnike pojedinih
strategija. Oba se tipa ponašaju altruistički prema svakome i oba imaju isti i
podjednako visok prosječni učinak. U populaciji sastavljenoj pretežno od varalica,
jedan jedini primjerak zlopamtila ne bi imao puno uspjeha. On bi veliki
dio energije trošio čisteći većinu jedinki koju sretne — jer bi mu trebalo dosta
vremena dok ne bi postao srdit na sve njih. S druge pak strane, njega zauzvrat
ne bi nitko čistio. Ako bi zlopamtila u usporedbi s varalicama, bili rijetki - gen
zlopamtila bi se ugasio. No, uspiju li zlopamtila brojčano ojačati i dostići kritičan
odnos, izgledi za međusobne susrete postaju dovoljno veliki i izravnavaju troš-
kove čišćenja varalica, pa će gen varalica ubrzanim korakom krenuti ka gašenju.
Kad varalice jednom gotovo nestanu, brzina njihovog nestajanja će se usporiti i*

oni će, kao manjina, moći opstati prilično dugo. Ti rijetki primjeri varalica imat će vrlo male izglede za ponovni susret s istim zlopamtilom, pa će broj jedinki u populaciji zlopamtila koje su srdite na bilo kojeg varalicu biti mali...

...Vrlo je zabavno pratiti kompjutorsku simulaciju, koja započinje s većinom naivaca i manjinom zlopamtila, tek neznatno iznad kritične vrijednosti, i otrlike istom manjinom varalica. Prvo se događa dramatični slom u populaciji naivnih kad ih varalice počnu bezobzirno iskoristavati. Varalice postižu vrtoglavu rast u populaciji, rast čiji vrhunac dostignu točno u trenutku iščezavanja i posljednjeg naivca. No, varalice moraju i dalje računati na zlopamtila. Tijekom ubrzanog smanjivanja broja naivnih, i broj zlopamtila se postupno smanjivao, jer su ih iskoristavale varalice kojih se broj povećavao, pa su se zlopamtila jedva uspjela održati. Nestankom posljednjeg naivca, varalice više ne mogu tako lako prolaziti sa spojim sebičnim izrabljivanjem, pa zlopamtila počinju polako brojčano jačati na račun varalica. Rast njihove populacije postupno dobiva sve veći zamah. Počinje se naglo uzdizati dok se populacija varalica smanjuje gotovo do gašenja. Preostale varalice uživaju u povlastici što su rijetki i jer je razmjerno malo zlopamtila srdito na njih. Pa ipak, polako i neumitno, varalice nestaju i ostaju samo zlopamtila. Paradoksalno je, no prisustvo naivnih je ustvari samo ugrožavalo zlopamtila u početku priče, jer su upravo naivni bili odgovorni za ono privremeno blagostanje varalica.

Možda bi bilo bolje da zlopamtila nazovemo «pravednicima», jer oni naprave prvi korak dobrote prema nekome. Ako ih taj prevarí, njihov kriterij je: «to nije pravedno, neću to dozvoliti». Koji je kriterij naivca? «Jest da me je prevario, ali neću razmišljati o tome, pa to je samo nekoliko minuta kljuckanja krpelja s glave».

Sad opet možemo ponoviti dio Tao Te Chingov citata s početka jednog od prethodnih poglavlja:

Mali čovjek misli da su sitna dobročinstva nevažna, pa ih ne čini; misli da su sitna zlodjela nevažna, pa se ne uzdržava od njih. Tako se njegovo zlo nagomilava dotle da se više ne može prikriti, a njegova krivica raste dok ne postane neoprostiva.

U ovome citatu nije posebno naglašena, mada se podrazumijeva, jedna od najvećih pogrešaka malog čovjeka: toleriranje zla i nepravde koje njemu samome čine drugi (ne govorim o herojima koji se bore protiv općeg zla i žrtvuju za druge, što je druga tema). A to je upravo onaj kriterij naivca: «Jest da me prevario, ali neću razmišljati o tome, pa to je samo nekoliko minuta kljuckanja krpelja s glave». Malom čovjeku nedostaje velika perspektiva - da shvati da će, kad svi tako popuštaju na sitno, zbroj biti opća katastrofa, koja, ni više ni manje, dovodi do gašenja populacije. Mali čovjek ne reagira ni na malo ni na veliko zlo ili nepravdu. Jer veliko zlo je preveliko, pa je jasno da ga on sam ne može ispraviti (npr. glad u Africi - «to je posao onih moćnih»). A

malo zlo potcjenjuje i bagatelizira, «nije beg cicija», ili je naprsto lijen misliti. A rezultati su porazni - svako zlo, i malo i veliko, samo rastu. Rezultat je, dakle - gašenje populacije.

Sad bi netko mogao povrijedeno reći: «Pa nisam mogao spriječiti da mi kradu energiju, ili da je ja ne kradem drugima, kad je sve to nevidljivo, a dosad bilo i potpuno nepoznato». Točno! Ali, i netočno, jer uvijek postoe znakovi pored puta ako ih samo želimo vidjeti.

Energetski tok i pojarni tok (ono što je dostupno uobičajenim osjetilima) u materijalnom svijetu se podudaraju. Sve što možemo očitati kao dominaciju, iskorištavanje, truli kompromis, popuštanje (npr. s idejom da će se nadoknadi u nekom drugom momentu), svaka laž i neiskrenost, svaka situacija koja nam je izazvala negativnu emociju ili negativnu misao - sve su to ziiakovi da smo u polju negativnosti, bilo da smo aktivni ili pasivni vampir, dakle: kao vampir ili kao žrtva. Nažalost, većina ljudi zanemaruje uopće vidjeti u svakodnevnim događajima njihovo značenje, naprsto s gledišta neke jednostavne i očite ljudske pravde, ne moramo govoriti o energetskoj razini. Većina ljudi drži figu u džepu i misli: «Možda nisam dovoljno jak suprostaviti, ali ču probati izvući kad-tad neku korist iz toga, da možda ipak nadoknadim štetu». U svakodnevici nam se ne čini da itko pravi bilancu takvih sitnih događaja, štoviše, to se smatra sitničavošću i nedostatkom duha. Međutim, na energetskoj se razini pravi točna bilanca i ništa se ne gubi i ne zaboravlja. Varalica-vampir u početku vara na sitno, onda shvati da mu ništa ne stoji na putu, a zatim vara iz hira, bezgranično. Naivac-žrtva misli da nekoliko izgubljenih minuta i nekoliko «kljuc-kljuc po krpeljima na tuđoj glavi» nije vrijedno pažnje. Jedino što ne shvaća da mu se upravo pred vratima stvorio beskonačan red takvih mušterija i da kljucanjem krpelja s tuđih glava neće biti kraja, da će zanemariti svoju ženu i djecu koji će svi umrijeti od gladi.

Nakon tko zna koliko stoljeća, ili možda tisućljeća, takve nonšalantne prakse pojedinaca u ljudskoj povijesti, znakovi pored puta postaju nesigurni i dvoznačni, a onda nam samo energetski tokovi mogu biti kriteriji pravednosti i istine.

Sto o tome zaključno kaže Dawkins?

Dugo pamćenje i sposobnost prepoznavanja jedinki (u smislu jesu li «varalice» ili ne, op. aut.) kod čovjeka su dobro razvijeni. Zato bismo mogli očekivali da je uzajamni altruizam odigrao značajnu ulogu u čovjekovoj evoluciji. Trivers (ranije citirani autor, op. aut.) ide dalje i smatra da su mnoge naše psihološke odlike - zavist, krivnja, zahvalnost, suočećajnost i tako dalje - oblikovane putem prirodnog odabiranja za poboljšanje sposobnosti varanja, otkrivanja prijevara i izbjegavanja da nas drugi smatraju prevarantom. Posebno su zanimljive »rafinirane varalice* koji prividno vraćaju usluge, ali neprestano vraćaju malo manje nego što su primili. Moguće je čak da su se čovjekov relativno veliki mozak i

njegova predodređenost za matematičko razmišljanje razvili kao mehanizam još usavršenijeg varanja i što uspješnijeg otkrivanja tuđih prijevara.

Možda je upravo tako kako kaže Dawkins. Naš prekrasni moćni mozak, savršeni instrument naše inteligencije i duhovnosti, koristimo ili zato kako što bolje prevariti, ili kako otkriti tuđu prijevaru. Najmanje ga koristimo za kreativnost, za stvaranje ljepote, dobrobiti svake vrste, za što ljepše i punije izražavanje ljubavi. I što je najgore od svega, taj mozak je postao puno uspješniji u varanju, nego u otkrivanju prijevare; puno uspješniji u krađi energije, nego u njenom otkrivanju.

Eto što se dogodi kad se neki atavistički gen iz tko zna kojeg vremena, kad još ni blizu nije bilo ljudi na našoj Planeti (npr. gen straha kao (korisne reakcije na opasnost), koji je preživio milijune godina u toku evolucije i možda negdje čući u našoj DNK, udruži s puno kasnije razvijenom inteligencijom. Nastane neka kombinacija u kojoj jedna i druga strana pokazuje samo svoje mane (nešto kao u suvremenim brakovima), a onda te mane razviju u monstruoznu kombinaciju - u stroj za polagano, i za početak neprimjetno, ubijanje života. Krađa energije je krađa života, sublimirani izraz svake ikad počinjene nepravde.

Naravno, sad slijedi sudbinsko pitanje svih razočaranih vjernika: «Kad je već populacija sastavljena od samih naivaca (Obratite pažnju na taj izraz - naivaca; Dawkins ih nije nazvao «dobricama» ili «poštenjacima». Nadam se da uviđate zašto.) tako dobro funkcionalala, zašto je Bog stvorio prviog varalicu?» Međutim, taj Bog (tako shvaćeni svemogući, a zapravo samo apsolutno pedantni Bog) samo je naše ograničeno shvaćanje Boga proizašlo iz već ustrašenog uma.

Možda bi nekog smisla imao zaključak da nismo dovoljno predano i dosljedno provodili jednostavna pravila, kao što su npr. deset Božjih zapovijesti u kršćanstvu, pa sad svi moramo izučiti komplikirani nauk čarobnjaka, oduvijek majstora nevidljivih i zato tajanstvenih svjetova. A možda naprsto moramo upoznati nevidljive svjetove da bismo iskusili sve dimenzije postojanja, da bismo iskusili dimenziju u kojoj postoji naša vječna duša, koja jedina zna što je ljubav. Da bismo iskusili dimenziju koja postoji kao viša dimi **n/ija dok smo u zemaljskom svijetu materije, a koja je možda jedina dimenzna u onom svijetu kamo odlazimo nakon smrti.** Ako je već prije gotovo stotinu **godina Einstein** otkrio četvrту dimenziju, prostor-vrijeme, što nitko od **ii'u IM** ni najmanje ne osporava jer je to za njih notorna činjenica, zašto onda **mi ostali ne-fizičari** tako tvrdoglavo ustrajavamo na trodimenzionalnom **ljetitf^ato** jer nam se čini da je svijet zbog svoje trodimenzionalnosti očit i, • **n * \alid i** ne bi trebalo biti tako teško shvatiti da trodimenzionalni svijet **if m nAjmar** nije jasan. Čak štoviše, taj koncept nas je uveo u takvu zbrku, • **na⁻¹ ciiHfcisnii** svijet i naši pojedinačni životi svakodnevno dokazuju. • **.f^fejp^"**

NAIVNO SUOSJEĆANJE JE OBIČNO AKT NEMOĆNOGA

*Ništa vas neće prosvijetliti više od toga
Nego da potražite istinu
U svakodnevnim događanjima.*

(Emmanuel's Book III)

(TJada ču se iz četvrte brzine-dimenzije, vratiti u prvu, jer na velikoj uzbrdici T^Ns Cinema druge. Vraćam se na već navedeni Dawkinsov zaključak, jer mah čovjek u nama teško razumije svoju važnost, a energetska žrtva uvijek pridan; „, veću važnost drugima nego sebi.

«Paradoksalno je, no prisustvo naivnih je ustvari samo ugrožavalo zlo-pamtila u početku priče, jer su upravo naivni bili odgovorni za ono privremeno blagostanje varalica.«

U našoj se kulturi izgradio jedan vrlo jaki sustav bolećivosti prema ljudima u nevolji. Nekako je uobičajeno da je ispravno uvijek pomoći ljudima u nevolji. Samo što ima nevolja i »nevolja«, a proširena populacija «avarica-> obilato koristi ljudsku suosjećajnost. Ne govorim ovdje o situacijama kataklizme, velikih nesreća koje pogađaju puno ljudi, elementarnih nepogoda i slično. Ne govorim o slučajevima kad netko traži pomoć za neku kreativnu ideju realizacijom koje će poboljšati nešto u svome životu, a vama daje realnu šansu da vam se oduži. Govorim o našim bližnjima, članovima ne samo uže nego i šire obitelji, o prijateljima. Govorim o nevoljama na koje su neki pojedinci iz navedenoga kruga kao pretplaćeni, mada to najčešće i nisu **tako** dramatične nevolje, ali se ponavljaju do u beskraj. Uključujem tu i one stalno bolesne. Ako razmislite i otkrijete da ste uvijek rame za plakanje takvim «potrebitima», da vas uvijek uspiju angažirati da im posuđujete novce, da im nešto obavljate, da okolo skakućete kako bi ih izvukli iz te njihove kronične, vječne, nevolje, onda ste vjerojatno naivna ptica iz Dawkinsove priče, koja tom vrstom pomoći ne samo da gubi vrijeme i novac, nego iznad svega i ogromne količine energije. Stoga, pazite kome pomažete i kako pomažete. Upozorenje je dobro iako može izgledati beščutno, čak bogohulno. Konkretnije upute teško je dati. Možda nije naodmet prisjetiti se kineske poslovice da je gladnoga bolje naučiti loviti ribu, nego mu dati ribu. Davno je ta kategorija ljudi »pročitana«. Cesto kad gladnoma date ribu, samo pomažete njegovu lijenost i proračunatu bespomoćnost. Nisam rekla ništa novo i ništa

bugzrišto pametno, pogotovo ne u odnosu na pouku iz ptičje priče o tome kako su upravo naivci omogućili blagostanje varalicama. U kontekstu naše vampirske dramaturgije - žrtve, naivci, naprsto upadaju u mrežu kao ribe. Sami se nude pomoći. Vampir ne mora ni zatražiti, samo lukavo naznači da je u nevolji, već se naivac sam nudi, savjetuje, smišlja rješenja. Sve se to čini (ako benignim, na koncu to je ljudski, a zapravo se na energetskoj razini događa slično kao kad izvadite čep iz pune kade vode - sva vaša energija ode vampиру. Ode ne samo trenutno, nego odlazi stalno. Jer vam je u obitelji, jer mu se stalno događaju nevolje, a vi ste tu, uvijek spremni i sučutni. Ne, vi samo niste mudri i nemate energije reći: «Ne!». Jer da ste zaista promislili, vidjeli biste ste da tu ima nešto čudno i postavili biste nekoliko pametnih pitanja, koja bi otkrila da nije baš tako kako vaš rođak ili prijatelj, uvijek u nevolji, govori. Ali ne, vi se odmah nudite pomoći, savjetovati. Da tako rade bankari, mi danas ne bismo imali bankarski sustav, a stoje ipak vrlo korisna institucija. Da ste onog vječnog nevoljnika pitali samo jedno pitanje: «Što si ti učinio da riješiš problem, zašto misliš da ti ga ja trebam riješiti?», već bi bilo puno jasnije. A kad vam se i učini da je priča čudna, nemate snage reći: «Ne!». Nemate energije reći: «Ne!», kao što nemate energije za puno toga, a opet stalno pomažete. Tako doprinosite neskladu i neravnoteži u svijetu. Tako doprinosite rastu populacije vampira, a propasti populacije naivnih, onih uvijek «dobrih». To su te male životne dramice u kojima minus u energetskoj bilanci stravično raste, a vama se čini da su to sitnice koje nisu vrijedne ni spomena, a kamoli analize. Uostalom, ne gurajte se ni s prijedlogom da toga vječnog nevoljnika naučite loviti ribu. Njemu najčešće do toga uopće nije stalo. Nije svaka dobrota *dobra*, kao što nije ni zlato sve što sija. Na energetski osviještenoj razini, nema pomaganja, ima samo ravноправne suradnje u kreativnim idejama.

Paradoks je u tome što u takvim slučajevima pomoći traži netko tko vas na energetskoj razini već eksplloatira. Budući da vas eksplloatira na energetskoj razini, ta je osoba u negativnom energetskom polju, ali ste i vi. Zato ni jedan ni drugi nemate pozitivnu misao; ukratko, oboje imate krivu ideju. Njegova eksplatacija na energetskoj razini nužno teži postati eksplatacija na materijalnoj razini, na razini vidljivog ponašanja. Radi se o umijeću varaličinog mozga da svoju nadmoć i dominaciju zaogrće u bespomoćnost, što vaš energetski slabiji mozak nije u stanju shvatiti. Onda smo iz toga razvili silnu filozofiju milosrđa. Dokle god ste ljubazni s osobom koja se prema vama ponaša vairtpirski, neće vam prestati krasti energiju. Biste li bili ljubazni s lopovom koji vam je već bezbroj puta ukrao novčanik i uvijek mu ponovo ostavili novčanik na stolu i otvorena vrata? Iskustvo ponovljeno dosta puta pokazalo mi je da aktivnim vampirima morate jasno dati do znanja da nećete trpjeti njihove lukavosti, hirove i podvale u obliku vječnih jadikovki ili zahtjeva. Ako ne možete prekinuti kontakt, trebate uspostaviti hladan i

služben odnos. Ljubaznim ljudima ovo uvijek zvuči kao svetogrđe. I meni je izgledalo. Ipak, jednog dana nisam više bila spremna biti ljubazna plaćajući to glavoboljama, raznim upalama i kroničnim umorom, a i nikada vraćenim novcem koji sam posuđivala.

Jedini čin napretka u toj, ili bilo kojoj drugoj, neravnopravnoj situaciji jest taj da uporno razvijate svoju pozitivnu energiju. Kad budete imali dovoljno visoku vibraciju, širit ćete je uokolo, imat ćete pravu misao, pravo shvaćanje, spontano. Tada vam vjerojatno ove «rafmirane varalice», kako ih zove Dawkins, neće ni tražiti pomoć, a ako to slučajno i naprave, znat ćete im reći «ne». Svako pomaganje, gdje u podtekstu leži i najmanja prijevara, ili makar samo neka «poluistina», samo produbljuje energetski vampirizam, produbljuje odnos neravnopravnosti, u kojem je najveći absurd da onaj koji se pravi slabijim i potrebitijim pomoći, ustvari dominira i eksploratira.

Da ponovim, na energetskoj razini nema pomaganja, ima samo ravno-pravne suradnje u kreativnim idejama. Sad moram «crtati» da ne bih bila krivo shvaćena. Ljudi koji imaju stvarnu potrebu da im se pomogne u rješavanju nekog problema, imaju i realnu sliku situacije. Izlože vam je, ali vam izlože i plan kako to misle riješiti većim dijelom vlastitim snagama, što od vas traže u svemu tome i kako će vam se u određenom roku odužiti, što onaj od kojeg se traži pomoć uvijek mora dobro procijeniti. U materijalnom svijetu ne može biti «nešto» za «ništa» koliko god nas učili da ne trebamo očekivati ništa za uzvrat ako pomažemo čovjeku u nevolji. Naravno da ovo treba čitati dobromjerno i inteligentno, jer se ne odnosi na situaciju u kojoj je netko ispred nas pao i slomio nogu. Moram li reći da takvome treba pomoći? U energetski negativnom svijetu svako davanje završi smrću onoga koji «daje», tj. onoga kojem se, zapravo, otima. Altruizam i sebičnost su također proizvod negativnog uma, polovične ideje koje izražavaju upravo opisani koncept «rafinirane prijevare». Jedini pozitivan odnos je suradnja. Tako «znakovi pokraj puta» postaju dvoznačni, a mi sve češće krivi smjer smatramo pravim i nikad ne stižemo tamo gdje smo krenuli.

Kako bih upozorila da «znakovi pored puta» trebaju biti dobro protumačeni, a ne jednostavno pročitani po tradicionalnim uputama, opisat ću jedno dijametalno suprotnu situaciju, u kojoj onaj koji «nesebično», «altruistički», pomaže, zapravo nastupa kao okorjeli vampir. Uzmimo za primjer roditelja i razmaženo dijete. Kažem roditelj, a ne roditelji, jer obično jedan roditelj zagovara razmaženo dijete. Popušta djetetu u očitim hirovima, dijete upada u razne probleme, a «popustljivi» roditelj uvijek «ima razumijevanja»: «Pa to je naše dijete, moramo mu pomoći, dijete treba voljeti bezuvjetno». Sto se tu zapravo događa? Popustljivi roditelj krade tom djetetu energiju. Sto je dijete više u problemima, više treba roditeljevu materijalnu pomoći raznih vrsta, koju ovaj ne žali, jer je tako njegov izvor energije sve čvršće vezan uz njega i ne može otići. Tako ga može crpiti cijelog života i to zvati ljubavlju. Iz te su

situacije nastali svi loši đaci, sve lijenčine, svi ovisnici o alkoholu i ostalim drogama, koji onda u sljedećoj generaciji to isto ponove svojoj djeci. Tako apsurdni rastu do neba: jedan put je onaj koji «nesebično» pomaže vampirova žrtva, a drugi put je vampir. Koncept «nesebičnosti» je vrlo kratak i samo dokazuje da ne postoji «nešto» za «ništa».

U energetski pozitivnom svijetu postoji samo ravnopravan odnos dva-ju vibrantsnih bića, koja rezonancom jedno drugome povećavaju pozitivnu moć. Kao kad pjevate uz dobrog pjevača: povuče vas njegova vibracija, pa i vi imate moćniji glas nego kad pjevate sami, a zatim s tim svojim moćnjim glasom doprinosite onome koji je u početku povukao u visine i tako se uza-jamno dižete ka sve moćnijoj pjesmi.

Zaključit ću ovo poglavljje ponavljanjem Dawkinsove zaključne misli od koje sam i krenula: «Paradoksalno je, no prisustvo naivnih je ustvari samo ugrožavalo zlopamtila u početku priče, jer su upravo naivni bili odgovorni za ono privremeno blagostanje varalica.« Dakle, puno naizgled pozitivnih i dobrih ideja u zapadnoj kulturi traži temeljito preispitivanje i promjenu.

SUPROTNO OD STVARNOSTI U STVARNIJU STVARNOST LJUBAVI

*Tražim li od vas da budete sveci?
Ne. Ja vam govorim da svi vi jeste sveci,
Da imate sposobnost da volite na taj način.*

(Emmanuel's Book II)

Uindijskoj duhovnoj tradiciji postoji izraz *may a* koji se najčešće tumači kao poruka da je naš svijet u kojem postojimo - privid. Onda se naravno zaletite u to kao glavom u zid i kažete: «Neće biti da je tako jer i zid i glava itekako postoje». Međutim, iluzija, ili privid, jest naše razumijevanje sebe samih i svijeta koji nas okružuje, naš način kako mi vidimo, ili interpretiramo svijet.

Tek sad smo došli do točke u kojoj možemo ispravno shvatiti ulogu, ili smisao, vampira i žrtve, ili, kako sam ih ja radije nazivala, aktivnog i pasivnog vampira.

Najkraće shematski rezimirano: vampir i žrtva, aktivni i pasivni vampir, oboje su u polju negativne energije, energije koja rotira suprotno od kazaljke na satu; oboje doslovno proizvode tu negativnu energiju, ali postoji razlika u stupnju negativnosti kao i razlika u doživljaju negativnosti.

Aktivni vampir ima osjećaj snage i moći od negativne energije i uvijek iznova potiče njenom negativnom kretanju.

Pasivni vampir ima osjećaj slabosti i nemoći od negativne energije, ali čim mu se pruži prilika, ne bi dalje poticao negativnu vrtnju.

Jedan i drugi se od negativnosti razbolijevaju, ali su njihove bolesti različite. U pravilu su bolesti vampira smrtonosne, a bolesti žrtve nisu smrtonosne.

U našem negativnom svijetu vampiri su «kreativni», potiču razvoj svijeta, ali u kontekstu njegove negativnosti. Razvijaju nove tehnologije, razvijaju znanost, a sve u funkciji negativnog «napretka», za koji već mnogi vide, ili barem slute, da napreduje u slijepu ulicu. Naš «napredak» sve više vodi u totalnu destrukciju.

Žrtve su nekakva spavalna u kolima tog progrusa, depresivni ili melankolični tipovi koji ne vide puno smisla u svemu tome, a još manje užitka. Ali, zbog osjećaja slabosti, ne poduzimaju ništa.

Terminologijom iz prethodnog poglavlja: «naivnih» i «varalica», žrtve svojom pasivnošću doprinose usponu varalica i vlastitom slomu, zapravo ukupnom slomu.

Nažalost, žrtve hoće imati svoga vampira. U poglavlju o mojoj priateljici Daliji navela sam kako ja nisam tek «dopustila» Daliji da me dovede do energetskog sloma - ja sam baš takvu prijateljicu tražila i htjela. Ja sam htjela imati svog vampira.

Zašto sam ja to htjela i zašto sve žrtve to hoće? Jer je strah nazvan ljubav. Kako? Jer je moja mama bila vampir, pa sam ja odnos s vamparam doživljavala kao odnos najveličanstvenije ljubavi, jer su me učili da me mama najviše voli. Dakle, tradicija. Je li počela od Adama i Eve, ili u nekom drugom momentu, nije bitno. Bitno je da je dovoljno jaka i da joj svi vjerujemo.

Tako i vampir misli da pruža najveću ljubav i da njegova žrtva naprsto uživa s njime. Vampiri su u to uvjereni.

Vampiri iz tog privida, iz te iluzije, ne žele izići zato što je njihov subjektivni doživljaj negativne energije: ugoda, moć, snaga, «kreativnost», ali i osjećaj ispravnosti i pravednosti. Samo žrtve imaju motivaciju izići iz tog privida, jer se u njemu ne osjećaju dobro. Zato su naivni odgovorni! Možda nije bilo potpuno točno reći da su naivni odgovorni za uspon varalica, jer dok to nisu doživjeli, nisu mogli ni znati kuda to vodi. Ali sada, kad prijeti opasnost da će «varalice» dovesti, pa mogli bismo čak reći: kad su već dovele tu zajedničku «stvarnost privida» do sloma - na «naivnima», na «žrtvama», je da konačno jednom oni povedu. Kamo? Vani iz privida - u stvarniju stvarnost ljubavi.

Aktivni vampiri su, puni osjećaja moći i volje za «napretkom», vođe samo unutar negativnog svijeta. Vođeni su negativnim umom i negativnim emocijama, a uvjereni su kako su oni jedini korisni i pozitivni u svijetu. Oni najčešće ne mogu i ne žele napraviti iskorak u drugu, novu dimenziju.

Tako, žrtva je htjela iskusiti svoju nemoć do kraja, htjela je da je njen vampir gazi. Velika je povika u našem modernom društvu na ovu tezu. Neki je naslućuju već odavna. Na energetskoj razini ona je apsolutno točna, a zaključujući prema posljedicama, točna je i na ostalim razinama. Sad samo žrtva može reći: «Dosta!», ali ne na način da se uloge zamijene ili «izjednače», nego da se napusti sve i ode u novu dimenziju, dimenziju pozitivnosti. U stvarniju stvarnost ljubavi.

Kad jednom pokrenemo pozitivnu energiju, počinjemo proces u kojem će često biti padova u negativno. To je neizbjegljivo jer smo naslagali puno slojeva negativnosti i ne možemo ih skinuti nego jedan po jedan. Pa ipak je preokret ka pozitivnoj energiji moguć. Kako? Kad postanemo energetski senzibilni, kad počenemo osjećati i shvaćati svoju energetsку dimenziju i kad istovremeno naučimo opažati svoja energetska stanja. Naši obiteljski vampiri tada postaju naši glavni pomoćnici, jer u kontaktu s njima naše negativnosti počinju rezonantno vibrirati, poništavaju naše pozitivno polje i mi se počnemo loše osjećati. Budući da istovremeno učimo opažati svoja energetska stanja to je dobro, jer dobili smo znak da imamo pospremljen negdje sloj negativnosti

i sad nam osjećaj negativnosti govori - udvostruči pažnju, odradi tehniku i ponovo pokreni pozitivnu vibraciju, zato jer smo postali energetski senzibilni, jer smo počeli osjećati i shvaćati svoju energetsку dimenziju. Sad su nam «negativci» zapravo saveznici, ali samo ako se ispravno postavimo, ako ih shvatimo samo kao glasnike i ne dozvolimo im više da na bilo koji način dominiraju nad nama. Skinuli smo još jednu učahurenu negativnost - tko zna koju traumu, tko zna koju bol. Nije važno, otišla je. Mogli bismo reći da je to oduvijek bila uloga našeg vampira - da nas upozori na sakrivene negativnosti. Samo što smo mi, ne znajući bolje, prihvaćali njegovu negativnost i pojačavali je, kao i svoju, paje kroz tisuće godina to postala jed na zaista opća i velika negativnost iako to vjerojatno nije bio cilj. Cilj je sve negativno polje svjesnom namjerom i pažnjom preraditi, pretvoriti u pozitivno. Naravno da će se u tom procesu naši odnosi s našim najbljižima na pojavnjoj razini mijenjati. Budimo spremni na to, drugačije ne može biti. Kako zamišljamo bilo što riješiti ako nema promjena, ako sve ostaje isto? Koja osnovna promjena se događa? Umjesto da slijedite vampirovu negativnost, vi je zaustavljate, pokrećete pozitivnu energiju i sad vaš vampir slijedi vas. Ali, vi nemate potrebu dominirati nad njim, kao što je on do sada dominirao nad vama. Vi vodite, a ne dominirate. Ima u tom procesu puno ljepote, vaša sposobnost zapažanja se pročišćava i vi ste u stanju tu ljepotu opaziti.

I opet treba naglasiti najvažniju stvar - za takav proces vam ne trebaju nikakvi posebni uvjeti, sredstva, financije, organizacije, učitelji. Sve je to konceptualna prtljaga našeg trodimenzionalnog svijeta. Trebaju samo: vlastita namjera i odluka da se to napravi. Takva namjera sama vodi vlastitom ostvarenju. Vidjeli smo koliko smo moćna bića u negativnom svijetu koji smo stvorili. U pozitivnom svijetu, u svijetu pozitivno rotirajuće energije smo neusporedivo jači. U pozitivnom svijetu smo svemoćni na božanski način. Konačno shvaćamo što to znači da je jedini zakon Univerzuma ljubav i što to znači da nas Bog sve voli. Konačno i mi počinjemo sve voljeti. Bez prijetnji kaznom «ako ne budemo dobri», bez napora da »budemo dobri». Prirodno, lako, jer to jest naša priroda - da volimo.

U tom procesu svatko od nas je odgovoran samo za sebe, samo za to da pokrene vlastitu energiju u smjeru kazaljke na satu. Ne moraju svi to shvatiti. Neki hoće, a nakon toga vrlo brzo će biti dosegnuta kritična masa pozitivnih, koja će svu energiju preokrenuti u pozitivnu. Ne moramo puno računati. Sva djeca na svijetu još se živo sjećaju svoje pozitivnosti iz duhovne dimenzije iz koje su tek stigli, pa čim osjete pulsiranje pozitivne energije spontano prihvaćaju i rezonantno povećavaju frekvenciju pozitivnoga. Djeca su zaista budućnost svijeta, samo nismo točno znali kako. U našem negativnom svijetu, pod utjecajem negativnosti odraslih, djeca su vrlo brzo i u sve ranijoj dobi postajala prošlost svijeta jer su im odrasli, prvenstveno roditelji i ostali članovi obitelji, »krali» energiju. Uostalom, zašto se čuditi

«lijenosti» ili «bezvoljnosti» mladih, što je sve češća dijagnoza o kojoj se govori. Oni samo ne žele biti upregnuti u ovo što se zove «napredak», oni ne žele ići u ovom smjeru koji samo produbljuje negativnost.

Ima smisla onaj opjevani stih: «Ustajte prezreni na svijetu!». Ali ne u masama, ne u organizacijama. Samo svatko za sebe, jer smo odgovorni samo za sebe, i jer samo sebe možemo promijeniti. A to je apsolutno dovoljno. Ništa više ne treba.

MALO VODOINSTALATERSKE KVANTNE FIZIKE

*Vi ćete koristiti vašu znanost da dokažete samima sebi
Da jedino što postoji je ljubav.
Čudesno je gledati kako iluzija
Slijedeći samu sebe
Postaje vlastito prosvjetljenje.*

(Emmanuel's Book II)

nanstvena postignuća na polju kvantne fizike i Einsteinova teorija relativnosti omogućuju još potpunije shvaćanje teme o kojoj pišem. Kvantna fizika omogućuje apsolutni uvid u energiju ljubavi. Zar to ne zvuči absurdno, zabranjeno i suprotno svemu čemu su nas učili: znanost o fizici dokazuje i omogućuje spoznaju ljubavi. Ali je doslovno tako. Ono što mi zovemo ljubav ima svoj izraz i na kvantnoj razini. Jedini problem kako da vam to objasnim je u tome što ja nisam fizičar, pa mi nedostaje način da to stručno argumentiram. Kako sam prilično sigurna da sam upoznavajući najnovija dostignuća u području kvantne fizike došla do «krunskog dokaza» za svoje teze, onda vas ne želim toga lišiti, kolikogod riskirala da ispadnem nespretna i nedorečena. Moram to napraviti jer se i sami fizičari nisu usudili do kraja shvatiti što su otkrili. Oni znaju, ili slute, da konačno trebaju zakoraknuti u novu dimenziju. O tome govori i podatak da najveći među njima redovito završe svoje eksperimente i teorije u nekom dijalogu s Bogom, što jasno govori da su došli do zadnje stepenice u starom svijetu, samo se nisu usudili koraknuti još jedan korak.

Cesto je dobra slutnja plodonosnija od najčvršćeg čvrstog dokaza. Na novoj razini spoznaje dotadašnji najčvršći čvrsti dokaz ima naljepnicu «istekao rok trajanja», koju mnogi ne traže ili iz nemara previde. Sjetimo se kako je donedavno, do samo prije nekoliko stotina godina, bilo toliko «očito» da je Zemlja nepomična ravna ploča i da se Sunce vrti oko nje. Nije tu trebalo ništa dokazivati. Našim očima je to doslovno bilo očito. Poslije smo ipak morali priznati da je bilo potpuno krivo i naopako. Katolička crkva koja je Galileu oduzela slobodu jer je ustrajno branio Kopernikov Sunčev sustav, tek je 1825. godine priznala da bi ipak moglo biti da se Zemlja vrti oko Sunca, a tek 1992. se i ispričala Galileu.¹⁵

¹⁵ Da ne zaboravimo, prije Galileove epizode je Giordano Bruno spaljen na lomači zbog podupiranja Kopernikove teze.

Gotovo zvuči nevjerljivo da je još u vrijeme Einsteina znanost, pa tako i sam Einstein, smatrala da se naš cijeli svemir sastoji samo od jedne galaksije - Mliječnog puta. Tako malo vremena nas dijeli od nekih absurdno velikih zabluda i neznanja. U tom kontekstu, usprkos ogromnom napretku znanosti, posebno rizike, kvantna fizika kao kraljica znanosti, u mnogim svojim zaključcima i teorijama i dalje doslovno misli da stoji na ravnoj ploči. Vlastitim eksperimentima usprkos. Einstein je to počeo shvaćati i nije nikako prihvaćao kvantu fiziku, a ni kvantna fizika ne može uklopiti njegove teorije u svoje do danas, iako se najveći umovi već desetljećima usrdno trude u tom pravcu.

Koji aspekti povezuju energiju Univerzuma s ljudskom energijom? Od Einsteina nadalje konačno je priznato da su energija i materija «ista stvar», $E=mc^2$. Materija je samo nešto malo «zgusnuta» energija, zapravo je sve energija. U fizici je to neosporna činjenica, koju cijela naša civilizacija u više od sto godina, otkad je to znanstveno dobro poznato, nije još inkorporirala u prevladavajući svjetonazor i u osobne vrijednosti POJEDINACA. Jer $E=mc^2$ se potpuno odnosi i na svakog čovjeka i na svaki trenutak njegova života.

Naša kultura, naš sustav vrijednosti, a posebno društvene znanosti i medicina, još pretežno počivaju na dostignućima znanosti iz vremena Newtona, od prije tri stotine godina. Newton je jedan od najvećih umova čovječanstva, ali taman stotinu godina je prošlo otkad je jedan drugi veliki um, Einstein, toliko «dopunio» Newtona da je inaugurirao novu eru **LI** povijesti Planete, a mi to još ne prihvaćamo u svojim običnim glavama, iako nas se itekako tiče. Biolozi, pa i liječnici, su prilično bistri u kemiji, ali fizika im ne ide nikako. To ima dosta nezgodne posljedice za svakog pojedinca.

Za lakše shvaćanje činjenice da je materija energija, jer nam je bitno da to shvatimo, zato što skoro svatko od nas misli da se to ne tiče njega, nego možda nekih svemirskih prostranstava ili mikrosvjetova nežive materije, krenut ćemo od atoma. Nekako smo prihvatali činjenicu da se materija, pa tako i mi sami, sastojimo od atoma. Onda običan čovjek misli da je taj atom ipak neka čvrsta čestica, ma kako mala da je. Ništa manje istinito od toga. Atom je uglavnom, točnije 99,999%, prazni prostor u kojem neke sitne «stvarčice» jure nezamislivim brzinama. Ako zamislimo da je atom veličine nogometnog igrališta, onda je jezgra veličine nogometne lopte, a elektroni kruže oko jezgre otprilike na udaljenosti manjeg gledališta. I ne samo da je prazan prostor tako veliki, nego su i brzine zbivanja u atomu fantastične. Elektroni kruže brzinom od 1000 kilometara u sekundi, a unutar jezgre još manje čestice kruže brzinom od 60.000 kilometara u sekundi. Kolika li je energija potrebna za te brzine u samo jednom atomu? Upravo s tolikom energijom mi raspolažemo, svaki od nas, za svoju upotrebu. Shvaćate li?!

Je li lakše promijeniti smjer automobilu koji miruje, ili automobilu u pokretu? Svaki vozač zna da je lakše ovo drugo. Tako je i s nama. Kad pomislijamo da smo mi neka teška čvrsto strukturirana masa, jedva da možemo

zamisliti mogućnost promjene. Naprotiv, ako zamislimo sebe kao energiju koja je stalno u pokretu, onda možemo zamisliti da je vrlo lako promijeniti smjer te energije. Dakle, upravo tako - možemo se vrlo lako promijeniti.

Taj koncept ima veze i s bolešću. Uvijek su se bolesti liječile kemijskim pripravcima - biljnim mješavinama ili mješavinama anorganskih tvari, ne-kakvom kemijom. Pa je veliki napredak bio otkriće mikroba. Pa smo se borili protiv njih. Opet kemijom. Čim bismo neke uspješno porazili, pojavljivali su se novi. Pa smo u neka liječenja uveli električnu struju, ali je i to liječenje ograničenog opsega i ne tako rijetko s čudnim rezultatima.

Ako pratimo razine procesa u tijelu - onda je redoslijed sljedeći: energetske promjene uzrokuju kemijske promjene, a nepovoljne kemijske promjene omogućavaju mikrobima da se nekontrolirano razmnažaju, ili dovode do hormonalne neravnoteže, koja uzrokuje mnoge bolesti našeg doba. Ako djelujemo protiv mikroba, napravili smo najmanje. Ako normaliziramo kemijske procese na hormonalnoj ili nekoj drugoj razini, na boljem smo tragu. Ali, kad djelujemo na energetskoj razini, djelujemo na uzrok poremećaja. Tek kad djeluješ na uzrok, nećeš imati posljedicu. Samo što energetska razina nije u čovjeka uprošćeno energetska kao kod električnog štednjaka - popravi dovod struje i sve si riješio. Čovjekova energetska razina sadrži svijest. Čovjekova energija svijesti nije električna energija (iako neke tjelesne pojave imaju električna očitovanja). Zato je i liječenje električnom strujom samo vrlo ograničenog dometa i liječi isključivo na fizičkoj razini. Dakle (i opet ponavljam), sve počinje od svijesti, ili od duše, pa se i svi «popravci» trebaju događati u sferi duše. Prihvaćena slika tijela koje je prozračno i koje se sastoji samo od energije, pomaže nam shvatiti da je i liječenje fizičkog tijela puno jednostavnije nego što mislimo, a pomaže i da shvatimo da su duša i tijelo od iste tvari - od energije. Stoga nisu u nama nepremostivi ponori između različitih razina našega bića. Sve je u nama od iste tvari, od energije. Naravno, treba poznavati tu energiju i njene zakone. A time se upravo bavimo u ovoj priči.

Međutim, nismo samo na energetskoj razini tako «prozračni», puni «praznog prostora» i stoga zaista podložni mogućnosti brze, takoreći trenutne promjene. I na biološkoj razini stanica i organa nismo uopće tako «čvrsti» kakvo je uobičajeno mišljenje. Poznato je da se površinske stanice kože promijene u 14 dana, stanice na površini želuca i crijeva svakih 5 dana, 120 dana traju crvene krvne stanice, 300 - 500 dana traju stanice jetre, čitav kostur odraslog čovjeka zamijeni se kompletno novim stanicama u roku od 10 godina. Pa ipak čovjek stari iako je svaka njegova stanica relativno mlada, ili jako mlada. O čemu to govori? Stanice se mijenjaju, ali nešto u našoj svijesti ne. Svijest, iskustvo milijuna generacija prije nas nam govori da moramo ostarjeti. To je čvrsta matrica u našoj svijesti koja mlade stanice tjeran da se ponašaju kao stare. Otkuda ta matrica u našoj svijesti? Iz negativne energije, iz negativnog uma. Ne kažem da je čovjek besmrтан, ali iz iskustva pozitiv-

ne svijesti sigurno će proizići drugačije ideje o zdravlju i bolesti, o mladosti i starosti, o životu i smrti. Očito da su nam materijalna sredstva za to evolucijski već dana - stalno imamo nove stanice. Pa, dajmo im, onda, novu uputu putem svjesne poruke i one se neće razbolijevati i neće starjeti drastično kao sada. Kako? Svi procesi u našem tijelu su regulirani na kvantnoj razini, sve se informacije dobivaju na kvantnoj razini, a to znači na energetskoj razini. Ako svjesnom odlukom pokrenemo pozitivnu energiju, a to je kvantna razina djelovanja, to će biti sasvim dostaatna informacija svemu što se u našem tijelu i našoj psihi događa da krene u pozitivnom smjeru.

Moje poznavanje fizike, iako površno i nesustavno, zahvaljujem nekolici nobelovaca koji su na temu kvantne fizike napisali popularno-znanstvene knjige. «Moji» su »učitelji« mahom nobelovci: Hawking, Lederman, Penrose, Aczel, Gleick, Gribin, Weinberg, Capra. Upuštam se u razmatranje mojih teza u kontekstu kvantne fizike ne samo da bih što bolje objasnila te teze, nego i da bih dala poticaj za razmišljanje onima kojima je kvantna fizika struka. Ne treba se čuditi tome što se dobar dio suvremene fizike izražava eseistički i hipotetički, jer fizika već nekoliko desetljeća tapka u mjestu. Vjerojatno i to treba zahvaliti negativnom umu koji nema stvaralačku, inovativnu komponentu. Mislim da o tome svjedoči jedan zanimljivi detalj. Poznato je da su u vrijeme velikih otkrića na polju kvantne fizike početkom prošloga stoljeća, Nobelove nagrade dobijali vrlo mladi fizičari u svojim dvadesetim, ili čak ranim dvadesetim godinama. Rijetko koji fizičar je dobio Nobelovu nagradu u svojim tridesetim godinama, u starijim godinama niti jedan. Imam jednostavno objašnjenje za to - otkrivali su novo dok im je um još koliko toliko bio pozitivan. S godinama su sve više bili obuzeti negativnom energijom i njihov um više nije bio sposoban za otkrića. Danas ni mladi ljudi više nisu pozitivni i uprkos ne znam kakvom obrazovanju ni dvadesetgodišnji znanstvenici više nemaju osnovnu predispoziciju za velike znanstvene poduhvate - a to je pozitivni um.

Dobro, ja imam pozitivni um, a malo znam o fizici. Zato sam zahvalna nobelovcu Leonu Ledermanu koji je u prekrasnoj i duhovitoj knjizi «Božja čestica», bez krzmanja istaknuo niz pitanja na koja fizičari danas ne znaju odgovoriti, a dao mi je i jedan krasan termin kojim ću se slobodno poslužiti. Za svoju knjigu «Božja čestica» koja je napisana da bi se širokoj publici na razumljiv način prikazali osnovni pojmovi iz povijesti i suvremene fizike, posebno kvantne fizike, on šaljivo kaže da je napisana u »vodoinstalaterskoj« maniri. Tako ću i ja nastaviti o fizici »vodoinstalaterski«, jer drugačije i ne znam i jer mislim da ima smisla.

Oduvijek je fizika predano tražila najmanju česticu od koje se sastoji materija. Onda je Einstein rekao da su materija i energija jedna te ista »stvar«, što baš i nije bilo tako jednostavno, pa su fizičari i dalje tražili sve manje i manje čestice, do danas su ih unutar atoma našli preko 200, a traže ih i dalje

jer im nekakva njihova logika i matematika govore da ih mora biti još. Tako je Lederman dobio Nobelovu nagradu za otkriće jedne od tih dvije stotine subatomskih čestica. Tisuće fizičara na svijetu u lovu je na subatomske čestice s najskupljom znanstvenom opremom koja danas postoji. Lederman u zaključku svoje knjige ide još dalje, pa kaže kako izgleda da masa nije unutrašnje svojstvo čestice, što znači da čestice «nema», već da su to naboј i spin. Taj spin sam «čekala». Dakle, prema općeprihvaćenom mišljenju vrhunskih kvantnih fizičara, spin je jedna od dvije temeljne osobine subatomskih čestica. Spin pojednostavljeni rečeno, označava vrtiju čestice, jer osnovno svojstvo subatomskih čestica je da se kreću i to vrtnjom. (Ostavljam električni naboј po strani, jer mislim da je za moju priču nebitan, tj. da se u polju pozitivne energije poništava na vrlo zanimljiv način.)

Svašta su fizičari mjerili u vezi tog spina, ali znaju da mu je osnovno svojstvo vrtnja, koja može biti samo udesno, ili ulijevo, tj. u smjeru kazaljke na satu ili obrnuto. Izgleda da nitko nije shvatio dramatičnu i egzistencijalnu razliku desnog i lijevog spina. Prevedimo to na vrtnju čakre u smjeru kazaljke na satu, ili obrnuto, i povezali smo indijsku mudrost od prije barem pet tisuća godina i današnju kraljicu znanosti - kvantu fiziku¹⁶. Tako se suštinsko svojstvo subatomskih čestica, koje kvantna fizika zove spinom, pokazuje presudnim za našu svijest, ali i za naše fizičko tijelo. Prepostavljam da je jednako bitno i za svu neživu materiju. Dakle, iako kvantna fizika tvrdi da svaka čestica ima beskonačno mnogo mogućnosti gdje će se nalaziti i kojom brzinom će se vrtjeti, ista ta fizika tvrdi da spin čestica može biti u smjeru kazaljke na satu, ili obrnuto. Nema treće mogućnosti. Sto je svakome očito za bilo koju vrtnju. Prema mom je iskustvu, za cijeli naš svijet, za našu spoznaju, za naš um, za naše tijelo, presudno jedino to u kom smjeru se vrti naša energija, dakle i čestice našeg fizičkog tijela. Sve ostalo, gdje se čestica točno nalazi npr., malo je važno.

I onda - odlučujuća teza koju smatram da sam iskusila i dokazala: smjer vrtnje određuje naša svijest. Mislim da je tako uspostavljena neposredna veza

¹⁶ Sinteza mog energetskog iskustva i kratkog tečaja iz «vodoinstalaterske» fizike jest ta da je prirodnji poredak kvantnih čestica takav da uvijek trebamo promatrati dvije čestice u paru, od kojih se obje vrte u smjeru kazaljke na satu, ali su u trodimenzionalnom prostoru jedna drugoj nasuprot, tako da poštuju zakon kuglaste simetrije, a ne linearne simetrije u zrcalu. Na to sam mislila kad sam rekla da fizičari još nisu shvatili kuglu. Gledano u odnosu jedne prema drugoj, čestice se vrte u suprotnim smjerovima, a opet su oba smjera u smjeru kazaljke na satu, dakle jednaka. U takvoj vrtnji se medusobno poništavaju električni naboјi, tako da glavna sila u prirodi, sila svijesti, koja je prisutna i u atomima materije, nema električnu prirodu, jer je na puno višoj frekvenciji nego elektromagnetske pojave. Naboјi se poništavaju, a valovi se pojačavaju dosežući maksimalnu i konstantnu frekvenciju, pa vjerojatno postižemo laserski učinak s tako visokofrekventnom i koherentnom energijom svijesti.

Ako je naša svijest «iskriviljena» na način da se naša energija «vrta obrnuto od kazaljke na satu», počinje se stvarati neravnoteža, pojavljuje se višak pozitivnog ili negativnog naboјa, pojačava se električno polje i pojavljuje se pomak u fazi koji snižava valnu frekvenciju, koja može pasti takoreći na nulu, ili čak u negativnu frekvenciju. Moje iskustvo s negativnom energijom govori da vjerovatno postoji i negativna frekvencija.

između svijesti i materije. I mislim da je time dokazano da svijest ima stvaračku ili pokretačku ulogu na bilo kojoj razini Kreacije. Jednako ljudska kao i božanska svijest, svaka na razini svoje frekvencije, tj. svaka u svojoj frekvenčijskoj domeni, svaka na svojoj razini stvarnosti. I ljudska i božanska svijest imaju u sebi sadržan isti princip, istu zakonitost: Mogu po slobodnom izboru sve pokrenuti udesno ili ulijevo. Bog shvaća razliku pa ne koristi mogućnost da pokreće vrtnju suprotno od kazaljke na satu. Nama je ostavio slobodu da shvatimo. Mi smo se bahato i glupavo poigrali mogućnošću da možemo koristiti oba smjera vrtnje, kad su već tu... Zašto? Ne znam. Božja šala?

UNIVERZALNO ENERGETSKO POLJE I LJUDSKA SVIJEST

*Tama živi samo u svijetu privida.
Hoće li znanost to otkriti?
Uglavnom već jest.
Znanstvenici će uskoro objaviti:
«Na kraju, s našim najmoćnijim instrumentima,
jedino što vidimo jest Svjetlost**

(Emmanuel's Book 111)

Moje je istraživanje već bilo pri kraju. Osjećala sam da imam dovoljno materijala da mogu napisati ovu knjigu. Kada sam već uobličila dio teksta, do mene je došla knjiga: «Polje» autorice Lynne McTaggart. Dobila sam potporu o kojoj nisam mogla ni sanjati. Dobila sam odgovore na neka od ključnih pitanja koja su mi još uvijek bila otvorena i to u vidu rezultata znanstvenih eksperimenata znanstvenika s najuglednijih sveučilišta. Doduše, zbog tih istih rezultata ti znanstvenici su «zaradili» status heretika u znanstvenoj zajednici. Mene, naravno, to nije ni najmanje smetalo. Osvrnut ću se samo ne neke njihove rezultate, iako se sve teme iz te knjige podudaraju s mojim istraživanjem. Jedino su moji glavni zaključci, ili teze, otišli kvantni korak dalje ispred njihovih. To se može razumjeti kad se zna da imam drugačije podatke, provjerene na drugačiji način, a posebno da imam takvu slobodu da se ni u jednom trenutku nisam osjećala obaveznom slijediti stroge znanstvene protokole, što, naravno, ima neke mane, ali i puno prednosti.

Pročitajte cijelu knjigu ako želite bolje shvatiti moju, vratimo se početnom nazivu - priču. A ja ću citirati samo neke od teza iz knjige:

Mala skupina znanstvenika raspršena po cijelom svijetu nije bila zadovoljna rutinskim razumijevanjem kvantne fizike. Bio im je potreban kvalitetniji odgovor na brojna i velika pitanja koja su ostala nerazriješena. U svojim istraživanjima i pokusima nastavili su od točke do koje su stigli pioniri kvantne fizike, i počeli prodirati dublje.

Nekoliko istraživača ponovno je počelo razmišljati o pojedinim jednadžbama koje su u pravilu svi izostavljali iz kvantne fizike. Te su jednadžbe određivale takozvano polje nulte točke - more mikroskopskih vibracija u prostoru između stvari. Došli su do zaključka da, ukoliko polje nulte točke uključimo u našu sliku

O najosnovnijoj prirodi materije, tada je sama osnova našeg svemira valovito more energije, jedno ogromno kvantno polje. Ukoliko je doista tako, tada je sve povezano sa svime ostalim poput kakve nevidljive mreže.

Otkrili su također da smo svi sastavljeni od istog osnovnog materijala. Na svojoj najosnovnijoj razini živa su bića, uključujući i ljude, svežnjevi kvantne energije koji neprestano izmjenjuju informacije s tim neiscrpnim morem energije. Žive tvari emitiraju slabu radijaciju koja je ključni aspekt bioloških procesa. Informacije potrebne za sve životne procese - od inedustanične komunikacije do izuzetno opsežnih procesa reguliranja DNK - pristihu putem razmjene informacija na kvantnoj razini. Ispostavilo se da sukladno kvantnim procesima djeluje čak i čovjekov um, koji je, navodno, potpuno izvan zakona materije. Misli, osjećaji i sve druge više kognitivne funkcije povezani su s kvantnim informacijama koje istovremeno pulsiraju kroz naš mozak i tijelo. Ljudska percepcija rezultat je međudjelovanja subatomskih čestica našeg mozga i mora kvantne energije. Doslovce, rezoniramo s našim svijetom.

Njihova otkrića bila su izuzetna i heretična. Osporila su mnoge temeljne biološke i fizičke zakone. Ono što su vjerovatno otkrili, ne predstavlja ništa manje nego ključ za sve obrade i izmjene informacija u našem svijetu, od međustanične komunikacije do percepcije svijeta općenito. I ono što je možda najvažnije - dokazali su da smo na najosnovnijoj razini svi jedni s drugima povezani, kao i sa svijetom. Eksperimentalno su pokazali da bi mogla postojati životna sila koja prožima cijeli svemir, a koju neki nazivaju kolektivna svijest, a teolozi Sveti Duh. Pružili su uvjerljivo objašnjenje mnogih pojava u koje čovječanstvo vjeruje već stoljećima, a za koje dosad nije bilo čvrstih dokaza i primjerenog objašnjenja: od djelovanja alternativne medicine i molitve do života poslije smrti. U određenom smislu mogli bismo reći da su nam dali znanost o religiji.

Njihovo viđenje je - za razliku od newtonowskog ili darwinovskog pogleda - životu vratio vrijednost. Njihove nove ideje, sa svojim implikacijama reda i nadzora, mogle bi nas ovlastiti. Čovjek više nije tek slučajni proizvod prirode. Naš svijet je osmišljen i temelji se na jedinstvu, a svatko u njemu ima svoje mjesto i važnu ulogu. Naši postupci i misli zaista nisu nevažni - štoviše ključni su za stvaranje našega svijeta. Čovjek više nije odvojen od drugog čovjeka. Ne radi se više o «nama» i «njima». Više nismo na rubu našeg svemira - kao vajjiski promatrači koji gledaju prema unutra. Sada možemo opet zauzeti mjesto koje nam pripada, u središtu našeg svijeta.

Ove ideje su dočekane kao izdajničke, a znanstvenici koji su ih zagovarali u mnogim su se slučajevima morali boriti protiv dobro utvrđenog i neprijateljski nastrojenog establišmenta. Njihova istraživanja trajala su trideset godina, uglavnom nepriznata i potisnuta, ali ne zato što su bila nekvalitetna. Svi ti znanstvenici izveli su besprijeckorne pokuse, a dolazili su iz najuglednijih ustanova: sveučilišta Princeton i Stanford te vrhunskih instituta u Njemačkoj i Francuskoj. Međutim, svojim su pokusima ugrozili brojne doktrine koje se smatraju svetima

budući da predstavljaju satnu jezgru suvremene znanosti. Njihove nove zamisli nisu se uklopile u prevladavajući znanstveni pogled po kojemu je svijet tek stroj. Kad bi priznali te nove zamisli, morali bi se odreći mnogočega od onoga u što vjeruje suvremena znanost i morali bi, u neku ruku, krenuti od samog početka. Stara garda to nije željela. Nove ideje se nisu slagale s uvriježenim pogledom na svijet i stoga su morale biti pogrešne.

Ovim citatom iz uvoda knjige posebno želim naglasiti da se razmatranja i teze u knjizi: «Polje» temelje na besprijeckorno izvedenim znanstvenim pokusima. Naravno, ima i hipoteza koje jesu utemeljene na pokusima, ali traže nove provjere i nove pokuse. Ovo napominjem zbog ljudi koji su skloni vjerovati da ništa što nije znanstveno dokazano ne postoji. I znanost, kao i sve u životu se kreće naprijed pomoću ideja koje tek treba dokazati. Nažalost na oba područja smo inertni, tako da nove ideje najčešće dugo i predugo čekaju valjanu provjeru i dokaz.

Vrlo sažeto će objasniti glavnu temu «Polja». To je «polje nulte točke».

Svaki kvantni fizičar dobro poznaje polje nulte točke. Kvantna mehanika dokazala je da vakuum odnosno «ništavilo» u stvarnosti ne postoji. Navodna potpuna praznina koja bi trebala postojati u svemiru - iz koje je izuzeta sva tvar i energija - u subatomskom je smislu pravi mravinjak aktivnosti.

Po načelu neodređenosti, koje je razvio Werner Heisenberg, jedan od začetnika kvantne teorije, «nijedna čestica nikada potpuno ne miruje...»

Dakle, kad se u pokusima napravi potpuni vakuum u kojem više nema niti jedne čestice, niti jednog atoma i kad se takav vakuum dovede na temperaturu absolutne nule, što znači da se tu više nema što gibati i ne može gibati, jer je na absolutnoj nuli, svejedno je prisutna energija, tzv. energija nulte točke. Izračunato je da ukupna energija polja nulte točke premašuje svu energiju u materiji za faktor 10^{40} , što odgovara jedinici sa četrdeset nula. Kao što je jednom opisao veliki fizičar Feynman, žečeći nekako prispodobiti tu veličinu: «Energija u jednom kubičnom metru prostora bila bi dovoljna da uzavru svi oceani na zemlji».

U tom podatku nema ništa novo, a etablirana kvantna fizika ga poznaje od 1926.g. i odbacuje kao nebitnog. Fizičar Hali Puthoff došao je do sasvim suprotnog zaključka: «Polje nulte točke je skladište svih polja, svih osnovnih energetskih stanja». Pokazao je da uzmemo li u obzir polje nulte točke (a fizičari ga ne uzimaju u obzir, op. aut.), uopće ne trebamo Bohrov postulat. Matematički je dokazao da elektroni neprestano gube i onda od polja nulte točke ponovo dobivaju energiju i dinamički uravnoteženi ostaju na pravoj orbitali... Drugim riječima, polje nulte točke je uzrok za stabilnost vodikovog atoma, a posljedično i za stabilnost cjelokupne materije. «To implicira

neku vrstu osnovnog stanja svemira koje neprestano samo sebe regenerira.«, kaže Hali.

U mom amaterskom kvantno-fizikalnom shvaćanju koje se ne libi zaključivati zdravorazumski - ne znam bolju definiciju svijesti od one iste koja definira polje nulte točke: nema ničega, absolutna nula je, a opet imamo ogromnu količinu energije. Zar ne biste tako zamislili «kozmičku inteligenciju ili, naprsto, svijest?

To je polje koje podržava svaku česticu i svu energiju u Univerzumu, to je polje preko kojega smo svi povezani i preko kojega svi komuniciramo.

Polje je dokazivalo da je istinska valuta svemira - sam razlog njegova postojanja - razmjena energije. Ako smo svi povezani preko Polja, mora postojati način i da se priključimo na taj neiscrpan izvor energije te izvučemo iz njega određene podatke. Kada bi ljudi bili u stanju crpiti podatke iz tako ogromne banke podataka, postalo bi moguće praktički sve - dakako, ako bi ljudi imali neku vrstu kvantne strukture koja bi im dozvoljavala pristup toj banci i upravo je tu bio kamen spoticanja: trebali smo tijela koja bi mogla djelovati sukladno zakonima kvantnog svijeta.¹⁷

U svojim razmišljanjima ja idem dalje i od ovih nepriznatih pionira novog shvaćanja kvantne fizike i fizikalnih zakona univerzuma. Postojanje polja nulte točke i njegove samoregenerirajuće energije u stalnoj izmjeni informacija-energije s materijalnim svijetom, u kojem participira svaka čestica na kvantnoj razini, bilo da tvori živu ili neživu materiju, ali i u kojem participira svako drugo energetsko polje, temelj je za sva objašnjenja koja sam iznijela u ovoj priči. Izmjena energije, bilo na rezonantnoj (suradničkoj) osnovi, bilo na jednosmjernoj «vampirskoj» osnovi, potpuno je moguća putem polja nulte točke i to na bilo kojoj udaljenosti, što moje iskustvo i potvrđuje. Poljem nulte točke možemo neposredno razumjeti pojave vidovitosti, telepatije, duhovnog liječenja na daljinu, iscjeljivanje molitvom... Sve su te pojave znanstvenici citirani u «Polju» istraživali i dokazali i to vrlo strogim znanstvenim pokusima.

Fizičarima ostaje da objasne ono što sam ja iskustveno provjerila: sve što rotira u tom polju, bilo kvantne čestice ili energetska polja, stvara novu energiju AKO SE VRTI U SMJERU KAZALJKE NA SATU. Kad se vrti obrnutu, destruira, razara sve oko sebe. I opet se vraćam na kuglu: ovaj uvijek pozitivni (ili uvijek negativni smjer, kako je sada stanje na našoj planeti)

¹⁷ Ovaj zaključak Lynne McTaggart moram dopuniti. Ne trebaju nam « prvenstveno tijela koja bi mogla djelovato sukladno zakonima kvantnog svijeta». Naša svijest to oduvijek može, a onda poslijedično mogu i tijela. Prema mom iskustvu, možemo se povezati na polje nulte točke i koristiti sve informacije iz Univerzuma kad je naša svijest, dakle naša energija, orijentirana kao i to polje, dakle u smjeru kazaljke na satu, jer samo u tom slučaju ćemo biti u pozitivnoj rezonanciji s univerzalnim poljem, tj. poljem nulte točke. Kad je naša energija orijentirana suprotno od kazaljke na satu, pa time i suprotno od polja nulte točke, mi praktično destruiramo cijeli Univerzum. Imate li bolju sliku «vražnjeg posla»?

možemo prispopodobiti svojim očima, a to nam uvjek nekako potrebno, tako da zamislimo da se sve događa u sferičnom prostoru, ili u zakriviljenom prostor-vremenu, nikako u ravnini. Taj prostor ima jednu čudnu dimenziju: ne možemo ga shvatiti ako bilo što promatramo pravocrtno, pokušavajući se gibati recimo po promjeru neke kugle. Taj prostor možemo promatrati i shvatiti jedino ako se krećemo njegovom geometrijom - a to je da kružimo tim prostorom. Sve u kvantnom svijetu se giba nekim kružnim putem - i subatomske čestice, i čestice bez mase, dakle «čista» energija. Samo tada je moguće da su u takvom prostoru dva smjera uvijek u pravcu kazaljke na satu, a MEĐUSOBNO SUPROTNI. Čim to idemo prispopodobiti u ravnini, smisao se potpuno gubi. Čim hoćete ući u kuglu i gledati iznutra, to ne postoji. Možete li ući u središte Zemlje? To je ono što neki naslućuju kad kažu da je linearno mišljenje iskrivljeno, neistinito mišljenje. Samo što nisu točno znali zašto i kako. Tako, treba razumjeti kuglu. Na koncu konca, sve što postoji u Svemiru jest kugla i vrti se. Reducirajte kuglu na nematerijalnu točku bez mase da biste došli na kvantnu razinu, opet možete primijeniti isti princip.

Zato i smjer vrtnje svojih čakri možete ispravno odrediti jedino tako da kružite oko sebe, recimo oko tijela, ili onako kako sam vam pokušala pomoći da zamislite promatrača ispred ili iza vas i koji, onda, iz tih pozicija gleda vaše čakre. Ako, pak, imate samo jednog «promatrača» - svoju svijest, onda samo možete kružiti oko svog tijela da biste došli u ispravnu točku motrišta. Tako nalaže geometrija prostora, koji je i prema Einsteinu zaobljen. Prostor, međutim, nije zaobljen samo u svemirskim relacijama nebeskih tijela, nego i u bilo kojoj dimenziji u smislu velikog ili malog. Ostaje najtvrdja činjenica: da čakre, a zapravo svijest, kao pokretači polja, dakle i subatomske čestice, funkcioniрају na način dvostrukih spirala, baš kao i DNK.

Slijedi nekoliko teza koje su nastale kao rezultat povezivanja moga prverenog iskustva o osnovnim kategorijama ljudske egzistencije na jednoj strani sa spoznajama kvantnih fizičara na drugoj strani:

Svijest, isključivo svijest je pokretač čakri, dakle energije.

Smjer vrtnje čakri određuje smjer spina - (vrtnje) subatomskih čestica od kojih je sačinjeno naše tijelo, ali i smjer naše ukupne energije (našeg energetskog polja).

Čakre se mogu vrtjeti u smjeru kazaljke na satu, ali i obrnuto.

Kada se čakre vrte u smjeru sata, energija je stvaralačka. Kada se vrte obrnuto od sata, energija je rušilačka.

Pozitivna energija stvara porativne misli i pozitivne emocije neposredno i trenutno. Pozitivne misli i pozitivne emocije koje stvaramo svjesnom odlukom, stvaraju pozitivnu energiju.

Negativna energija stvara negativne misli i negativne emocije trenutno. Negativne misli i negativne emocije stvaraju negativnu energiju.

Ako se susret negativne energije i pozitivne energije događa u području našeg nesvjesnog, negativna energija je apsolutno jača.

Ako je pozitivna energija osviještena, mora doseći određenu stabilnu frekvenciju, koju je nužno svjesnom pažnjom održavati da bi nadjačala neku negativnu energiju. Prepostavlja se da nitko ne bi htio svjesno pokrenuti negativnu energiju, jer time razara najprije sebe, zatim one koji su mu najbliži, dakle, vlastitu obitelj. Budući da ljudi iz svoje svijesti odlučuju hoće li pokrenuti pozitivnu ili negativnu energiju, hoće li proizvoditi energiju i doprinositi svijetu, ili će uništavati energiju i time svijet, logično je da onaj tko pokreće negativnu energiju, bilo mislima ili emocijama, najprije razara samog sebe. Proces teče tako da najprije razara vlastite visoke frekvencije svijesti, a onda niže tjelesne frekvencije. Rezultat toga je intelektualna i moralna degradacija, a zatim i fizička bolest i smrt. Dosad su ljudi nesvjesno «birali» negativan smjer. Zbog toga nije bio ništa manje rušilački.

Svaka, apsolutno svaka, misao ili emocija doprinose rastu pozitivne ili negativne energije. Nije ih potrebno izreći. Čim smo ih pomislili, ako su pozitivne, doprinosimo sebi i drugima; ako su negativne razaraju nas i druge.

Kontinuirana vrtnja čakri u smjeru kazaljki na satu povećava frekvenciju energije svijesti, ali i frekvenciju energije materijalnih, fizičkih, čestica u našem tijelu, a povećava i koherenciju našeg energetskog polja. Rezultat toga su: visoka kreativnost, fizičko zdravlje, iznimno dobro sna-laženje u svijetu te odgovarajući odnosi s ljudima - surađuje se s kim je to moguće i na razini na kojoj je moguće, spontano se odbija komunikacija s onima s kojima to nije moguće.

Mi možemo na kvantnoj razini, preko polja nulte točke, dakle, svojim mislima i osjećajima biti u kontaktu sa svakim bićem na Zemlji, tj. u čitavom Univerzumu. Negdje u svjesnom dijelu svoga bića imamo izbornik frekvencija, nešto poput izbora radio postaja. Kad izaberemo kontaktirati neku osobu, tek onda naše energije, što znači naše misli i emocije, dolaze u dodir. Tek tada osoba može na nas djelovati energetski, a onda, kao u mojoj priči, i vampirske. Obično puno lakše sklapamo kontakte, nego ih razvrgavamo. Koji put je jako teško razvrgnuti neki kontakt, osobito ako je došao u uznapredovanu vampirsku fazu. Teško, ali, svakako moguće. Dakle, iako putem polja nulte točke možemo biti povezani s bilo kime ili bilo čime, imamo mogućnost izbora. Povezujemo se s onima s kojima mi to želimo, ne samo na razini vidljivog ponašanja, nego i na razini energije. Samo moramo znati kako to funkcioniра na energetskoj razini a (a upravo o tome vam govorim u ovoj knjizi). Tako se vidi da je ovako strukturirana energija, ili prostorna geometrija Univerzuma, duboko smislena i savršeno prilagođena svjesnim procesima.

Na biološkoj razini, neposredna posljedica činjenice da smo svi energetski povezani preko univerzalnog energetskog polja je ta da svako lječenje koje lječi pojedinačnog bolesnika ima kratkotrajni rezultat. Vraća se ili ista bolest, ili se pojavljuje nova. U najtežim slučajevima negativne energetske povezanosti, bolesti su neizlječive - rak, šećerna bolest, bolesti krvožilnog sustava, alergije, astma i s., a razbolijevaju se i ostali članovi obitelji. Jedino smisleno lječenje je «lječenje», popravljanje, bolesnih ODNOSA. Jedina razina na kojoj se odnosi mogu popraviti je energetska, jer smo na drugim razinama - ponašanja, misli, emocija - izgubljeni u beskonačnoj zbrici u kojoj svi misle da su u pravu, gdje su svi uvrijedjeni jer ih je onaj drugi povrijedio. Kad su svi povezani negativnom energijom, kao što jesu, nitko nije «prav».

Kristali također imaju sposobnost rasta frekvencije. Moji kristali imaju jednaku frekvenciju kao i ja. Ako moja frekvencija padne, padne i njihova. Voda isto može doseći frekvenciju ljudske svijesti. Gotovo svi ljudi, biljke i životinje koje sam testirala, a to su tisuće njih, imaju frekvenciju nula, ili imaju negativnu frekvenciju. Intenzitet takvih frekvencija nisam mjerila. Navedene maksimalne frekvencije «mojih» biljaka i životinja postoje samo zato jer su nastale rezonancom s mojim visokofrekventnim energetskim poljem. Inače su sve biljke oko nas, kao i mi sami u negativnom energetskom polju. Da bi se dogodila rezonanca, kojom sam podigla frekvenciju biljaka u mom vrtu i životinja u mom domaćinstvu, biljke i životinje moraju biti u polju moje svjesne pažnje ili namjere.

Dok sam svoje energetsko polje «gradila» vrlo pažljivim održavanjem pozitivnih misli i emocija, što je trajalo petnaestak godina, moja frekvencija je jedva dostizala 100 jedinica. Kad sam počela energetski raditi na opisani način, trebalo mi je desetak mjeseci da dostignem frekvenciju od 26 milijardi jedinica! Zatim mi je trebalo još šest mjeseci da moja energija dosegne frekvenciju od $x10^{115}$ jedinica! Da biste bar naslutili veličinu tog broja, iza broja jedan stavite $x115$ nula.

Subjektivni doživljaji tako visoke frekvencije su brojni: jasan osjećaj intelektualne «bistrine»; jasno razumijevanje svega, pa i tuđih negativnih ponašanja, koja tada ne izazivaju moje negativne emocije (to je stepenica na kojoj padate ili prolazite); sposobnost trenutačne registracije negativnog polja meni bliskih ljudi i sposobnost da ga gotovo trenutačno zaustavim i putem pozitivne rezonance «preokrenem» u pozitivno polje; potpuna fizička «čilost» koja optimalno regulira moje napore tako da unatoč velikoj fizičkoj i intelektualnoj aktivnosti, nikad nisam umorna; optimalno tjelesno zdravlje i proces fizičke regeneracije koji se opaža kao «pomlađivanje». Dakle, kompletno duševno i fizičko zdravlje i jasnoća duha. Ne kao «trenutačni bljesak prosvjetljenja» koji teškom mukom znaju opisati oni rijetki koji su to postigli dugotrajnim meditiranjem (najčešće govore da je to stanje neopisivo), nego

kao stabilno trajno stanje. I uz sve to - svi se u mojoj okolini osjećaju izvrsno. Predobro da bi bilo istinito? Ne, nego naprsto istinito. Zahvaljujući primjeni jednostavne tehnike vesele čarolije i UPORNOSTI. Dostupno apsolutno svakome - bez asistencije «učitelja» ili znalca i, naravno, pod pretpostavkom da poznaje tehniku kako sam je opisala.

Tako mi se uvijek iznova nameće zaključak da je naš pozitivan i stvaralački pristup polju nulte točke, dakle univerzalne energije, moguć samo i jedino ako je naša energija orijentirana u smjeru kazaljke na satu. Samo tada smo u stanju dosegnuti visoke frekvencije i tako se povezati s visokim frekvencijama u polju, što znači ne samo da nam postaje dostupna neiscrpna energija UniverzLima s kojom onda možemo biti u rezonanci, nego i sve informacije o Univerzumu. Kako u toj dimenziji nema linearнog vremena prošlost-sadašnjost-budućnost, nego je sve vrijeme «sada», dostupne su nam i sve informacije iz onoga što mi zovemo «prošlost» i «budućnost». Kad jednom dostignemo tu frekvenciju, naš subjektivni osjećaj prošlosti i budućnosti će se promijeniti. Nećemo više razmišljati o budućnosti kao o nečemu kaotičnom, ili nečemu unaprijed zadano. Konačno ćemo shvatiti ono što već kvantna fizika tvrdi preko pola stoljeća: subatomska čestica ili energija postoji u svim mogućim stanjima, a tek promatrač, netko tko je usmjerio pažnju na nekoga ili nešto, određuje joj jedno od svih mogućih stanja. To za svakog od nas znači da svakim svojim postupkom određujemo budućnost, točnije, sljedeći događaj, ili slijed događaja. Međutim, na kvantnoj razini ne postoji beskonačni broj mogućnosti - postoje samo dvije. Svoju energiju možete tismjeriti u smjeru kazaljke na satu, pa ste u rezonanciji s poljem nulte točke, s Univerzumom, ili obrnuto. Iz prvog izbora - vrtnje energije u smjeru kazaljke na satu - mogu proizići različiti događaji na razini pojavnosti, onoga što mi doživljavamo kao naš vidljivi svijet, ali bilo koji od tih događaja bit će «pozitivan», bit će u skladu s Univerzumom, povećavat će sklad u samom Univerzumu, a naš subjektivni osjećaj bit će zadovoljstvo. Ako izaberemo na kvantnoj razini smjer obrnut od kazaljki na satu, opet ćemo imati puno mogućnosti kako postupiti na razini svijesti i pojavnog svijeta, ali će svaki takav postupak biti negativan, povećavat će nerad i kaotičnost u Univerzumu, a subjektivno ćemo uvijek biti nezadovoljni i nesretni¹⁸.

Prevedeno na jezik psihologije, naš izbor je uvijek i jedino izbor između ljubavi i straha. Zato je najdublja istina ono što religije tvrde - jedini božanski zakon je ljubav. Bog sigurno voli svakoga od nas. Pitanje je: volimo li mi Boga? Zapravo volimo li uopće? Jer, ako volimo Boga, volimo svakoga. Ne zagovaram ovdje religioznost nijednog tipa. Samo ističem da je ta univerzalna istina ljudima oduvijek poznata i da su je najgorljivije i najuvjerenije

* U ovom kontekstu bi trebalo analizirati drugi zakon termodinamike, tj. kako se postižu stanja visoke ili niske entropije.

zagovarale religije, jer to nosimo u sebi kao osnovnu matricu našega bića. Jedina «neprilika» je u tome što oduvijek postoji i suprotna opcija. Oduvijek smo mogli birati između dobra i zla. No, izgubili smo se u moru nebitnih informacija niske frekvencije, pa smo došli do toga da je taj izbor naizgled strašno i beskrajno komplikiran. A zapravo, nije uopće. Imamo samo dvije opcije, a razlika između njih je kristalno jasna na kvantnoj razini, dakle i na razini svijesti. Mislim da su za to konačno i zaista utješno pojednostavljenje beskrajno zasluzni Einstein i kvantni fizičari. Bez njih ne bismo mogli shvatiti, moralni bismo vjerovati. Izgleda da ljudi ipak bolje «rade» na shvaćanje.

Umjesto posebnog zaključka ovog poglavlja, navodim citat iz poznatog djela fizičara Fritjofa Capre *«Tao fizike»*¹⁹:

Pitanje svijesti u suvremenoj se fizici javilo u vezi s promatranjem atomskih pojava. Kvantna teorija jasno je pokazala kako se ovi procesi mogu razumjeti jedino kao spone u lancu procesa čiji se kraj nalazi u svijesti ljudskog motritelja. Po riječima Eugena Wignera, zakon (kvantne teorije) nije se mogao sasvim dosljedno formulirati bez pozivanja na svijest. Pragmatična formulacija kvantne teorije kojom se znanstvenici koriste u svom radu ne poziva se izričito na njihovu svijest. Međutim, Wigner i drugi fizičari tvrde da bi izričito uključenje ljudske svijesti moglo postati bitnim pojmom budućih teorija materije (potcrtala aut.)

¹⁹ Fritjof Capra: *Tao fizike*, Poduzetništvo Jakić d.o.o., Zagreb, 1998.

BIOLOGIJA I KVANTNA FIZIKA

*Tvoja Svjetlost
Podsjeća druge na
Njihovu Svjetlost.*

(Emmanuel's Book III)

I

Današnja biologija i, posljedično, medicina, rješavaju ljudske probleme unutar svojih struka pretežno na razini kemije, a dobrim dijelom »vodoinstalaterski«. Do fizike još nisu stigli. Uvaženi genetičari najradije odrežu komad cijevi-gena i zamijene ga drugim. To kod vodovodnih instalacija još uvijek dobro uspijeva, a u genetici proizvodi uglavnom strahoviti dar-mar, stručnije rečeno, kaos. Kad se odreže komad gena i zamjeni nečim drugim, remete se sklad i ravnoteža. Sklad i ravnoteža su glavna svojstva čitavog Univerzuma, pa tako i živoga svijeta. Priroda je, nazovimo tako kreativni princip (a možemo reći i Stvoritelj ili Bog, a možemo reći i «ja», jer oduvijek smo dio kreativne energije Univerzuma), stvorila ovako savršen i ovako složen sustav kao što je planeta Zemlja sa svim živim bićima i neživom materijom na njoj, tako što su stalno održavani sklad i ravnoteža. To su osnovni principi koje u bilo kojem našem postupku trebamo tražiti i održavati. To bi trebali biti i osnovni ciljevi i prvi kriteriji znanosti i medicine. Tada bi se dolazilo do drugačijih postupaka, tehnika i tehnologija.

Vjerljatno prije spoznaja kvantne fizike, to nije bilo niti moguće. Jer su sklad i ravnoteža «proizvod» visokofrekventne, znači visoko razvijene, produhovljene svijesti. Osviještene svijesti. Kaos je proizvod ne-svjijesti. Negativne svijesti. Tek sada kad kvantna fizika naslućuje jedinstvo svijesti i materije na kvantnoj razini, gdje svijest ima kreativnu, formativnu ulogu, postaje moguće uopće govoriti o skladu svega postojećeg. Doduše, tek malobrojni znanstvenici u mainstreamu kvantne fizike dolaze do tog počela. Ali, krenulo se tim putem i to je razlog za veliki optimizam za budućnost naše Planete, koja sada zaista izgleda turobno.

Sklad svega što postoji postiže se na razini svijesti, a to znači na kvantnoj razini (na subatomskoj razini, na razini energije).

U biologiji već postoje saznanja o našoj biološkog građi koja potvrđuju ovakve zaključke. O tome govore i zaključci iz knjige: «Polje» koji su izvedeni na temelju spoznaja o staničnoj građi i nekih zanimljivih znanstvenih otkrića i pokusa u vezi građe živih stanica, stanica našega tijela:

Mikrotubule (mikrocjevčice) predstavljaju skelet slanice, održavaju njenu strukturu i oblik. Te mikroskopske šesterokutne rešetke od finih proteinskih vlačana, koja se nazivaju tubidini, tvore malene šuplje valjke neodređene duljine. Trinaest tubul'mskih niti spiralno se umotavaju (potcrta aut.) oko šuplje jezgre, a sve mikrotubule u stanici se kao kotač sa žbicama iz središta šire prema vani ka staničnoj membrani. Znamo da te male strukture nalik saču djeluju kao tračnice za transport različitih proizvoda po stanicama, posebno živčanim, i da su nužne za razvlačenje kromosoma prilikom diobe stanica. Znamo i da se većina mikrotubula neprestano obnavlja, sastavlja i rastavlja, kao beskonačan komplet lego-kocaka.

Hamerhoff je u pokusima s mozgovima malih sisavaca otkrio, isto kao i Fritz Popp, da živo tkivo prenosi fotone (potcrta aut.) i da u određena područja mozga dopire dosta »svjetlosti*.

...Hamerhoff je sinulo da bi mikrotubule u stanicama dendrita i neurona mogle predstavljati neku vrstu »svjetlosnih cijevi* koje se ponašaju kao »valni vodiči» fotona te šalju te valove od jedne stanice do druge po cijelome mozgu bez gubitka energije. Možda čak djeluju kao malene tračnice za svjetlosne valove duž cijelog tijela.

U vremenu kad je Hamerhoff počeo oblikovati svoju teoriju, brojne Pribramove zamisli - koje su na početku bile sasvim nepojmljive - počeli su malo pomalo prihvaćati znanstvenici iz svih krajeva svijeta. Znanstvenici u istraživačkim centrima diljem Planeta počeli su se slagati s predodžbom da možak djeluje na temelju kvantnih procesa. Kunio Yasue, japanski fizičar iz Kyoto, izveo je matematičke formulacije koje su pomogle pri razumijevanju živčanih mikroprocesa. U svojim jednadžbama je, kao i Pribram, pokazao da se moždani procesi odvijaju na kvantnoj razini te da dendritne mreže u mozgu uz pomoć kvantne koherencije djeluju u tandemu, jednadžbe razvijene u kvantnoj fizici precizno su opisivale to kooperativno međudjelovanje. Neovisno o Hamerhoffu, Yasue i Mari Yibu s anestezijološkog odjela Sveučilišta Okoyama postavili su sličnu teoriju: da kvantno obavješćivanje u mozgu, vjerojatno uz pomoć staničnih mikrotubula, teče kroz vibracijska polja. Drugi su teoretizirali da se osnovne funkcije mozga najvjerojatnije temelje na interakciji između fiziologije mozga i polja nulte točke. Talijanski fizičar Enzio Insinna iz Udruženja za bioelektronska istraživanja u vlastitom je eksperimentalnom radu s mikrotubulama otkrio da te strukture imaju signalni mehanizam koji je vrlo vjerojatno povezan s prijenosom elektrona.

Naposljetku je više znanstvenika, od kojih je svaki imao po djelić slagalice, stupilo u kontakt i započelo suradnju. Pribram, Yasue, Hamerhoff i Scott Hagan s Odjela za fiziku na Sveučilištu McGill izradili su zajedničku teoriju o prirodi ljudske svijesti. Prema njihovoju su teoriji mikrotubule i dendritne membrane u našem tijelu nalik Internetu. Uz pomoć unutrašnjih kvantnih procesa svaki neuron u mozgu može se u isti mah prijaviti i komunicirati s bilo kojim drugim nevronom.

Mikrotubule dovode u red neusklađene energije i stvaraju globalnu koherenciju valova u tijelu, takozvano suprazraćenje, uslijed čega tim koherentnim valovima omogućavaju pulsiranje cijelim tijelom.

...Zbog tog mehanizma koherencija postaje zarazna, od pojedinačnih stanica prelazi na skupine stanica, a u mozgu s jednih skupina neurona na druge. To bi moglo objasniti trenutačno djelovanje našeg mozga koje se dogodi u vremenskom intervalu od jedne desetitišućinke do jedne tisućinke sekunde; to znači da se informacije prenose brzinom od sto tisuća metara u sekundi, a ta brzina nadilazi sposobnosti svih poznatih veza između aksona, odnosno dendrita u neuronima. Suprazraćenje uzduž svjetlosnih cijevi moglo bi obrazložiti i pojavu koja je davanu primjećena - težnju uzoraka EEG-a da se sinhroniziraju.

Hamerhoff je opažao da elektroni s lakoćom klize duž svjetlosnih cijevi, bez da se zapliću u svoju okolinu, odnosno smire u bilo kojem određenom, pojedinačnom stanju. To znači da mogu ostati u kvantnom stanju, stanju svih mogućih stanja, i tako mozgu omogućiti da naposlijeku odabire između njih. Ovo bi moglo pružiti dobro objašnjenje slobodne volje. Naš mozak u svakom trenutku obavlja kvantne izvore, pri čemu odabire potencijalna stanja i ostvaruje ih.

... Biologija je kvantni proces. Sve tjelesne procese, uključujući staničnu komunikaciju, uzrokuju kvantne fluktuacije, kao što i sve višefunkcije mozga i svijest očito djeluju na kvantnoj razini.

...Nedavno je Enzio Inslnna došao do otkrića da su centrioli, male kolutaste strukture koje podržavaju staničnu građu, takoreći «besmrtni» oscilatori valova, odnosno generatori valova. Te valove u embriju pokreću očevi geni kad se prvi put združe s majčinim genima te nakon toga nastavljaju pulsirati kroz život organizma.

Ovaj citat doslovno opisuje i potvrđuje na znanstveni način sve ono što sam izložila u ovoj «priči», mom osobnom eksperimentu na mojoj vlastitoj koži. Nadam se da ste to uspjeli prepoznati. Do istih spoznaja sam došla s druge strane, nekim drugačijim putem od znanstvenika.

Moguće je i malo spekulirati na temu centriola, generatora energije, koji se pokrenu u trenutku začeća i rade kao perpetuum mobile. Ako ih povezem s mojim opažanjem: da su danas gotovo svi ljudi u polju negativne energije, to bi možda značilo da se roditeljski centrioli u naše vrijeme vrte negativno i da od začeća daju negativni impuls djetetovoj energiji. Možda je upravo tu ključ odgovora na pitanja: zašto su nam djeca sve bolesnija i zašto ih napadaju bolesti koje su prije bile «rezervirane» samo za odrasle. Strah me i misliti dalje. Pa ipak, ne treba nas biti strah - jer, ako možda i jest tako, sve je rješivo jednostavnom odlukom svakog čovjeka da pokrene svoje čakre u smjeru kazaljke na satu.

Sto nam još govore navedena otkrića biologa? Da bazična regulacija osnovnih tjelesnih procesa u tijelu nije određena prvenstveno proteinima,

hormonima, enzimima i njihovim kemijskim reakcijama. To sve dolazi poslije. Osnovna regulacija i bioloških i svjesnih procesa počiva na kvantnoj razini, a to znači da se odvija putem energetskih valova. Oni su te valove eksperimentalno pokazali u biološkim strukturama. Više nemamo dihotomiju tijelo-svijest. Na osnovnoj razini sve je energija (to nam govore teorija relativnosti i kvantna fizika). Imamo biološku strukturu - centriole i mikrotubule, koji su prijenosnik energetskih impulsa iz visokofrekventne domene svijesti u nižefrekventne biološke, tj. materijalne strukture našega tijela. Centrioli su mali generatori energije, koji jednom pokrenuti začećem rade uvijek. Centrioli su materijalne, biološke strukture. Sto ih pokreće? Ja mislim da je to svijest, i da jedino svijest to može. A svijest je, rekli smo, energija koja je neprestano povezana s univerzalnim energetskim poljem. Ali samo ako je usklađena s njime. Kad je svijest usklađena s poljem nulte točke? Kad je vrtlog energije svijesti usmjeren u smjeru kazaljke na satu. To sam već rekla na početku priče: mi sami proizvodimo energiju, a ne dobivamo je ni od Sunca, ni od Planete, ni od biljaka, ni od Boga. Ta je «proizvodnost», ili kreativnost, inherentna energiji, visokofrekventnoj energiji pozitivne svijesti. U suštini je to rezonanca s poljem nulte točke. Mi, međutim, ne crpimo energiju iz tog polja. Ako našom sviješću damo impuls pozitivne vrtnje, tada u međusobnoj suradnji-rezonanci sa svim pozitivnim bićima i Univerzumom, mi pojačavamo «svoju» energiju, ali i «njihovu». Nitko ništa ne »daje«, niti »prima«. »Davanje« i »primanje« su »vampirski« koncept. Svi sudjelujemo, surađujemo i međusobnim skladom stvaramo. Jednako tako surađujemo i s Bogom. Bog nije htio zapovijedati nam, još manje kažnjavati nas ili plašiti. To smo mi svojim ustrašenim umom njemu »prišili«, a kao kreatoru, stvoritelju, savršenom i svemogućem takva zla svojstva mu ne mogu biti inherentna.

Kako sam došla, smatram, do istih zaključaka kao navedeni znanstvenici? Krenula sam od interpretacije čakri - jedne od temeljnih spoznaja indijske duhovnosti od prije više tisuća godina, a koju su nam prenijeli najpoznatiji iscijelitelji i zagovaratelji moderne duhovnosti, kao što je npr. Barbara Ann Brennan. Genijalna zasluga B. A. Brennan je u tome stoje svojom vidovitošću prva otkrila da čakre postoje i funkcioniraju u paru, prednja i ledna čakra, kao dva stošca spojena vrhovima. Svojim interpretacijama dala sam tome novi značaj. Vlastitim samoopažanjem otkrila sam zakonitost ponašanja čakri i posljedice njihove regulacije na sve oblasti ljudskog života, i to na razini dubljoj od psihičke, ali i na psihičkoj razini. Ta struktura dvostrukog stošca kojom spiralno rotira energija je suštinska i mogla bi biti osnovna struktura svega što postoji, od subatomskih čestica preko svijesti do cijelog Univerzuma. Par stožaca unutar kojih energija spiralno rotira u smjeru kazaljke na satu, mogli bi biti objašnjenje holografske strukture svemira, ili osnovni obrazac geometrije svemira, a također i osnovni obrazac »geometrije svijesti« ili »geometrije božasnke iskre«.

Zatim sam slijedila različita istraživanja i drugih autora; njihovim spoznajama dopunjavala sam i dalje razvijala vlastite. Nisam zazirala ni od jednog područja ljudske misli i spoznaje, bilo ono priznato ili ne, etablirano ili ne. Sve sam podvrgavala osobnom суду na temelju osobnog eksperimentiranja, točnije samoopažanja.

Tako se dva jedino moguća smjera vrtnje čakri (spiralnih energetskih vrtiloga) - uljevo ili udesno, poklapaju s osnovnim procesima u kvantnoj fizici. Zbog nekog se razloga iz odjeka staroindijske postavke o čakrama, koji stižu do nas u različitim interpretacijama, izgubio presudan značaj vrtnje. Suvremeni interpretatori indijske misli uopće ne govore o tome da se čakre vrte, a još manje vrte li se uljevo ili udesno, tj. u smjeru kazaljke na satu, ili suprotno. Kvantni fizičari su shvatili da je spin (vrtnja) jedno od dva bazična svojstva u subatomskoj strukturi, ali nisu shvatili zaista dramatičan, egzistencijalni značaj spinovog smjera, ostali su potpuno indiferentni prema tome u kojem smjeru se subatomske čestice vrte. Možda zato što nema još instrumenta koji direktno može opažati pojave u atomskoj strukturi, a fizičari vjeruju samo instrumentima. Možda su interpretacije staroindijske misli koje stižu do našeg vremena toliko toga ispustile i izmijenile, pa se u tom procesu izgubilo i ono baš najhitnije - vrtnja i smjer vrtnje čakri. Ipak, ta misao je, makar u rudimentarnom obliku, preživjela. Ja sam je provjerila na jedan novi način. Zatim sam «vodoinstalaterski» proučila kvantnu fiziku i vidjela da se radi o jednoj te istoj stvari, koja je i vizualnom prispodobom takoreći identična, a suštinski apsolutno identična. Čakre se vrte - na subatomskoj razini sve se vrti. Zatim sam za provjeru upotrijebila jedini primjereni instrument - vlastito tijelo i svijest. Nema u tome ničeg subjektivnog, što bi netko mogao prigovoriti. Jer je upravo čovjek (pa tako i ja osobno), kao vrhunski, najsloženiji, čarobni spoj materije i svijesti - jedini mogući i konačni «instrument» za mjerjenje svijesti, energije i materije, te za spoznaju njihova odnosa, tj. istovjetnosti. Uvijek sam se divila biolozima s koliko su detalja opisali funkciranje i ponašanje svake od bezbrojnih biljnih i životinjskih vrsta na Zemlji. Kako im je samo jasno što zadnja glista u nekoj prašumi «misli» i radi! Kad bi se samo kvantitativno usporedilo s koliko podataka barataju biolozi o bilnjom i životinjskom svijetu, a s koliko biolozi, psiholozi, liječnici i pjesnici skupa s romanopiscima i dramopiscima o ljudima, te koliko su vremena i energije na to uložili jedni i drugi - bojim se da bi nesrazmjer bio drastično sramotan po ljudi. Najmanje, neuspoređivo najmanje poznajemo svoje mogućnosti, svoje tijelo, svoj duh. Toliko smo ustrašeni mogućnošću da bismo mogli biti veličanstveni, da bismo mogli biti savršeni, da bismo mogli biti dobri, da smo unaprijed osudili svakoga tko bi to pokušao shvatiti. A sve što nam treba da bismo shvatili bilo što - sebe, cijeli Univerzum - imamo u sebi. Kad razvijete senzibilitet za energiju, razliku između energije koja rotira kao kazaljke na satu i one suprotne osjećate s istom jasnoćom kao što vaše oči razlikuju bijelo i crno ili vaša koža toplo i hladno.

Na koncu su mi mnogo pomogli prekrasni pregledi Lynne McTaggart o nekim najnovijm znanstvenim istraživanjima, a koja su većim dijelom još pod stigmom disidenstva. Osvjedočila sam se i da ima dosta ljudi na svijetu kojima prolazne slične misli kroz glavu kao i meni, od kojih su mnogi na svu sreću dosta toga uspjeli provjeriti strogo znanstvenim metodama.

METAFIZIKA DVOSTRUKE SPIRALE

*Neka nađu utjehe
Oni koji vjeruju
Da uvijek trebaju biti
Čvrsta stijena

A ne Andeo koji stoji na njoj.*

(Emmanuel's Book III)

Oi^edina bitna novost u cijeloj mojoj priči je: VRTITE SVAKIH POLA SATA **OJ SVOJE ČAKRE U SMJERU KAZALJKE NA SATU IDUĆIH GODINU DANA.** I budite virtuozno uporni i pažljivi u tom procesu.

Ta «jedina» novost je praktično, na način relevantan za svakog pojedinca osobno, premostila razliku između «nekadašnja» dva svijeta: onog materijalnog i onog svjesnog (duhovnog). Ta «jedina» novost omogućava baš svakome od nas da se vine do nebeskih visina i ostvari ono što od izgona iz raja pokušavamo - da se vratimo u svijet ljubavi. Izložila sam vam svoje duboko doživljeno, duboko promišljeno i od nekih drugih rijetkih pojedinaca potvrđeno iskustvo. Došla sam na trag istine koja otvara put našoj evoluciji u sljedeću dimenziju postojanja. Ne mislim da je to konačna istina jer bi to bilo preuzetno. Takvo znanje mora biti jednostavno i svakome dostupno, mora biti ideja i ostvarenje istodobno. To je inherentno takvoj spoznaji. Da omogući takoreći trenutnu preobrazbu nas i našeg svijeta privida i sjena u jednu divnu stvarnost o kojoj je baš svatko od nas barem jedan put barem sanjao.

Sto podrazumijevam pod «sljedećom dimenzijom postojanja»? Mi živimo u svijetu koji doživljavamo trodimenzionalnim i, jednostavno rečeno, nismo sretni u njemu. Sigurno najveće otkriće u zadnjih stotinu godina, Einsteinova jednakost između energije i materije, te njegova nova, četvrta dimenzija «prostor-vrijeme» nisu uopće utjecali na stanje svijesti na planeti. Jer je prosječna svijest na Planeti energetski negativna i nije u stanju shvatiti ono što su spoznali rijetki veliki umovi. Moje osobno i vrlo konkretno iskustvo pozitivne energije moglo bi biti iskustveno-svjesni doživljaj četvrte dimenzije o kojoj je Einstein govorio iz matematičko-fizikalne spoznaje.

Mislim da opisujem jedan posve drugačiji svijet, u kojem će i dalje stabla, kuće i mačke biti stabla, kuće i mačke. Ali naše drugačije shvaćanje energije i materije može sve promijeniti. Dosad smo sve u našem svijetu shvaćali na

način borbe suprotnosti: teza i antiteza, akcija i reakcija, dobro i zlo, bog i vrag, plus-pol i minus-pol, materija i energija, tijelo i svijest, jin i jang, svjetlost-tama, čestica i antičestica... Sto rade te suprotnosti međusobno? Bore se. To je naš način postojanja. Borba.

Sto se događa kad sebe i svijest shvaćamo kao dvostruku spiralu? Jer čakre su DVOSTRUKA SPIRALA, kao i DNK. Ta dvostruka spirala prikazuje kako se kreće energija. Energija - to smo mi. Energija - to je naš svijet. Dvostruka spirala (ili dvostruki stožac) je osnovni oblik našeg postojanja. Kad svaka od tih spirala (ili slikovito, svaki od dva spiralno rotirajuća stošca koji su spojeni užim krajevima) rotira u smjeru kazaljke na satu - događa se dramatična promjena kretanja energije. Imamo energiju koja se uvijek kreće u istom smjeru. Nema suprotnih smjerova. Kad nema suprotnih smjerova kretanja energije, nema suprotnosti, nema borbe. Pa ipak, ta su dva smjera u međusobnom odnosu suprotna. Tako shvaćena suprotnost, koja zapravo nije suprotnost, nego istovjetan smjer rotacije, dovodi te dvije zavojnice u SKLAD, u RAVNOTEŽU. Nema borbe. Način egzistencije takvog oblika energije jest SURADNJA. Upravo to se opaža na psihičkoj razini, na razini svijesti. Kad dvije osobe imaju tako strukturirano kretanje energije, one spontano i uvijek surađuju, naprsto nema sukoba. Drugim riječima, nema straha. Ima LJUBAVI. Čak i kad samo jedna osoba postigne dovoljno visoku frekvenciju tako rotirajućih čakri, u kontaktu s negativnom osobom spontano dobiva suradnju te osobe. Konzervativno življena ljubav širi svjetlost, a tama odlazi. To je metafizika dvostrukе spirale - ljubav.

Ako ovo ne shvatimo na kvantnoj razini, na razini energije, dosezi naših najgorljivijih ljubavnih nastojanja su paradoksalno nikakvi. To je ono što doživljavamo danas u našem trodimenzionalnom svijetu. Kad sebe shvatimo na razini energije i kad razumijemo oblik i smjer pozitivne energije, događa se dramatična promjena i mi smo s istim kućama, stablima i mačkama u četvrtoj dimenziji. Dvostruku spiralu, dvostruku čakru kojoj oba dijela rotiraju u smjeru kazaljke na satu možemo ispravno shvatiti i ispravno rotirati samo u dimenziji kugle, a to je to Einsteinova zakrivljena dimenzija prostor-vremena. I, još nam ostaje $E=mc^2$. Kako to da namjerom svijesti možemo pokrenuti fizičke, materijalne strukture našeg tijela da budu zdrave? Pa zato jer je $E=mc^2$. Jer su svijest i materija isto, duh i tijelo su jedno. Naravno, energija može imati nisku i visoku frekvenciju. Materija ima relativno nisku frekvenciju, a svijest ima izuzetno visoku frekvenciju. Sto je viša frekvencija svijesti - veća je njena spoznajna moć, veća je njena moć da stvara ljubav i da stvara sklad u ovome svijetu, veća je njena stvaralačka moć, veća je njena moć da utječe na materiju. Što je viša frekvencija svijesti, bliži smo božanskom principu. Kako se stvara maksimalna frekvencija svijesti? Samo tako da svoje čakre, svoju energiju pokrenemo u smjeru kazaljke na satu i da stabiliziramo

takvu rotaciju (da ne dozvolimo da se zaustavi ili da rotira u suprotnome pravcu). U dužem ili kraćem periodu, svejedno, tako orijentirana energija teži svojoj maksimalnoj frekvenciji.

Ovu toliko jednostavnu metafiziku (a to baš doslovno jest metafizika) ne možete shvatiti negativnim umom. Ne možete je shvatiti ako niste pokrenuli energiju u pozitivnom smjeru - smjeru kazaljki na satu. To je logično. Ne možete spoznati Boga ako u vama ima straha. Isto se istim spoznaje. Bog je ljubav. Ako vam energija nije pozitivna, vi ne znate što je ljubav, vi ne živite ljubav, vi ne znate što je Bog. I ne znate što ste vi. A mogli biste biti ljubav, mogli biste biti Anđeo, ne tek čvrsta stijena. Zašto nam je ostavljena sloboda izbora? Nije li to tako zakompliciralo Univerzum? Ne, nije. Netko je imao vjere u nas. Netko nam je dao materiju i rekao: «Riješite tu stvar!».

BOG JE LJUBAV

Ljubav je sve što postoji.

Ljubav je univerzalna komunikacija.

To je energija koja je stvorila univerzum

I koja ga održava u postojanju.

Bog je ljubav.

Sva materija je stvorena ljubavlju.

Postoji unutarnja ljubav

Koja govori svakome

Koji je želi čuti.

Lišće postoji

Zbog ljubavi.

(Emmanuel's Book)

*N*a dosta mesta u mojoj priči sam spomenula Boga. Kakvog Boga ja to spominjem? Ne znam.

Ljudska predodžba Boga je različita od kulture do kulture, od religije do religije. Ona se mijenja i u vremenu. Zapadnjačka kultura jako cijeni starogrčku kulturu, jer je iz nje i potekla. A kako nam je samo različit pojam Boga i božanskog, nama zapadnjacima, od one kulture za koju mislimo da nam je izvor. Kako su samo smješne religije koje apsolutiziraju svoje viđenje Boga kao jedino ispravno, ili barem kao nadmoćno drugima. Sve danas prisutne varijante zamišljanja Boga su naprosto okamenjene ideje iz prošlosti. Međutim, pojam Boga, koliko god može biti netočan u svojoj raznolikosti u raznim religijama, i dalje je koristan - jer pokreće nešto dobro u nama, jer sasvim sigurno sadrži najvišu istinu i univerzalni zakon, pogotovo u izričaju da je Bog ljubav.

Koristila sam u ovoj priči u više navrata nekoliko općih mesta iz kršćanstva, religije u mojoj tradiciji, naprosto zato što su to duhovne i univerzalne istine i što su u svojoj slikovitosti prepoznatljive i bliske mnogima, ne zato što zagovaram ili ne zagovaram bilo koju religiju. Tema religije nije u ovoj priči.

Osobno ne znam kakav je Bog na kojega se pozivam, iako sam u pozitivnom energetskom polju i imam vjerojatno najvišu moguću vibraciju na planeti Zemlji (koja je svakome dostupna u tri mjeseca ili tri godine, svejedno). Mislim da je tome razlog to što pojam božanskog ne može biti kreacija

jedne osobe. To je pojam koji stvara tzv. kolektivna svijest (pojam između univerzalne svijesti i svijesti pojedinca). Ja sad ne participiram u kolektivnoj svijesti, jer nema pozitivne kolektivne svijesti, one s kojom bi moja sadašnja energija bila kompatibilna tj. rezonantna. Ako pozitivna energija prevlada, što je sasvim moguće, i moguće u relativno kratkom vremenu, iz takve kolektivne svijesti će proizići jedno sasvim drugačije shvaćanje pojma Boga. Sasvim drugačije.

Bog više neće biti utemeljen u našoj vjeri, nego u našem znanju. Vjera nam treba dok ne znamo. Kad budemo spoznali Boga, ta vrsta vjere nam neće trebati. Isto se istim spoznaje. Put do spoznaje Boga vodi preko spoznaje božanske iskre u nama. Govorim rječnikom kršćanske tradicije. Postoje religije koje nemaju kao kršćanstvo svemoćnoga i samo jednog Boga odijeljenog od čovjekova individualnog bića. Možda će njima ova spoznaja biti lakša. Da se ne zabunimo, ne govorim o znanstvenoj spoznaji temeljenoj na klasičnim znanstvenim dokazima i eksperimentu, jer će se i te metode promijeniti. To je neposredna spoznaja, onako kako spoznajemo sami sebe, uvidom u kojeg nema sumnje. Znam da jesam, jer jesam. JA JESAM. Tako ćemo znati i Boga, koji će u našim očima, zapravo u našim srcima, biti jedan sasvim drugačiji Bog. U ovome času nije moguće reći ništa više od ove metodološke napomene. Nije ni potrebno. Radujem se vremenu koje je ispred nas, a zapravo je uvijek bilo tu, u nama.

Eto, tako sam našla ono što sam cijelog života tražila. Spoznala sam onu «drugu» stvarnost koju sam oduvijek naslućivala. Stvarnost u kojoj su mogući ljubav, dobrota i ljepota. Stvarnost koja ne ostavlja baš nikakav prostor i mogućnost za strah, nasilje i sve ostale ružne stvari. Stvarnost u kojoj ne postoji dvojnost, u kojoj ne postoje «dobro» i «zlo». Stvarnost u kojoj može postojati samo dobro, samo ljubav. Stvarnost koja nije daleko među zvijezdama, nego tu u nama, gdje je oduvijek i bila. Samo je nismo shvaćali, pa je zato nismo ni živjeli. Sto je još važnije, spoznala sam kako je jednostavno stići i ostati u toj dimenziji i kako je to «posao» koji apsolutno svatko može «odraditi» sam za sebe, bez obzira na «objektivne okolnosti». Ovo nisu nikakve tlapnje ili maštarije. Naprsto sam sve što tvrdim provjerila. Iskustvom, samospoznajom. Nikakvi instrumenti nisu mi bili potrebni, iako su već izumljeni uređaji koji gotovo sve, ili čak možda sve što sam iskusila, mogu registrirati. Možete čekati iks godina da vam neki znanstvenici nekim uređajima potvrde moje riječi, a možete, eto, baš danas, sad odmah, početi vlastitu provjeru. Sve što vam treba - imate. Sve što za početak trebate znati, sad znate. E, pa živjeli! Tako se kod nas kaže. Odoh ja, ne trebam vam više.

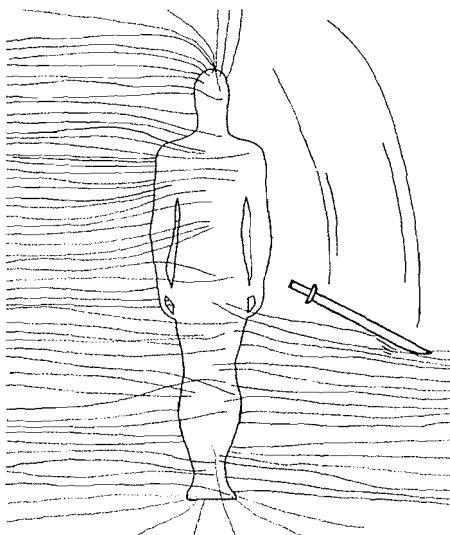
DODACI I EPILOG

Tehnika veselih čarolija

Tehniku sam nazvala *VESELA ČAROLIJA* kako je ne biste radili grčevito, zabrinuto ili bijesno. Radite je baš - veselo. Radite je kao svoj mali crtić u kojem ste vi glavni lik - i subjekt i objekt radnje. Ne trebaju vam posebno izolirana situacija i mir u prostoru. Možete je raditi svugdje i uvijek, jer vam upravo tehniku veselih čarolija, tj. čakre koje se slobodno vrte u smjeru kazaljke na satu, donose mir, ljubav, ispravan stav i ispravno ponašanje u svakoj situaciji.

Odraditi je treba svakih sat vremena, a može i češće, počevši odmah nakon buđenja, zadnji put prije spavanja. Nakon izvjesnog perioda može se prorijediti broj izvođenja na svakih nekoliko sati. Učestalost se određuje intuicijom - ne može se uraditi previše, a može premalo. Kad to primijetite, naprosto povećajte broj izvođenja. Korak 1 i korak 2 odradite točno kako su opisani. Svi vremenski intervali i broj ponavljanja ovise o vašoj intuiciji, a ovdje su navedeni za približnu orijentaciju.

Korak 1: prekinuti sve »niti« negativne energije koje primamo ili šaljemo

1 a) Zamislimo sebe kao cijelu figuru i kako mač od svjetloplave svjetlosti kida potezima od glave do pete sve «niti» negativne energije koje idu okomito na nas ili od nas. I tako nekoliko puta dok mač ne obide cijelu našu figuru. Završi se s tri poprečna poteza mačem iznad glave i s tri poprečna poteza mačem ispod stopala.

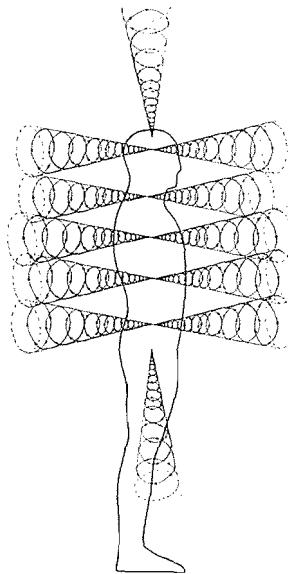
1 b) «Niti» negativne energije koje nakon presijecanja mačem preostanu i strše iz čakri, zavežemo u čvor. To je potrebno uraditi za svaku čakru.

1 c) «Niti» negativne energije koje nakon presijecanja mačem preostanu i strše po cijelom tijelu, brzim potezima skupimo u manje snopiće i također zavežemo u čvor. Tako obradimo cijelo tijelo.

(Kad nemamo dovoljno vremena, odradimo barem točku la)

Korak 2: pokrenuti sve čakre u smjeru kazaljke na satu

(nekoliko minuta nakon što ste obavili korak 1)

2 a) Zamislite prvu čakru, koja je smještena na dnu kičme i širim krajem «gleda u pod», kako se vrati u smjeru kazaljke na satu (kao kada taj sat gleda netko tko leži na podu).

2 b) Zamislite nasuprotni dio prve čakre - čakru na vrhu glave, kako širim dijelom, ili bazom, stošca «gleda u strop» i zavrtite je u smjeru kazaljke na satu (kao kada taj sat na vašoj glavi gleda netko sa stropa).

2 c) Zamisliti prednji dio druge čakre - čakre koja je nekoliko centimetara ispod pupka, kako se vrti u smjeru kazaljke na satu (kao kada taj sat gleda netko ispred vas).

Zamislite leđni dio druge čakre - čakre čiji je vrh stošca spojen na prednji dio druge čakre, i zavrtite je u smjeru kazaljke na satu (kao kada taj sat gleda netko iza vas).

2 d) Sve isto kao što ste napravili za prednji i leđni dio druge čakre, sad napravite za treći par čakri (u visini želuca), za četvrti par čakri (u visini srca), za peti par čakri (u korijenu grla), za šesti par čakri (između očiju).

- Kad imate vremena, posvetite svakoj čakri barem 36 sekundi.
- Kad imate još više vremena, a u nekim organima imate bolove ili bolesti, onda pokrećite čakru koja je u zoni tog organa oko 33 minute.
  - Ako ste imali dojam da ste bili izloženi jakoj negativnoj energiji, *korak 2* nemojte napraviti odmah, nekoliko minuta, iza *koraka 1*, nego desetak pa i dvadeset minuta iza koraka 1.
    - Vrlo brzo ćete osvijestiti kako se psihički i fizički osjećate kad ste u polju pozitivne energije, a kako kad ste u polju negativne energije. Kad osjetite da ste u polju negativne energije, odradite tehniku vesele čarolije čim osjetite prvi nagovještaj negativnosti.
      - Ako su vam noći teške i osjećate da **ste** tokom noći u kovitlaku negativne energije, prije spavanja barem 36 sekundi programirajte svoj um da ćete čim u snu osjetite negativnu energiju, otkuda god dolazila, odraditi korak 1 i korak 2, tj. potpunu tehniku vesele čarolije, i to, također, u snu. Kako ćete programirati svoj um? Pa, recite sebi ovaj zadatak, ovako kako je napisan i vidite-vizualizirajte sebe u snu kako radite korak 1 i korak 2.
        - Ako to nije dovoljno, tj. i dalje se ujutro budite mamurni i umorni, navijte budilicu da se probudite nakon dva sata, odradite tehniku, navijte budilicu opet za dva sata i spavajte dalje. Usprkos buđenjima ujutro ćete biti puno odmorniji. Nekad je dovoljno nekoliko noći da biste «prestali ići na noćni bal vampira», a nekad tjedan ili dva. Samo izuzetno će trebatи više vremena.
          - Budite pažljivi prema sebi i opažajte kako se osjećate fizički i psihički. Povežite to s osobama, sa situacijama, s dobom dana. Tako ćete se lakše izmaknuti situacijama i ljudima u čijem prisustvu postajete vampir ili žrtva, ili ćete se postaviti kako treba, tj. s nužnim granicama koje nećete prelaziti ni vi ni oni drugi. Svatko ima apsolutno pravo na svoj energetski prostor.

- Tuširanje i kupanje u toploj vodi, a zatim i u moru, jezeru ili rijeci ima izuzetno povoljno energetsko djelovanje. Biti će dana kad ćete osjećati potrebu za tuširanjem i više puta dnevno. Napravite to, jer vam pomaže opustiti tijelo, a to uvijek dodatno opušta um.

⁸ U početku procesa energetske preobrazbe može se dogoditi da će fizičko tijelo imati potrebu čišćenja otrova. To se najčešće događa kao izbacivanje sluzi iz sinusa, bronhija, crijeva, a onda to izgleda kao prehlada. To je potpuno u redu, i kad traje nekoliko tjedana. Nemojte odmah posezati za antibioticima, možda vam neće ni trebati. Radije inhalacijama, toplim čajevima i oblozima pospješite što temeljitije izbacivanje sluzi. I, naravno, što češćom vizualizacijom čakri.

- Pročitajte ovu knjigu barem još dva puta kad osjetite da je vrijeme za to. Zašto? Jer sadrži sve informacije koje vam trebaju, ali ih u prvom čitanju sasvim sigurno ne možete sve uočiti, niti shvatiti. Kako vježbanjem čakri, tj. primjenom vježbi vesele čarolije, vaša energija bude rasla, tako ćete bolje razumijevati ovu knjigu i više informacija koristiti.

• Ako i nakon drugog čitanja budete pomislili da imate pitanja na koja biste voljeli saznati odgovor, pošaljite e-mail mom izdavaču, koji će ga proslijediti meni. E-mail adresa mog izdavača namijenjena mojoj prepisci je sljedeća:

mindpositive@vodafone.net

Tehnika vesele čarolije vam treba samo u prijelaznom razdoblju dok ne stabilizirate vlastitu pozitivnu energiju i dok ona ne dosegne vrlo visoku frekvenciju. Na toj razini, koju ćete sigurno dosegći ako redovito vježbate tehniku vesele čarolije, dovoljno će biti da nekoliko trenutaka zamislite-vizualizirate sve svoje čakre odjednom kako se vrte u smjeru kazaljke na satu i negativni val će se odbiti od vas uz minimalni utjecaj na vaše pozitivno polje, koje će se u tih nekoliko trenutaka vizualizacije vratiti na vašu maksimalno dostignutu frekvenciju.

Važno je naglasiti da korak 1 kao »obrambena mjera« ima smisla i učinka samo zajedno s korakom 2, koji je stvaralački čin, kreacija. Kad stabilizirate kreaciju (pozitivnu energiju), više vam nikakva zaštita, niti obrana, ne treba.

Kontrolna grupa - mačak Pipi

Svako sociološko, ili psihološko, istraživanje obično ima tzv. kontrolnu grupu (grupu koja npr. ne dobiva isti lijek kao ostali, ili ne zna da dobiva lijek, ili grupu koja ne sluša ista objašnjenja kao ostali da se izbjegne utjecaj sugestije i sl.). Kako cijela moja priča nije uopće počela kao istraživanje, nego sam tek kasnije shvatila da ona to ipak jest, kontrolna grupa mi nije bila niti nakraj pameti. Pa ipak sam je imala. Kontrolnu grupu od jednog jedinog člana, doduše,

ali je taj član bio potpuno imun na bilo kakvu sugestiju, naprosto zato jer nije mogao imati ni najmanju informaciju o tome što istražujem i što se meni, Ivoni i Vedranu događa. Dakle, kontrolna je grupa bio naš mačak Pipi.

Kako je Pipi postao kontrolna grupa? Nekoliko mjeseci prije no što je Vedran otisao od mame i doselio se k nama, nabavio je malog mačka i nazvao ga Pipi. Vedran i Ivona bili su presretni što su imali svog mačka. Kad je Vedran doselio k nama, donio je i Pipija. Sve je bilo divno i krasno neko kraće vrijeme, a onda je Pipi počeo dobivati velike kvrge na glavi promjera jednog centimetra. Kvrge su ga svrbele, on ih je češao i tako inficirao. Veterinari nisu znali zašto se kvrge i rane pojavljuju. Davali su masti i antibiotike protiv infekcije uz prognozu da će se Pipi toga teško riješiti. I zaista, rane su prolazile, ali bi se ubrzo stvarale nove, ne samo na vrhu glave nego i po vratu. Na tim mjestima bi otpadala dlaka, pa je naš macan ljepotan počeo sličiti na golovratu kokoš. Svrbljive rane su očito Pipiju bile veliki problem, a ni antibiotike nije mogao piti vječno.

Rane na glavi su se nekako izmjenjivale s ranama na vratu. Onda sam jednog dana primijetila da se rane na Pipijevu vratu podudaraju vremenski s ciklusima kad su Vedrana jako boljeli zubi i kad je zbog granuloma posjećiva Zubara. Bila su tri ciklusa s manjim pauzama kako je Vedran posjećivao Zubara, a tako su se i Pipiju otvarale rane na vratu.

Kao i tokom cijelog mog istraživanja, informacije su stizale od svakud - samo ih je trebalo uočiti. Već sam počela naslućivati da su Pipijeve kvrge-rane povezane s pojačanim vampirskim napadima na Vedrana, Ivonu i mene. I zaista, kad smo se uspijevali riješiti svojih vampira, Pipiju je bivalo bolje, razdoblja bez rana bivala su sve duža.

Konačna potvrda da je Pipi jednako kao i mi patio od negativne energije, stigla je u vrijeme kad smo imali problema s vampircem Ninom. Ona je kao stara žena najviše problema imala s kostima i to u području kukova. Njene vampirske napade sam osjećala upravo kao bolove u kostima nogu, a posebno u kukovima. Tehnikom vesele čarolije uspijevala sam neutralizirati te napade, ali su se oni znali ponavljati vrlo često u toku dana i noći, pa bih nekoliko trenutaka ipak provela «pod opsadom». Pipi je bio senzibilniji od mene. Njegove čakre bi se zaustavile pod navalom negativne energije prije nego moje, pa je Pipi sada imao i rane na nogama. Riješio se rana na glavi i na vratu kad je Vedran uspio prekinuti svaki energetski kontakt s mamom, ali je zadobio rane na nogama jer smo se svi troje tek trebali riješiti vampirice Nine, što se nakon nekoliko mjeseci i dogodilo.

Tako su mi Pipijeve rane još jednom potvrdile suštinsku razliku između pozitivne i negativne energije, činjenicu da energija, pozitivna ili negativna, djeluje na daljinu, činjenicu da negativna energija izaziva bolesne promjene na fizičkom tijelu i na psihi.

Još jednu potvrdu sam dobila preko Pipija. Pipi je mačak s čvrstim karakterom. Osobito se ne da nikome maziti. Mazi se vrlo rijetko i to samo i isklju-

čivo kad on sam to želi. Vrlo je inteligentan i uporan. Lako shvaća od kojih zabrana bismo mogli odustati, a koje su zabetonirane i moraju se poštovati. Ipak, pokazao je jednu naizgled vrlo neinteligentnu slabost. Gospođa Nina, spominjana žestoka vampirica, stanova je u stanu u našoj zgradi i u našem stubištu. Dok smo još imali kontakte s njom, Pipi je znao otici k njoj u posjetu. Kad smo shvatili da moramo prekinuti svaku vezu s njom, nismo više puštali Pipija na stubište. Prošla je otada godina dana, on još nije odustao od pokušaja da ide gospodi Nini. Čak štoviše, Pipi je slaba točka preko koje Nina upada u Vedranovo i Ivonino polje. Pipi koji je razumio kad sam mu rekla: «Ne želim da spavaš na mom krevetu. Otiđi kod Ivone i Vedrana» i koji je to poslušao, još nije imao obrambeni mehanizam od negativne energije. To potvrđuje tezu koju sam preuzela od genetičara Dawkinsa - da paraziti, dakle i vampiri, hipnotički obrade žrtvu tako da im ona naprosto hrli u susret i ne pada joj na pamet da se udalji ili obrani. Dakle, nije Pipi neinteligentan, nego je hipnotiziran kad uporno želi ići gospodi Nini.

Tako je Pipi potvrdio sve glavne teze o vampirizmu i njegovom štetnome utjecaju isključujući bilo kakvu mogućnost sugestije, koja bi eventualno bila moguća kod ljudi.

Mislim da bi se ove teze mogle dodatno potvrditi vrlo jednostavnim istraživanjem na kućnim ljubimcima. Trebalo bi provjeriti tezu koliko se bolesti kućnih ljubimaca podudara s bolestima u obitelji vlasnika. To mi je pitanje prvi put palo na pamet kad mi se jedna prijateljica godinama jadala da joj kćer ima problema s bakterijom Ehserihijom colli u bubrežima. Onda se poslije nekoliko godina nastavila jadati kako njihov pas ima problema s istom bakterijom također u bubrežima.

EPILOG

Ivana

Nakon što je u četrnaestoj godini mogla jesti svu moguću hranu, Ivoni su ostala samo dva problema: bubuljice po leđima i žestoki, iako rijetki, izljevi bijesa koji su završavali plačem. Bubuljice po leđima je nisu previše smetale, ali izljeve bijesa nije voljela, tim više što su izgledali ničim izazvani, ili barem jako nesrazmerni uzroku. Njen bijes smo izazivali Vedran i ja. Nakon što smo naučili što smo naučili o vampirima, očito je bilo da smo joj Vedran i ja pokušavali povremeno krasti energiju, a njena obrana je bio žestoki bijes, nakon čega bismo se Vedran ili ja povukli, jer smo znali da je najbolje pustiti je na miru. I štogod mi mislili o ljudima koji bijesno i agresivno reagiraju u nekim situacijama, to je najprimjerenija reakcija na vampirski napad - naravno, samo ako ne znate «tehniku veselje čarolije».

Kad smo Vedran i ja prestali s vampirskim napadima prema Ivoni, jer smo pazili da se naše čakre vrte u smjeru kazaljke na satu i da naša energet-ska polja budu pozitivna, Ivona više nije imala bijesnih ispada - više nisu bili potrebni. I bubuljice s leđa su nestale.

Imala je Ivona još jednu slabu točku. To je bio njen tata. Ona je s tatom imala uvijek lijep, sadržajan odnos, s puno ljubavi. Tu se nije imalo što po-pravljati. Pa u čemu je onda bio problem? U tatinoj drugoj supruzi, iako Ivo-na ne živi s njima, a čak i s tom tatinom suprugom ima sasvim dobar odnos. Tatina supruga je ustrašeno čeljade, jedina kćer pod velikim utjecajem vrlo starih roditelja, iako ne žive u istom gradu. Njena mama je veliki, talentirani vampir, a to je s vremenom postao i njen otac. Sto ih još drži iako su već vrlo stari ljudi? Vampirska krađa energije od kćeri. Ona dalje krade od svoje desetgodišnje kćeri i supruga (Ivoninog oca), a on u nevolji od Ivone, svog oca i majke i ostalih u obitelji. Tako funkcioniра sustav zla. Jedno ili dvoje ljudi lančano iscrpljuje desetak-dvadeset ljudi. Ivona previše voli svog oca da bi s njime prekinula vezu mada je prekid svakog kontakta jedan od učinkovitijih načina izlaska iz vampirskog obrasca. Zbog velike emocionalne povezano-sti, ni «tehnika vesele čarolije nije» dostatno funkcionala. Donekle jest, i neko vrijeme, ali kad bi preko supruge stigao preveliki napad, Ivonin tata je naprsto prevaljivao teret na sve svoje bližnje, a najprije na Ivonu.

Sto napraviti? Ivona je mislila da njen tata neće htjeti prihvatići «tehniku vesele čarolije» i cijelu priču o čakrama, pa smo patili i dalje. Ali, postalo je prenaporno. Nema uopće mogućnosti za trule kompromise s negativnom energijom: ili ćete definitivno otici i prezrati sve veze, ili ćete negativnu energiju «nagovoriti i uvjeriti» da se preobratи u pozitivnu. Nema sredine: ili je cura trudna, ili nije. Tako smo na koncu Ivoninom tati dali da pročita rukopis knjige prije negoli je bila tiskana. Nije mu trebalo više od dva dana da sve shvati i tehniku primijeni. Zato jer voli svoju djecu i zato jer je shvatio. Njegova energija je sada pozitivna, a Ivona, Vedran i ja nemamo više gubitka energije s te strane.

Vedran

Vedranu je trebalo gotovo godinu i pol dana nakon što se odselio od mame da postane nedostupan za njeno negativno polje. Osim što se odselio, morao je jako prorijediti i kontakte s njom, zbog čega joj se ne bi javljao po više mjeseci. Bilo je jako važno da ona ne zna detalje o njegovu životu, što radi, kud ide, kad ide - jer sve takve informacije bi izazivale njene strahove, a strah i briga za sina su bili način kako mu je crpila energiju.

U tih godinu i pol dana smo zajedničkim naporom i održavanjem čakri Ivona i ja pomagale Vedranu, ali smo nužno i mi bile izložene njegovu ne-

gativnom polju kad bi ga mamina negativnost obmotala kao paučina. Kako sam tek kasnije osmisnila «tehniku vesele čarolije», nas troje, i Pipi četvrti, jako smo se napatili zbog Vedranove mame. Po nekoliko dana znala sam osjećati simptome prave depresije - nisam imala energije, nisam imala volje ni za što, sve mi je izgledalo crno i besperspektivno (iako sam imala svoj stabilan i izvrsno plaćeni posao). Nakon nekoliko takvih depresivnih ispada, shvatila sam da osjećam Vedranove emocije i misli koje je njegova mama uzrokovala vampirskim napadima na daljinu. Vedran je bio naučen sakrivati i potiskivati svoje misli i osjećaje, pa tu depresiju nije znao izraziti, niti primijetiti. A bilo je nemoguće da je nema kad sam je ja tako žestoko osjećala.

Ipak, njeni su napadi bili sve umjesnije odbacivani i sve rjedi, tako da je Vedran rješavao svoje probleme jedan po jedan, a linija njegova života je dobila uzlaznu putanju.

Prvi posao koji je našao, bio je konobarski, i to kod vrlo loših ljudi. Ali je bilo bitno da je mogao odmah odseliti se od mame. Čim je shvatio da treba promijeniti posao, jer ima posla s nekorektnim ljudima, a što se dogodilo nakon tri tjedna, već je pronašao posao u drugom lokaluu. Lokal je bio na lijepu mjestu. Vedran je mogao više zaraditi. Gazda je bio vrlo vrijedan i pošten čovjek, koji je ubrzo i zavolio Vedrana zbog njegove vedre radišnosti. Bilo je očito od prve da lokal ima puno veći promet otkad je Vedran počeo raditi. U zraku je bila njegova pozitivnost i ljudi su se htjeli tome primaknuti.

Sljedećih nekoliko mjeseci Vedran je primjećivao da ima sve više energije, da su prestali kronični bolovi u križima i želucu, zbog kojih je već bio stalno uzimao tablete protiv bolova i želučane kiseline. I njemu su nestale dosta ružne i velike bubuljice s lica. Nestala je njegova neodlučnost koja je bila poprimila alarmantne razmjere (npr. nije mogao odlučiti koji film želi pogledati, želi li u šetnju, kino ili ostati kod kuće, što želi jesti), a svaka odluka je bila velika muka. Sad je brzo i bez oklijevanja odlučivao i o tako velikim temama kao što je promjena posla, a kad bi odlučio, bio je siguran da je odluka ispravna.

Tako je i treći put promijenio posao, jer je shvatio da radeći u lokaluu neće uspjeti položiti preostale ispite. Opet se i treći posao «sam ponudio», doduše preko mame i jednog daljeg rođaka. Posao je bio lakši, uz jednaku zaradu, a nekako i primjereni, jer je počeo raditi u velikoj knjižari na prodaji knjiga. I tu je vrlo brzo zapažen zbog svoje inteligentne radišnosti i inicijativnosti. Uskoro mu je bilo ponuđeno šefovsko mjesto, koje je odbio jer je prvenstveno želio završiti studij. Bila je to i izvrsna prilika da učvrsti karakter, pogotovo stoga što je žestoka negativna energija puno toga izneredila kod njega baš u vrijeme puberteta, dakle sazrijevanja. Najprije se vidjelo kako postaje odlučniji, zatim se vidjelo kako mu raste samopouzdanje. Nakon nekoliko manjih pogrešaka znao se vrlo primjereni i ispravno postaviti prema kolegama i šefovima, tako da više nije dolazio u bilo kakvu situaciju ovisnosti ili loših ustupaka prema bilo kome. Iako je bio običan prodavač i gotovo na dnu rad-

ne hijerarhije, ponašao se prema ljudima s punim integritetom, i prema gore i prema dolje u lancu. Potpuno spontano i bez posebnog napora osvojio je poziciju poštovanja ne samo od vršnjaka, nego i od starijih kolega i šefova.

Sam kaže da se najveća promjena sastoji u tome što se riješio grča i «moranjem». Stekao je svoj mir i povjerenje u sebe da će «napraviti pravu stvar u pravom trenutku».

Doduše, još nije počeo učiti za ispite, ali njegov život će ići kako on odluči. Nitko osim njega ne može znati treba li on položiti tih deset ispita i diplomirati, ili ne, ma koliko izgledalo «očigledno» što bi bilo «pametno napraviti». Ne možemo preskakati stepenice života i moramo slijediti svoj put. Jedino što je za neku osobu zaista bitno jest znati da li ima pozitivno energetsko polje, ili nema. Ako su čakre orientirane u smjeru kazaljke na satu, osoba će donijeti najbolje odluke za svoj rast i boljitet, kakve god one bile. I osoba će se pošteno i korektno ponašati prema drugim ljudima, sama će plaćati svoje račune, s fakultetskom diplomom ili bez nje.

Ivonina i Vedranova veza je sve ljepša kako njih dvoje rastu u okruženju pozitivne energije. Razumiju se i surađuju u svemu, bez cendranja i zanovijetanja. Sve rade zajedno, a opet svatko ima potpunu neovisnost i povjerenje.

Renata

Renata je upozoravajući primjer kako svaka površnost i nedostatak upornosti mogu usporiti pozitivnu preobrazbu. Usporiti, ali ne i poništiti. Jednom je posustala shrvana osjećajem krivnje, a djelomično i odbacujući mogućnost **da bi ona** (uz baku Irenu) trebala biti odgovorna za sve. «Zar je moguće da toliko komplikiranih nesreća i sudbina u obitelji ovisi samo o tome kreće li se neka nevidljiva energija u smjeru kazaljke na satu ili suprotno?» - bilo je pitanje na kojem je Renata stalno padala.

Nakon što ste pročitali ovu knjigu nadam se da ste shvatili da baš sve ovisi o smjeru vrtnje energije, naprsto zato što sve jest energija i što je smjer vrtnje energije njen osnovni zakon. Energija se vrti, a vrtjeti se može u smjeru kazaljke na satu, ili obrnuto. Zapažanje pokazuje da se sve dobro može dogoditi samo u pozitivnom energetskom polju, a da se sve zlo događa u negativnom energetskom polju.

Renata nije htjela dokraja pristati na tako jednostavno rješenje problema. Trebale su joj velike odluke, velike riječi, dramatične scene - onda bi imala dojam da se nešto bitno događa. Tako je razmišljala jer niti jedan dan nije imala dovoljno upornosti da svakih sat vremena, pa i češće, odradi «tehniku vesele čarolije». Njen um je i dalje pretežno bio negativan um.

Ona je bila dobro naučila osjećati kako je to kad te obuzme vlastita negativna energija. «Njeni» su znakovi bili: tjeskoba u prsnom košu, otežano disanje

i misli straha. Unatoč jako izraženoj negativnosti njene energije, ona uporno nije htjela redovito ni dovoljno često pokretati čakre, jer «baš tad ne bi imala vremena a brzo bi je to i prošlo». Da, brzo bi je prošlo, jer bi davno naučenim vampirskim zahvatom otela energiju: sinu, kćeri, bratu, majci, nekolicini braća u drugim gradovima, njihovim suprugama i njihovoj djeci. Sve to sam mogla pratiti viskom, a i uvidom u nelagode koje bi svi ti ljudi imali i o kojima bi mi pričali kad bih ih u to vrijeme jednostavno nazvala i upitala kako su.

Vidjevši koliko veliko zlo čini velikom broju ljudi, izlazila sam iz svoje neutralnosti i tu i tamo bih je podsjetila da dosljedno i često pokreće čakre. Nekoliko dana bi me poslušala, a onda bi nastavila po starom vampirskom običaju.

Ukupno uvezvi, Renatina negativnost se ipak smanjila, što se vidjelo i po tome što je njen sin počeo pokazivati znakove povjerenja prema njoj, što s bratom nije bila u svađi, što joj kćer više nije imala negativne ocjene u školi, a ona je sama izgledala svježije i poletnije nego prije. Zbog toga je često dobivala komplimente od poznatih i prijatelja. Ona je inteligentno uočila da su ti pozitivni znakovi ipak povezani s pozitivnom energijom, ali joj «nešto» nije dalo da pokreće čakre svakih pola sata ili sat vremena, a što je trebala s obzirom na stupanj svoje negativnosti. Nije bila niti malo dosljedna i uporna u pokretanju čakri. Više je profitirala od toga što je njeni majka tu i tamo uspijevala održavati svoje čakre pozitivnima, pa bi se to na neko vrijeme primilo i Renate i ostalih. Međutim, u velikoj obitelji s puno teških problema, to je bio nedovoljan trud. Tako je njeni energiji samo oscilirala oko nulte točke, nikako nije postizala dovoljno visoku frekvenciju da bi Renata to shvatila. Jer, rekli smo, naš um u kovitlacu negativne energije nije u stanju ispravno shvatiti, ima krive ideje i navodi nas na krive poteze. Posljedično, sve nam ide loše. I onda opet, negativni um ne shvaća ispravno da je sam sebe doveo u slijepu ulicu, nego za to krivi druge ljudе i okolnosti.

Sve to sam joj ne jednom objasnila, ali se ona tašto držala svojih «ideja», nakon čega, naravno, nisam htjela dalje inzistirati da slijedi moje upute.

Njeni taštini nije joj dozvoljavala da shvati još jednu delikatnu misao, a to je «da smo istodobno beskrajno važni i beskrajno nevažni». Kad s užasom pomislite da ste krivi za zlu sreću vlastite djece, roditelja, braće i sestara, kao što je Renata morala učiniti, i kad počnete bjesomučno odbacivati tu zlosretnu činjenicu - vi sebi pridajete previše važnosti. Kako? Pa iako je točno da je upravo ona postala vampirska nasljednica bake Irene, ona nije kriva za sve zlo koje je počinila JER NIJEZNALA ŠTO ČINI. To je jednostavna i spasonosna misao koju negativni Renatin um nije bio u stanju prihvatiti. Međutim, onog časa kad je shvatila da je i ne znajući, ona sama uzrok velikom zlu, trebala je samo pokretati svoje čakre svakih sat vremena. Od nje se tražio vrlo mali napor za popravak tako velike nesreće - ne tamo nekim nepoznatim ljudima, nego vlastitoj djeci.

Tako mali trud za tako veliko dobro - to opet negativni um ne prihvata.
 Gdje su, onda, njegove velike zasluge za spas unesrećenih? Tako je Renata dva puta sebi pridala preveliku važnost - jednom kad je pomislila da bi trebala preuzeti svu krivicu, a drugi put kad nije htjela odigrati «sitnu ulogu». To sve spada u taštinu i sebičnost. Samo mali pomak dovodi vas do pozicije da kažete: «Očito je ta nesreća moje djelo, očito je da nisam kriva za to, ali je najsigurnije da će poduzeti sve što treba da više ne proizvodim takvo zlo svojim najmilijima. Probala sam sve i sva, nije davalo rezultate godinama, zato će sada probati tu stvar s čakrama, bit će uporna i promatrat će rezultat». Nakon nekoliko dana imate prve rezultate, nakon nekoliko tjedana imate velike rezultate, nakon godinu - dvije ste konačno i potpuno izbacili negativnu energiju i sve njene aktere iz svog života i iz života svoje djece. I nakon toga se ne osjećate nimalo važno, iako ste napravili čudo, jer je to bio vaš dug prema najbližima, jer čovjek mora napraviti ono što mora napraviti. Tako ispada da smo važni, jer smo u stanju napraviti zlo, a nevažni kad zlo popravimo, naprosto zato jer nam je to ljudski zadatak. Kad tako postavimo stvari, nema mjesta niti za osjećaj krivnje, niti za taštinu. Ima mjesta samo za odgovoran čin intelligentnog ljudskog bića. I tada ste točno na granici između toga da ste beskrajno važni i beskrajno nevažni

Međutim, uzalud sve umovanje. Kao što sam prije rekla, negativni um ne može ništa ispravno shvatiti i ništa riješiti. Pomak se postiže tek vrtnjom energije, dakle čakri, u smjeru kazaljke na satu, i to svakog sata prvih nekoliko tjedana ili mjeseci, pa i godina.

Renata je imala još jednu otegotnu okolnost, a taj je da nitko drugi u obitelji nije htio do kraja i zdušno paziti na svoje čakre. Renata je «prčkala» nešto malo, a tako i njena mama. A to nije bilo dovoljno u tako jako negativnom polju. Njih dvije bi možda bile dovoljne da su bile uporne. Ali nisu! Čim bi primijetile i najmanji znak lošeg ponašanja u obitelji, postajale su malodušne. «Nije to formula koja može nešto riješiti», mislile su i, što je najgore, prestajale bi danima uopće i pomisliti na čakre.

I onda vam Bog, ili anđeo čuvar, ponovo pošalje pojas za spašavanje i izlazak iz vašeg problema, a vi, u svome očaju, ne želite to vidjeti. Kad je Renata prvi put posustala i prestala paziti na čakre, odmah je dobila otkaz na prvom stalnom poslu koji je dobila poslije petnaest godina nezaposlenosti. To je bio prvi znak koji joj je rekao: «Uoči povezanost događaja sa smjerom vrtnje čakri!». Naravno, bilo joj je lakše osjećaj tjeskobe riješiti tako da desetorici-dvadesetorici ljudi odnese svu energiju. Mladi ljudi to nekako izdrže u početku, pa se na Renatinu djeci ne bi odmah vidjelo da su ponovo pod negativnom opsadom, ali stariji odmah «tresnu». Tako su se Renatinu mami, mojoj teti Kseniji, čim je Renata gubitkom posla ponovo zapala u negativnost, odmah vratile njene zdravstvene tegobe, od kojih je najuočljivija bila vrlo teška iscrpljenost. Svakih petnaest minuta morala bi prileći na pola sata. Onda bi petna-

estak minuta mogla raditi nešto lagano (kao pristavljanje ručka, što u petnaest minuta nikako ne bi bilo gotovo), pa bi opet morala prileći potpuno iscrpljena. Renatina je negativnost ponovo uzimala svoj opasni danak. Teta Ksenija, kao prava žrtva, nije htjela vidjeti pravi uzrok svojoj najnovijoj iscrpljenosti (jer joj je u periodu kada su njih dvije zdušno pokretale čakre, bili jako dobro), pa je išla na silne preglede i pokušavala dobiti neku medicinsku dijagnozu koja bi objasnila zašto se ona tako slabo osjeća. Potpuno nepotrebno.

Onda su počele ljetne vrućine, ona nije završila svoje preglede, pa tako nije dobila ni dijagnozu, ali je nekako odlučila maknuti se od svih i otići u svoju ladanjsku kuću na selo. U istom selu i ja imam kuću koju sam naslijedila od roditelja. Sljedećih nekoliko mjeseci i ja sam dolazila u selo bar po nekoliko dana mjesечно, a zatim sam tamo provela i pet tjedana godišnjeg odmora u kontinuitetu. Nakon tri mjeseca teta Ksenija je bila u stanju pješačiti žustum hodom nekoliko sati po brežuljcima oko našeg sela, raditi sve kućne poslove i biti cijeli dan na nogama, zdrava, najzdravija.

Kako sad to? Najprije, fizički se odmakla od kćeri Renate i prestala razmišljati o njezinoj situaciji. Zatim, dosta često je bila u mom visoko frekventnom energetskom polju, jer sam se nastojala družiti s njom i ohrabrivati je kako bi nekako počela osjećati da će stvari ipak krenuti nabolje. Njen dobar karakter i moja blizina dizali su njenu energiju vrlo visоко, što se i vidjelo po tome kako brzo i koliko intenzivno je «oživjela». Svi su primjećivali drastičnu razliku i nisu se mogli načuditi tako brzom oporavku.

Onda je došla jesen, kiše, hladnoća. Teta Ksenija se vratila u grad - kćeri, sinu, unucima. Oni su svi kraće vrijeme živjeli na njezinoj visokofrekventnoj energiji, ali kako sami nisu doprinosili, to se potrošilo, pa teta Ksenija opet tri mjeseca nije bila u stanju izaći iz kuće, a skoro ni iz kreveta. Događaji su se upečatljivo ponavljali, nitko nije htio shvatiti dokraja, pa ni teta Ksenija.

Moglo bi se reći da su Renata i teta Ksenija upravo onaj negativni dokaz koji govori da pozitivna energija ne može sve riješiti. Ja bih to interpretirala u terminima slobodne volje. Nema automatizma na putu ljubavi. Čovjek uviјek ima slobodu izbora. To je dar i teret koji smo dobili s našom Ijudskošću. I ništa ne ide dok ne shvatimo gdje i što smo pogriješili. Nema čarobne formule koja nas trenutno rješava zla i nevolje. Trebamo odraditi svoje, trebamo shvatiti. Iako rad s čakrama fantastično pojednostavljuje i olakšava proces shvaćanja, a time i proces potpune i apsolutne preobrazbe, naš svjesni doprinos je neophodan, naprsto zato jer moramo shvatiti. Izgleda da su Renata i teta Ksenija imale predugačku i prebolnu povijest negativnosti i kao da nisu htjele izići iz toga. Jer priča govori da su mogle. Renata je dobila stalan i prihvatljiv posao, odnosi u obitelji su se poboljšali, zdravstvena situacija također. Pa se sve opet pokvarilo, pa su se neki elementi (teta Ksenija uz moju pomoć) opet popravili. Svaki boljitet bio je vezan uz redovito i dovođeno.

no često pokretanje čakri u smjeru kazaljke na satu, a svako nazadovanje uz zanemarivanje tog procesa. Uostalom, duboko vjerujem da njima samo treba više vremena nego drugima da iziđu iz svoje stupice. Nadam se da će u sljedećem izdanju knjige to moći potvrditi... Pitala sam Renatu da mi objasni što se kod nje promijenilo otkad je naučila nešto o pozitivnoj energiji. «Poslije tolikih godina nevolja prvi put sam zaista uvjerenja i sigurna da mogu poboljšati svoj život», odgovorila je.

Drakulina teta Marina

Ovo poglavlje će početi s rečenicom: «Ne mogu vjerovati...» Knjiga je trebala biti tiskana prije nekoliko mjeseci, zatim je sve bilo gotovo prije dva tjedna, ali stalno nekakve budalaste prepreke onemoguće da knjiga ode u tiskaru. Jutros sam shvatila zašto. Donijela sam nepotpuni, a pomalo i krivi zaključak u vezi Renate i tete Ksenije. Ipak, neću izbrisati taj dio prethodnog poglavlja, nego će ga dopuniti tekstom koji slijedi. Zato jer ćete tako najbolje shvatiti koliko treba biti pažljiv u svakoj analizi i oprezan s bilo kojim zaključkom koji se donosi razumski. Tek energetski uvid u situaciju omogućuje ispravan zaključak. Tko ne osjeća i ne vidi energije, može uvjek raditi tehniku veselje čarolije, čim ima problem, to ćešće, i sve će biti riješeno, a s «mozganjem» budite uvjek oprezni, lako se pogriješi.

Dakle, NE MOGU VJEROVATI DA SMO JOS JEDNOM NALETJELI NA VAMPIRA I DA SMO TO OPET SA ZAKAŠNJENJEM PRIMIJETILI. Sjećate se filma «Bal vampira» Romana Polanskog? Cijeli film dva junaka spašavaju mladu ljepoticu od vampira. U međuvremenu ne vide da je i ona postala vampir, i kad je na kraju spase i bježe s njome iz Drakulina dvorca ona ih vampirski ugrize i tako niti naša dva junaka ne mogu izbjegći vampirsku sudbinu.

I menije promaknula informacija o jednoj vampirskoj osobi u mojoj obitelji s mamine strane. Točnije, zaboravila sam tu informaciju, jer sam mislila da sam «raskrtila» s tom osobom. Jesam ja, ali nisu Renata i teta Ksenija. Osoba je druga kćer bake Irene, moja tetka Marina. Ima sedamdeset i šest godina i sad je najstarija u obitelji bake Irene. Još je živa njena mlađa sestra Tonka od te generacije, a ostalo su njena djeca, brojni nećaci i njihova djeca.

Dok sam pisala knjigu morala sam malo sažimati neke situacije, neke osebe u obitelji sam jedva dotakla, neke nisam uopće spomenula. Tako o teti **Marini** nisam rekla ništa. Zbog Renate i tete Ksenije sada to moram učiniti.

Da se podsjetimo, moj ujak Ivan, Renatin tata imao je brata i tri sestre. Sestra Marina živi u istom gradu u kojem je i ujak Ivan živio i sada živi teta Ksenija, Renata i njihova obitelj. Ivan i Marina su bili jako povezani, tako se činilo. Ivan je svakoga dana morao otići do sestre, barem na pola sata. I tako

je to trajalo godinama, doklegod je on mogao hodati, a to je bilo skoro do pred sam kraj njegova života. Desetak godina prije njegove smrti počela sam primjećivati da teta Marina sa mnom razgovara samo o obitelji svog brata Ivana i to isključivo na način da ih gorko i žestoko kritizira, točnije ogovara. O čemu god mi počele razgovor, telefonom ili uživo, u roku od pet minuta ona bi počela napadati brata i sve njih redom: «Pa zar nisu u stanju riješiti ovaj problem, onaj problem (onda bi ona detaljno analizirala svaki njihov problem), ja bih to riješila začas ovako, onako...» Mogla je doslovno satima govoriti o tome. Nije bilo lako zaustaviti je.

Kad sam, proučavajući vampirizam, shvatila koliko je veliki negativni potencijal u ljubomori, nalazila sam je na svakom koraku u obitelji bake Irene. U bilo kojoj generaciji braća i sestre su bili žestoko posvađani, a sestre ljubomorne na braću. Mlađe generacije to nisu baš ni sakrivale, ali djeca bake Irene jesu. Naravno, najviše su to sakrivali od sebe samih. Pokušavajući pomoći Renati i teti Kseniji, shvatila sam da je teta Marina bila strahovito ljubomorna na brata Ivana, jer je o tome svjedočilo ono dugogodišnje, beskrajno i žestoko ogovaranje njegove obitelji. Istodobno, ona je bila i potpuno licemjerna u odnosu prema bratu, njegovoj supruzi (teta Ksenija) i Renati. Nikad, ali nikad i ni jednom nije im u lice rekla da ima bilo kakvu primjedbu na njih, ta silna desetljeća od kako je počela bivati nezadovoljna njima. Oni su, pak, bili uvjereni da nemaju većeg prijatelja od nje, ona im je bila rame za plakanje, netko kod koga su nalazili utjehe i razumijevanja kad im je bilo najteže. Tako su oni mislili. Predugo bi ovdje bilo navoditi sve detalje tog odnosa, ali kad sam sve dobro analizirala nisam imala nikakve sumnje: teta Marina je bila žestoko ljubomorna na brata i njegovu obitelj, pa je uz baku Irenu, a osobito zadnjih desetak godina, i ona igrala ulogu vampira prema obitelji svoga brata Ivana i žestoko im crpila energiju. Naravno, nisu od toga bili izuzeti ni njeno dvoje djece i unuk. Njihove priče sam također izostavila, ali su i oni teško patili od vampirizma svoje majke i bake Marine. Teta Marina je posebno potencirala svoju vampirsку ulogu nakon smrti svoje majke, naše bake Irene. Ona je tada postala najstarija u toj obitelji i točno se vidjelo kako «pretendira na tron» - svima je počela dijeliti savjete, naročito je pazila i opominjala kad je godišnjica smrti nekog člana obitelji, da bi svi odavali poštovanje, evocirali uspomene...

Shvatila sam da teta Ksenija i Renata trebaju temeljito promijeniti odnos prema Marini. Nisam im to mogla objasniti drugačije nego da im otkrijem istinu da ih već godinama jako ružno ogovara. Rekla sam im otvoreno da prekinu svaki odnos s njom, jer sam znala da drugačije neće moći izići na kraj s njenim vampirizmom. Nisu to mogle: «Pa kako ćemo to? Mi se cijeli život držimo skupa. Ona je sestra moga muž. Ona je moja draga tetka. To nije pristojno, što bi rekli drugi u obitelji, što bi rekao svijet?»

Ako se godinama družite i ne shvaćate da vaš odnos počiva na laži, ako ste godinama svakodnevno propuštali priliku da taj odnos popravite, a to je

istina o njihovom ponašanju, onda više nemate šansu za «pristojno» i uobičajeno ponašanje. Onda morate postupiti drastično. Možete li shvatiti koliko je važna ova misao? Sjetite se onog naputka iz Tao Te Chinga - mali čovjek ne shvaća da se mala zla djela zbrajaju... zbrajaju se i kad ih vama netko drugi radi, a vi to pasivno dopuštate. Još kako se zbrajaju, a računi najčešće idu vašoj djeci. Teta Ksenija i Renata nisu mogle prihvati moj savjet. Jesu prorijedile kontakte, prestale su se povjeravati teti Marini, ali su održale vanjski privid da se ništa bitno između njih nije promijenilo. I to nije bilo dovoljno. Energetski pritisak tete Marine prema njima jest malo popustio, ali nije nikad prestao. Zato su one bile neuspješne u radu s čakramama. Ja sam im to objasnila, poslije nisam zapitkivala što rade i kako se ponašaju, pa mi je taj aspekt promaknuo.

Mjesec dana prije nego je ova knjiga trebala ići u tiskaru energetska situacija kod tete Ksenije i Renate se počela opet opako pogoršavati. Nisu više niti balansirale oko nule, nego su postale izrazito negativne. Zašto? Pitam ih ipak što im se događa, ima li kakvih većih problema? Nema posebnih problema, nema novih događaja, ali i one osjećaju da negativna energija jača, umorne su...

Onda mi jedno jutro pukne pred očima. Vampirizam tete Marine sam bila otkrila kad joj se mlađi brat Jakov razbolio od tumora i u roku od deset mjeseci umro. Pratila sam njihove energetske tokove i to nedvojbeno utvrdila, naime vampirizam tete Marine prema bratu, ali i prema svima ostalima u obitelji u to vrijeme - njenom suprugu, djeci, unuku, sestri, nećacima, njihovoj djeci... Na psihološkoj razini to je izgledalo kao strah i patnja zato što brat pati i teško je bolestan. Teta Marina je bila strahovito zabrinuta za brata kad se otkrilo da ima zločudni tumor, bojala se da će umrijeti. Nadam se da nakon što ste pročitali ovu knjigu do ove stranice ne želite reći: »Pa to je najnormalnije i poželjno ljudsko ponašanje. To je sućut prema bratu, tako je izražavala ljubav prema bratu.« Evo kako izgleda takva sućut i takva ljubav: Prateći energetske tokove danima sam gledala kako teta Marina s još nekoliko članova obitelji koji su kao i ona izraziti vampiri, oduzimaju Jakovu zadnje kapi snage, zadnje ostatke pozitivne energije. Istodobno je tih nekoliko vampira u obitelji crpilo energiju svim ostalim članovima obitelji koji su inače bili u ulogama žrtve, posebno mladima i djeci.

To se događa kad osjećate strah, a mislite da izražavate ljubav. To se događa kad «strah obuče odjeću ljubavi», kad strah zamijeni ljubav. Slijedeći korak je također nužan i zove se: laž. Da ne biste vidjeli da umjesto ljubavi užgajate strah, a nitko to ne želi vidjeti, vi morate upotrijebiti neku vrstu laži, točnije samoobmane. Ali samoobmana je samo loše ime za laž. Jer implicira da je dozvoljeno lagati same sebe i da od toga nema štete. Šteta je nemjerljiva, za vas i za sve oko vas. Bilo koji oblik laži je najsigurniji znak negativne energije, bilo da laž «emitirate» ili primate.

I tako, teta Ksenija i Renata su počele odlaziti kod šogorice i tetke Marine tek jednom ili dva puta mjesечно, ne više tri-četiri puta tjedno, ali se pokazalo da to nije dovoljno za prekid vampirskog odnosa. To sam shvatila kad sam vidjela da su prije tiskanja ove knjige njih dvije sa svim ukućanima opet podlegle negativnoj energiji. Onda sam to povezala s jednom drugom situacijom koja se odvijala istodobno s mlađom Marininom sestrom Tonkom. Tonka se spremala na težu operaciju koljena, zahvat je zakazan, pa tri tjedna odgađan i konačno je operirana. Ta tri tjedna njeni sestra Marina je bila strahovito uplašena. Pa, sestra je to, pa operacija... (sama Tonka se nije uplašila). Rezultat: više od dvadeset ljudi u široj obitelji se tih nekoliko tjedana osjeća umorno, neki se prehlade, neki imaju glavobolje, nekima se žestoko uzinemire kronične bolesti, neki mogu doživjeti saobraćajnu nesreću, neki mogu doživjeti velike i neugodne neuspjehe u poslu, drugi u školi... i nitko baš nitko neće imati pregled čitave te situacije, nikome neće pasti na pamet da se sve to dogodilo zato što se Marina bojala zbog Tonkine operacije koljena. Marina je mislila da tako izražava ljubav prema Tonki. Tonka je zbog tog straha preobučenog u ljubav imala teže bolove i sporije zacjeljivanje rane, te puno puta veću mogućnost infekcije. Jeste li shvatili što naprave «normalan» strah i briga za sestruru?

Nisam mogla pomoći svoj dvadesetorici članova obitelji kojima je Marina, kad god bi se dogodila neka «situacija» u obitelji, nemilice crpila energiju, ali mi je bilo žao što to toliko usporava oporavak u Renatinoj obitelji. Sto su trebale napraviti? One su tek sad počele primjećivati kako u naoko bezazlenim razgovorima s Marinom ona uvijek nastoji prevagnuti, uvijek nastoji nametnuti zaključak, a one se povlače. Trebale su jednu od tih situacija iskoristiti, potencirati sukob do kraja sa zaključkom - «ovo nema smisla, bolje da se neko vrijeme ne viđamo». Aktivnom vampиру morate jasno i glasno dati do znanja da ste podvukli crtu i da se distancirate. Inače će vam i dalje sjediti za vratom i uredno vas daviti.

To radi strah. Tuđi, naš. Davi ljude, biljke, životinje...

Nisam vam htjela ispričati ovu tešku priču o mlađem ujaku Jakovu i njegovoj sestri Marini. Činilo mi se da sam vam i bez toga ispričala dosta užasnih priča, a možda da tu ne biste htjeli shvatiti. Ali ova se knjiga ispričala sama i taj dio na kraju nisam mogla izbjegći. Jer biste ostali prikraćeni za detalj iz Renatinog poglavљa, koji govori da zato što nije odlučno prekinula s tetkom koja je ogovarala godinama a prikazivala joj se kao najveći dobrotvor, nije mogla energetski napredovati. Kad nije napredovala energetski, nije napredovala nikako.

Ne smijemo činiti, ali ni trpjeti ni najmanje zlo, ni najmanju laž. Ni trpjeti.

Jer se mala zla tako brzo zbroje u jednu veliku gomilu, pa u lavinu koja uništava sve pred sobom. To je doslovno tako. To vam uvijek kaže i vaš svećenik, samo vi mislite da to nije baš doslovno tako, da se čovjek ipak ne može gnjaviti borbom sa baš «svakim pa i najmanjim» zlom i, stoje najgore, mislite

da nema ništa loše ako otrpite malo zla. Ja sam se sad potrudila i ispričala što uradi tako «normalan» strah kad vam sestra ide na operaciju i što vam, s druge strane, uradi tako «normalan» obzir da nećete proturječiti staroj teti i reći joj da vam se ni najmanje ne sviđa i da je nećete više posjećivati. Ako imate djecu, najveći dio tog računa za nagomilana mala zla djela, platiti će ona, jer ćete vi svoj manjak energije nadoknaditi od njih. Djeca će se zbog manjka energije početi loše ponašati, dobiti će loše ocjene u školi, a vi ćete se ljutiti na njih i govoriti da ih vi niste tako učili. Sad vidite da jeste. Ako nemate djecu onda ćete se od ovakvih tuđih i svojih strahova i svojih nepotrebnih obzira sasvim sigurno razboljeti. Razboljet će vam se i partner/ica. Prije toga ćete godinama biti loše volje i nervozni, kritizirat ćete cijeli svijet i nitko vam neće valjati.

Inače, teta Marina, kao i svaki aktivni vampir, neće biti nesretna što su je šogorica i nećakinja prestale posjećivati. Još će ih malo ogovarati, a onda će odahnuti s olakšanjem jer ih više ne mora ogovarati i prvi put će misliti o njima s poštovanjem. Jer su se usudile suprotstaviti. Štogod mislili o vampirima, oni više od svega vole dominirati, ali jako cijene one koji im to ne dozvole. Tako da teta Marina neće biti uopće nesrebia kad joj kažete da nećete više dolaziti, to vi samo umišljate da bi ona mogla biti, jer ste u krovom trenutku pomislili o sebi da ste beskrajno važni. Niste vi uopće važni teta Marini, točnije, malo ste joj važni samo dok se date cijediti. Kad joj više ne dozvolite da vam oduzima energiju ona će veselo potražiti drugu žrtvu. Veselo, jer još uvijek ima ono energije što je otela vama...

Tako to izgleda kad se grof Drakula nastani u ljudskom srcu. Nije on nikada imao dvorac u Transsilvaniji. Samo u ljudskom srcu. Izgleda da je imao i tetku. Možda se zvala Marina...

I, onda, kako vam ide valcer i koliko često se smijete? Što češće vježbate čakre bolje ćete plesati valcer. Što bolje i češće plešete valcer to se slađe smijete. Sto se više smijete, to ste zdraviji... poslije ćete pomisliti da ste se preselili na neku drugu planetu. Bit će to i dalje dobra stara Zemlja koja će, kad se konačno riješi vašeg mrgodnog lica i vidi da ste se počeli smijati, imati malo vremena da zakrpa one ozonske rupe na glavi.

Kako je živjeti s energijom frekvencije IO⁵?

Kako ja subjektivno osjećam taj nevjerojatan porast energije koji je u trenutku dok ovo pišem, izražen frekvencijom, dosegao brojku od IO¹¹⁵?

Najprije kao nevjerojatnu lakoću postojanja. Kao lakoću tijela i lakoću duha. Kao potpunu smirenost. U svakom trenutku sam potpuno u skladu sa sobom i s okolinom. Zapravo, osjećam da se izvrsno snalazim u svakoj situaciji, ali ne na način da dominiram ili manipuliram, nego na način da

situacija prirodno i lagano teče svom razrješenju, a svi kao da osjećaju da to ima neke veze sa mnom, ali na neki neizravan način. Ne moram smišljati velike planove i strategije kako će nešto napraviti ili postići - sve se nekako događa samo od sebe, u pravi čas.

Jesam li u stanju raditi kakva čuda? Uglavnom ne, iako bih, da mi je stalo do toga, vjerojatno i mogla napraviti nešto takvo. Neki ljudi su mogli raditi čuda i to su razne svete knjige uredno zabilježile kroz ljudsku povijest. Čuda su način kako se Bog obraća neukim bićima i govori im da, on, Bog, postoji. S čudima je Bog uvijek puno riskirao, jer svako čudo strahovito podiže razinu taštine, a taština je zbilja veliko zlo. Ali, to je već onaj naš standardni izbor u pretežno negativnom svijetu - izabrati od dva zla manje, pa je i Bog morao raditi svoje izbore, očito siguran da će doći i bolja vremena, što bismo u ovom trenutku mogli posvjedočiti. Onog časa kad ste uvjereni da Bog, 'Kreator, Kozmička inteligencija, postoji, čuda više ne trebaju. Od tog časa surađujete s Bogom na ljubavnoj osnovi u okviru svakodnevice. Od tog časa znate da jedino čudo koje želite, koje više i nije čudo, jest to da vam je svaki trenutak, svaki pokret prožet ljubavlju. Svaki pokret prožet ljubavlju stvara apsolutni sklad, mir i ljepotu. Treba li vam još što? Ne! To je sve.

«Nije li to dosadno?»

Kako ljepota može biti dosadna? Kako stvaranje može biti dosadno? Tek u smjeru pozitivne energije postajemo kreativni u svemu što radimo. To je najuzbudljiviji osjećaj koji postoji. Jer svijet oko nas je još uvijek tako komplikiran i ima tako beskonačan broj oblika da je naše stvaralaštvo neophodno i definitivno ima što raditi svakoga trenutka. Uostalom, uvijek možete poželjeti napraviti drveni stol, ili sašiti zimski kaput od vunene tkanine. Nije to baš jednostavno, ima se što učiti. A možete probati shvatiti osnove kvantne fizike. Sto znate o uzgoju cvijeća ili salate? Jeste li naučili dobro plesati valcer, polku i sambu? Plešete li svaki dan u svojoj dnevnoj sobi? Možete i bez partnera/ice. Dosadu i zabavu, dvije apsolutne negativnosti, izmislio je negativni um. Stvaranje i radost su par suprotnih pojmoveva.

Kako se još osjećam? Imam povjerenja da će uvijek sve biti dobro, pa tako i biva. Osjećam se potpuno neovisno. Drugi ljudi mi trebaju i ne trebaju. Ako su tu - dobro mi je s njima; ako nisu - ne nedostaju mi. Sloboda i odsustvo napora. Ciljevi više nemaju težinu ni važnost, jer ja nemam težinu ni važnost. Imam još obaveze i odgovornosti, ali i one su lagane, lako ih obavljam.

Ne moram puno govoriti. Ljudi iz nekoliko mojih riječi shvaćaju ono što im želim reći. Zašto? Jer mi riječi više ne trebaju, kao što to biva, za slanje zakučastih, indirektnih poruka. Moje riječi slobodno i neposredno izražavaju baš ono što želim reći. Tada je komunikacija vrlo kratka i jednostavna. To također doprinosi osjećaju beskonačne lakoće koji vas stalno prati.

Zdrava sam potpuno, fizički i duhovno sam čila na mладенаčki način. Uvijek odmorna, koncentrirana i smirena. Zanimljiv je jedan nedavni doga-

daj iz moga života koji je nagovještavao bolesti, a posebno kako se razriješio. Prije tri-četiri godine kad me zadnji put u dužem razdoblju i vrlo jako «fresla» negativna energija zbog druženja s prijateljicom Dalijom, ultrazvukom su mi snimljena tri mioma na maternici veličine od dva do četiri centimetra, cistične tvorbe na lijevom jajniku i zadebljanje stijenke maternice. Moj ginekolog mi je govorio da sve to nisu pojave zbog kojih bi se trebala brinuti, ali da trebam vrlo redovito dolaziti na pregledе i pratiti što će se s tim «stvarima» događati. Ja sam mu rekla: «Sve će to nestati.» On se dobroćudno smiješio i govorio da «ne nestaje to baš samo tako». Svaki simptom za sebe i nije bio baš alarmantan, ali sve tri pojave u isto vrijeme ipak su bile zabrinjavajuće. Poslije četiri godine snimka ultrazvukom pokazuje da je stijenka maternice normalne debljine, da na lijevom jajniku više nema cista, a da su sva tri mioma smanjena na promjer jednog centimetra. Očekujem da ni njima ubrzo neće biti ni traga. Vjerujem da bi svatko želio da mu se slični problemi tako riješe. Kao što sam već rekla, u polju pozitivne energije to je normalan razvoj događaja. Ne možete a da ne ozdravite, osim ako niste već sasvim iscrpljeni i u terminalnoj fazi neke fatalne bolesti.

Nemam viška kilograma, zapravo sam na težini koju sam imala s osamnaest godina. Iako osjećam tijelo kao izuzetno lagano, što se prvenstveno osjeća kroz lakoću svakog pokreta, ipak, još nisu opuštena sva zgrčena mjesta. U mnogim mišićima, tetivama i organima s vrlo izoštrenom senzibilnošću osjećam još neopuštenih točaka. Osobito u stopalima, pa i na licu, u očima. Čini mi se da je za održavanje tih zgrčenih mjesta i bora na licu potrebna nezamislivo velika energija. Kvantna fizika kaže da je u jednom kubnom metru vakuma, dakle potpuno praznog prostora, dovoljno energije da uzvru svi oceani na Zemlji. Pa, meni se čini da upravo toliko energije treba za održavanje tog našeg zgrčenog jada. Čudesno je kako se moja od rane mladosti lagano povijena leđa sada spontano ispravljaju do idealne linije. Još se živo sjećam kako mi ni uz najbolju volju to nije polazilo za rukom kad sam imala dvanaest - trinaest - petnaest godina. Mama me stalno opominjala: «Ispravi se!» Uzalud! Negativna energija bila je jača i uporno je povijala moja leđa i ramena. Toliko je straha, tuge i nevolje upisano negativnom energijom u naše fizičko tijelo da svaka stanica, ama baš svaka, čeka svoj red da bude oslobođena tog tereta. Što više godina imate, trebat će vam više vremena za ovaj proces. Alije on svima dostupan i svima učinkovit. Ova spoznaja oslobođa tijelo, a oslobođanje tijela povratno oslobođa dušu, oslobođa svijest.

Svi ljudi koje susrećem dobro se osjećaju sa mnom, moglo bi se reći da me vole. To je zato jer ja volim njih. Samo, sada ljubav ima posve drugi smisao nego što je nekad imala. I koliko god da je na kvantnoj razini strogo svedena na smjer vrtnje u pravcu kazaljke na satu, na pojavnoj razini ima beskonačno puno nijansi i puno oblika. Da ne biste pomislili da se grlim s prolaznicima i dijelim sve što imam prosjacima. Neka skromna procjena-definicija moje

Iljubavi u ovakvom negativnom svijetu (kakav trenutno jest, a mislim da će samo još za kratko biti) jest ta da se prema svakom čovjeku ponašam prikladno i odgovarajuće, a to i ta osoba osjeća takvim. To omogućuje iskrenu, jednostavnu i djelotvornu komunikaciju. «Izvana» gledano, ne biste primijetili da sam radikalno drugačija u odnosu na prije desetak godina, ili da su mi životne okolnosti drastično drugačije, iako je sve znatno poboljšano. A zapravo, sve je tako, tako drugačije nego prije, jer je osnovna ona promjena u meni, unutra, u duši.

Znam da sam shvatila osnovnu značajku energije (koja je ista u svakom kutku Univerzuma, u svim živim bićima, pa i u nama ljudima), a to je ona vrtinja dvostrukog stoča, ili dvostrukе spirale, uvijek u smjeru kazaljke na satu. Pa ipak, znam da tu ima još dosta toga za otkriti i razumjeti. j

Imam još nekih neispunjениh želja, ali strpljivo čekam da i one budu ispunjene, ili će ih prestati željeti. Više nego ikada uvjerena sam da je život prelijep i da je tako uzbudljivo biti živ. A duša živi vječno. Tijela ima ili nema. Nije to tako presudno kao što su nas naučili misliti da jest.

Pa dobro, voljela bih se malo prošetati po Himalaji, barem do neke visine koja mi ne bi bila naporna. Valjda će mi se posreći i s time.

O čemu je ova priča? O energiji.
O ljudskoj energiji. O strahu i o ljubavi.
O tome kako «izgleda» energija straha i
kako «izgleda» energija ljubavi. Tako
malo, gotovo ništa, znamo o ljudskoj
energiji. Ona danas tka jedan drugi
život, jedan drugi naš život. Najčešće
potpuno i apsolutno suprotan onome
što mislimo o sebi, onome što mislimo
da osjećamo.

Kad krenemo suprotno od stvarnosti
stići ćemo u stvarniju stvarnost ljubavi.

